

İBRAHİM KAYPAKKAYA

BELGELER

- kızıl siyasi iktidar
 - TİİKP program eleştirisi
 - genel eleştiri
 - kemalizm üzerine
 - türkiye'de milli mesele
 - mektuplar
- yifade

**BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE
EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİNİZ!**

**ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI**

TÜRKİYE
KOMÜNİST PARTİSİ İSLAMARKSİST - LENİNİST İN
T.K.P./M.L. KURUCUSU

İBRAHİM KAYPAKKAYA

1949 - 1973

BUTUN ÖLKELERIN İSÇİLERİ VE

FİİLİ HÂLKİAR BİRLİĞİ

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

TÜRKİYE

KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST - LENİNİST'İN
(TKP/ML) KURUCUSU

İBRAHİM KAYPAKKAYA
1949 - 1973

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

İBRAHİM KAYPAK KAYA
1948-1973

İBRAHİM KAYPAKKAYA

B E L G E L E R

- KIZIL SİYASİ İKTİDAR
- TİİKP PROGRAM ELEŞTİRİSİ
- GENEL ELEŞTİRİ
- KEMALİZM ÜZERİNE
- TÜRKİYE'DE MİLLİ MESELE
- MEKTUPLAR
- İFADE

SORUMLU: PETER KUTMAN

FERDİNAND-MARKLSTR. 39

4020 LİNZ

Erschienen 1977 im Selbstverlag.
Gesamtherstellung Gegendruck Essen

İBRAHİM KAYRAKAYA

BELCELE

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

Yayınının notu:

Bu kitapta TKP/ML'in beş temel belgesi olan

- Kızıl Siyasi iktidar
- TİİKP program taslağının eleştirisi
- Genel eleştiri
- Milli mesele
- Kemalizm

yazılarını ilk defa bir araya getirdik. Amacımız, bu belgeleri toplu halde Türkiye'li devrimcilere sunmak, içinde bulunduğumuz ideolojik-siyasi-örgütsel keşmekeşin çözümüne katkıda bulunmaktır. Bu belgelerin geniş devrimci çevreler içinde yayılması, bu belgeler üzerinde yapılacak tartışmalar, bir çok meselenin çözümünde, bütün devrimcilere yardımcı, ve Türkiye devrimi için yararlı olacaktır. Bu belgelerin geniş çapta yayılmasıyla, devrimci unsurlar TKP/ML'in ideolojik-siyasi-örgütsel inşa çizgisini birinci elden tanıma fırsatı elde edecekler; TKP/ML hakkında yayılan dedikodu-iftira ve spekülasyonların temeli ortadan kalkacaktır. Bu belgelerin yayılması, bu belgeler üzerinde geniş devrimci çevrelerde yürütülecek ciddi tartışmalar, bütün Komünistlerin TKP/ML içinde birleşmesi sürecini hızlandıracaktır.

Yayınladığımız belgelerin tümü 1971'in ikinci yarısı ile 1972'nin ilk yarısını içeren dönem içinde kaleme alınmıştır. Bu belgeler faşizmin bütün devrimcilere en azgınca saldırdığı bir dönemde; bir yandan komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist iktidarlarına karşı verilen yoğun bir pratik mücadelenin; diğer yandan TİİKP içinde TİİKP yönetimini elinde tutan revizyonist kliğin geliştirdiği revizyonist çizgiye karşı verilen yoğun bir ideolojik mücadelenin ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Belgelerin ilk ikisi

- Kızıl siyasi iktidar ve
- TİİKP programının eleştirisi

daha sonra TKP/ML'yi kuran yoldaşların TİİKP yönetimiyle örgütsel ayrılık henüz gerçekleşmeden kaleme aldıkları belgelerdir. Diğer üçü ise örgütsel ayrılıktan hemen sonra kaleme alınmıştır.

TKP/ML'i kuran yoldaşlar, önce uzun bir süre TİİKP içinde çalışmalar, ve TİİKP içinde Marksist-Leninist çizgiyi hakim kılmak için ilkelere dayalı bir ideolojik mücadele yürütmüşlerdir. Yayınladığımız belgeler bu mücadelenin tanıklarındır.

TİİKP'nin revizyonist yönetici kliği, ilkelere dayalı ideolojik mücadelenin yolunu bırakmış, idari tedbirlerle bu mücadeleyi bastırma yolunu tutmuştur. TİİKP'nin yönetim kademelerindeki burjuva yolcuları, ideolojik mücadeleyi bastırabilmek için, işi Komünistlere karşı komple düzenlemeye kadar vardırmışlardır.

düzenlemeye kadar vardırırmışlardır. TİİKP'nin düzeltilip, düzgün bir ML parti haline getirilmesi imkanı ortadan kalkınca, TİİKP içindeki Komünistler, TİİKP yönetimi ile aralarındaki bütün bağları kopararak, TKP/ML'i kurmuşlardır. Yayınladığımız belgeler; TKP/ML'nin kuruluşuna temel olan; TKP/ML'nin ideolojik-siyasi, örgütsel meseleler hakkındaki resmi görüşlerini içeren belgelerdir.

Belgelerin tümü, TİİKP içindeki ML muhalefeti başını çeken, önder yoldaşımız İbrahim Kaypakkaya tarafından ele alınmıştır.

Belgelerde TİİKP yönetiminin revizyonist çizgisi eleştirilirken, bu çizgiye alternatif olarak ana hatlarıyla doğru, Marksist-Leninist bir çizgi getirilmektedir.

Kuşkusuz bu belgelerde yanlış görüşlerde vardır. Fakat yanlışlar talidir. Belgelerde savunulan görüşler ana hatlarıyla doğrudur. Bugün Türkiye'de bütün Komünistlerin görevi, görüşümüze göre, yayınladığımız belgelerde ana hatlarıyla doğru olarak konan çizgiyi geliştirmek, yanlışlardan arındırmak ve pratiğe uygulamaktır. Biz belgeleri bu amaçla hizmet etmek için yayınlıyoruz. Bütün Türkiye'li devrimcileri, ve bütün yoldaşlarımızı bu belgeleri eleştireci bir gözle, ciddiyetle incelemeye çağırıyoruz.

Kasım 1976

ONUR
TOPLUSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

KIZIL SİYASİ İKTİDAR

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

Yoldaş,

Bir gençlik komitesinin sorularına verdiği cevapla ilgili olarak benim başlıca itirazlarım, eleştirilerim ve açıklamalarım şunlardır:

Önce, Mao Zedung'un Çin'de Kızıl siyasi iktidarın (yani Beyaz rejim tarafından tamamen sarılmış Kızıl siyasi iktidar yönetimindeki bir kaç küçük bölgenin) varolabilmesini ve gelişebilmesini hangi şartlara bağladığına bakalım.

Mao Zedung, Hunan-Kiangsi Sınır Bölgesi II. Parti Kongresi için hazırladığı "Politik Sorunlar ve Sınır Bölgesi Parti Örgütlerinin G8-revleri" adı verilen 5 ekim 1928 tarihli karar tasarısında "Kızıl siyasal iktidarın varolabilmesi ve gelişebilmesi, sadece belirli şartlar altında mümkündür" dedikten sonra, belirli şartları şöyle sıralıyor:

"Birincisi, bu bir emperyalist ülkede ya da dolaysız emperyalist yönetim altındaki bir sömürge de mümkündür, ama ekonomik yönden geri kalmış bir yarı-sömürge olan ve dolaylı emperyalist yönetim altında bulunan Çin'de mümkündür. Çünkü bu olağanüstü olay [Kızıl rejimlerin varolması ve gelişmesi], Yine bir başka olağanüstü olayın varlığıyla, Beyaz rejimin savaş içinde bulunmasıyla gerçekleşebilir (abç). Beyaz rejim içindeki savaşlar ise emperyalist ülkelerde ve sömürgelerde değil, Çin gibi yarı-sömürge ülkelerde mümkündür.

"İkincisi, Kızıl siyasi iktidarın doğduğu ve dayandığı yerler işçilerin köylülerin ve askerlerin daha önce büyük kitleler halinde ayaklandığı yerlerdir. Yani buralarda kuvvetli bir kitle temeli vardır.

"Üçüncüsü, siyasal baskı iktidarının küçük bölgelerde uzun zaman dayana bilmesi, devrimci durumun (abç) ülke çapındaki gelişmesine bağlıdır... Eğer ülke çapındaki devrimci durum gelişmeye devam etmez, durgunlaşırsa, küçük Kızıl bölgelerin ömrüde oldukça kısa olacaktır. Aslında Çin'deki devrimci durum... sürekli bölünmeler ve savaşlarla gelişmeye devam etmektedir..."

"Dördüncüsü, yeterli güce sahip düzenli (abç) Bir Kızıl Ordu, Kızıl siyasi iktidarın varlığı için gerekli bir şarttır.

"Beşincisi...Kömlünist Partisi örgütünün güçlü ve politikasının doğru (abç) olması gerekir".

Özetlersek, Beyaz rejim tarafından kuşatılmış Kızıl siyasi iktidar yönetimindeki küçük bölgelerin Çin'de yaşayabilmesini nedenlerini Mao Zedung, şu şartlara bağlıyor:

- 1) Beyaz rejimin savaş içinde bulunması (yarı-sömürgelekten dolayı),
- 2) Kuvvetli bir kitle temelini mevcut olması,
- 3) Devrimci durumun ülke çapında gelişmesi,
- 4) "Yeterli güce sahip" ve "Düzenli" bir Kızıl Ordunun varlığı,
- 5) Güçlü ve politikası doğru bir kömlünist partisinin varlığı.

Mao Zedung 25 Kasım 1928 tarihli (diğerinden daha sonra yazılmış) "Çinkang Dağlarındaki Mücadele" yazısında ise bu şartları şöyle öze-
liyor:

"Yaptığımız incelemeler, bu olayın nedenlerinden birinin, Çin'in komp-
rador ve toprak ağaları sınıfları içindeki bitmez tükenmez parçalanmalar
ve savaşlar olduğunu gösteriyor. Bu parçalanmalar ve savaşlar devam etti-
ği sürece, işçilerin ve köylülerin silahlı bağımsız rejimlerinin yaşa-
ması ve gelişmesi mümkündür. Bu bağımsız rejimin yaşaması ve gelişmesi
için, bölünmelerin ve savaşların (abç) yanında gerekli diğer şartlar
şunlardır: (1) Sağlam bir kitle temeli; (2) sağlam bir parti örgütü;
(3) oldukça güçlü bir Kızıl Ordu; (4) askeri harekâta uygun arazi; (5) bes-
lenme için yeterli ekonomik kaynaklar."

Mao Zedung burada daha önce gerekli gördüğü şartlardan birini, "dev-
rimci durumun ülke çapında gelişmesi" şartını zikretmemiştir. Fakat bu
şartların hemen arkasından şunları belirtmektedir: "Bağımsız bir rejim,
hakim sınıflara karşı uyguladığı stratejiyi duruma göre değiştirmeli; ha-
kim sınıfların rejimi geçici bir istikrar dönemine girdiği zaman [bu, ay-
nı zamanda devrimci durumun durgunlaşması demektir] başka, parçalandığı
zaman [bu, aynı zamanda devrimci durumun yükselmesi demektir] başka bir
strateji uygulanmalıdır". Mao Zedung daha sonra bu başka başka strateji-
lerin neler olduğunu açıklamaktadır. Buradan çıkarılacak sonuç şudur: Bir
Kızıl siyasi iktidar (yani mevcut bir iktidar), diğer şartların varlığı
halinde ve doğru bir strateji uygulandığı takdirde, devrimci durum ülke
çapında gelişmese bile, durgunlaşsa bile varlığını devam ettirebilir. Ya-
ni devrimci durumun bir süre durgunlaşması, onun varlığını ortadan kal-
dırmaz. Böyle bir şey, sadece Kızıl siyasi iktidar açısından onun geliş-
mesini, büyümesini yavaşlatır veya bir süre durdurur veya en kötü ihtim-
alle kısmi gerilemelere yol açar. Gerçekten de, Çin'de bağımsız rejim-
ler Beyaz rejimin istikrar içinde olduğu dönemlerde bile doğru bir stra-
teji izlendiği zaman yaşamış, yanlış bir strateji izlendiği zaman kayıp-
lara ve yenilgilere uğramıştır. Günümüzde ise artık hiç bir yarı-sömür-
ge (ve tabii sömürgelerde de) Beyaz rejimlerin uzun süre istikrar için-
de olacağı söylenemez. Devrimci durum gerek dünya açısından gerek tek
tek ülkeler açısından (bazı istisnalar olsa bile) fevkaladedir. Emperya-
lizmin toptan çöküşe, sosyalizmin ise bütün dünyada zafere ilerlediği
çağımızın tipik bir özelliğidir bu.

Devam edelim:

Mao Zedung, ikinci yazısında, Beyaz rejim içinde Kızıl siyasi iktidar-
ların yaşayabilmesi için iki şart daha ilave etmiştir. Askeri harekâta
uygun arazi ve beslenme için yeterli ekonomik kaynaklar. Bu şekliyle ye-
niden özetlersek:

- 1) Beyaz rejim içinde parçalanmalar ve savaşlar,
- 2) Sağlam bir kitle temeli,

- 3) Sağlam bir parti örgütü,
- 4) Oldukça güçlü bir Kızıl Ordu,
- 5) Askeri harekate uygun arazi,
- 6) Beslenme için yeterli ekonomik kaynaklar.

Daha sonra, Mao Zedung'un, emperyalizmin dolaysız yönetimindeki sömürgelerde bağımsız rejimler kurulamayacağı (yani Kızıl rejimin doğup yaşayabilmesi için Beyaz rejimin savaş içinde olması gerektiği) konusundaki görüşü değişmiştir. İkinci dünya savaşı sonrasında emperyalist sistemin bütün dünyada sarsılması, ABD dışında bütün emperyalist güçlerin savaşta ya yıkılmış ya da zayıflamış olması, Sovyetler Birliği'nin güçlenmesi, Çin'de emperyalist cephenin yok edilmesi, bütün bunlar, "uzun süre yaşayabilecek büyük ya da küçük devrimci üs bölgeleri ve devrimci rejimler kurmak, kırsal bölgelerden şehirleri sarmak için uzun süreli devrimci savaşlara girişmek ve daha sonra şehirleri de ele geçirip ulus çapında bir zafer kazanmak... Doğudaki bütün sömürge ülkeleri (abç) en azından bazıları için imkan dahiline girmiştir". Sovyetlerde sosyal emperyalizmin çıkışı da bu olguyu değiştirememiştir. Nitekim, bir yığın uzak Doğu ülkesinde Kızıl iktidarlar ya kurulmuştur ya da kurulması yakındır. Arap körfezi'nde ve Afrikanın bazı ülkelerinde de, ülkenin bazı alanlarında kurtarılmış bölgeler vardır. Kızıl iktidar organları doğmamış olsa bile kurtarılmış alanlar yaygındır.

Öyleyse genel bir kural olarak şunu söyleyebiliriz:

Bugün bütün ezilen ülkelerde ve sömürülen ülkelerde (sömürge veya yarı-sömürge), (1) sağlam bir kitle temeli, (2) sağlam bir parti örgütü, (3) oldukça güçlü bir Kızıl Ordu, (4) askeri harekate uygun arazi, (5) beslenme için yeterli ekonomik kaynaklar şartlarının mevcut olduğu alanlarda uzun süre yaşayabilecek kızıl iktidarlar kurulabilir ve buralardan şehirleri ele geçirmek için uzun süreli savaşlara girişilebilir ve giderek ülke çapında zafer kazanılabilir.

Ülkemiz açısından ele alınıp incelenmesi gereken şartlar, bu beş şarttır.

1) Sağlam bir kitle temeli: Bunu elbette bütün ülke çapında aramayacağız. Ülkemizin bazı bölgelerinde kitle temeli daha kuvvetli, bazı bölgelerinde daha zayıftır.

Bu başka etkenlerin yanı sıra, dengesiz iktisadi gelişmenin bir tezahürüdür ve tabiidir. Fakat ülkemizin bir çok bölgesinde sağlam bir kitle temeli mevcuttur. Bu bölgelerde Kızıl siyasi iktidarlar, Diğer şartlarında mevcut olmasıyla gerçekleştirilebilir ve gelişebilir.

2),3) Sağlam bir parti örgütü ve oldukça güçlü bir Kızıl ordu: Bunlar henüz ülkemizde mevcut değildir. Fakat sağlam parti ve güçlü bir ordu, Kızıl siyasi iktidarın kurulması ve yaşatılması ve geliştirilmesi için gerekli şartlardır. Buna dikkat edilsin. Yoksa silahlı mücadelenin başlatılması için değil. "Sağlam bir parti örgütü" ve "oldukça güçlü Kızıl

Ordu", bizzat silahlı mücadelenin içinde ortaya çıkar. Yani parti zayıfken, böyle bir mücadele içinde sağlamlaşır. Silahlı kuvvetler önceleri güçsüz, küçük ve düzensizken, böyle bir mücadele içinde "oldukça güçlü" ve "düzenli" hale gelir. Ve zaten Kızıl iktidar bölgeleri bir anda değil, bir mücadele süreci içinde doğar, parti belli bir sağlamlığa ve silahlı kuvvetler "oldukça güçlü" ve "düzenli" hale geldiği zaman ortaya çıkar. Daha baştan, "sağlam bir parti örgütü" ve "oldukça güçlü bir Kızıl Ordu" arayıp bunları bulamayınca, bundan silahlı mücadeleyi ertelemek yönünde sonuçlar çıkartmak, Mao Zedung'un halk savaşı çizgisine ve devrim teorisine aykırıdır.

4) Askeri harekate uygun arazi: Tayin edici bir önem taşımamakla birlikte, ülkemizin bir çok bölgesi, bir çok köşesi askeri harekate uygundur.

5) Beslenme için yeterli ekonomik kaynaklar: Bu şu demektir: O bölge iktisadi ablukaya alındığı zaman bile oradaki iktisadi hayat devam edebilsin, ora halkı en tabii ihtiyaçlarını kendi kaynaklarıyla karşılayabilsin. Yani o bölge halkının ihtiyaçları, geniş ölçüde başka yerlerden sağlanıyor olmasın, iç pazara kopmaz bir şekilde bağlı olmasın. Mesela İstanbul, Ankara, İzmir ve bunun gibi yerler iç pazara kopmaz bir şekilde bağlıdır. Buralarda oturanların ihtiyaçları geniş ölçüde başka yerlerden sağlanır, buralarda ürünleri ise geniş ölçüde başka yerlerde tüketilir. Bu şehirler kuşatıldığı, iktisadi ablukaya alındığı zaman buralarda iktisadi hayat felce uğrar, beslenme ve barınma imkansız hale gelir. O halde Kızıl iktidarların yaşayabileceği bölgeler, İç pazarın vazgeçilmez bir parçası haline henüz gelmemiş geri bölgeler olabilir. Ülkemizin geri köylük bölgeleri geniş ölçüde bu şartı da sağlamaktadır.

O halde, bütün bunlardan sonra ülkemiz açısından çıkaracağımız sonuç nedir? Şudur: Ülkemizde Kızıl siyasi iktidarın doğup yaşaması için bir kısım şartlar (sağlam bir kitle temeli, beslenme için yeterli ekonomik kaynaklar, askeri harekate uygun arazi) zaten uzun zamandır beri mevcuttur. Eksik olan "sağlam bir parti örgütü" ve "oldukça güçlü bir Kızıl ordu"dur. Bu iki şart da subjektif şartlardır, yani bizim çabalarımızla gerçekleşecek şeylerdir. Bize düşen görev sağlam bir kitle temeline, beslenme için yeterli kaynaklara ve askeri harekate uygun araziye sahip köylük bölgeleri tespit etmek, faaliyetimizi ve kuvvetimizi buralarda yoğunlaştırarak silahlı mücadele içinde partiyi ve orduyu inşa etmektir. Bu inşa faaliyeti içinde parti belli bir sağlamlığa, silahlı kuvvetlerimiz belli bir güce ve düzenli hale ulaştığı zaman, ülkenin bir veya bir kaç yerinde "Kızıl siyasi iktidar"gerçekleşecektir. Ancak ülkenin bazı yerlerinde Kızıl siyasi iktidar gerçekleştikten sonradır ki, proleterya ve onun partisi için bütün devrimci sınıf ve tabakaları birleştirmek de, yani halkın devrimci birleşik cephesini (işçi-köylü temel ittifakı üzerine kurulan cepheyi) gerçekleştirmek de mümkün olacaktır.

Kızıl siyasi iktidarın doğması ve yaşatılması şartları, silahlı mücadelenin başlatılması şartlarıyla karıştırılmamalıdır. Birincisi için bugün ülkemizde dediğimiz sebeplerden dolayı şartlar mevcut olmadığı halde, ikincisi için esas itibarıyla mevcuttur. Seçeceğimiz köylük bölgelerde kısa süreli bir propaganda-ajitasyon ve örgütsel hazırlıktan hemen sonra (mesela, partinin o bölgede yönetici organını örgütlemek, bunlar vasıtasıyla ilk gerilla çekirdeklerini teşkil etmek ve silahlı mücadele ve parti politikası hakkında kısa süreli bir ajitasyon ve propaganda yürütmek) derhal silahlı mücadeleye girişebiliriz ve girişmeliyiz. Bu mücadelenin kitleleri muazzam bir şekilde uyandırıp eğiteceğini, sadece o bölgedeki değil, ülkenin diğer yerlerindeki kitleleride uyandıracığını ve kitle temelini de kuvvetlendireceğini, partinin ve silahlı kuvvetlerin esas olarak bu mücadele içinde inşa olacağını ve Kızıl iktidarların bu mücadelenin belli bir aşamasında ortaya çıkacağını unutmayalım.

Değerli yoldaş,

Sizin yazınızda ise, Kızıl siyasi iktidarın doğup yaşayabilmesi için şu beş şart üzerinde duruluyor:

- 1) "Gericici rejim içindeki parçalanmalar"
- 2) "Köylü ayaklanmaları"
- 3) "Devrim hareketinin ülke çapında gelişmekte olması"
- 4) "düzenli Kızıl Ordu"
- 5) "Güçlü bir komünist partisinin doğru bir politika gütmesi"

Mao Zedung, burada ifade edilen birinci şart ile esas itibarıyla "Be-yaz rejimin savaş içinde bulunmasını", savaş aşaları arasında sürüp giden silahlı mücadelelerin olmasını kastetmektedir. Yoksa hemen her ülkede görülen ve gericiler arasında bulunması tabii ve kaçınılmaz olan çelişmeleri değil. Zaten sonradan bu görüşten vazgeçmiş olduğunu belirttik. Bu nedenle yazıda bunu uzun uzun ele almanın hem de hemen bütün ülkelerde görülen (Çin'dekinden farklı olarak) ve çok tabii ve kaçınılmaz olan çelişmeleri ele almanın bence hiç gereği yoktur. Bu bölümdeki uzun uzun açıklamalar, arkadaşların sorularına hiç de doğrudan bir cevap değil, çok dolaylı bir cevaptır.

İkinci noktaya gelince: Orada da meselenin özü doğru olarak ortaya konmamış. Mao zedung, geçmişteki (o, yakın geçmişi ele almıştır) köylü ayaklanmalarını, halihazırdaki kitle temeli açısından ele almıştır. Yani meselenin özü, bugün kuvvetli bir kitle temelinin bulunup bulunmadığıdır. Yazıda ise, ta Selçuklu ve Osmanlı toplumundaki köylü ayaklanmaları peşpeşe sıralanıyor. Ama, bu ayaklanmaların asıl meseleyle ilgisi kurulmuyor. Şu denilebilirdi: Bu ayaklanmaların olduğu yerlerde, bugün kuvvetli bir kitle temeli mevcuttur, ayaklanmalar şuralarda şuralarda olmuştur ve bunun mirası oralarda hala yaşadığı için

ilerde kırsal bölgeler esas olarak buralarda ortaya çıkacaktır. Bu denmiyor (ben de kendi açımdan böyle bir şey söyleyecek bilgidен yoksunum) Denmeyince de bütün zikredilen o tarihi olaylar, bir tarih bilgisi sergilemesinden veya köylülerin devrimci bir geleneği olduğuna dair bir propaganda konusu olmaktan öteye geçmiyor. Onun yerine son yıllarda ortaya çıkan köylü hareketleri ele alınsa ve buralarda kuvvetli bir kitle temeli mevcut olduğu örneklerle açıklansaydı çok daha iyi olurdu ve sorulan sorunun istediği cevapta buydu.

Üçüncü nokta: "Devrim hareketinin ülke çapında gelişmekte olması". Mao Zedung'un ifadesi şöyleydi: "Devrimci durumun (abç) ülke çapında gelişmesi". "Devrimci durum" yerine "devrimci hareket" tabirinin geçirilmesi içinde bulunduğumuz şartlarda bence çok vahim bir hataya sürüklenmektir. "Devrimci durum" nedir? 1) İdare eden "yukarıdaki sınıfların" eskisi gibi durumlarını sürdüremez hale gelmeleri, 2) halk kitlelerinin eskisi gibi yaşayamaz hale gelmesi ve bir değişikliği zorunlu görmesi, 3) kitlelerin bağımsız eyleminde muazzam bir yükselişin olması. Bunlar Lenin'in ifadesiyle "devrimin objektif şartları"dır ve "tek tek grupların, partilerin iradesinden bağımsız olduğu gibi, tek tek sınıfların iradesinden de bağımsızdır". (geniş bilgi için bak: Aydınlık, Cilt III, sayfa 379-380) "Devrimci hareket" ise, genel olarak mevcut düzeni devirmeye yönelen ilerici hareketlerdir. Yazıda kastedilen "devrimci hareket" ise, devrimci hareketlerden bir tanesi olan "komünist hareket"tir. Böylece devrimci durum yerine "komünist hareket" geçirilmiş oluyor. Ve buradan nihayet şöyle sonuç çıkarılıyor: Eğer komünist hareket ülke çapında gelişmemişse Kızıl iktidar kurulamaz. Daha önce Kazım arkadaş da Çin Devrimi'ni özetlerken, "sağlam ve doğru parti" yerine "ülke çapında örgütlenmiş bir parti" ifadesini geçirdiği için bu nokta üzerinde duruyorum. Bu nokta niçin önem taşıyor? Şu bakımdan: Bugün biz ülke çapında örgütlenmiş bir hareket değiliz (Rüstem arkadaş ülke çapında örgütlüyüz diyor ama yanılıyor). Eğer öyle olsaydık mesele yoktu. Kısa zamanda da (hatta üç beş yıl içinde de) ülke çapında örgütlenemeyiz. Bu birinci nokta. İkincisi, ülkemizde devrimin dengesiz gelişeceği gerçeğinden dolayı, ülke çapında yaygın bir örgütlenmeyi biz kendimizde istemeyiz. Öncelikle ve özellikle devrimin ilk kabarcacağı alanlarda örgütlenmeye önem veririz, daha doğrusu vermeliyiz. Yazının bütününde "silahlı mücadeleyle başlama" şartlarıyla "Kızıl siyasi iktidarın doğması" şartları aynı görüldüğü için veya en azından bunlar hiç bir yerde birbirinden ayrılmadığı, aralarındaki sınır hiç belirtilmediği için mantıki olarak silahlı mücadele bütün ülkede örgütlendikten sonraya (yani belirsiz bir geleceğe) ertelenmekte ve bugün önümüze, mücadelenin "diğer şekilleri" çıkartılmaktadır. İşte vahim olan budur.

"Devrimci durum"un ülke çapında gelişmesi meselesine gelince, birinci olarak bu, bütün dünya çapında ve özel olarak ülkemiz çapında mevcuttur. "Beyaz rejimin" istikrar dönemleri çok kısa ve geçici olmaktadır. İkinci olarak bu, Mao Zedung'un daha sonraki yazısından aktararak gösterdiğim gibi, Kızıl iktidarın bizzat varlığını değil, onun genişleyip genişlememesini, güçlenip güçlenmemesini ve Kızıl bölgede uygulanacak politikayı etkileyen bir faktördür. Bu söylediğim şeylerin ise yazıda belirtilen şeylerle zaten uzak yakın ilgisi yoktur. Yazıda bambaşka meseleler ele alınıyor. Bunlar ise gençlik komitesinin sorularının cevabı değildir.

(Burada bir noktayı daha belirteyim: Ülke çapında kömünist hareketin örgütlenmiş olması, ülkenin her yanında, ilinde, ilçesinde veya bunların büyük çoğunluğunda partinin yönetim organlarının yani parti komitelerinin teşkil edilmiş olmasıdır bence. Bu konuda tutarsız ifadeler kullanılıyor. Mesela, yazıda "ülke çapında sesini duyurabilen bir devrimci siyasi akım" deyimi kullanılıyor. Bu başka bir şeydir. Mesela THKO ve THKP-C ülke çapında örgütlenmiş siyasi akımlar değildir ama "ülke çapında sesini duyuran" akımlardır. Bir de şöyle denmiş: "ülke çapında mücadelenin birleştirilmesi ve tek bir hedefe yönlendirilmesi" Bununla kastedilen "siyasi yönlendirme" değil de "pratik mücadelenin" yönlendirilmesi ise, işte bu, anladığım anlamda ülke çapında bir örgütlenmeyi gerektirir ve bu, ancak devrimin ülke çapında zafere ilerlediği dönemde mümkün olabilecek bir şeydir. Bunu unutmayalım)

Bu bölümde çok önemli gördüğüm bir ülke meselesini daha belirteceğim. Şöyle deniyor: "Bir hareketin ülke çapında olması...bütün ülke halkına bir siyasi parti olarak varlığını duyurması ve göstermesi ve ülke çapında devrimci iktidarı kurma hedefine yönelmesidir"(abç). (Bu çok bulanık ve lastikli bir ifadedir. Çok çeşitli yorumlara yol açabilir. "Varlığını[veya sesini] duyurma" meselesine biraz önce dokundum. "Ülke çapında devrimci iktidarı kurma hedefine yönelme" ise, hemen her siyasi akımın özelliğidir. Bu noktayı geçiyorum). "Mesela, şehirlerdeki mücadeleyle desteklenmeyen bir köylü hareketi bastırılmaya mahkumdur. Mesela, Doğu bölgesindeki bir köylü isyanı, bir proleterya partisi önderliğinde Ege ve Çukurova köylülerinin mücadelesiyle, başlıca sanayi şehirlerindeki işçi sınıfımızın hareketleriyle desteklenmiyorsa, Kızıl siyasi iktidarı kuramaz ve yaşatamaz"(abç)". Burada önemli bir ülke hatası söz konusudur. Köylüler, sadece kendi kuvvetleri ile Kızıl siyasi iktidarı kurabilir ve yaşatabilirler. "Başlıca sanayi şehirlerinin" hepsinde gerici keskin hakimiyet kursalar ve işçi sınıfı hareketini uzun bir süre tamamiyle bastırsalar dahi, köylüler yine de Kızıl siyasi iktidarı kurup yaşatabilirler ve bu, imkansız bir şey değildir. Bu taktirde köylü hareketini "bastırılmaya mahkum" ilan etmek, bugün açısından, başlı-

ca sanayi şehirlerinde örgütlenmeden silah patlatmamak gibi sağ bir hataya sürüklediği gibi, gelecek açısından devrimi imkansız göstermekle eşittir. İşçi hareketlerinin bastırılması, işçilerle köylüler arasındaki dayanışmanın koparılması, elbette köylü hareketini zaafa uğratar ama, niçin "bastırılmaya mahkum" etsin? Şehirlerde gericiler tamamen hakim olup bir süre işçileri susturabildikleri dönemlerde bile Çin Devrimi muzafferane ilerlemedi mi?

Nitekim, bundan şöyle bir sonuca varılıyor: "Sonuç olarak diyebiliriz ki, Kızıl siyasi iktidar, mevzi olarak yürütülen bir mücadeleyle değil, proleterya partisinin, ülke çapında birleştirdiği ve yönettiği bir mücadeleyle kurula bilir ve yaşatılabilir" (abç) Daha açık bir ifadeyle bütün ülke çapında örgütlenmeden ve bütün halkın mücadelesini "birleştirip" "yönetecek" hale gelmeden Kızıl iktidar kuramayız. Aman elimizi kaldırmayalım. Sanki burada sözü edilen Kızıl iktidar, bir veya birkaç bölgede kurulacak siyasi iktidar değil, bütün ülkede kurulacak siyasi iktidardır. Sonuç olarak, devrimin dengesiz gelişmesi gerçeğinin ve iktidarı kırlardan parça parça alınacağı tezinin geniş ölçüde terk edildiğini görüyoruz.

Ben şunu söylüyorum: Kızıl iktidarın kurulması ve yaşatılması için (silahlı mücadele için değil), bütün ülke çapında örgütlenmek, bütün halkın birleştirilmiş olması ve bizim tarafımızdan yönetiliyor olması şart değildir. Böyle bir şartı Mao Zedung da zaten koymamıştır. Bu iyi bir şeydir ama, bugün sahip olamadığımız ve devrimin ülke çapında zafere doğru ilerleyeceği döneme kadar da pek sahip olamayacağımız bir şeydir. Halbuki, mevcut kuvvetlerimizi üç-beş önemli bölgede (kuvvetlarımızın ve şartların elverdiği ölçüde) yoğunlaştırarak ve buralarda silahlı mücadeleyi başlatarak "sağlam ve politikası doğru bir parti" ve "oldukça güçlü bir kızıl ordu" yaratabiliriz. (Bugün eksik olan da budur) ve kızıl iktidarlar kurup yaşatabiliriz. Mesela, Dersim İsyanını alalım: Köylüler sadece kendi gayretleri ile ve aşiret reislerinin önderliğinde bölgeyi üç sene kontrol altında tutmuşlardır. Eğer aşiretler birbirine düşürülmeseydi ve doğru bir önderlik, komünist partisinin önderliği olsaydı, hiç bir zaman Dersim ayaklanması bastırılamazdı. Bu, Köylülerin ifadesidir ve buna benzeyen başka örneklerde vardır.

Dördüncü ve beşinci nokta: Parti ve ordu. Yazıda bu noktalar üzerinde hiç durulmamış, birer cümlelik açıklamayla yetinilmiştir. Parti ve ordu nerede, nasıl ve hangi mücadele içinde inşa edilecektir. Ve özellikle içinde bulunduğumuz dönemde bu konudaki görevlerimiz nelerdir? Bunlar hiç ele alınmıyor. Oysa bugün, Kızıl iktidar için asıl eksik olan şey bunlardır ve diğer şartları (kitle temeli, iktisadi bakımdan yeterli kaynak, askeri harekate elverişli arazi) sağlayan bölgelerde parti-

yi ve orduyu inşa ettiğimiz takdirde bunları birer Kızıl iktidar alanı yapabiliriz (parti elbette sadece söz konusu yerlerde inşa edilmeyecektir, ama esas olarak buralarda ve silahlı mücadele içinde inşa edilecektir).

Birinci soruya verilen cevapla ilgili olarak iki noktaya kısaca değinip diğer soruya geçeceğim.

Birincisi: Ordu içindeki çalışmalar ayrı olarak ele alınmamalı, sosyal sınıflar arası çalışmaların bir tezahürü olarak ele alınmalıdır. Neredeyse, "yurtsever subaylar" diye yeni bir sınıf icat edeceğiz. Bütün bildirilerimizde ve yayınlarımızda uzun süredir, "işçiler, köylüler" dediğimiz her yere, baş köşeye bir de "yurtsever subaylar"ı oturtuyoruz. Eski "asker, sivil, aydın zümre"nin yerini bu almışa benziyor. "Yurtsever subaylar" dediğimiz kimseler, milli burjuva ideolojisini benimseyen ve sınıflamada onların arasına girecek olan kimselerdir. Milli burjuvazi diye ele alalım ve icabettiği yerde de "yurtsever subaylar"ı milli burjuvazinin bir parçası olarak ele alalım.

İkincisi: "Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı". Artık bu Buharinci formülasyondanda vazgeçelim. Ve "Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkı" diyelim.

Zamanım çok az kaldığı için ikinci sorunun cevabına geçiyorum.

Bu mesele incelenirken bence şu üç noktanın kuvvetle ve açık olarak belirtilmesi gerekir:

1) Emperyalizmin dolaylı yönetiminde olan yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde iktisadi yapıdaki değişme nasıl olmaktadır?

2) Genel olarak ülkenin iktisadi yapısındaki dengesizlik.

3) Emperyalizmin işgali altında olan herhangi bir ülkedeki milli devrim ile yarı-sömürge, yarı feodal ülkelerdeki özü toprak devrimi olan demokratik devrim arasındaki farklılık.

Birinci nokta: Yazıda bir cümleyle belirtilmiş. Aydınlik sayılarında da bu konuda yazılan yazılarda açıklık yok. Genel olarak şöyle söyleniyor: "Bir yandan feodal ilişkiler çözülür, öte yandan bu çözülme sınırlı olur". Bunun pratikte neyi ifade ettiği pek anlaşılmıyor. Olan şudur: Toprak ağalığı yavaş yavaş ve uzun bir süreç içinde kapitalist çiftlikler haline gelmekte ve bu arada köylü üzerindeki hakimiyet ve sömürü biçimleri uzun bir süre devam etmektedir. Hatta toprak ağasının toprağında çalışan köylü, ücretli işçi haline geldiği zaman bile, eski toprak ağası olan yeni "çiftlik beyi", köylü üzerindeki eski imtiyazlarından (mesela, angarya çalıştırma gibi) bir kısmını muhafaza etmektedir ve bu gelenek şeklinde yerleşmektedir. Köylü usulü hal tarzı veya devrimci hal tarzı ise, güçlü bir köylü isyanı ile feodal mülkiyeti ve onun üzerinde kurulu olan feodal ilişkileri kökünden kazımak, yerle bir etmektir.

Öte yandan toprak ağalığının olmadığı, küçük ve orta köylü mülkiyeti-
nin yaygın olduğu yerlerde, esas olarak kendi içinde üretip tüketen
ataerkil işletmelerde, emperyalizm bir yandan bu gibi yerleri pazara
başlamakta, öte yandan yarı-feodal bir özelliği olan ve sermayenin il-
kel birikim şekli olan tefeciliyi bankalar, kredi kurumları vasıtasıyla
destekliyerek, bunları güçlendirmekte, köylüleri mülksüzleştirmektedir.
Ve bu süreç de çok ağır ve acılı olmaktadır.

Şehirlerde milli sanayi sönmekte, yerini emperyalizme bağımlı montaj
sanayii almakta ve bu gelişmektedir. Büyük ticari ve mali kurumlar emper-
yalizmin kontrolüne girmektedir.

Bu nedenle emperyalizmin geliştirdiği işbirlikçi kapitalizm feodaliz-
mi hiç bir zaman "köylü usulü" halledemez. Ve feodalizm kökünden tasfi-
ye edilmediği sürece de köylü kitlesi önemli bir devrimci güç olarak n-
mevcut olur ve devrimin muhtevası, demokratik devrim olarak kalır.

İkinci nokta: Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin önemli bir özelliği
de, ülkede iktisadi yapının dengesiz oluşudur. Bazı bölgelerde feodal
ilişkiler daha fazla çözüldüğü halde , diğer bazı bölgelerde kuvvetle
devam eder. Emperyalizm, bu dengesizliği ortadan kaldırmak bir yana, da-
hada arttırır. Ülkemizin doğusu ile batısı arasında böyle bir durum
kuvvetle mevcuttur. Ülkenin daha ileri olan kesiminde demokratik dev-
rim genel köylü kitlesi için pek önem taşımaya bile (ki, bizde en ileri
olan Ege bölgesinde bile taşıyor), geri bölgelerin geniş köylü kitle-
leri için hala önemini koruyacaktır.

Demokratik devrim gündemde bulundukça, köylülere dayanma meselesi de
gündemde olacaktır. Çünkü demokratik devrim, özü itibarıyla bir köylü
devrimidir. Kaldı ki, biz, bugün köylülerin % 70'i teşkil ettiği bir ül-
kede yaşıyoruz. Emperyalizm feodalizmi tasfiye etsin , bizde sosyalist
devrimi yapalım, tam bir Menşevik mantığı olur. Menşevikler de Lenin'e
karşı, demokratik devrim burjuvazinin görevidir, ona müsaade edelim, köy-
lülerin başına geçerek burjuvaziye ürktümeylem vs. demişlerdi. Lenin
ise derhal, kararlı proleteryanın, kararsız, korkak ve uzlaşıcı burju-
vaziye bir kenara bırakarak köylülerle ittifak kurmasını, kararlı bir
şekilde devrimi sonuna kadar götürmesini ve durmadan sosyalizme geçil-
mesini savunmuştu. Bu, Marksist-Leninist kesintisiz ve aşamalı devrim
teorisidir. Mao Zedung bunu yarı-feodal, yarı-sömürge Çin şartlarına
uygulamıştır. Bizim gibi yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde devrimin
kırlık bölgelerden şehirlere doğru gelişmesinin iki nedeni vardır: Bi-
rincisi, demokratik devrimin özünün "toprak devrimi" olması. ikincisi
de ülkemize hakim olan emperyalizmin ve onun uşaklığını yapan gerici-
lerin (özellikle emperyalizmin) şehirleri ve ileri bölgeleri tamamen
kontrolleri altına almış olmalarıdır. Emperyalizmin, yarı-sömürge olma-
mız dolayısıyla, ülkemiz üzerindeki boyunduruğu da, devrimin geri kır-
lık alanlarda üsler kurarak oradan şehirlere doğru gelişmesini gerekli

kılmaktadır (bizde demokratik devrim, milli devrimle ayrılmaz bir şekilde birleşmektedir).

Yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede feodalizmin zayıflığı, toprak devriminin görevlerini azaltır veya sınırlarını daraltır, o kadar.

Üçüncü nokta: Emperyalizmin fiili işgali altında olan bir ülkede de devrim, kırılık bölgelerden şehire doğru gelişir. Bu ülke, ister feodalizmi tasfiye edememiş geri bir ülke olsun, isterse gelişmiş kapitalist bir ülke olsun. İşte, İkinci Dünya Savaşı'nda Fransa. Çünkü emperyalizm ilk başta, ulaşım imkanlarının fazla olduğu şehirleri ve ana yolları ele geçirir, buralara hakim olur. Fakat geniş kırılık bölgeleri kontrol edemez. Yalnız bu durumda devrimin özü toprak devrimi değil, "milli devrim"dir. Eğer, işgal altındaki ülke aynı zamanda yarı-feodal bir ülke ise, "toprak devrimi" tamamen ortadan kalkmaz ama, ikinci plana düşer. Eğer, kapitalist bir ülke ise (Fransa gibi), toprak devrimi meselesi söz konusu değildir.

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

TÜRKİYE
KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST - LENİNİST'İN
(TKP/ML) KURUCUSU

İBRAHİM KAYPAKKAYA
1949 - 1973

TİİKP PROGRAM TASLAĞI ELEŞTİRİSİ

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

T İ İ K P PROGRAM TASLAĞI ELEŞTİRİSİ

Komünizmin büyük önderi ve öğretmeni Marks, şöyle diyordu: "İleriye doğru atılan her adım, her gerçek ilerleme, bir düzine programdan daha önemlidir."

Bu sözler, hiç bir zaman değerini ve geçerliliğini yitirmeyen, bir temel kanun niteliğindedir. İleriye doğru adımlar atmak, gerçek bir ilerleme sağlamak, başlıca amacımız olmalıdır. Öte yandan yeni bir programın büyük önem taşıdığını da akıldan çıkarmamalıyız:

"Genel olarak bir partinin resmi programının o partinin hareketlerinden çok daha az önemli olduğu doğrudur. Ama yeni bir program herkesin gözü önünde yükseltilen bir bayrak gibidir ve herkez parti hakkında hükmini buna göre verir." (Engels)

Şimdi biz, herkesin gözü önünde yükseltilen bir bayrak çekiyoruz.

Bu bayrak proletaryanın kırmızı bayrağı olacaksa, Onun kırmızılığını bozan bütün lekeler, ciddi ve titiz bir çabayla silinip atılmalıdır.

Program taslağını bu amaçla eleştirdik.

I. B Ö L Ü M

"BİLİMSEL OLARAK DOĞRU OLMASI VE PROLETARYANIN SİYASİ BİLİNÇ-LENMESİNE KATKIDA BULUNMASI İÇİN PARTİMİZİN ADI NE OLMALIDIR ?"

Lenin, 1917'de bu soruyu sormuş ve şöyle cevap vermişti: "Marks ve Engels'in yaptıkları gibi, kendimize Komünist Partisi adını vermeliyiz.

Marksist olduğumuzu yeniden ilan etmeliyiz, temel olarak Komünist Manifestosu'nu almalıyız."

Biz de aynı soruya şöyle cevap vermeliyiz:

Marks, Engels, Lenin, Stalin, ve Mao Zedung'un yaptığı gibi kendimize Komünist Partisi adını vermeliyiz. Komünist sıfatını hiçbir tereddüde düşmeden benimsemeliyiz. Fakat bu yetmez. Çünkü, birinci olarak, ülkemizde bu şanlı sıfatı kendisine yakıştıran revizyonist bir burjuva kulübü vardır. Ve biz kendimizi bu kulüpten kesinlikle ayırmak zorundayız. İkinci olarak, komünist adını alan partilerin çoğu bu gün revizyonizmin ve reformizmin batağına batmışlardır. Bunlar proletaryanın değil, burjuvazinin partileridir. Devrim'in değil, karşı devrim'in aracıdır. Sovyetler Birliğinde ve Doğu Avrupa ülkelerinde bu partiler burjuvazi ve gericiiler üzerinde proletarya diktatörlüğünün değil, işçiler ve diğer emekçi halk üzerinde burjuva diktatörlüğünün aracıdır.

Biz kendimizi bunlardan da kesinlikle ayırmalı, komünist kelimesine ilave olarak MARKSİST-LENİNİST SIFATINI DA KULLANMALIYIZ.

Önce diğer isimler üzerinde duralım:

İhtilalci İşçi-Köylü Partisi adlandırılması niçin yanlışdır? Çünkü, bizim gerçek niteliğimizi, nihai hedefimizi belirtmiyor. Biz işçi sınıfı hareketiyiz, onun öncü müfrezesiyiz, Köylü hareketi asla değil. Ülkemizin bugünkü somut şartları bize köylülükle ilgili görevler yüklüyor, ama bu geçicidir, bizi asıl görevimize yaklaştıran geçici bir adımdır. Köylülük kitle olarak, bir bütün olarak, "Üretim araçlarının özel mülkiyeti alanında" bulunmaktadır. Ve kapitalist toplumun temelinin muhafazasından yanadır. Köylülük, modern sanayi karşısında dağılan ve yok olmaya doğru giden bir sınıftır. Oysa proletarya, mülkiyetle bütün bağlarını koparmıştır. Modern sanayiın özel ürünü ve asıl ürünüdür. Modern sanayiın gelişmesiyle birlikte gelişir ve güçlenir. Geçmiş değil, geleceği temsil eder. Yok olanı değil, büyüyüp gelişeni temsil eder. Özel mülkiyetin muhafazasını değil, kesinlikle ortadan kal-

dırılmasını ister. Bu nitelikleri dolaylısıyla da, toplumun bütün emekçi kesimlerinin, bu düzenden acı çeken insanlığın tümünün kurtuluşunu, tarih, işçi sınıfının omuzlarına yüklemiştir. İşte biz bu sınıfın öncü müfrezesiyiz ve bu yüzden ki, partimizin önüne bir de köylü sıfatının eklenmesi bilimsel olarak yanlıştır. Birinin varlığı, diğerini imkansız kılar. Bugüne kadar kendisine Köylü Partisi adını veren partiler olmuştur. Fakat bunlar genellikle, nihayet burjuva demokrasisini en son sınırlarına kadar genişletmek isteyen partilerdi. Sosyalizmi ve komünizmi amaçlayan partiler değil, yani, küçük burjuva demokratlarıydı. Proletarya partileri de şartların gerekli kıldığı hallerde burjuva demokrasisini son sınırlarına kadar genişletmek ister ve bunun için aktif ve kararlı olarak mücadele eder ama, bunu, proleter demokrasisine geçişin (yani proleter diktatörlüğüne geçişin) bütün ön şartlarını yaratmak için yapar. Orada durmak ve onunla yetinmek için değil. Peki yoksul ve aşağı orta halli köylülerin de proletarya ile birlikte proletarya demokrasisi için mücadele etmesi neyi gösterir. İşçi sınıfı ile bunların arasında bir fark olmadığını mı? Hayır! sadece, kapitalizmin temelleri yıkılmadıkça, bu köylü tabakalarının kesin kurtuluşlarının da imkansız olduğunu, bunların kesin kurtuluşunun proletaryanın kurtuluşuna bağlı olduğunu, öte yandan, bunlar, proletaryanın vazgeçilmez önder rolü olmadan, burjuva demokrasisinden bir adım bile öteye ilerleyemezler. Bugün ülkemiz şartlarında ise, proletaryanın önderliği olmadan değil proletarya demokrasisine geçmek, burjuva demokrasisini bile son sınırına kadar genişletemezler. Kaldı ki köylü kavramı sadece yoksul ve aşağı orta halli köylüleri değil, zengin ve orta köylüleri de içine alır. İşçi-Köylü Partisi adlandırılması pratikte de sadece burjuva demokrasisi ile proletarya demokrasisi arasındaki kesin farkı silerek, proletaryanın sınıf bilincini bulandırmaya yarar.

Peki.. Kanunilik endişesiyle konulan "TSEKP", "TİÇSP" adlarını taklit etmelimiyiz? Kesinlikle hayır. Çünkü, her şeyden önce bizim partimiz "kanuni" bir parti değil, kanunlara rağmen kurulan ve varolacak olan bir parti olmalıdır. İkinci olarak, böyle bir adlandırma "kanunilik" endişesiyle bile konsa yanlıştır.

"TİİKP" adlandırılmasının, işlerimizi kolaylaştıracağı, özellikle köylülere yaklaşmamızı ve onlarla kaynaşmamızı kolaylaştıracağı doğrudur? Belki geçici olarak feodalizmin ve burjuvazi-

nin gerici şartlandırmasının etkisinde olan köylülerle yakınlaşmamızda ve kaynaşmamızda böyle bir kolaylık söz konusu olabilir. Ama bu bile ileri işçilerden ve yoksul köylülerden uzaklaşma ve kopma pahasına olabilir. Çünkü, ileri işçiler, köylüler ve hatta aydınlar, artık kendisini korkusuzca komünist olarak adlandıran ve gerçekten bu isme layık olan bir harekete güven duyuyorlar. Böyle işçilerin, köylülerin sayısı da her geçen gün artıyor. Biz köylüler arasındaki çalışmalarımızda küçük burjuva ve burjuva demokratlarından (THKO, THKP, TİP, vs.den) kendimizi ayırmak için "komünist" olduğumuzu söylüyoruz. Bizi onlardan kesin çizgilerle ayıran en iyi kavram da bu oluyor ve bu tutum en kararlı ihtilalci yoksul köylülerin saflarımızda toplanmasına hizmet ediyor.

TİİKP adlandırılmasının, bizi bugün için geri olan unsurlara yaklaştırırken, ileri unsurlardan da uzaklaştıracağını söyledim. Denilebilir ki, ileri unsurlardan niçin kopalım. Biz komünist olduğumuzu saklamıyacağız ki, işte programımızda ve tüzüğümüzde nihai hedefimizin komünizm olduğunu yazıyoruz. Peki öyleyse niçin partimizi de komünist olarak adlandırmayalım. Tüzük ve programımızda komünist olduğumuzu söylemek, bizi kitlelerden koparmıyor da, partimizin adı niçin koparsın! Ya tutarlı olmak için, tüzük ve programdan da komünizm ile ilgili herşeyi çıkarmak, kitleye açık her türlü parti yazısında, bu kelimeden ve onu hatırlatacak herşeyden, giderek Marks'ı, Engels'i Lenin'i, Stalin'i ve Mao Zedung'u zikretmekten kaçınarak komünist propogantadan vazgeçmek zorundayız ve böylece tavizciliğe boynumuza kadar batarak, proleter devrimciliğinden uzaklaşmak zorundayız, ya da geri bilince ve gericiliğin şartlandırmalarına vs...boyun eğmeyi reddederek başından itibaren, tavizsiz bir şekilde proleter devrimciliğine sarılmak, böylece en ileri unsurlarla birleşirken, geri unsurları da ilerletmek zorundayız. İkisinden biri.

Bu adlandırmayı benimseyen arkadaşların ikinci kanıtı şu: TİİKP adlandırması, kitlelerin işçi-Köylü hareketiyle, partimiz arasında bağ kurmasını sağlayacak ve o hareketin taraftarları, etkilediği unsurlar yeni hareketimizin saflarında toplanacaklardır. Bence bu yanlıştır. Çünkü, herşeyden önce bu bağlantıyı, siyasi polis kuracaktır. Legal yayın faaliyetinin etrafında şu veya bu ölçüde çalışan, ona abone olan, bağış yapan vb..gibi herkezi, yeni dönemin illegal parti faaliyetinden sorumlu tutacaktır. Böyle bir durumda yapılacak ve yapılması en doğru olan

şey, legal faaliyetle illegal faaliyet arasındaki başı siyasî polise karşı en büyük bir dikkat ve titizlikle gizlemektir. Yanlıştır; çünkü, İşçi-Köylü hareketi saflarındaki en iyi unsurlar, zaten daha şimdiden hareketimizin saflarındadır ve gittikçe de toplanmaktadır. Onların içindeki işe yarar herkesi saflarımızda toplayacak olan şey böyle bir isim benzerliği değil, sıkı, enerjik, kapsamlı ve iyi düşünülmüş bir örgütlenme faaliyetidir. Böyle bir faaliyet, İşçi-Köylü saflarındaki işe yarar unsurları değil, İşçi-Köylü saflarında yer almamış olanlarda dahil, halkın bütün ilerici ve devrimci unsurlarını etrafımızda toplayacaktır. Yanlıştır; çünkü, hareketimiz bugün İşçi-Köylü hareketinden sadece nicelik bakımından değil, nitelik bakımından da ayrılmalıdır. İşçi-Köylü hareketi, sadece bir legal faaliyetti, bugün faaliyetimiz esas olarak illegal bir faaliyet olmalıdır. İşçi-Köylü faaliyeti etrafında çalışma, sadece propaganda ve ajitasyon yapan bir dergi faaliyetiydi. Ve örgütlenmesi de bu göreve uygun düşüyordu. Bugün hareketimiz, silahlı bir mücadeleyi fiilen örgütlemeye yönelmiş bir parti faaliyeti olmalıdır. Propaganda ve ajitasyon da, bu duruma uygun olarak yürütülmelidir. İşçi-Köylü etrafında çalışanlar, büyük ölçüde burjuva bağlarını (daha genel bir ifadeyle, gerici bağlarını) devam ettiren kimselerdi. Bugün hareketimiz bu bağlardan tamamen ve kesinlikle kopmuş olanları, yani işçi, köylü ve diğer devrimcileri saflarında toplamalıdır. Gerici bağlarına teslim olanlar dökülmüşlerdir. Yani gerekli olan, her bakımdan bir nitelik sıçramasıdır. Bu sıçrama hareketimizin isminde de kendisini göstermelidir. TİİKP ismini savunma, bir açıdan bir "eskiyi koruma" çabasıdır. Sıçramaya direnme tutumudur.

Bu saydığım noktalardan, TİİKP adlandırmasını doğru bulmuyorum. TİİP ismi bilimsel olarak doğrudur, fakat bazı pratik mahzurları vardır. Birinci mahzur: Revizyonist TİP ile karıştırılmak. Bindiği gibi TİP, her alanda Marksizm-Leninizme uzak, reformcu bir burjuva örgüttür. Marksizm-Leninizm, en temel noktalarda, devlet meselesinde, devrim meselesinde, enternasyonalizm meselesinde vb., revizyonist TİP kliğinin ihanetine uğramıştır. Onunla, kendi aramızda, kesin ve kalın bir çizgi çekmek zorunludur.

İhtilalci kelimesi, bu çizgiyi çekmekte yetersiz kalmaktadır. Ayrıca, ihtilal kelimesinin, ülkemizde, halkın arasında kazandığı özel anlam da hesaba katılmalıdır! İhtilal genel olarak, burjuva subayların darbesi olarak anlaşılmaktadır. Darbeci subaylar kendilerine, "ihtilalci" demişler, halk da onları öyle tanımaya

alışmıştır. Mesela "27 Mayıs İhtilali" denir. Bu harekete katılanlara "ihtilalci subaylar" denir. İ. İnönü eski bir "ihtilalci subaydır" vs. Halk ayaklanmaları, bu çeşit darbecilikten "isyan" kelimesiyle ayrılır. Şeyh Bedrettin isyanı, Pir Sultan isyanı, Baba İshak isyanı, köylü isyanları, Dersim isyanı, Askerlerin isyanı vs.. Biz, burjuva darbeciliği ile, kitlelerin "aktif mücadelesi" arasına da koyu ve kalın bir çizgi çekmek zorundayız.

Bir başka kanıt: TİİP bilimsel doğru olmakla birlikte, bizim nihai hedefimizi, komünizm hedefimizi de içinde taşımakla birlikte, bunu açık olarak ifade etmiyor. (M-L) koymak yoluyla bu mahzuru ortadan kaldırsak bile, reformculuğun, devrim ve komünizm aleyhtarlığının, silahlı mücadele aleyhtarlığının, Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung aleyhtarlığının (yani komünizm davasının dünya çapında önderlerine aleyhtarlığın) sembolü haline gelen TİİP ile karıştırılma mahzuru, ihtilal kelimesinin halk dilindeki geleneksel anlamından doğan mahzur, halen mevcut olacaktır.

Lenin, oportünistlerle, revizyonistlerle, sosyal şovenlerle ve her türlü sosyalizm hainleriyle araya kesin bir çizgi çekmekteki önemi şöyle belirtmektedir: "Emperyalizm halinde evrim göstermiş kapitalizmin objektif zorunluluğu, emperyalist savaşı doğurdu. Savaş bütün insanlığı uyrumun kenarına, bütün uygarlığın yıkımına, vahşete, milyonlarca insanın, sayısız milyonların yeniden ölümüne sürükledi.

Hiçbir kurtuluş yoktur, bu proletarya devrimi değilse! Ve bu devrimin, çetingen, pek sağlam olmayan, bilinçsiz ve burjuvaziye fazla inatçı olan ilk adımlarını atmaya başladığı bir anda 'sosyal demokratların', 'sosyal demokrat' parlamentlerin, 'sosyal demokrat' gazetelerin şeflerinin çoğunluğu, ...sosyalizmi terkettiler, sosyalizme ihanet ettiler, kendi milli burjuvazilerinin yanına geçtiler. Yığınlar bu şefler tarafından şaşırtılmış, yolundan, yönünden döndürülmüş, aldatılmıştır.

Ve biz; zamanı geçmiş, ikinci enternasyonal kadar çürümüş eski adlandırmayı muhafaza etmekle ve bu aldatmacayı cesaretlendirir, ona yardım ederiz. 'Pek çok' işçi sosyal-demokrasiiyi iyi anlamda anlamaktadırlar; olsun. Ama, subjektifle objektif arasında ayırım yapmayı bilmenin zamanıdır. Subjektif olarak, bu sosyal demokrat işçiler, proleter yığınların son derece sadık kılavuzlarıdır. Ama dünya'da objektif durum o şekildedir ki, partimizin eski adı yığınların aldatılmasını kolaylaştırmaktadır. Ve ileri doğru hareketi köstekler." Lenin'den aktardığımız bu açıklama,

Partimizin adının niçin TİİKP veya TİİP olmaması gerektiğine ı-
şık tuttuğu gibi, niçin sadece TKP olmaması gerektiğine de ışık
tutmaktadır. Çünkü bugünkü dünyamızda da adı komünist olan başka
partiler ve şefler proletaryanın davasına ihanet ettiler. Yığın-
lar bu kez de bu partiler ve şefler tarafından şaşırtıldı, yolun-
dan, yönünden döndürüldü, aldatıldı.

Bu açıklamalardan sonra, hareketimizin niteliğini ve nihai he-
deflerini en kesin, en açık ve en doğru bir şekilde ifade eden
ve pratikte de işçi sınıfının ve diğer emekçilerin bilinçlenme-
sine katkıda bulunan ve bizi her türden sosyalizm hainlerinden
ayırarak adlandıranın TKP (M-L) olacağı açıktır.

Her şeyden önce, TKP(M-L) bilimsel olarak doğrudur. Ve bizim
nihai hedefimizin tam ve açık bir ifadesidir. Çünkü: "İnsanlık,
kapitalizmden doğrudan doğruya ancak sosyalizme, yani üretim araç-
larının ortak mülkiyetine ve ürünlerin herkesin emeğine göre ü-
leştirilmesine geçebilir. Bizim partimiz daha uzağı görüyor: Sos-
yalizm kaçınılmaz olarak komünizm haline evrim göstermelidir. Ko-
münizm ilkesinde 'herkesten yeteneklerine göre, herkese ihtiyacı-
na göre' yazılıdır."

Yine bizim partimizin, komünizme geçmek için bir devletin, Pa-
ris komünü tipinde, sovyet tipinde vb... bir devletin zorunlulu-
ğunu kabul etmekle birlikte, nihai olarak her türlü devleti kal-
dırmak amacındadır. Oysa diğer adlandırmalar bu noktaları da ifa-
de etmekte yetersiz kalmaktadır.

İkinci olarak bu adlandırma bizi her türlü sosyalizm haininden,
sosyal şovenden, revizyonizmden, oportünizmden, anarşizmden, refor-
mizmden vb...'e kesin olarak ayırmaktadır.

Bu konuda ileri sürülen hiç bir esaslı karşı kanıt yoktur. Bi-
rincisi, komünizm kelimesinin, köylüler tarafından hoş görülme-
yeceğidir ki, bunun neden doğru olmadığını biraz önce belirttik. Bi-
rincisi, b unun ileri sürülmesi, bilinçsizliğe, gerici şartlandır-
malara vb. boyun eğmeyi, hareketi geri seviyeye indirmeyi ifade
eder. İkincisi de, bu ismi, bu gerekçeyle reddetmek, bizce her
bakımdan bir geri dönüşün başlangıcı olur.

İkinci karşı kanıt: Bizi revizyonist TKP ile karıştıırırlar. Böy-
le bir tehlike, diğer teklif edilen isimlere nisbetle çok daha za-
yıftır.

"Bizi anarşist komünistlerle karıştıracaklar" diyenlere Lenin'-
in cevabı şudur :

"Peki milli sosyalistlerle, liberal sosyalistlerle ya da radi-

kal sosyalistlerle karıştırılmaktan neden korkmuyoruz? Onlar ki, Fransız Cumhuriyetinin burjuva partileri arasında yığınların burjuvazi tarafından aldatılmasında en ileri gitmiş, en uzman kısmıdır" ... Peki biz niçin TİP ile TİÇSF ile ve bunun gibilerle karıştırılmaktan korkmuyoruz? Kaldı ki bizde TKP'yi işçiler ve yoksul köylüler, mesela TİP'den daha az tanırlar. TKP'yi en çok tanıyanlar, işçilerin ve emekçi halkın en ileri unsurlarıdır ki, bunlar daha şimdiden TKP ile TKP(M-L)'yi ayırdedebilecek seviyededir. Halkın geri kalan kısmını da o seviyeye yükseltmek bizim görevimizdir. Sonucu Lenin'in sözleriyle bağlayalım :

"Ve biz kendi kendimizden mi korkacaktık! Biz, 'her zaman' giydiğimiz 'sevgili' pis gömleğimizle mi yetinecektik?...

Kirli gömleği çıkarıp atmanın zamanıdır, temiz çamaşır giymenin zamanıdır!".

II. B Ö L Ü M

"3. ...Yabancı kapitalistler, ilk önce ticaret yoluyla ve daha sonra emperyalizm çağında Türkiye'ye sermaye yatırarak (abc), işçilerimizin, köylülerimizin emekini sömürmüşler!..."

Serbest rekabetçi kapitalizmi emperyalizmden ayıran şey, birincisinin "ticaret yoluyla" sömürmesine karşılık, ikincisinin "sermaye yatırarak" sömürmesi değildir. Serbest rekabetçi kapitalizmin ayırdedici özelliği meta ihracı olduğu halde, emperyalizmin ayırdedici özelliği sermaye ihracıdır. Önce, "ticaret yoluyla" sömürü çok genel bir kavradır. Ve serbest rekabetçi kapitalizmi karakterize etmez, meta ihracı ticaretin özel bir hali, serbest rekabetçi dönemde kazandığı çehredir. Bu herhangi bir ticaret değil, yabancı kapitalistlerin meta (yani mamul ticaret eşyası) sattığı ve karşılığında, işlenmemiş ham maddeler ve tarım ürünleri aldığı bir ticarettir. Sonra, sermaye ihracı ile sermaye yatırma birbirinden farklı şeylerdir. İhraç edilen sermaye yatırım şeklinde olabileceği gibi, borçlandırma şeklinde de olabilir. Ve emperyalist dönemde, esas olan bu ikincisidir; emperyalizmin asalaklığını, çürümüşlüğü, kokuşmuşluğunu ortaya koyan şey de budur. Lenin, Emperyalizm kitabında, bu konuda şunları söylüyor: "Emperyalizm, birkaç ülkede muazzam para sermayesinin birikmesidir... Bu yüzden rantiyeler sınıfı, ya da daha doğrusu zümresi olağanüstü bir gelişme göstermiştir. Bunlar 'kupon keserek' yaşayan, hiç bir teşebbüse katkısı olmayan (abc), aylıklığı meslek edinmiş kimselerdir. Emperyalizmin en esaslı ekonomik temellerinden biri olan sermaye ihracı, rantiyeleri üretimden daha da koparır (abc). Bir çok

denizaşırı ülkenin ve sömürgecinin emeğini sömürerek yaşayan bütün ülkeye asalaklık damgasını vurur.(.....)

Rantiyelerin geliri dünyanın en büyük 'tüccar' ülkesinin dış ticaret gelirinden beş kere büyüktür. Emperyalizmin ve emperyalist asalaklığın özü budur.

Bu nedenle emperyalizme dair ekonomik literatürde 'rantiye devlet'(Rentnerstaat), ya da tefeci devlet terimi daha çok kullanılır olmuştur. Dünya bir avuç tefeci devletle muazzam bir borçlu devletler (abc) çoğunluğu arasında ikiye bölünmüştür."

Lenin'den yaptığımız bu aktarma da açıkça gösteriyor ki, emperyalizmin sermaye yoluyla sağladığı aşırı kârların önemli kısmını, yatırım kârlarından ziyade, faiz ve temettümler, tahvilatlar, komisyonlar vs... meydana getirmektedir. "Sermaye yatırarak işçilerimizin, köylülerimizin emeğini sömürmüşler", ifadesi emperyalizmin tefeci karakterini, yüksek faizli borçlarla, yürüttüğü talanı yani onun asalaklığını gözlerden saklayan son derece eksik bir ifadedir.

Meseleye ülkemiz açısından bakalım: Osmanlı İmparatorluğu'nun gittikçe daha çok bir yarı-sömürge haline gelmesinde, parçalanmasında ve çökmesinde, gırtlığına kadar borca batmış olmasının büyük payı vardır. Çeşitli defalar alınan düşük ihraç değerli ve yüksek faizli borçlar, öyle bir noktaya ulaşmıştır ki, alacaklarını tahsil için (1883'te) emperyalist ülkeler, "Düñn-u Umumiye"yi, sanki devlet içinde devlet olan bu teşkilatı kurmuşlardır. Düñn-u Umumiye, altıbin kadar memuru ile İmparatorluğun dört bir köşesine bir ahtapot gibi yayıldı. Ve uzun yıllar feodal saltanatla "Düñn-u Umumiye saltanatı" yan yana, iç içe yaşadı. Türkiye'nin emekçi halkını haraca kesti, borçlar arttıkça İngiliz-Fransız ve gide-rek Alman emperyalistlerinin siyasi tahakkümü arttı, tahakküm arttıkça borçlar da arttı. Emperyalist ülkeler, bunların sermayedarları, elçileri, konsolosları vs. devlet nüfuzunu geniş ölçüde ellerine geçirdiler ve bunu talanlarını, vurgunlarını kat kat arttırmak için kullandılar. Peki borçlar ne için kullanıldı? Yatırım için mi? Hayır, tersine çoğu zaman yatırımdan başka amaçlar için kullanıldı. Yeni borçların önemli bir kısmı, zaten eski borçları kapatmak için kullanılıyordu, yani bir elle alınan öbür elle veriliyordu. Geri kalan paralar ise, genellikle, feodal aristokrasisinin ve hanedanlığın güçlenmesi, paşalar saltanatının sürüp gitmesi için harcanılıyordu.

Ülkemizin gerçeği de kısaca budur. Bu gerçek de yukardaki ifade-

nin "sermaye yatırarak, sömürdüler" ifadesinin ne derece eksik olduğunu, gerçeğin önemli bir kısmını gözlerden saklamaya yaradığını göstermektedir.

"4. Yurdumuza hakim olan emperyalizm, bir yandan iç kapitalist pazarı (abc) açmak ve sömürüsünü arttırmak için kendisine bağımlı bir kapitalizm geliştirdi ve feodal ilişkilerde çözümlere yol açtı".

Birinci olarak, "iç kapitalist pazar" tabiri, içinde gereksiz bir tekrarı taşımaktadır. "İç pazar" denmesi yeterliydi. Çünkü "iç pazar" zaten ticari iktisadın bir kategorisidir, esas olarak, ticari iktisatla ortaya çıkar ve kapitalizmin ilerlemesi ölçüsünde, en geniş boyutlara ulaşır. Çünkü, ticari iktisadın ve kapitalizmin bütün gelişme oluşumunun temelini sosyal iş bölümü teşkil eder. Sosyal iş bölümünün gelişmesi, yani üretici çalışmaların birbirinden ayrılması (mamul madde sanayi ile ham madde çıkarma sanayi'nin manifaktürden ve ziraatten ayrılması vb.) ise, "bu çalışmaların mamullerini, birer meta, birbirinin karşılıklı muadilleri haline getirir; bunların herbirine ötekileri için bir pazar hizmeti gördürür" (Marks). Yani, pazarın gelişmesiyle, kapitalizmin gelişmesi birbirine bağlı şeylerdir ve birbirlerinden ayrılmazlar. "İç pazarın" açılması kapitalizmin gelişmesi demektir. Kapitalizmin geliştiği ölçüde de "iç pazar" açılır.

İkinci olarak, ifade bu halde mantıksızdır. İşte bu ifadenin parça parça analizi "Emperyalizm", 1) "iç kapitalist pazarı açmak" için, 2) "sömürüsünü arttırmak için" a) "kendine bağımlı bir kapitalizm geliştirdi", b) "feodal ilişkilerde çözümlere yol açtı" "Emperyalizm", "iç kapitalist pazarı açmak için", "kendine bağımlı bir kapitalizm geliştirdi". Yani, kapitalizmi geliştirmek için, kapitalizmi geliştirdi(!).

Eğer "Emperyalizm" in "iç kapitalist pazarı açmak" suretiyle "sömürüsünü arttırmak" istediği belirtilmek isteniyorsa veya başka bir ifadeyle "Emperyalizm sömürüsünü arttırmak için iç kapitalist pazarı açtı" demek isteniyorsa, bu fikir zaten "kendine bağımlı bir kapitalizm geliştirdi ve feodal ilişkilerde çözümlere yol açtı" ifadesiyle belirtilmiştir. Manasız, mantıksız tekrarlara ne lüzum vardır.

Kaldı ki, ifade düzeltilmediği takdirde bile başka bir sakatlık devam etmektedir. Sanki emperyalizm, "sömürüsünü arttırmak için" bilerek ve isteyerek kapitalizmi geliştirmekte ve feodal ilişkilerde çözümlere yol açmaktadır! Oysa kapitalizmin gelişmesi ve

feodal ilişkilerin kısmen çözülmesi, emperyalist sömürünün işleyişinin tabii, kaçınılmaz ve kendiliğinden doğan sonucudur. Emperyalizmin, sömürü ve talan amacıyla ihraç ettiği sermaye, kendiliğinden feodal ilişkilerde kısmi bir çözülmeye de yol açmaktadır. Lenin, bu gerçeği Emperyalizm kitabında şöyle dile getiriyor: "İhraç edilmiş sermaye, ihraç edildiği ülkelerde kapitalizmin gelişmesini etkiler, hızlandırır. Böylece sermaye ihracı, ihracatçı ülkelerde gelişmeyi bir parça durdurma eğilimi taşısa da, bunun dünyadaki kapitalizmi derinlemesine ve genişlemesine geliştirmek pahasına olduğunu unutmamalı". Lenin'in burada sözünü ettiği "kapitalizm" komprador kapitalizmi dediğimiz, emperyalizme bağlı kapitalizmdir. İşin öteki yüzü ve asıl yüzü ise şudur: Emperyalist ülkeler, geri kalmış ülkelere sermaye ihraç ederken, buralarda demiryolları vs. inşa ederken, yüksek faiz bedellerini, düşük toprak fiyatlarını, düşük ücretleri, ucuz ham maddeleri düşünmektedirler ve onların asıl amacı, bütün toprakların ve ham maddelerin rakipsiz sahibi olmak, buraları sömürgeleştirmek, emekçi halkları köleleştirmektir. Emperyalizmin asıl karakteri ve amacı budur. Programda esas olarak ve kuvvetle bu nokta üzerine basılmalı ve bu ön plana çıkarılmalıdır. Feodal ilişkilerdeki çözülme meselesine geçelim: Bu nasıl olmaktadır? "Toprak köleliğine binlerce bağla bağlı olan eski derebeylik işletmesi devam etmekte ve yavaş yavaş kapitalist işletme", "toprak ağalarının işletmesi haline gelmektedir...Devletin tarımsal rejimi, derebeylik niteliklerini uzun süre muhafaza etmektedir".. "Büyük toprak mülkiyetinin büyük kitlesi ve eski 'üst yapı'nın belli başlı temelleri muhafaza edilmektedir." (Lenin). Bunun sonucu olarak, bir yandan emperyalizmin, bir yandan da komprador büyük burjuvazinin ve toprak sahibinin hakim rolü artmaktadır. "Bir kısım hali vakti yerinde köylüler de bunların safına geçmektedir. Malından mülkünden edinen, gericiliğin hakimiyeti ile serseme döndürülen köylü kitlesi ise tamamen çökmektedir." İşte emperyalizmin, girdiği ülkelerde feodalizmi çözmesi budur. Lenin, bir yerde şunu belirtiyor: "Öteden beri sömürge siyasetinin ilerici bir siyaset olduğunu, kapitalizmi yerleştirdiğini, dolayısıyla 'onu açgözlülükle ve zalimlikle suçlamanın' anlamsız olduğunu, çünkü 'bu nitelikler olmaksızın' kapitalizmin 'ayağına köstek vurulacağını' söyleyenler revizyonistler olmuştur." Çin'de Troçkistler, Japon emperyalizmine karşı çıkmamak gerektiğini, çünkü, Japon emperyalizminin Çin'de kapitalizmi geliştirmek suretiyle "Sosyalist Devrim'i yaklaştırdığını ileri sürecek kadar alçalmış-

lardır. Ülkemizde Aren-Boran ve TKP revizyonistleri aynı mantıkla emperyalizmi şirin göstermeye çalışıyorlar. Bu nedenlerle, emperyalizmin kapitalizmi geliştirdiği ve feodalizmi çözdüğü yolundaki revizyonist-Troçkist iddialardan kendimizi kesin ve kalın çizgilerle ayırmalı, emperyalizmin geri kalmış ülkelerde oynadığı asıl rolün ülkeleri sömürgeleştirmek, halkları köleleştirmek, bütün varlığını talan etmek, siyasi bakımdan, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının gerici diktatörlüğünü pekiştirmek, desteklemek ve sağlamlaştırmak, emekçi köylüleri daha da mülksüzleştirerek sefaletin kucağına atmak yönünde işlediğini belirtmeliyiz. Programda, bu nokta çok muğlak, çok belirsizdir.

Komünistlerin, devrimcilerin ve devrimci kitlelerin (özellikle köylü kitlelerinin) şu noktada tereddüdü asla olmamalıdır: Büyük toprak mülkiyeti rejimi, toprak köleliği sisteminin hepsini silip süpüren devrim tarafından parçalanıp atılmalıdır. Feodalizmi bütün temelleri ile ve tamamı ile yıkmak ancak bu şekilde mümkündür. Karasız ya da devrim düşmanı orta burjuvazinin ve özel olarak varlıklı köylülerin bocalamalarının etkisiz hale getirilmesi, işçi sınıfı ile köylü kitlelerinin devrimde hakim rol oynaması, ancak bu şekilde mümkündür. "İşçi sınıfının hakiki ve temel görevi olan 'toplumu sosyalist temel üstünde yeniden kurma' için en elverişli şartları yaratmak idi" ancak bu şekilde doğar.

"Öte yandan yarıdevrim üzerindeki iktisadi ve siyasi hakimiyetini perçinlemek için, feodal ilişkileri kendine tabi kıldı ve onların tasfiyesini önledi".

"Feodal ilişkileri kendine tabi kıldı": anlamsız bir cümle. "Feodalizmle birleşti", "ittifak kurdu" vb. olsaydı bir anlamı olurdu.

"5. İşçi sınıfımız, 18. yüzyılda ilkönce madenlerde görülmeye başladı. Daha sonra, emperyalizmin imtiyazlar alarak işlettiği madenlerde ve iç pazarı açmak için ulaştırma ve taşıma alanlarına yaptığı yatırımlarla birlikte gelişti".

Cümle şöyle olsaydı, Türkçe bakımından bir anlamı olurdu: "Daha sonra, emperyalizmin imtiyazlar alarak işlettiği madenlerde ve iç pazarı açmak için yatırım yaptığı ulaştırma ve taşıma alanlarında gelişti". Yine emperyalizme "iç pazarı açmak" gibi ilerici bir amaç izafe edilmiş, "iç pazarı talan etmek" değil de...

"7. 1917 yılında, Rusya proletaryası, başında büyük Lenin'in bulunduğu Bolşevik Partisi önderliğinde Çarlığı devirdi ve ilk proletarya devletini kurdu (abc). Büyük ekem devrimi, bütün dünya-

da Proleter Devrimleri Çağını açtı ve milli kurtuluş savaşlarının en büyük desteği oldu".

1917 Şubat Devrimi ile 1917 Büyük Ekim Sosyalist Devrimi birbirine karıştırılmıştır. Çarlık Şubat Devriminde devrilmıştır. Proletarya devleti ise Ekim Devriminde kurulmuştur. Bir komünist hareketin programında böyle kaba bir yanlış yer almamalıdır.

Daha da önemlisi, burada, Büyük Ekim Sosyalist Devriminden sonra, bütün dünya'da burjuvazinin devrimden tir tir titrer hale geldiği, bu yüzden burjuva önderliğinde devrimler döneminin kapandığı, artık proletaryanın önder olmadığı devrimci hareketlerin başarıya ulaşamayacağı, gericilikle derhal uzlaşacağı ve karşı-devrim çizgisine gireceği belirtilmeliydi. Bizim ülkemiz açısından ve bizim gibi emperyalizmin ve feodalizmin tahakkümü altındaki geri ülkeler açısından önemli olan şey budur. Oysa bu nokta, 11. maddede "kalıcı zaferler kazanamaz" gibi, muğlak bir formülasyonla geçirilmiştir..

"8. Halkımız, 1919-1922 yıllarında emperyalizme karşı kahramanca savaşarak milli kurtuluş zaferini kanı ile ve canıyla kazandı.

Halkımız, kurtuluş savaşında ilk proletarya devleti olan Sovyetler Birliğinden büyük destek gördü. Proleter Devrimleri ve milli kurtuluş savaşları çağının ilk kurtuluş mücadelesini (abc) veren Türkiye halkları, Asyanın bütün ezilen halklarının yardımını ve sevgisini kazandı. Onlara cesaret ve umut verdi".

"Proleter Devrimleri ve milli kurtuluş savaşları çağının ilk kurtuluş mücadelesi"! Bu ifadede Kemalizm hayranlığı kendisini bir kere daha ele veriyor. Mao Zedong yoldaşın "Kemalist Devrimin, proleter devrimleri çağında yer almasına rağmen, dünya proleter devrimlerinin bir parçası değil, eski burjuva demokratik devrimlerinin bir parçası olduğu" yolundaki açık ve kesin ifadesine rağmen ve bu ifade program taslağının yazarına tekrar tekrar hatırlatıldığı halde, yine de Kemalist Devrimi, Dünya Proleter Devrimlerinin bir parçası imiş gibi gösteren yukarıdaki formülasyon taslağa girmiştir.

Üstelik, "Proleter Devrimleri Çağı"na bir de "Milli Kurtuluş Savaşları" ibaresi eklenerek! Aynı şey 11. maddede de tekrarlanıyor: "Büyük Ekim Devriminden sonra açılan proleter devrimleri ve milli kurtuluş savaşları çağı". Söz konusu çağa özelliğini veren şey, milli kurtuluş savaşlarımızdır? O çağda milli kurtuluş savaşlarının yer almış olmasına bakarak böyle bir şey söylenebilir mi? Hayır, söylenemez. Çağımızda da, hem de o yıllardakinden çok da-

ha yaygın ve çok daha güçlü olarak milli kurtuluş savaşları yer aldığı halde, milli kurtuluş savaşları çağında olduğumuzu söylemiyoruz. Emperyalizmin toptan çöküşü ve sosyalizmin dünya çapında zafere ilerlediği çağdayız" diyoruz. Çünkü, çağımızı diğer tarihi dönemlerden ayıran en karakteristik özellik budur. Doğu'da milli kurtuluş hareketleri, 1905'lerden itibaren başlamış ve bütün Asya'yı kasırgası içine almıştır. 1917 Ekim Devriminden sonra ise, yeni olan şey, karakteristik olan şey, burjuva önderliğinde devrimlerin sona ermesi, burjuvazinin dünya çapında gerici çizgiye kayması, devrimden korkar hale gelmesi, buna karşılık proletaryanın devrimci eyleminde büyük bir yükselmenin ortaya çıkması, Doğu'da eski tip burjuva demokratik devrimlerinin sona ermesi, proletarya önderliğinde yeni tip demokratik devrimlerin başlaması ve bunların sosyalist Sovyetler birliği ile birleşmesidir. 1917 Ekim Devrimi ile başlayan yeni tarihi döneme özelliğini veren ve damgasını vuran şeyler bunlardır. Bu yüzden, söz konusu tarihi dönem "milli kurtuluş savaşları çağı" değil, "Proleter Devrimleri çağı"dır.

Çağımız "Proleter Devrimleri ve Milli Kurtuluş Savaşları Çağı" olduğuna göre Kemalist Devrim, bir milli kurtuluş savaşı olduğuna göre; eh, Kemalist Devrim o tarihi dönemde yer alan devrimlerin bir parçası, normal ve tipik bir örneğidir. Mao Zedung yoldaş, Kemalist Devrim, "eski tip burjuva demokratik devrimlerinin bir parçasıdır" demekle, bir istisna saymakla hata etmiştir(!) İşte varılan harika sonuç !

Hem yukarıda öyle bir ifade kullanılmıştır ki, sanki övgü yağdırılan halk değil, burjuvazidir. Zaten ifadenin bütününün verdiği izlenim, Kemalist Devrimin bir halk devrimi olduğudur.

"Türkiye halkları, Asya'nın bütün ezilen halklarının yardımını ve sevgisini kazandı. Onlara cesaret ve umut verdi". Niçin çıplak gerçek süslü ve gösterişli sözlere feda ediliyor? Halkımız kurtuluş savaşına dişi ile, tırnağıyla, eti ile, kemiği ile katıldı! Kanını akıttı! Canını verdi! Ama bağımsız bir kuvvet olarak değil, kaypak, tutarsız, korkak ve ikiyüzlü burjuvazinin ve toprak ağalarının arkasında katıldı! Bu yüzden, devrim, halkın kanı-canı pahasına başarıya ulaştığı halde, ona karakterini veren burjuvazi ve toprak ağalarıydı. Devrim bu sınıfların bütün pisliklerini, hastalıklarını bünyesinde taşıyordu! Halka karşı, işçilere, köylülere ve bir toprak devrimi ihtimaline karşı geliyordu. Yani devrim, içinde karşı-devrim'in tohumlarını taşıyordu ve bu tohum-

lar gittikçe filizleniyordu. Bu sebeple, Asya'nın bütün ezilen halklarına "cesaret ve umut" veren bir devrim hareketi söz konusu değildir. Halklara Ekim Devrimi "Cesaret ve umut" vermiştir; Çin Devrimi vermiştir; Vietnam devrimi vermektedir. Çünkü bunlar ezilen halkların, emekçilerin zaferi ve kurtuluşu ile sonuçlanmış-
tır. Oysa Kemalist Devrimin sonucunda, halk yine ezilen ve sömürülen, tahakküm edilen bir kitle olarak kalmıştır. Bu sonuç, Asya'nın halklarından çok, Asya'nın korkak burjuvazisine cesaret ve umut vermiştir. Çin'de burjuvazinin Kemalist Devrimin bir benzerini kendi ülkesinde gerçekleştirmek için, nasıl can attığını, Mao Zedung Yoldaş'tan öğreniyoruz. Kemalist Devrimin sonucundan "cesaret ve umut" bulan bir başka sınıf da, emperyalist ülkelerin mali-oligarşisidir. Bunlar, geri ülkelerdeki burjuva önderliğindeki devrimlerin sonuçlarını kendi emellerine alet etmenin "cesaret ve umudu" içindedirler. Devrimi, karşı devrime dönüştürmenin "cesaret ve umudu" içindedirler. Ve Kemalist Devrimin gide-
rek vardığı nokta bunların burjuva önderliğindeki Milli hareketlerden "cesaret" almakta ve gerici "umut" lara kapılmakta haklı olduklarını göstermiştir.

Bu açık gerçeği, süslü laflara feda etmek, sadece bir şeye, Kemalist Devrimin gerçek karakterini gizlemeye, onun daha savaş içindeyken halka karşı gelişen ve iktidarın ele geçirilmesiyle hakim olan gerici yanını işçi sınıfının ve emekçi halkın gözünden saklamaya, burjuva önderliğindeki milli hareketlerle, proletarya önderliğindeki milli hareketlerin arasındaki muazzam farkı unutturmaya yarar...

"9. Yurdumuzun kurtuluşu ve hürriyet uğruna uzun ve kanlı bir savaşta hiç bir fedakarlıktan çekinmeyen Türkiye'nin yitit işçi ve köylüleri, teşkilatsız oldukları için milli ihtilalin önderliğini ele geçiremediler (abc) ve devrimi sonuna kadar ilerletemediler".

Önce "işçilerin ve köylülerin önderliği" gibi şahane bir fikre, ilk defa burada rastladığımızı belirtelim. Önderlik nedir? Önderlik, ideolojik, politik ve örgütsel önderliktir. Bu sebeple, bir sınıfın önderliği bir diğerini zaten imkansız kılar. İşçilerin ve köylülerin tek ve ortak bir ideolojisi, tek ve ortak bir politikası ve bu ideolojiyi benimseyen, bu politikayı uygulayan tek ve ortak siyasi örgütleri mi söz konusudur? Köylüler proletarya ile her bakımdan birleşen tek bir sınıf mı teşkil ediyorlar? Elma ile Armutları toplamak, sapla samanı birbirine karıştırmak-

tır bu. Belli ki, yazar ne dediğinin pek farkında değildir !

"İşçilerin ve köylülerin" önderliği ele geçirebilmeleri için ne gibi bir "teşkilat"a ihtiyaçları vardı ki, önderliği ele geçiremediler ? Sendikalar, köylü kooperatifleri vb... cinsinden kitle örgütlerine mi ? Mesela: Aydınlik ve İşçi-Köylü sayılarında hep övgü ile bahsedilen DİSK ve TÜTÜS cinsinden reformist kitle teşkilatlarına mı ? Eğer, kastedilen bu cinsten kitle örgütleri ise, hemen belirtelim, bu teşkilatlar ancak "hükümete ve patronlara" karşı "iktisadi mücadele" aracı olarak işe yarayabilirler ama, bir sosyal devrime önderlik aracı asla olamazlar. Bu Leninizmin alfabesidir. İşçilerin ve köylülerin önderliği"(!) için değil ama, işçilerin önderliği için bir tek teşkilata, Komünist Partisine ihtiyaç vardır ve o da mevcuttur. Yani bu anlamda işçiler ve köylüler "teşkilatsız" değildi ! Fakat çok önemli bir şey eksikti. TKP'nin doğru bir politikası yoktu (burada, proletaryanın önderliği için objektif şartlar gibi bir zamanlar bizi çok meşgul eden anlamsız tartışmayı bir yana bırakıyorum. Birinci Emperyalist Dünya Savaşından ve Büyük Ekim Devriminden sonra, proletarya önderliği için objektif şartların genel olarak bütün dünya açısından ve özel olarak Türkiye açısından mevcut olduğunu hepimizin kabul ettiğini farzediyorum). TKP, doğru bir çizgi izleyebilseydi uzun sürmüş savaş içerisinde devrimin önderliği ele geçirilebilir, korkusuz, tutarsız, korkak burjuvaziyi etkisiz hale getirebilir, halk ordusunu teşkil edebilir, işçi-köylü temel ittifakını ve bu temel ittifak üzerinde halkın birleşik cephesini gerçekleştirebilirdi ! TKP'nin çizgisindeki sapmayı, geriye bırakarak, burada kısaca şunu belirtelim: Program Taslağındaki "işçiler ve köylüler teşkilatsız olduğu için devrimin önderliğini ele geçiremediler" şeklindeki muğlak ve hiç bir şey anlatmayan ifadenin altındaki gerçek sebep, yazarın Kemalizme karşı beslediği sempatiyi TKP'nin de beslemiş olmasıdır. Yazar, TKP'nin Kemalizm konusundaki sağ çizgisini eleştiremezdi, çünkü, kendisi de aynı sağ çizgiyi paylaşmaktadır.

"Kurtuluş savaşının burjuva önderliği, 'işçi ve köylülerin omuzları üzerinde kurduğu tak'ı zaferleri geçerek, tahtına sağlamca yerleşmek imkanını bulur bulmaz' işçi ve köylülerini baskı altına alan bir diktatörlük kurdu".

Kurulan diktatörlük, hangi sınıfları temsil ediyordu? Siyasi bakımdan bağımsız milli burjuva diktatörlüğü müydü? Yoksa Komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının diktatörlüğü müydü? Bu nok-

ta çok önemlidir ve Program Taslağında yanlış şeyler söylenmiştir. Yukarıdaki soruya, biz biraz aşağıda cevap vereceğiz.

"10. Osmanlı Sultanlığı'nın ve komprador burjuvazinin milli kurtuluş savaşıyla yıkılmasından sonra, iktidarı ele geçiren yeni Türk burjuvazisi, büyümek ve zenginleşmek için, 'devlet eliyle milli burjuva yaratmaya' girişti. Yeni Türk burjuvazisi bu yafa altında işçi ve köylüleri insafsızca sömürdü, feodal ağalarla ve emperyalizmle uzlaştı ve halkın nice fedekarlıkla başardığı kurtuluş savaşımızın kazançlarını hovardaca harcadı".

"Büyümek ve zenginleşmek için 'devlet eliyle milli burjuva yaratmaya' girişti"! Yeni Türk burjuvazisi, kendisi büyümek ve zenginleşmek istiyor, fakat bu amaçla, 'milli burjuva yaratma' ya girişiyor. Bu tahlil açıktır ki, Mihricilikten miras kalmıştır. M. Belli revizyonizmine göre, Kemalist hareket, "küçük burjuvazinin en uyanık (!) kesimi olan, asker, sivil, aydın zümre" nin hareketidir. Bu zümre, devrime önderlik ederek, iktidarı ele geçirince bilinçsizliğinden ve tecrübesizliğinden dolayı (!) "ayrıca Sovyetler Birliğinde" devriminin henüz rayına oturmamış ve gözle görüldür bir başarı sağlayamamış olmasından (!) dolayı kapitalist olmayan kalkınma yolunu değil de, kapitalist kalkınma yolunu tuttu. Bu amaçla, 'devlet eliyle milli burjuvazi yaratmaya' girişti. Ş. Hüsnü'nün kitabına yazdığı önsözde M. Belli şöyle diyor: "Müslüman Türkler" den milli burjuvazi yaratarak kapitalist yoldan kalkınma hayaline kapılan Ankara Hükümeti..."(s.15) Revizyonizmin zincirleme mantığının vardığı sonuç budur! Ve bu tez, sadece M. Belli'ye has değildir, Aren-Boran ve TKP revizyonistleri de, başta Sovyet Revizyonistleri gelmek üzere bütün modern revizyonistler de aynı boruyu üflüyorlar! Bunlar günümüzde de devrimin(!) bu yolda gerçekleşeceğini savunuyorlar! "Asker, sivil, aydın zümre" iktidarı alacak, artık dünyada sosyalizm (gerçekte Sosyal emperyalizm kastediliyor), güçlü olduğu için, bunlar kapitalist kalkınma yolunu değil, kapitalist olmayan kalkınma yolunu tutacaklar ve ülkemiz tıptış tıptış sosyalizme(!) ulaşacak! İşte bu "devrim" yolu anlayışına sahip olanların, Kemalist Harekete yönelttikleri "devlet eliyle milli burjuva yaratmak" eleştirisi, Program Taslağına da bulaşmıştır.

"Devlet eliyle milli burjuva yaratmak" tahlili, Kemalist Hareketin yanlış bir tahlilinden ve sakat bir devrim(!) anlayışından doğduğu gibi, Leninist devlet teorisinin de inkarıdır. Devlet ha-

kim olan sınıfın veya sınıfların baskı ve sömürü aracıdır. Devlet gücünü elinde tutan sınıf onu, kendi sınıf amaçları için kullanır. Yeni bir sınıf yaratmak için değil! Devlet gücünün, onu elinde tutanlar tarafından, bir başka sınıf veya zümre yararına kullandığını iddia etmek, devletin sınıfsal karakterini unutmak, devletin tarihi rolünü ve fonksiyonunu unutmak, ona sınıflar dışı veya sınıflar üstü bir karakter izafe etmek olur.

"10. Halkımız üzerindeki burjuva diktatörlüğü, yurdumuzu gidecek emperyalist boyundruğuna teslim etti. Feodal ağalarla ittifak kuran büyük burjuvazi, Kürt halkına karşı da milli baskı ve eritme politikası uyguladılar".

"17. Milli burjuva yaratma politikasıyla semiren yeni Türk burjuvazisinin içinden çıkan işbirlikçi büyük burjuvazi, özellikle İkinci Dünya Savaşı yıllarından itibaren hızla gelişti ve emperyalizmle işbirliğini adım adım yoğunlaştırdı."

"18. Amerikan emperyalizmi, İkinci Dünya Savaşından sonra Truman doktrini ve Marshal planıyla, "askeri ve ekonomik yardım" adı altında yurdumuz üzerindeki boyundruğunu ağırlaştırdı. Savaş sırasında vurgunculukla palazlanan büyük burjuvazi uluslararası sermayenin kanatları altına iyice girdi ve savaş yıllarındaki yüksek tarım fiyatı politikasıyla gelişmiş olan toprak ağalarıyla ittifakını güçlendirdi. Bu gerici ittifak, kendini CHP'nin devlet kapitalizminin bürokratik kösteklerinden kurtarmak için DP'ye ağırlık vererek, devidarını, bu partiyle devam ettirdi...."

Milli burjuva önderliğinde, Kurtuluş Savaşıyla sultanlığın ve komprador burjuvazinin yıkılması -milli burjuvazi iktidarı dönemi- milli burjuvazinin içinden "milli burjuvazi yaratma politikasıyla" işbirlikçi büyük burjuvazinin türemesi -işbirlikçi büyük burjuvazinin emperyalizmle işbirliğine girişi ve feodalizmle ittifak kurması- sonra bu gerici ittifakın DP'yi kurması ve iktidarını bu partiyle sürdürmesi: Tezler bunlar.

Bu tezler, birinci olarak, Kemalist burjuvazinin, Kurtuluş savaşının başından itibaren toprak ağalarıyla ittifak halinde olduğunu, gözlerden saklamaktadır.

İkinci olarak, Kemalist iktidarı siyasi bakımdan bağımsız milli burjuva iktidarı olarak görmektedir. Kemalist Türkiye'nin iktisadi bakımdan yarı-sömürge, siyasi bakımdan yarı-bağımlı olduğunu, yani Türkiye'nin başından itibaren emperyalizmin boyundruğu altında olduğunu görmemektedir. Yeni komprador burjuvaziyle, toprak

ağaları diktatörlüğü altında olduğunu, gözlerden saklamaktadır.

Üçüncü olarak, Taslak, komprador burjuvazi ve toprak ağaları ittifakını tek ve homojen bir cephe olarak görmektedir. Bu gerici ittifak, önce CHP içinde gerçekleşiyor (ne zaman gerçekleştiği belli değil), sonra DP'de devam ediyor.

Dördüncüsü, Kemalist burjuvazinin, kendi hizmetinde, devlet tekelleri kurması, bu tekeller yoluyla, rekabeti geniş ölçüde ortadan kaldırarak halk kitlelerini soyup soğana çevirmesi, bu yolla büyük servetler ve sermayeler yığması "devlet eliyle milli burjuva yaratma" olarak değerlendirilmektedir. Modern revizyonistlerin bu konudaki tezleri aynen benimsenmektedir.

Kemalist Devrim, bu devrimin sınıf karakteri, sonuçları, Kemalist Türkiye'de hakim olan sınıflar, bu sınıflar arasındaki mücadele vb. hakkındaki görüşlerimizi bir yazıda toparladık. Burada söz konusu yazının belli başlı noktalarını özetlemekle yetiniyoruz.

1-) Kemalist Devrim, Türk ticaret burjuvazisinin, toprak ağalarının, tefecilerin, az miktardaki sanayi burjuvazisinin, bunların üst kesiminin bir devrimidir.

Devrimde, hem komprador Türk burjuvazisi, hem de milli karakterdeki orta burjuvazi yer almıştır.

2-) Devrimin önderleri, daha anti-emperyalist savaş yıllarında iken, itilaf emperyalizmi ile el altından işbirliğine girişmişler; emperyalistler Kemalistlere karşı hayırhah bir tutum takınmış, bir kemalist iktidara rıza göstermeye başlamıştır.

3-) Kemalistler, emperyalistlerle barış imzaladıktan sonra bu işbirliği daha da kolaylaşarak devam etmiş, Kemalist hareket "özünde köylülere ve işçilere, bir toprak devrimi imkanına karşı" gelişmiştir.

4-) Kemalist hareketin sonucunda, Türkiye'nin sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal yapısı, yarı-sömürge ve yarı-feodal yapı ile yer değiştirmiştir. Yani yarı-sömürge ve yarı-feodal iktisadi yapı devam etmiştir.

5-) Sosyal alanda, eski komprador büyük burjuvazinin ve eski bürokrasinin, ulemanın hakim mevkiini, milli karakterdeki orta burjuvazi içinden palazlanan ve emperyalizmle işbirliğine giren yeni Türk burjuvazisi, eski komprador Türk büyük burjuvazisinin bir kesimi ve yeni bürokrasi almıştır. Eski toprak ağalarının, büyük toprak sahiplerinin, tefecilerin, vurguncu tüccar-

ların bir kısmının hakimiyeti devam etmiş, bir kısmının yerini yenileri almıştır. Kemalist iktidar bir bütün olarak, milli karakterdeki orta burjuvazinin çıkarlarını temsil etmemekte; yukardaki sınıf ve zümrelerin menfaatini temsil etmektedir.

6-) Politik alanda, hanedanlık çıkarlarıyla birleştirilmiş olan meşrutiyet idaresinin yerini, yeni hakim sınıfların çıkarlarına en iyi cevap veren idare, burjuva cumhuriyeti almıştır. Bu idare, sözde bağımsız, gerçekte ise siyasi bakımdan emperyalizme yarı-bağımlı bir idaredir.

7-) Kemalist diktatörlük, sözde demokratik, gerçekte askeri faşist bir diktatörlüktür.

8-) "Kemalist Türkiye gittikçe daha çok yarı-sömürge ve gerici emperyalist dünyanın bir parçası haline gelerek nihayet kendini İngiliz-Fransız emperyalizminin kucağına atmak zorunda kalmıştır."

9-) Kurtuluş Savaşını takiben yıllarda, devrimin baş düşmanını Kemalist iktidardır. O dönemde, komünist hareketin görevi, hakim mevkiini kaybeten eski komprador burjuvaziye ve toprak ağaları klişine karşı kemalistlerle ittifak değil (böyle bir ittifak zaten hiç bir zaman gerçekleşmemiştir), komprador burjuvaziye ve toprak ağaları klişini temsil eden kemalist iktidarı devirmek, yerine işçi sınıfı önderliğinde ve işçi-köylü temel ittifakına dayanan demokratik halk diktatörlüğünü kurmaktır.

10-) Türkiye'de Kurtuluş Savaşının sonundan itibaren komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları iki büyük siyasi klişe ayrılmıştır. İktidara ve devlet mekanizmasına hakim olan klik, önce İngiliz-Fransız emperyalizminin 1935'lerden itibaren de Alman emperyalizminin, işbirlikçiliğini yapmıştır. İkinci Dünya Savaşı öncesine kadar, genel olarak orta burjuvazi de bu klişin peşinde harekete katılmıştır.

11-) İkinci Emperyalist Dünya Savaşı yıllarında Alman işbirlikçi hakim klik, koyu bir faşizm uygulamasına ve vurgunculuk politikasına girişmiştir. Bu klik içeride, işçi sınıfı dahil bütün demokratik güçlere; dışarda da, SSCB'ne ve İngiliz-Amerikan-Fransız blokuna karşı, Alman faşistlerinin safında yer almıştır. Fakat dünyadaki güçler dengesi ve SSCB'nin varlığı, bunların Alman faşistlerinin safında savaşa katılmasına engel olmuştur.

12-) Öte yanda, daha sonra DP ve MP içinde örgütlenen, büyük komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının muhalif kili, bu-
nun peşinde de, o zamana kadar CHP saflarında tali bir unsur
olarak yer alan reformcu orta burjuvazi ve diğer demokratik un-
surlar yer almıştır. TKP'de bu kiliğin kuyruğuna takılmıştır.
Bunlar dünya çapındaki Amerikan-İngiliz-Fransız blokuyla ve
SSCB ile ittifak kurmuşlardır. Dünya savaşı, Alman faşistle-
rinin ve müttefiklerinin yenilgisiyle bitince, Türkiye çapın-
da da bu blok güçlenmiştir. Fakat savaş sona erer ermez, ABD
emperyalizminin başını çektiği emperyalist blok, "demokrasi"
bayrağı altında gericiliğin ve anti-komünizmin başına geçmi-
ştir. Türkiye'de de ABD emperyalizminin desteğiyle ve CHP'nin
Almancı faşist diktatörlüğüne, halkın ve demokratik unsurla-
rın duyduğu nefret ustalıkla kullanılarak 1950'de DP iktidara
getirilmiştir.

13-) Böylece, Alman emperyalizminin uşağı olan büyük kompra-
dor burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarının yerini, ABD
emperyalizminin uşağı olan büyük komprador burjuvazinin ve top-
rak ağalarının iktidarı almıştır. Söz konusu olan şey, "savaş
sırasında vurgunculukla palazlanan büyük burjuvazinin", "ulus-
lararası sermayenin kanatları altına iyice girmesi" değil, Al-
man emperyalizminin "kanatları"nın yerini, ABD emperyalizminin
"kanatları"nın alması, Alman uşağı gericilerin yerini de, ABD
uşağı gericilerin almasıdır.

14-) Proletaryanın ve küçük burjuvazinin muhalefetini kendi
bendinde boğan kararsız orta burjuvazi, bu muhalefeti bir müd-
det DP'nin kuyruğuna taktıktan sonra, DP'nin faşizan uygulama-
ları karşısında, tekrar muhalefetteki CHP katarına katılmıştır.
Proletarya önderliğinde, bağımsız ve güçlü bir halk hareketinin
yaratılamamış olması, işçi sınıfının, emekçi halkın ve demokra-
tik unsurların muhalefetinin, büyük komprador burjuvazi ve top-
rak ağaları kliklerinin kâh birini, kâh diğerini iktidara ge-
timeye yarayan bir kaldıraç gibi kullanılmasına yol açmıştır.

15-) Muhalefette iken, "demokrasi" havarisi kesilen büyük
komprador burjuvazi ve toprak ağaları klikleri, iktidara geç-
tikleri zaman, en azılı halk düşmanı kesilmişlerdir.

Ülkemizin tarihi gerçekleri bunlardır.

"19. 1950'den sonra emperyalist sermayenin Türkiye'de dolu dizgin at oynatması..."

Doğrusu şöyledir: 1950'den sonra ABD emperyalizminin Türkiye'de dolu dizgin at oynatması... Çünkü 1950'den sonranın özelliği, emperyalist sermayenin daha dolu dizgin at oynatması değil, ABD emperyalizminin Türkiye'ye hakim olmasıdır. ABD emperyalizminin bu yıllarda Türkiye'ye soktuğu sermayenin, önceki yıllarda Türkiye'ye sokulan emperyalist sermayeye nispetle çok daha fazla olduğu da doğrudur. Bu da işin ikinci yönüdür. Gerek bu maddede, gerekse bundan sonraki maddelerde hep "emperyalizm" kelimesi kullanılıyor! Bu ifade, emperyalizmin Türkiye'de çok öncelerden beri hakim olduğunu gizliyor! "emperyalizm" yerine, "ABD emperyalizmi" denmelidir.

"Hareketimiz ihtilalci işçi sınıfı hareketinin gerçek mirasçısıdır." (abc)

"12. ..TKP işçi sınıfımızın ihtilalci hareketini yurt çapında kucakladı." (abc).

"İhtilalci işçi sınıfı hareketi" veya "işçi sınıfımızın ihtilalci hareketi" nden kasıt Komünist harekettir.

Burada, komünist kavramının kullanılmasından, titizlikle kaçınıldığını görüyoruz. Komünist kavramına karşı aynı soğuk tutum, Partinin adı konusunda da kendisini gösteriyor. Bu 1920'lerde Şefik Hüsnülerin bulunduğu noktadan bir adım geri atmaktır. Bu, halkımızın bazı gerici kesimleri üzerindeki gerici şartlandırmalara boyun eğmektir. Bunları ileri çekmek yerine, kendini bunların durumuna uydurmaktır.

Böylece olarak, "İhtilalci işçi sınıfı hareketi" tabiri, komünist hareketi değil, işçi sınıfının kitlevi hareketlerini akla getirmektedir. O zaman, sanki TKP kurulur kurulmaz ülke çapında, işçi sınıfının bütün kitlevi hareketlerine, gösterilerine vs. önderlik edecek hale gelmiş gibi bir anlam çıkmaktadır. Seçilen ifade bu bakımdan da mahzurludur.

"12.Bütün dünyada olduğu gibi yurdumuzda da, işçi sınıfımız kendi Leninist partisini kurdu...TKP, işçi sınıfımızın ihtilalci hareketini yurt çapında kucakladı ve uluslararası proletaryanın Türkiye'deki öncü müfrezesi olarak mücadeleye atıldı." (abc)

"13. TKP, Milli Kurtuluş Savaşına var gücüyle katıldı. Türkiye komünistleri, halkın safında fedakarca çarpıştılar, milli ihtilalin işçilerin ve köylülerin menfaatleri yönünde ilerlemesi

için mücadele ettiler.

Fakat TKP, Kurtuluş Savaşında işçi ve köylüleri teşkilatlayıp parti önderliğinde halkın silahlı gücünü yaratmayı başaramadı."

"14. TKP Kurtuluş Savaşı yıllarından sonra burjuva iktidarının ağır baskı ve takibini alt edemedi: Marksizm-Leninizmi yurdumuz şartlarıyla yaratıcı bir şekilde kaynaştırıp emekçi yığınlar içinde kök salmayı başaramadı, ve işçi köylü yığınlarını silahlı mücadele yolunda seferber edemedi.

Bununla beraber Şefik Hüsnü ve Mustafa Suphi gibi komünizm davasına sadık fedekar önderlerin yönettiği TKP, her türlü baskıya göğüs gererek proletaryanın bayrağını daima yüksek tutmaya çalıştı. Mustafa Suphi ve 13 yoldaşı gibi önderlerini bu uğurda şehit verdi, Marksizm-Leninizme ve proleter enternasyonalizmine daima bağlı kaldı, oportünizmle ve Troçkizm gibi ihanet akımlarıyla durmadan mücadele etti ve halkımıza hizmet yolunda yılmadı."

"15. Leninist örgütlenme esaslarını uygulamadığı için 1951'de çöktürülen TKP'nin yönetimi 1960'tan sonra Yakup Demir revizyonistleri tarafından gaspedildi. Parti bundan sonra yurt dışında Kruşçef-Brejnev modern revizyonistler kliğinin kuklası bir burjuva kulübü haline getirildi.

.... bu burjuva kulübünün, taşımakta olduğu 'TKP' adıyla gerçekte hiç bir ilgisi yoktur. Çünkü Yakup Demir revizyonist kliği, TKP'nin devrimci geçmişine ihanet eden, komünizm adı altında revizyonizmi savunan ve burjuvazinin menfaatlerini güden bir sahtekarlık şebekesidir."

"16. Hareketimiz, uluslararası proletaryanın büyük önderleri Marks-Engels-Lenin ve Stalinin ihtilalci yolunda mücadele vermiş olan Şefik Hüsnü'lerden devraldığı kırmızı sancağı, Türkiye işçi ve köylülerinin elinde daha yükseklerle kaldırmak azmini bütün halkımıza açıklar."

"Hareketimiz...TKP'nin devrimci geçmişinin gerçek mirasçısı olduğunu ilan eder."

TKP hakkında, program taslağında söylenen şeyler bunlar. Bu görüşlere bir kaç bakımdan katılmıyoruz.

Birkere taslakta, TKP hakkında ileri sürülen görüşler, akıl almaz çelişkilerle doludur. Yuvarlak ve demogojik ifadeler bir yana bırakılırsa, TKP hakkında söylenen olumlu şeyler, onun "mükemmel

bir komünist hareket" ilan edilmesine yeter de artar bile."Leninist bir örgüt" olmak, "Marksizm-Leninizme bağlı kalmak", "proleter enternasyonalizmine daima bağlı kalmak", "oportünizmle ve Troçkizm gibi ihanet akımlarıyla durmadan mücadele etmek", son derece mükemmel bir komünist hareketin nitelikleridir.

Fakat, yine program taslağına göre, TKP'yi oportünist ve revizyonist bir parti ilan etmemek mümkün değildir. "Marksizm-Leninizmi yurdumuz şartlarıyla yaratıcı bir şekilde kaynaştıramamak", "yığınlar içinde kök salmayı başaramamak", otuz küsur yıllık legal ve illegal faaliyet dönemi boyunca "yığınları silahlı mücadele yolunda seferber edememek ve halkın silahlı gücünü yaratamamak", "Leninist örgütlenme esaslarını uygulamamak" ve bütün bunlardan dolayı da "çökertilmek", su katılmamış bir revizyonist hareketin nitelikleridir.

Bir parti, bir yandan revizyonizmin ve oportünizmin bütün hastalıklarıyla sakatlanmış olacak, öte yandan, bu parti "Marksizm-Leninizme bağlı kalmış" olacak, "Leninist parti" olmakta devam edecek. Bu en hafif devinimle Marksizm-Leninizmin ne olduğunu, oportünizmin ne olduğunu, Leninist partinin ne olduğunu anlamamaktır. "ülke şartlarıyla kaynaşmayan", ondan kopuk bir "Marksizm-Leninizm" "yığınlar içinde kök salmayı başaramayan", "Leninist örgütlenme esaslarına uygulamayan", "teori ve pratiğı kaynaştıramayan" bir "Leninist parti". Çoğu zaman halkın silahlı mücadelesi için şartların son derece elverişli olduğu otuz küsur yıllık mücadele döneminde, "yığınları silahlı mücadele için seferber edememek ve halkın silahlı gücünü yaratamamak", "teori ile pratiğı kaynaştıramamak", "yığınlar içinde kök salamamak", "Leninist örgütlenme esasları uygulamamak", "burjuva iktidarların ağır baskı ve takibini altememek" ve "çökertilmek"; buna rağmen "oportünizmden" azade olmak, üstelik "oportünizmle durmadan mücadele etmiş" olmak! Bunlar aklın alacağı şeyler değildir. Miras hesaplarıyla bu denli vahim çelişkilere düşmek, bir komünist harekete asla yakışmaz!

TKP hakkında şahsi görüşlerim şunlar : TKP, M. Suphi yoldaş'ın önderliğı altındayken komünist bir partiydi. M. Suphi yoldaşın, Kemalistler tarafından hunharca katledilmesinden sonra, partinin önderliğı revizyonistlerin eline geçmiştir. Şefik Hüsnü, otuz yıllık önderliğı boyunca, revizyonist bir çizgi izlemiştir. Şefik Hüsnü'nün önderliğındeki TKP, bir müddet, Türkiye'de devrimi "sosya-

list devrim" olarak tespit etmiş ve bunu da Kemalist iktidardan beklemiştir. Daha sonra "sosyalist devrim" şiarından vazgeçmiş, fakat bu kez de aynen menşeviklerin mantığıyla, Kemalist iktidarın demokratik devrimin görevlerini tamamlamasını ve sosyalist devrim için yolu düzlemesini beklemeye koyulmuştur. TKP, Köylülerin devrimci rolünü reddetmiştir. İşçi sınıfı önderliğinde, köylülere dayanarak demokratik halk devrimini başarmayı ve durmadan sosyalizme geçmeyi, yani Marksist-Leninist kesintisiz ve aşamalı devrim teorisini reddetmiştir. Ülkemizin somut gerçeğiyle, Marksizm-Leninizmin teorisini birleştirememiştir. İşçi-Köylü ittifakı yerine, sürekli olarak burjuvaziyle ittifakı ön plana çıkarmıştır. Silahlı mücadele yolunu reddetmiştir. Kemalist iktidara kölece bir bağlılık göstermiştir. Refik Saydam hükümetini destekleyecek kadar Marksizm-Leninizmden uzaklaşmıştır. Kemalist iktidarın, bütün azınlık milliyetlere, özellikle Kürt milletine uyguladığı amansız milli baskıyı, hatta kitle katliamlarını tasviple karşılamıştır. Mustafa Suphi yoldaşın ölümünden sonraki otuz yıllık dönemde TKP, bir reform partisi olmaktan ileri gidememiştir. Şefik Hüsnü'nün yazıları, Marksizm-Leninizmin alfabesi sayılacak en ilkel gerçekleri bile çığnemektedir. (bak. seçme yazılar ş.h. Aydınlik yayınları).

TKP'nin çökertilmesi, revizyonist çizgisinin kaçınılmaz sonucudur. Yakup Demir, M. Belli, H. Kıvılcımlı gibi kaşarlanmış revizyonistlerle, Mustafa Suphi yoldaşın ölümünden sonra TKP'nin izlediği çizgi arasında hiç bir fark yoktur. Gerek ideoloji ve politikası itibarıyla, gerek örgütsel olarak TKP, Y. Demir, M. Belli, H. Kıvılcımlı revizyonistlerinde devam etmektedir. Y. Demir, M. Suphi yoldaşın önderliğindeki TKP'nin çizgisine gerçekten ihanet etmişti, ama TKP'nin daha sonraki çizgisini olduğu gibi devam ettirmektedir.

TKP mirasçılığı havada bir iddiadır. Bir komünist hareket, M. Suphi yoldaşın önderliğindeki TKP'nin mirasçısı olur, TKP saflarındaki, militan işçi-köylü-aydın üyelerinin kafalarında ve yüreklerinde taşıdıkları komünizm davasına derin inancın mirasçısı olur ama TKP önderliğinin revizyonist çizgisinin mirasçısı olamaz.

Program taslağı "ne şiş yansın ne kebab" mantığıyla kaleme alınmıştır.

"20. ... Gerici parlamentoyu bir hakimiyet aracı olarak kullanan emperyalizm ve işbirlikçileri..."

Yukarıdaki ifade, Marksist-Leninist devlet teorisine tamamen aykırıdır. Çünkü "Emperyalizm ve işbirlikçilerinin", "hakimiyet aracı", "parlamento" değil, devlet cihazıdır. Parlamentonun varlığı veya yokluğu, hakimiyet aracı olan devlet cihazının varlığı veya yokluğu demek değildir; Bu, devlet cihazının şu veya bu biçimde olması demektir, parlamento hakimiyet aracı olan devletin biçimi ile ilgili bir kurumdur. Nitekim hakim sınıflar, parlamentoyu bir kenara fırlatıp attıkları zaman da, hakimiyetlerini devam ettirirler, hakimiyet aracını bir kenara fırlatıp atmış olmazlar. Sadece, onun biçimini değiştirmiş olurlar.

Parlamentonun özü ve fraksiyonu nedir, bunu Lenin yoldaştan öğrenelim: "Belirli bir süre için parlamentoda halkı yönetici sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağına, ezeceğine, dönem dönem karar vermek, sadece meşruti parlamenter monarşilerde değil, en demokratik cumhuriyetlerde de burjuva parlamenterizminin gerçek özü budur." (Devlet ve İhtilal s.61)

Amerika'dan İsviçre'ye, Fransa'dan İngiltere'ye, Norveç'e kadar vb. herhangi bir parlamenter ülkeyi düşününüz, asıl devlet işleri hep kulislerde yapılır. Bu işler hep devlet daireleri, bakanlıklar, kurmay heyetleri tarafından yürütülür. Parlamentolarda, sadece "saf halk'ı" aldatmak ereğiyle gevezelikten başka bir şey yapılmaz. Bu o kadar doğrudur ki, burjuva demokratik cumhuriyeti olan Rus Cumhuriyetinde bile, hatta gerçek bir parlamento kuracak zamanı bile bulmadan önce, parlamentarizmin bütün bu kusurları hemen ortaya çıktı." (Age, s.62).

Demek ki en demokratik burjuva cumhuriyetlerinde bile, parlamentonun, hakim sınıflar tarafından bir köşeye fırlatılması, iki şeyi değiştirecektir. Birincisi: "bir süre için, parlamentoda, halkı yönetici sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağına, ezeceğine, dönem dönem karar vermek" imkanı ortadan kalkacaktır. İkincisi de: Hakim sınıfların temsilcileri, artık "parlamentolarda..., 'saf halk'ı' aldatmak ereğiyle gevezelik" yapamayacaklardır. Ama hakim sınıfların hakimiyet araçları ortadan kalkmayacaklardır.

Komünistler, elbette, "baskı biçiminin şöyle ya da böyle olmasını proletarya bakımından önem taşımadığını" düşünmezler; "sınıf mücadelesinin ve sınıfları baskı altında tutmanın daha geniş, daha serbest, daha özgür bir biçiminin, proletaryanın genel olarak sınıfların ortadan kalkması için yürüttüğü mücadeleyi önemli derecede kolay

laştıracağını" bilirler(age, s.103). Bu nedenle "özellikle şartların devrim için uygun olmadığı durumlarda, burjuva parlamentarizmi 'ahır'ından yararlanırlar", "ama aynı zamanda, parlamentarizmin gerçekten proleter ve devrimci bir eleştirisini yapmayabilirler"(age, s. 61).. .

Biz, konuyla ilgili olmadığı için özel olarak Türkiye'de parlamentarizmin mahiyeti ve ondan yararlanılıp yararlanılmayacağı üzerinde durmuyoruz.

Program taslağı, parlamentonun özünü ve fonksiyonunu kavrayamamış, "gerici parlamento" dediği şeyi bizzat devlet cihazının yerine koymuştur. Taslağa göre, parlamentonun mevcut olmadığı bir faşist diktatörlüğü, artık hakim sınıfların, "hakimiyet aracı"nın yani devlet cihazının bulunmadığı (!) bir sistem olarak görmek gerekir ki, Marksist- Leninist devlet teorisi açısından tamamen yanlış, pratik mücadele açısından da son derece zararlıdır.

"20... Türk askeri, Kurtuluş Savaşı veren Kore Halkına karşı... savaşa sürüldü".

Buradaki, "Türk askeri" tabiri iki bakımdan yanlıştır.

Birincisi, savaşa sürülenler sadece "Türk" olan askerler değildir, Hatta çoğunlukla "Türk" değildir. Türk hakim sınıfları, Kore'ye gönderilenlerin azınlık milliyetlerden ve en çok da Kürtlerden seçilmesine özellikle dikkat göstermiştir. Türk şovenizmi ve millî baskı bu konuda da kendini göstermiştir. Doğu Anadolu'nun Kürt köylülerinden bir çoğunun, Kore'ye gidip dönmediğini, bizzat köylülerden dinledik.

İkincisi, "Türk askeri" tabiri ile, programda anlatılmak istenen şey, anlatılamıyor! Esas belirtilmek istenen şey, bizim emekçi halkımızın, emperyalistlerin ve usaklarının menfaatleri uğruna, haklı bir dava için çarpışan başka bir halkın üzerine sürüldüğüdür; Bir halka, başka bir halkın kırdırılmak istendiğidir. Taslağı kaleme alan arkadaşın, bunu belirtmek isteyip istemediğini bilmiyorum ama, bence bu belirtilmelidir. Oysa "asker" tabiri bu fikri ifade etmiyor; gerici orduyu ve genel olarak bu ordunun mensuplarını hatırlatıyor. Bunun yerine, "silah altına alınan emekçiler..." veya "Türkiye emekçileri..." veya "Türkiye'nin işçi ve köylüleri..." gibi bir ifade her iki bakımdan da daha doğru olurdu.

"20. ...emperyalizm ve işbirlikçileri, halk yığınlarına boyun eğdirmek için kendi çöküşlerinin çürüyen ideolojisini ve kültürü-

nü yaydılar".

Çöküşün ideolojisi ve kültürü olmaz. İdeoloji ve kültür, emperyalizm ve işbirlikçilerininindir. Bu ideoloji ve kültür, çöküşün ifadesi olabilir; çöküşü yansıtabilir; vs. "Kendi çöküşlerinin ifadesi olan çürüyen ideolojisini ..." veya "kendi çöküşlerini yansıtan çürüyen ideolojisini ..." gibi bir ifade kullanılmalıydı. O zaman ifadenin dil ve mantık bakımından bir anlamı olurdu.

"21. Halk yığınları üzerindeki baskı ve sömürüyü her gün şiddetlendiren siyasi ve iktisadi buhran, Amerikan uşağı DP iktidarının 27 Mayıs 1960'ta yıkılmasıyla sonuçlandı".

Birincisi, "halk yığınları üzerindeki sömürü ve baskıyı şiddetlendiren", "buhran" değil, DP iktidarındır ; "buhran"bu baskı ve sömürünün şiddetlenmesine yol açar, şiddetlenmesini zorunlu kılar, vs.

İkincisi, "DP iktidarının 27 Mayıs 1960'ta yıkılmasıyla" buhran sonuçlanmıştır. Eğer 27 Mayıs bugünkü sistemin buhranını sona erdirecek kerameti gösterseydi, bu işçi sınıfı devrimcileri için yıkım, bütün gericiiler için de bayram olurdu. Hatta orta burjuvazi bile, "sosyalizm" belası olmadan da, sistemi kazasız belasız devam ettirmenin yolu bulunduğunu için, kendi reformist ütopyalarını bir bayrak gibi ilgilendirmeye "zafer! zafer!" diye haykırırdı ! Sömürücü sınıflar, Marks'ın, Engels'in, Lenin'in "kehanetlerinin" aya düştüğünü, yüksek sesle bütün dünyaya ilan ederlerdi! Bütün gericiiler 27 Mayısı kendilerine örnek edinirlerdi!

Sanki ki, 27 Mayıs böyle bir keramet gösteremedi; buhran sonuçlanmadı. Bu gün de, bütün şiddetiyle devam ediyor. Üretim araçlarının mülkiyeti bir avuç sömürücü azınlığın elinde bulunduğu müddetçe de, ne iktisadi buhran, ne de onun sonucu olan siyasi buhran sonuçlanacaktır. Buhrana son verecek olan muzaffer bir halk devrimidir. 27 Mayıs'ta buhranın sonuçlandığı iddiası, M. Belli, D. Avcıoğlu gibi sosyalizm maskeli burjuvalara yakışır. Onlara göre, eğer 27 Mayıs'tan sonra, ordu iktidarı elinde tutsa ve seçimlere gitmeseydi, artık Türkiye'de buhran muhran olmazdı(!). 12 Mart muhtırası'na da lüzum kalmazdı(!). Subaylar bunların parlak fikirlerini hesaba katmadıkları içindir ki, buhrandan ve karışıklıklardan kurtulamıyorlar(!), sistemin temellerini muhafaza etmek, fakat öte yandan, onu bütün hastalıklarından, iç çelişmelerinden kurtarmak (!). Orta burjuva reformcularına yakışacak gerici bir ütopya! Program

taslağına da, onlardan miras kalmış.

"21. ...27 Mayıs hareketine karakterini veren orta burjuvazi emperyalizme başından teslim olmuştur. İktidarı işbirlikçi büyük burjuvaziye ve toprak ağalarına bıraktı. Tarih bir daha gösterdi ki, emperyalizm ve işbirlikçilerinin iktidarını yıkacak biricik güç, proletarya önderliğinde halkın teşkilatlı gücüdür.

Bununla beraber 27 Mayıs'ın getirdiği 1961 anayasası ile halkımız, sınırlı da olsa bazı demokratik haklar kazandı ve devrimci fikirlerin hızla yayıldığı bir ortam doğdu."

27 Mayıs'a orta burjuvazinin katıldığı doğrudur. Ama bu harekete, "karakterini veren" sınıfın orta burjuvazi olduğu asla doğru değildir. Çünkü "karakterini veren" sınıf ifadesiyle, harekete önderlik eden ve iktidarı ele geçiren sınıf kastediliyor "İktidarı işbirlikçi büyük burjuvaziye ve toprak ağalarına bıraktı" dendiğine göre, 27 Mayıs darbesinden sonra iktidarı "orta burjuvazi ele almıştır." Öyle ya, bırakabilmesi için eline alması lazım.

1965'te AP'nin tek başına iktidara geçmesiyle, orta burjuvazinin iktidardan indiği kastediliyorsa, MBK iktidarının ve koalisyon hükümetinin orta burjuvaziyi temsil ettiği kabul ediliyor. Eğer koalisyon hükümetleriyle birlikte orta burjuvazinin iktidarının sona erdiği kastediliyorsa, MBK iktidarının orta burjuvaziyi temsil ettiği kabul ediliyor. Gerçekte, gerek MBK iktidarı dönemi, gerekse koalisyon hükümetleri dönemi, büyük komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarda olduğu dönemdir.

1950'de iktidardan düşen komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları kliği, DP iktidarının kendisine de yönelen faşist baskıları karşısında, "demokrasi" havariliğine çıkmış, orta burjuvazinin ve gençliğin bu yöndeki atılımını bir kaldıraç gibi kullanarak, 1960'da iktidarı tekrar ele geçirmiştir. Kitlelere yol gösterecek komünist bir önderlik olmadığı için, halkın muhalefeti, gerici kliklerden bazan birinin, bazen diğerinin peşine takılmış ve çarçur edilmiştir. CHP'ye hakim olan büyük komprador burjuvazi ve toprak ağaları kliği, iktidarı ele geçirdikten sonra, 27 Mayıs hareketi içinde önemli bir rol oynayan orta burjuvaziyi birdenbire karşısına almayı uygun bulmamıştır; orta burjuvazinin, 27 Mayıs Anayasasına da giren bazı sınırlı demokrasi taleplerini bu nedenle kabul etmiştir. 27 Mayıs hareketine önderlik eden ve sonunda iktidarı ele geçiren sınıf, CHP'ye hakim büyük komprador burjuvazi ve toprak

ağaları klişidir. Orta burjuvazi onun peşinde yedek kuvvet olarak yer almıştır.

Bizce 27 Mayıs hareketinin doğru tahlili budur.

"22. İşçi sınıfımız, Amerikancı AP iktidarına, patronlara ve Amerikan uydusu sarı sendikacılığa karşı verdiği sayısız mücadelede yiğitlik destanları yazdı. 15-16 Haziran 1970'de işçi sınıfımızın şahlanan mücadelesi patronların yüreğine korku saldı...Kozlu maden ocağında Mehmet Çavdar'ı, Gamak fabrikasında Şerif Aygül'ü... ve nice yiğitleri şehit verdik."

Birincisi, revizyonist-reformist TİP'in kontrol ettiği DİSK yöneticilerinin, işçi sınıfımızın devrimci mücadelesini reformizme batırdıkları da kısaca teşhir edilmeliydi. DİSK'le barış politikası, yani işçi sınıfı saflarındaki reformizmle barış politikası öteden beri sürüp gelen bu politika Program Taslağı'na da bulaşmış, Sıkı yönetimden sonra girdiğimiz yeni dönemde, eski dönemin yadigarı olan bu tür pislikleri, ne yazık ki sırtımızdan hala atamamışız.

İkincisi, programda ölen işçilerin isimlerinin sayılması çok gereksiz bir şey. Bunlar programı zayıflatır. Daha aşağıda da ölen gençlerimizin isimleri sayılmış. O da gereksiz. Her geçen gün işçi, köylü, genç, aydın, yem arkadaşlar eksilecek aramızdan. Program durmadan bunların gerisinde kalacak. Bunları tek tek programa koymaya imkan ve ihtimal yok! Bunun faydası da yok! Aksine zararları olabilir. Neden filan isim var da, şu isim yok gibi, kısır, verimsiz, tatsız tartışmalara yol açabilir. Ayrıca daha ayrıntılı bir açıklamanın imkansız olduğu bir programda, her saftan, komünist revizyonist, anarşist bütün saflardan isimlerin yan yana yer alması sadece kitlelerin bilincini bulandırmaya, hepsini bir veya aynı hareketin unsurları olarak görmelerine yol açar. Eğer her saftan kişiyi peş peşe sıralamakla, bunlara sempati duyan herkesin desteğinin kazanılacağı hesaplanıyorsa, bu basit bir politika oyunudur. ve insanın ayağına dolaşır. Emperyalizme ve gericiliğe karşı döğüşürken ölen herkes, saygıya değerdir. Ama bu, bunların içindeki revizyonist ve anarşist unsurlarla, komünistler arasına bir çizgi çekmememize asla yol açmamalıdır. Yoksa daha da saygıdeğer olan komünizme, halkın kurtuluşu davasına saygısızlık edilmiş olur. Ferdinand Lasalle'in Alman gericileri tarafından öldürülmesi, Marks'ın ve Engels'in onu eleştirmesine engel olmadı. Hem de Lasalla, o

yıllarda Alman işçilerinin elinde bayrak olduğu halde değil Lasalle'in programda isminin geçmesi, onu yücelten bir marşın, parti marşı olmasına bile karşı çıkıyor. Engels, Bebel'e yazdığı bir mektupta: "Lasalle'ciler hiçbir fedakarlıkta bulunmadılar, muhafaza edebildikleri her şeyi muhafaza ettiler. Zaferlerini tamamlamak için de, siz parti marşı olarak, Audorf'un Lasalle'yi yücelttiği ve kafiye ahlak dersi veren boş cümlelerini kabul ettiniz." diyor.

Kaldı ki ölümlere övgünün de, sevginin de, saygının da, eleştirinin de yeri parti programı değildir. Bunun için özel broşürler çıkarılabilir, bildiriler dağıtılabilir, parti organlarında yazılar yazılabilir. Programı bir merasim meydanına çevirmenin bir gereği yoktur!

"10. Feodal ağalarla ittifak kuran büyük burjuvazi, Kürt halkına karşı da milli baskı ve eritme politikası uyguladı."

"25. Yurdumuzda yaşayan 6 milyon nüfuslu Kürt halkı burjuva ve toprak ağası iktidarların ağır milli baskı ve eritme politikasına karşı mücadele bayrağını kaldırdı. Amerikancı iktidarların, Kürt halkını yıldırma için giriştiği en ağır zulüm ve işkencelere göğüs gerdi. Kürt halkının demokratik haklar, milliyetlerin eşitliği ve kendi kaderini tayin için giriştiği mücadele hızla güçlenmektedir, Türkiye'nin bütün işçi ve köylüleri bu mücadeleyi destekliyor. Türkiye halklarını birbirine düşman etmek ve ezmek amacını güden emperyalizmin ırkçılık politikası, iflas etmekte ve halkları devrim yolunda birleştiren bağlar sağlamlaştırmaktadır."

"52. Hareketimiz Kürt halkının kendi kaderini tayin ve isterse ayrı bir devlet kurma hakkını tanıdığını açıklar."

"Hareketimiz Kürt halkının kaderinin Kürt işçi ve köylülerinin menfaati yönünde tayin edilmesi için çalışır."

Hareketimiz, Kürt ve Türk halklarının devrimci birliği ve kardeşliğine düşmanlık güden her milliyetten gerici hakim sınıflarla ve onların gerici politikalarıyla mücadele eder."

1-) "Milli baskı ve eritme politikası": İlk önce "milli baskının" tümünden, sonra da milli baskının bir parçası olan "eritme" politikasından söz etmek ve bu ikisini bir ve ile birleştirmek gramere ve mantığa aykırıdır.

2-) Milli baskı, sadece Kürt Halkına karşı değil, burjuvazisi de dahil Kürt Milletine karşı uygulanmaktadır. Ayrıca milli baskı, sadece millete değil, bütün azınlık milliyetlere uygulanmaktadır.

Program taslağı, milli baskının sadece Kürt Halkına uygulandığını ileri sürmekle, birinci olarak, diğer azınlık milliyetlerin demokratik mücadelesine gözlerini kapamıştır. İkinci olarak da şu iki yanıştan birine düşmektedir: Ya bu Kürt Halkı ifadesinin kapsamına Kürt burjuvazisi ve küçük toprak ağaları da dahil sayılmaktadır; o takdirde, baskılara karşı gelişen Kürt Milli Hareketinin burjuva feodal karakteri gözlerden saklanarak, milli hareketle işçi ve köylülerin sınıf hareketi bir ve aynı yönde yürülerek, Kürt Milliyetçilerinin çizgisine düşülmektedir. Ya da Kürt Halkı ifadesinin kapsamına, Kürt burjuvazisi ve küçük toprak ağaları dahil edilmemektedir; bu takdirde de Kürt burjuvalarının ve küçük toprak ağalarının milli baskılara karşı giriştiği mücadelenin ilerici karakteri toptan reddedilmekte; Türk milliyetçiliği çizgisine düşülmektedir.

3-) Milli baskının amacı, "Kürt halkını yıldırma" olarak gösterilmektedir ki, bu doğru değildir; bu sınıfsal baskının amacıdır. "Halkı yıldırma politikası", bütün gerici iktidarların milliyetine bakmaksızın bütün emekçilere karşı uyguladığı politikadır. Türk Halkı'na da uygulanan politikadır. Onun dışında, sadece Kürt Halkı değil, bütün Kürt Milliyeti (bir avuç büyük feodal beyler hariç), sadece "yıldırma" için değil, aynı zamanda daha esaslı bir amacı gerçekleştirmek için de, "zulüm ve işkencelere" uğratılır. Bu amaç nedir? Bu amaç en genel ifadesiyle, ülkenin bütün pazarlarının, maddi zenginliklerinin vb.... rakipsiz hakim olmaktır. Milli imtiyazlar sağlamak, devlet imtiyazını elinde tutmaktır. Bu amaçla, azınlık milliyetlerin dilleri yasaklanır, demokratik hakları gaspedilir, kitle katliamlarına girişilir vs. vs. Hakim ulusun burjuvazisi, "toprak bütünlüğünü" korumak, "dil birliğini sağlamak" için, elinden geleni yapar.

Azınlık milliyetlerin emekçilerine yapılan baskı böylelikle, katmerli bir nitelik kazanır. Birincisi, emekçilerin kanını daha çok emmek için yapılan sınıfsal baskı; ikincisi, milli amaçlarla azınlık milliyetin bütün sınıflarına yapılan milli baskı.

Program, milli baskıyla sınıfsal baskıyı bir ve aynı şey olarak göstermekle, ya burjuvaziye ve küçük toprak ağalarına karşı, Kürt işçilerinin ve diğer emekçilerinin mücadelesini örtbas etmektedir; ya da, Kürt burjuvalarını ve küçük toprak ağalarının milli baskıya karşı mücadelesinin ilerici niteliğini inkar etmektedir.

Birinci sonuç, Kürt Milliyetçilerinin, ikinci sonuç, Türk Milliyetçilerinin işine yarar, ama her ikisi de Kürt ve Türk proletaryası ve emekçilerinin işine yaramaz.

4-) Program taslağında, emperyalizmin "Türkiye halklarını birine düşman etmek ve ezmek" amacıyla "ırkçılık politikası" güttüğü söyleniyor. Emperyalizmin "Türkiye halkları"nı birbirine düşman etmek ve ezmek" istediği doğrudur; ama bu amaçla, ırkçılık politikası güttüğü yanlıştır. Irkçılık politikası, burjuvazinin siyasi bakımdan en geri kesimlerinin ve feodalizmin politikasıdır. Türk ırkçılığı, Türk burjuvazisinin siyasi bakımdan en geri kesimlerinin ve Türk toprak ağaları sınıfının politikasıdır. Kürt milletin saflarında da ırkçılık politikası mevcuttur. Ve bu politika da, Kürt burjuvazisinin siyasi bakımdan en geri kesimlerinin ve bir kesim Kürt feodal beylerinin politikasıdır. Irkçılık politikasının kaynağı, sosyal temeli içerdedir. Emperyalizm, menfaatlerine el verdiği yerdé, bu sınıfların ırkçılık politikasını destekler, menfaatlerinin el vermediği yerde karşısına çıkar. Türkiye'de ABD emperyalizmi, menfaatlerine el verdiği için, Türk ırkçılığını kışkırtmakta ve desteklemektedir.

Emperyalizmin bizzat güttüğü ırkçılık politikası bambaşka bir şeydir. Emperyalist devletlerin, küçük milletleri ve devletleri ezmeleri, işlerine burunlarını sokmaları, müdahalelerde bulunmaları, mesela faşist Hitler köpeğinin, Alman ırkının dünya'ya hükmetmek için yaratıldığı zırvaları, ABD emperyalizminin ve Sovyet Sosyal Emperyalizminin, küçük devletlerin ve milletlerin işlerine karışmaları, bütün bunlar da emperyalizmin ırkçılık politikasının tezahürleridir.

Program taslağının yanlış formülasyonu, yerli ırkçıların işine yarar. Çünkü onların ırkçılık politikasına karşı yürütülecek mücadeleyi gözardı etmektedir.

5-) Program taslağı, "Kürt Halkı", ağır "milli baskı ve eritme politikasına karşı mücadele bayrağını kaldırmıştır" diyor. Yine Program Taslağı, "Kürt Halkının giriştiği mücadele demokratik haklar, milliyetlerin eşitliği ve kendi kaderini tayin içindir" diyor.

Kürt hareketi her şeyden önce, bir milli harekettir; bir halk hareketi değil. Onun için, milli baskılara karşı, "demokratik hakların", "milliyetlerin eşitliği". "kendi kaderini tayin" için girilen milli hareketle, Kürt proletaryasının ve emekçilerinin, yani Kürt halkının sınıf hareketini ayırdetmek gerekir.

İkincisi, hiç bir milli harekette, o milletin burjuvazisinin ve milli harekete katılan toprak ağalarının talebi, MİLLÎ BASKI'nın kaldırılması, DEMOKRATİK HAKLAR VE MİLLİYETLERİN EŞİTLİĞİ talepleriyle sınırlı kalmaz. Burjuvazi ve milli harekete katılan toprak ağaları, bu taleplerin daha da ötesine giderler. Onlar, kendi lehine eşitsizlik ve imtiyaz isterler. Başka milletlerin demokratik haklarını kendi lehine gaspetmek ister. Kendi pazarlarına ve maddi zenginliklerine, kendisi kayıtsız şartsız hakim olmak ister. Kendisinden daha zayıf ve güçsüz olanlara, milli baskı uygulamak ister. Kendi milliyetine mensup proleterleri ve emekçileri, diğer milliyetlere mensup emekçilerden ulusal çitlerle ayırmak ister. Proletaryanın ve demokratizmin, uluslararası kültürünün yerine, kendi milli kültürünü geçirmek ister, kendi milliyetçiliğini güçlendirmek ister, Kendi ulusal gelişmesi ve ulusal kültürü için mücadele eder. Kendiliğinden olan, zora ve eşitsizliğe dayanmayan "özümleme" ve milletlerin kaynaşması yönündeki tarihi eğilime karşı çıkar vs. ve.... Kürt milli hareketi içinde, bir kısım Kürt burjuvazisinin ve onunla ittifak halinde olan bir kısım küçük toprak ağalarının, yukardakilere benzer, gerici taleplerini ve emellerini gömmek mümkün değildir. Program taslağı, Kürt halkı'nın sınıf hareketiyle, milli hareketi karıştırdıktan başka, Kürt milli hareketi içinde, bir kısım Kürt burjuvazisinin ve küçük toprak ağalarının kendi öz milliyetçiliğini güçlendirme ve yönelen eylemlerini de gözardı etmektedir.

Komünist hareket, bir devlet içindeki, her milliyetten emekçi halkın sınıf hareketini, kayıtsız şartsız destekler ve buna önderlik eder. Yine komünist hareket, bir devlet içindeki ezilen milliyetlerin ulusal boyundruğa, ulusal eşitsizliğe ve imtiyazlara, devlet kurma imtiyazına karşı giriştiği mücadeleyi kayıtsız şartsız destekler. Ama, Komünist Hareket, ezilen milliyetlerin burjuvazisinin ve toprak ağalarının kendi üstünlükleri için mücadelesini desteklemez; milli baskılara karşı mücadeleyi, şeyhlerin, toprak ağalarının, mollaların vb... durumunun güçlenmesiyle bağdaştırma çabasında onlara karşı mücadele eder. Program taslağı, komünist hareketin bu görevlerini de, milli hareketi yanlış değerlendirmesi, halk hareketiyle aynı şey olarak görmesi sebebiyle, gözardı etmektedir.

Üçüncüsü, "kendi kaderini tayin için" mücadele, ayrı bir devlet kurmak için mücadele demektir. Taslak, Kürt Halkı'nın "kendi kade-

rini tayin için" yani, ayrı bir devlet kurmak için mücadele ettiğini söylüyor. Bu iki bakımdan yanlıştır : Önce ayrı bir devlet kurmak için mücadele, bu günkü şartlarda, halk hareketi değil, milli hareket olur. İkincisi de, henüz Kürt milli hareketi ayrı bir devlet kurmak için mücadele etmemektedir. Milli hareket içinde, bazı kesimler, bu yönde niyetler taşıyabilir. Bu ayrı bir şeydir, milli hareketin ayrı bir devlet kurmak amacıyla yürütülmesi ayrı bir şeydir. Kuzey İrlanda'da bu gün, bizzat ayrı bir devlet kurma amacıyla yürütülen bir milli hareket vardır. Ama, Türkiye'de böyle bir şey henüz ortaya çıkmış değildir. Türkiye'de Kürt milli hareketi "kendi kaderini tayin hakkı" için, yani ayrı bir devlet kurma hakkı için mücadele ediyor. Ve biz bunu kayıtsız şartsız destekliyoruz, her dönemde de destekliyeceğiz.

6-) Program taslağı, "Kürt halkının mücadelesini", yani "milli baskı ve eritme politikasına karşı" mücadeleyi "demokratik haklar, milliyetlerin eşitliği ve kendi kaderini tayin için" mücadeleyi, "Türkiyenin bütün işçi ve köylüleri destekliyor." diyor.

Tekrarlıyalım :

Komünist hareket, a-) Kürt emekçi halkının sınıf hareketini kayıtsız şartsız destekler ve ona önderlik eder. b-) Komünist hareket Kürt milli hareketinde ilerici olan her şeyi, milli baskıya, intiyazlara, eşitsizliğe karşı yönelen her şeyi destekler ve bu mücadeleye de önderlik etmek ister. c-) Komünist hareket, milli hareket içinde, Kürt milliyetçiliğini güçlendirmeye yönelen, istekleri vs... desteklemez ve buna karşı mücadele eder.

Program Taslağının yukardaki ifadesi iki bakımdan yanlıştır: Birincisi, "Türkiye'nin bütün işçi ve köylüleri" bir yana, Türkiye'nin sınıf bilinçli proletaryası dahi, "kendi kaderini tayin için", yani ayrı bir devlet kurmak için mücadeleyi, her şart altında desteklemez. Komünist hareket, bu meseleyi her somut durumda, "sosyal gelişmenin ve sosyalizm için proletaryanın sınıf mücadelesinin menfaatleri açısından yargılar" ve ona göre destekler veya desteklemez.

İkincisi, "Türkiye'nin bütün işçi ve köylüleri" nin, bugün Kürt milletin en haklı ve ilerici isteklerini dahi desteklediğini iddia edemeyiz. Bu arzu edilen bir şeydir ama, gerçek değildir. Böyle bir iddia, Türk işçi ve köylüleri üzerindeki, Türk milliyetçiliğinin derin izlerini görmezlikten gelmek olur; böyle bir

iddia Türk emekçileri üzerindeki hakim ulus milliyetçiliğinin izlerine karşı mücadele görevini unutmak olur.

7-) Program Taslağı, "Hareketimiz... Kürt Halkı'nın kendi kaderini tayin ve isterse ayrı bir devlet kurma hakkını tanıdığı-
nı açıklar" diyor.

Birinci yanlış şudur : Yine Kürt milleti'nin yerine Kürt Halkı denmiştir. Milletın kendi kaderini tayin hakkıyla, halkın kendi kaderini tayin hakkı tamamen farklı şeylerdir. Milletin kendi kaderini tayin hakkı, ayrı bir devlet kurma hakkı anlamına gelir. Oysa, halkın kendi kaderini tayin hakkı, o halkın devrim yapma hakkı demektir. "Halkın kendi kaderini tayin hakkı" formülasyonu Lenin yoldaş'a karşı Buharin tarafından savunulmuştur (Bak: Doğru da ulusal kurtuluş hareketleri. s. 277,278). "Halkın kendi kaderini tayin hakkını" savunmak, gerçekte, hakim milletin devlet kurma imtiyazını savunmak demektir. Ve hakim ulus milliyetçiliğidir.

İkincisi, "Kürt Halkının kendi kaderini tayin..." denmiştir. Cümle, bu haliyle içinden çıkılamayacak derecede çapraşık ve mantıksız bir hal almıştır. "Kürt Halkının kendi kaderini tayin..." demek, Kürt halkının devrim demektir. Milli meseleyle ilgili bir program maddesinde böyle bir şeyden bahsetmek saçmalık olur. "...Kürt Halkının kendi kaderini tayin (hakkını) ve isterse..." densesydi, cümle çözümleri mantık bakımından biraz daha düzgün olurdu.

Üçüncüsü, "Kendi kaderini tayin hakkı" zaten, "ayrı bir devlet kurma hakkıdır", başka bir şey değildir. Taslak, "kendi kaderini tayin hakkı" nı, başka bir şeymiş gibi gösteriyor. Cümle eğer böyle olsaydı doğru olurdu : "kendi kaderini tayin hakkını, yani ayrı bir devlet kurma hakkını...". Bu takdirde de yine "halk yerine "millet" demek gerekirdi.

Program maddesi, yukarıdaki haliyle şunu diyor : "Hareketimiz Kürt Halkı'nın devrim ve isterse ayrı bir devlet kurma hakkını tanıdığını açıklar" ve bu haliyle Progra, milli meseleyle çözüm getirmek bir yana, sadece saçmalamış oluyor.

8-) Program Taslağı, "Hareketimiz... Kürt Halkı'nın kaderinin Kürt işçi ve köylülerinin menfaati yönünde tayin edilmesi için çalışır" diyor.

Bu da, hiç bir şey dememiş olmaktır. "Kürt Halkı'nın" değil de "Kürt milletin" densesydi, cümle yine saçma olurdu. Çünkü, bir

milletin "kaderinintayin edilmesi" ifadesi, "tayin etme" işinin dışardan yapılması anlamına gelir. Yani Kürt milletine, dışardan müdahaleyle "ayrı bir devlet kurdurulması" anlamına gelirken, bu birinci olarak "Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkının" açıkça yokedilmesidir. İkinci olarak da, Program Kürt milletinin ille de ayrı bir devlet kurmasını şart koşmuş olur ki, bu da tamamen saçma bir şeydir. Kürt milleti, kendi kaderini tayin hakkını kullanır veya kullanmaz, bu o milletin bileceği bir şeydir. Dışardan tesbit edilemez.

Ayrıca, Kürt milletinin, ayrı bir devlet kurmak istemesi halinde, Komünistler bunun, işçilerin ve köylülerin menfaati yönünde olmasını elbette isterler. Ama, Kürt işçi ve köylülerinin menfaatine aykırı bile olsa, Kürt milleti ayrı bir devlet kurmak istiyorsa, komünistler onun karşısına asla güçlük çıkarmazlar, zor kullanmayı kesinlikle reddederler ve Kürt milletinin ayrılma isteğine razı olurlar.

Yukardaki madde, bir yığın anlamsızlıklarla dolu ve sonuç olarak Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını da ortadan kaldırıyor.

9-) Program taslağı, "Hareketimiz.... her milliyetten gerici hakim sınıflarla ve onların bölücü politikalarıyla mücadele eder" (abc) diyor.

Bölücü politika tabiri, son derece sakat ve zararlıdır. Bu tabiri, hakim sınıflar, kendi şoven politikalarına karşı çıkan herkese yapıyorlar ve "bölücülüğü", "toprak bütünlüğünü bölmek", "ayrı bir devlet kurmak" anlamında kullanıyorlar. Komünistler her milliyetten işçilerin ve diğer emekçilerin "birliğini" savunurlar. Toprakların birliğini veya devletin birliğini, her milliyetten emekçilerin birliğine hizmet ediyorsa savunurlar; etmiyorsa, toprakların ve devletin bölünmesini, ayrılmasını savunurlar. "Toprakların birliği" veya "devletin birliği" sloganı hakim ulusun burjuvalarının ve toprak ağalarının sloganıdır. Komünistler, her milliyetten "işçi sınıfının ve emekçi halkın birliği" şiarıyla, "toprakların ve devletin birliği" şiarını birbirinden kesin ve kalın çizgilerle ayırdetmek zorundadırlar. Yoksa, hakim ulus'un milliyetçileriyle bir anda aynı paralele düşüverirler. Bu durumda da çeşitli milliyetlere mensup işçilerin ve emekçilerin birliğini kökten baltalar. Program Taslağı, "bölücü politika" ifadesini terk etmeli, hangi çeşit birlikten yana olduğunu açıkça belirtmelidir.

10-) Taslakta yer alan, milli meseleyle ilgili yanlış olmayan, ama bir programda yer almasına da gerek olmayan pasajlar üzerinde durmuyoruz

Özetlersek : a-) Program taslağı, diğer azınlık milliyetler üzerindeki milli baskıyı gözardı ediyor. b-) Program taslağı, Kürt hareketini bir milli hareket olarak değil, bir halk hareketi olarak görüyor ve Kürt milliyetçiliğine taviz veriyor. c-) Program Taslağı, milli baskının sebeplerini yanlış tahlil ediyor. d-) Program taslağı, Türk işçi ve köylüleri üzerindeki, Türk milliyetçiliğinin derin izlerini görmezlikten geliyor. e-) Program Taslağı, "ulusların kendi kaderini tayin hakkını" Buharin'in yaptığı gibi "halkın kendi kaderini tayin hakkı" şekline sokuyor; "kendi kaderini tayin hakkına", "ayrı bir devlet kurma hakkından" başka bir şey olarak görüyor; milli meseleyle ilgili kavramları altüst ediyor; ve sonuç olarak Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını ortadan kaldırıyor.

Sonuç : Kürt milliyetçiliğine, taviz veren bir Türk milliyetçiliği ! Program taslağının özü budur.

"26.) 1960-1970 arasında çeşitli oportünist akımlar halkımızın mücadelesini tarltesi köklerinden ve Marksizm-Leninizmden koparmakta etken oldular. TİP'in oportünist yöneticileri, parlamento y-luna saplandılar, reformculuğu savundular. Burjuva yasalarına sığınarak emperyalizme boyun eğdiler ve partiyi eylemsiz bir burjuva aydın kulübüne çevirdiler."

"Tarlteki kökler" in ne olduğunu ve M.Belli, H. Kıvılcımlı, Y. Demir Revizyonis-lerinin o "kökler" den ne derece "koptuklarını" gördük. Bu çürümüş kökleri söküp atmak yerine, o'na (Mao Zedung düşüncesini) aşlamaya kalkışırsanız, sonuç sıkı gövdesi ve bu-ruk meyvesiyle acayip bir ağaç olur. Şimdi böylesi ağaçlara, ulus-lararası Marksist-Leninist literatürde "Modern Revizyonizm" deni-liyor.

Yukarıdaki ifadeden çıkan bir diğ-en anlam da TİP'in "eylemsiz bir aydın kulübü" olarak doğmadığıdır. "Oportünist yöneticiler", TİP'i sonradan bu hale çevirdiğidir. Hala eski safsatalar devam ettirili-yor.

"29.) Son çeyrek asır içinde, emperyalizmin ve gericiliğin, hal-kımız üzerindeki insafsız sömürü ve zulmü, geniş emekçi yığınlar için hayatı dayanılmaz hale getirmiştir."

Niçin, "son çeyrek asır içinde"? "Emperyalizmin ve gericiliğin

halkımız üzerindeki insafsız, sömürü ve zulmü" 1946'dan mı başlıyor? Daha önceki dönemler "halkımız" için güllük güllüştanlık mıydı? Diyelim program taslağını kaleme alan arkadaş, M. Kemal dönemi özel bir sempati besliyor. Ve o dönemde "sömürü ve zulmün" daha "insafli" olduğunu düşünüyor. Peki Alman faşizminin pençesindeki ikinci dünya savaşı yıllarını da mı öyle görüyor? 1946'dan sonraki dönemin özelliği, Türkiye'de büyük komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının tek parti istibdadına dayanan, askeri faşist diktatörlüğünden, "çok" partili (ama, hemen bütün serbest partiler büyük komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının olduğu için o da bir anlamda tektir), diktatörlüğe geçilmiş olmasıdır. Ve bir de Alman emperyalizminin hakimiyetinin yerini, adım adım Amerikan emperyalizminin hakimiyetinin almasıdır. "Sömürüyü ve zulmü" daha "insafsız" kılan etken nedir acaba? M. Belli kendi ifadesiyle, "Filipin tipi demokrasiyi", bütün kötülüklerin anası olarak görüyor. Ona göre, mesele gayet basittir: "Filipin tipi demokrasi" ye geçilmemeliydi; CHP'nin Kemalist iktidarı devam etmeliydi. O, halk üzerindeki gerici diktatörlüklerden birini diğerine tercih ediyor. Program Taslağı da aynı tercihi daha "ince" ve daha "ustalıkli" bir tarzda yapmış olmuyor mu? Hem sonra, programda "son çeyrek asır içinde" gibi, belirsiz bir ifadenin yer alması da çok anlamsızdır. Program uzun yıllar muhafaza edileceğine göre, seneler geçtikçe bu "çeyrek asır" ın başlangıç tarihi de durmadan berilere kayacaktır. Bu gün "insafsız sömürü ve zulüm" dönemine dahil olan yılları, ileride insafli saymak gerekecektir.

"30- ...faşist diktatörlüğün kurulmasıyla, 1961 Anayasasının sınırlı demokratik hakları da zorbalıkla yok edilmiştir. Devlet idaresi yozlaşmış, rüşvet ve yiyicilik almış yürümüştür."

Birincisi, "1961 Anayasasının demokratik hakları", faşist diktatörlükle birlikte değil, ondan çok daha önce fiilen ve tabii "zorbalıkla" ortadan kaldırılmıştı. Faşist diktatörlük bizzat o Anayasayı da ortadan kaldırarak bu gelişmeyi tamamladı. Böylece "demokratik haklar" dediğimiz şeyin, elde tutulmasının bile, gerici şiddete karşı, bir devrimci şiddetle mümkün olacağı, zorun mukabil bir zorla aldedileceği daha iyi anlaşıldı.

İkincisi, "devlet idaresinin yozlaşması", "rüşvetin ve yiyiciliğin alıp yürümesi" de yeni değildir. Halkımız, on yıllardan beri rüşvetten ve yiyicilikten yaka silkmektedir. Rüşvet ve yiyi-

cilik burjuva-feodal devletin karakteridir. Böyle bir devletin mevcut olduğu her yerde rüşvet ve yiyicilik te mevcuttur; yiyicilik ve rüşvetten azade bir burjuva-feodal devlet düşünülemez. Hatta, en demokratik burjuva devlet bile, rüşvet ve yiyiciliği ortadan kaldıramaz; sadece daha az'a indirir. Program Taslağı, "yozlaşma"yı, "rüşvet ve yiyiciliği sıkıyönetimin gelmesine bağlamakla, ondan önceki dönemde "rüşvet ve yiyiciliğin" olmadığını, "faşist diktatörlüğün " yani sıkıyönetimin ortadan kalkmasıyla da, rüşvet'in ve yiyiciliğin ortadan kalkacağını dolaylı olarak kabul etmiş oluyor.

"35. ... Emperyalizmin köpekleri ırkçılık ve militarizmi körüklemekte, Kürt halkı üzerinde baskıyı haklı göstermeye ve dünya halklarına düşmanlık kışkırtmaya çalışmaktadırlar."

"... Kürt halkı üzerinde.." ifadesi, "... Kürt milleti ve diğer azınlık milliyetler üzerindeki.." şeklinde değiştirilse daha doğru olur.

"36. Yarı-sömürge, yarı-feodal toplumumuzda başlıca çelişmeler şunlardır. 1-) Emperyalizme ülkemiz arasındaki çelişme; 2-) Gen halk yığınlarıyla feodalizm arasındaki çelişme; 3-) Burjuvaziyle proletarya arasındaki çelişme; 4-) Hakim sınıflar içindeki çelişme."

"37. Bütün bu çelişmelerin ortadan kalkması ve halkımızın sömürü ve zulmeden kurtulması sosyalizmle gerçekleşecektir."

"Emperyalizmle ülkemiz arasındaki çelişme...." formülasyonu anlamsızdır. "Ülkemiz" değil, "halkımız" denmeliydi, veya "her milliyetli Türkiye halkı" denmeliydi. O zaman cümlelerin bir anlamı olurdu.

"Bütün bu çelişmelerin ortadan kalkması (abc)... sosyalizmle gerçekleşecektir." Bilindiği gibi, farklı çelişmelerin farklı çözüm yolları vardır. Emperyalizmle "ülkemiz" değil ama, halkımız arasındaki çelişme, devrimci milli savaşla (milli devrimle) çözülür. Geniş halk yığınlarıyla feodalizm arasındaki çelişme, devrimci iç savaşla (demokratik devrimle) çözülür. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, emperyalizme karşı mücadeleyle, feodalizme karşı mücadele; yani milli devrimle demokratik devrim birbirinden ayrılamaz; bunlar birbirine sıkı sıkıya ve kopmaz bağlarla bağlıdır. Fakat şartlara göre, bu iki çelişmeden bazen biri, bazen de öteki ön plana geçebilir. Emperyalizmin dolaylı yönetimi altında bulunan yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişme baş çelişme olduğu halde, em-

peryalimin askeri ikaline uğrayan bu gibi ülkelerde, milli çelişme ön plana geçer ve baş çelişme haline gelir; ama her iki halde de bu iki çelişmenin çözümü birbirinden ayrılmaz. Demek oluyor ki, ilk iki çelişmenin "çözülmesi", "sosyalizmle değil, daha önce demokratik halk devrimiyle "gerçekleşecektir". Söz konusu olan ülke Türkiye, söz konusu "hakim sınıflar", Türkiye'nin hakim sınıfları olduğuna göre, Türkiye'de bunların "hakim" durumuna son verildiği andan itibaren, "hakim sınıflar arasındaki çelişme"den artık söz edilemez. Bu gün hakim sınıflar kimdir? Büyük komprador burjuvazi ve toprak ağaları. Bunlar demokratik halk devrimiyle, "hakim" mevkilerden alaşağı edildiği zaman, hakim sınıflar kimler olacaktır? Esas itibariyle işçi sınıfı, köylüler, şehir küçük burjuvazisi, milli burjuvazinin devrimci kanadı. Bu ittifak içindeki hakim sınıf ise, proletarya olacaktır. Açıktır ki, demokratik halk iktidarının hakim sınıfları arasındaki çelişme, artık eski anlamdaki hakim sınıflar içindeki çelişmeden tamamen farklıdır. Ve devrimci halkın kendi içindeki, "halk içindeki", antagonist olmayan ve barışçı metodlarla çözümlenebilen çelişmedir.

"Sosyalizmle çözülecek" çelişme, bu dört çelişmeden sadece, "proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmedir." Başka bir ifadeyle, emek'le sermaye arasındaki çelişmedir. Bir noktayı daha belirtelim: Taslak'ta, çelişmenin çözülmesinden değil, "ortadan kalkması"ndan söz ediliyor. Ne komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları, ne de milli burjuvazi; ne demokratik halk devrimiyle, ne de sosyalist devrimle tamamen ortadan kaldırılabilir. Bunlar, proletarya diktatörlüğü gerçekleştikten ve hatta üretim araçlarının tamamının kollektif mülkiyete dönüşümü tamamlandıktan sonra da, ideolojik ve kültürel alandaki varlıklarını devam ettirirler. Proletarya diktatörlüğü altında devrimin devam ettirilmesinin sebebi budur. Bunların kaynağını Lenin yoldaş "'sol' komünizmin çocukluk hastalığı" adlı eserinde göstermiştir. Bütün dünyada, emperyalizmin ve gericiliğin kökü kazınmadıkça, proletaryanın zafer kazandığı bir ülkede de, devrilen gericici sınıflar mevcudiyetlerini koruyacaklar, devam ettirecekler, pusuda bekliyecekler ve devrimi karşı-devrime dönüştürmek için fırsat kollayacaklardır. Bunlarla proletarya arasındaki çelişmenin, "ortadan kalkması" ancak komünizmle mümkün olacaktır. Çelişmenin çözülmesiyle kastedilen şey, bugün ilk üç çelişmede, çelişmenin tali yönünün esas yön; esas yönünün de, tali yön haline gelmesi-

dir. Çelişmelerin "ortadan kalkması" ise, artık bunların mevcut olmaması, tamamen yok olması, ne tali yönün, ne de hakim yönün bulunmaması anlamına gelir. Demokratik halk devrimi, bugün çelişmenin esas yönünü teşkil eden, emperyalizmi, komprador burjuvaziyi, toprak ağalarını tali yön; çelişmenin tali yönünü teşkil eden proletaryayı ve diğer halk sınıflarını ise esas yön haline getirecektir, ama bu çelişmeyi "ortadan kaldırmayacaktır". Sosyalizm, bugün çelişmenin tali yönü olan proletaryayı esas yön, milli burjuvazi dahil bütün burjuvaziyi tali yön haline getirecektir, ama bu çelişmeyi tamamen "ortadan kaldırmayacaktır. Proletarya iktidarı altında ve sosyalizm kuruculuğu döneminde, ve hatta üretim araçlarının sosyalist mülkiyete dönüşümü tamamlandıktan sonra da, o ülkenin proletaryası ile, emperyalizm, bütün burjuvazi ve toprak ağaları arasında, çelişme mevcut olacaktır.(özellikle ideolojik alanda). Ama o ülke açısından proletarya, bu çelişmenin esas yönü, diğerleri ise tali yönünü teşkil edeceklerdir. Hatta çelişmenin tali yönünü teşkil edecek olan gericiler arasında da çelişme mevcut olacak ve devam edecektir. "Bütün bu çelişmelerin ortadan kalkması" (abc), "sosyalizmle" değil komünizmle "gerçekleşecektir." ! Taslaktaki cümleye neresinden baksak yanlıştır. Herkesizm-Leninizmle aykırıdır.

"37. ...Halkımızın, sömürü ve zulümden kurtulması sosyalizmle gerçekleşecektir."

Halkımızın "sömürüden" kurtulmasının sosyalizmle gerçekleşeceği doğrudur. Demokratik halk iktidarı döneminde, milli burjuvazi ve onun mülkiyeti mevcut olacağına göre, sömürde, aşırı ölçülere varmamakla beraber mevcut olacaktır. Hatta küçük üretimin mevcudiyeti bile, belli ölçülerde sömürünün mevcudiyeti demektir. Bu nedenle proletarya iktidarı altında da, üretim araçlarının kolektif mülkiyete dönüştürülmesi tamamlanamadığı müddetçe, sömürü kısmen devam edecektir. Her alanda üretim araçlarının kolektif mülkiyeti gerçekleştirildikten sonra, artık sömürüden söz edilemez. Artık sosyalizmin evrensel parolası, "herkesten gücüne göre, herkese emeğine göre!" parolası bir gerçek haline gelmiştir. Sömürünün kaynağı olan, üretim araçlarının bir gurup insanın elinde olması sona ermiş, bunlar, toplumun ortak mülkü haline getirilmiştir. Sömürünün kaynağı kurtulmuştur.

Fakat cümlelerin ikinci kısmı, "halkımızın zulümden kurtulması sosyalizmle gerçekleşecektir"!!! ifadesi tamamen sakattır. Bu, demokratik halk diktatörlüğü sisteminde, zulmün mevcut olacağını ka-

bul etmektedir. Zulüm nedir? Zulüm gericilerin yani bu günkü hakim sınıfların, halk sınıflarına uyguladığı baskı ve zorbalıktır. Gerici şiddettir. Gerici sınıflar bu şiddete ve zorbalığa, sömürülerini devam ettirmek için, hakim mevkilerini korumak ve ebedileştirmek için başvuruyorlar. Bu bakımdan, onların halk sınıflarına karşı gösterdiği şiddet, aynı zamanda haksızdır. Bu haksız ve gerici şiddet, neyle uygulanıyor. Hakim sınıfların muhafızlığını meslek edinmiş daimi orduyla, polis teşkilatıyla, hapishanelerle vs. Bilindiği gibi hakim sınıflar, halka karşı öteden beri, daima iki silah kullanagelmışlerdir: "cellat ve papaz". Zulmün aracı işte bu "cellat"tır. Proletarya önderliğinde muzafer bir halk devrimi "cellat"ı da, "papaz"ı da, o ülkenin bağrından kaldırıp atacağına göre, zulüm nerede kalacaktır? Evet, demokratik halk devriminden sonra da (ve hatta sosyalist devrimden sonra da) "şiddet" ortadan kalkmayacaktır. Ama bu "şiddet" in niteliği tamamen değişiktir. artık. Bu şiddet proletaryanın ve halk sınıflarının, eski düzeni geri getirmek isteyen gerici sınıflara karşı kullandığı devrimci şiddettir. Bu şiddet tarihi açıdan meşru ve haklıdır. Bu "zulüm" müdür? gericilere sorarsanız öyledir. Ama, bize sorarsanız, bu en tabii, en kaçınılmaz bir şeydir, haklı ve ilerici bir şeydir ve asla zulüm değildir! Tersine, zulmü geri getirmek isteyenlere karşı halkın verdiği bir cezadır. Program taslağı, demokratik halk diktatörlüğü sisteminde zulmün mevcut olacağını dolaylı olarak kabul etmekle, gericilerin paraleline düşmüyormu?

"59. Hareketimizin nihai hedefi, insan üzerindeki her türlü sömürü ve zulmü ortadan kaldırmak, halkımızı sınırların kalmadığı bir dünya'da en büyük ve en mutlu geleceğe, komünizme ulaştırmaktır."

Aynı ifade tüzük taslağının temel ilkeler bölümünde de geçiyor: "Partimizin nihai hedefi, her türlü sömürü ve zulmü ortadan kaldırarak sınıfsız toplumu yani komünizmi gerçekleştirmektir."

Yukardaki ifadeyle program (ve tüzük) 37. maddenin de gerisine düşmüştür. Sömürünün ve zulmün ortadan kaldırılması, bir çırpıda hareketimizin nihai hedefi oluyor. Yani, sömürünün ve zulmün ortadan kaldırılması, komünizme erteleniyor. Yani, hem demokratik halk diktatörlüğü sisteminde, hem de proletarya diktatörlüğü sisteminde "zulüm" mevcut! Üstelik, sosyalizm, "sömürü"yü de muhafaza ediyor! Ya bu "sosyalizm", "İsveç sosyalizmi" cinsinden bir şeydir, ya emperyalistler ve gericiler, "sosyalizm en büyük sömürü"

rü ve zulüm düzenidir" derken haklıdır. Ya bu, bu taslağı kaleme alan arkadaş kullandığı kavramların gerçek anlamından habersizdir.

Tekrar edelim: Sosyalist toplumda, sınıflar ve proletaryanın diktatörlük aracı olarak devlet mevcut olmakla birlikte, ne sömürü vardır ne de zulüm. Sömürü sosyalizmin inşasıyla birlikte ortadan kalkar. İlke : "Herkesten gücüne göre, herkese emeğine göredir." Herkesin emeğine göre aldığı bir toplumda sömürden söz etmek, bu ilkenin kavranmadığını gösterir. Zulüm ise, daha demokratik halk iktidarının (ki bu bir halk cumhuriyetidir), gerçekleşmesiyle birlikte ortadan kalkacaktır. Yani, demokratik halk diktatörlüğü sisteminde de, proletarya diktatörlüğü sisteminde de, zulüm yoktur, Zulüm, bir avuç sömürücü ve gerici sınıfların, devrimci halkı ezmesidir. Eğer halkın ve proletaryanın gericiler üzerindeki diktatörlüğü de zulüm olarak görülüyorsa, bu son derece yanlıştır. Bu gericilerin ağzıdır.

Komünizm dünyasının, "sınırların kalmasızca bir dünya" olacağı doğrudur. Ama, bundan ibaret değil. Komünizm dünyasında sınıflarla birlikte, uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin ürünü olan, hakim sınıfların diğer sınıflar üzerindeki baskı aracı olan, sosyalizmle proletarya diktatörlüğünün aracı olan, devlet de ortadan kalkacaktır. Çünkü, sınıfların tamamen ortadan kalkmasıyla, proletaryanın artık devlete ihtiyacı kalmayacaktır. Öte yandan, komünizm aşamasında yani, "bireylerin işbölümü ve onunla birlikte kafa emeğiyle kol emeği arasındaki çelişkiye kölece boyun eğişleri sona erdiği zaman; emek sadece bir geçim aracı değil, ama kendisi birinci hayatı ihtiyaç haline geldiği zaman, bireylerin çeşitli biçimlerde değişimleriyle üretici güçler de arttığı ve bütün kolektif zenginlik kaynakları gürül gürül fışkırdığı zaman, ancak o zaman... toplum, bayraklarının üstüne şunu yazabilecektir: 'Herkesten yeteneğine göre ve herkese ihtiyacına göre ! ' " (Marks).

Demek ki, komünizm dünyasının özelliği, sadece, sınıfların ortadan kalkması değil, sınıflarla birlikte sınıf tahakkümünün de ortadan kalkması "herkesten yeteneğine göre, herkese emeğine göre!" şiarının yerini "herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre" şiarının almasıdır. Taslak, ele aldığımız maddeleriyle, demokratik halk diktatörlüğü sistemine ve sosyalizme gericilerin yakıştırdığı nitelikleri aynen onayladıktan başka, komünizmi de onun en önemli özelliklerinden koparmıştır.

"37. ... bütün feodal ve yarı-feodal kalıntıların..."

"Yarı-feodal kalıntı" tabiri anlamsızdır. Zaten "yarı-feodal ilişkiler kalıntısıdır; feodalizmin kalıntısıdır. "Yarı-feodal kalıntı", "feodal kalıntı"nın "kalıntısı" oluyor ki, böyle bir ifade abestir. "Bütün feodal ve yarı-feodal ilişkilerin" veya "bütün feodal kalıntıların..." veya "feodalizmin" denilebilirdi.

"37. ... Hareketimiz işçi sınıfı önderliğinde ve işçi-köylü ittifakına dayanan halkın demokratik diktatörlüğünü kurmak için ..."

".... Halkın devrimci iktidarının kurulmasıyla...."

"39. ... Hareketimiz, ...halkın silahlı kuvvetlerini teşkilatlar ve işçi-köylü ittifakı üzerinde halkın devrimci cephesini gerçekleştirmek için mücadele eder".

"Hareketimiz, kurtarılmış bölgelerde halkın iktidarda olduğu bir düzen kurar."

"Halk" kelimesinin, devrim, iktidar, silahlı kuvvetler... gibi kavramlarla bir yığın kombinezonu yapılıyor ama, programda, halkın kim olduğunu, hangi sınıfları içine aldığını, bir türlü öğrenemiyoruz. Evet halk sınıfları hangileridir? Proletarya, bu sınıflardan hangilerine tam olarak güvenir, hangileriyle sağlam bir ittifak kurar, hangilerini tarafsızlaştırır, hangilerini yanına çekmeye çalışır, belli değil. Oysa bütün bunlar devrimin en önemli sorunlarından. "Halkın devrimci iktidarı", "halkın demokratik diktatörlüğü", "halkın iktidarda olduğu düzen" hangi sınıfların iktidarındır, belli değil. "Halkın devrimci cephesi" hangi sınıfları içine alacaktır? Program bu konuda bir şey söylemiyor. "Hareketimiz Türkiye halklarını teşkilatlar", ama hangi sınıfları? Bunlardan hangilerine dayanır, hangilerine güvenir, hangilerine güvenmez? Asıl söylenmesi gereken şeyler bunlarken, program taslağı bu sorunları tamamen cevapsız bırakıyor. Edebi, ama içi boş cümleleri yan yana sıralamakla yetiniyor. "Bunları zaten biz biliyoruz, yazmaya ne gerek var?" diyemezsiniz! Saflarımıza bunları bilmeyen bir çok yeni devrimci katılıyor ve katılacak, onlar bilmiyor! Program onlara en temel konularda ışık tutmak zorundadır. Ayrıca programımızı eline alan binlerce, yüzbinlerce, milyonlarca emekçi bu sorulara cevap arayacaktır. Halk kavramı Türkiye'de, hakim sınıfların en gerici kesimlerinin dahi dilinden düşmeyen bir kavramdır. Biz bu kavram-

dan vazgeçmiyelim tabii. Ama ona bir muhteva verelim. Gerçek muhtevasını belli edelim. Böylece gerici demogokların "halk" kavramıyla gerçek halk arasındaki fark ayan beyan ortaya çıksın.

"38. ... feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişmenin öz geniş köylü yığınlarıyla toprak ağaları ve tefeciler arasındaki çelişmedir.

Ancak bu çelişmeyi devrimin esas halkası olarak kavrayarak, geniş işçi-köylü yığınlarını halk ordusu içinde örgütleyebilir, köylü toprak devrimi olan demokratik halk ihtilalini başarabilir ve emperyalizmin hakimiyetini yıkabiliriz.

Bu sebeple bu gün yurdumuzdaki belli başlı dört çelişme içinde, halk yığınlarıyla feodalizm arasındaki çelişme baş çelişmedir."

Baş çelişmenin tespitinde, mantık, tersinden işletilmekte; sebepten sonuca doğru değil, sonuçtan sebebe doğru gidilmektedir. Oysa önce baş çelişme tesbit edilir, sonra da tesbit edilen baş çelişme esas halka olarak kavranır. Program Taslağı'nın metodu idealist bir metoddur. Bu nedenle de asla inandırıcı değildir.

Feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişme niçin baş çelişmedir? Birden fazla çelişmenin bulunduğu bir süreçte, bunlar arasından bir tanesi diğer çelişmelerin gelişmesini tayin ve onlar üzerinde tesir icra eder. Bu çelişme baş çelişmedir. Feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişme, ülkemizde hem burjuvazi-proletarya gelişmesi üzerinde, hem de emperyalizm-Türkiye halkı gelişmesi üzerinde belirleyici ve yönetici bir rol oynar. Feodalizm çözüldüğü ölçüde proletarya-burjuvazi gelişmesi ortaya çıkar ve keskinleşir. Öte yandan emperyalizmin geniş köylük bölgelerdeki sosyal dayanağı feodal güçlerdir. Bu nedenle feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişmenin çözümü emperyalizmi de önemli bir dayanağından yoksun bırakır, emperyalizmle Türkiye halkı arasındaki çelişmenin gelişmesinde ve çözümünde tayin edici bir rol oynar. Feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişmenin baş çelişme olmasının sebepleri kısaca bunlardır.

"40. Hareketimiz faşizme ve gericiliğe karşı bütün demokrat ve yurtsever güçlerle her zaman birleşmeye hazırdır."

Birleşmek ittifak kurmak demektir. Bu, "geçici ve kısmi anlaşmalardan" farklı bir şeydir. Biz, birinci olarak, komünist par-

tisi önderliğinde, düzenli halk ordusu inşa edilmeden ve böylece, işçi-köylü ittifakı gerçekleşmeden, proletarya önderliğinde milli burjuvaziyle bir ittifakı mümkün görmüyoruz. Böyle bir ittifakı elbette her dönemde isteriz ama, bir şeyi istemekle, o şeyin gerçekleşmesi farklı şeylerdir. Bu gün ancak geçici ve kısmi anlaşmalar mümkündür. İkincisi, komünistler "her şart altında" ittifaka hazır değildir. "Bağımsızlıklarını korumak", "kendi kuvvetlerine dayanmak", "insiyatifi kaybetmemek" ve program hedeflerine uygun olmak şartıyla, ittifaklar kurarlar.

ÇKP, Kuomintang'ın, kızıl orduyu dağıtın, sizinle birleşelim çağırısına uydu mu? Eğer birleşmek uğruna, kızıl orduyu dağıtsaydı, bu ÇKP ve devrim adına büyük bir hezimet olurdu. Komünistler, devrim safında yer alması mümkün olan bütün güçlerle elbette "birleşmek" isterler ama, her ne pahasına olursa olsun değil ! Şartlar ne olursa olsun değil ! Kendi ilkelerinden ve hedeflerinden vazgeçerek değil ! Başkasının kuvvetine güvenerek, bağımsızlığını kaybederek, insiyatifi elden çıkararak değil ! Burjuvaziye kuyruk olarak değil !

Taslaftaki "... her zaman birleşmeye hazırdır" ifadesi, aksi yönde bir kanaat uyandırıyor.

"40. Hareketimiz, emperyalizmin gerilemesi, halkın demokratik haklar kazanması ve yaşam şartlarının düzelmesi yönündeki bütün acil talep ve ihtiyaçları savunarak yığınları mücadeleye sevkeder, bilinçlerini yükseltir ve onları silahlı mücadele safalarına kazanmaya çalışır."

Program taslağının bu maddesi, birinci olarak, her şart altında "acil talep ve ihtiyaçların" savunulması gibi, tamamen reformist bir çizgiyi Parti'nin çizgisi haline getirmek istemektedir. Çünkü komünistler, "acil talep ve ihtiyaçları" ancak, "genel politik taleplerimize ve kitleler içindeki devrimci ajitasyonu muza sıkı sıkıya bağlamak" şartıyla ve "devrimci sloganların yerine kısmi talepleri asla ön plana çıkarmamak" şartıyla savunur ve desteklerler: "Genel politik taleplere ve devrimci ajitasyona" aykırı düştüğü anda reddederler. Mesela, bu günkü düzeni yıkmak için harekete geçen kitlelerin karşısına geçip "acil talep" nutku atmak, düpedüz gericilik olur ve bu, hakim sınıfların politikasıdır. Ayrıca komünistler acil talepler uğruna mücadeleyi hiç bir zaman esas haline getirmezler.

İkinci olarak, "bütün acil talep ve ihtiyaçları savunarak, yığınların bilinçlerini yükseltmek..." teorisi, tamamen, ekonomistlerin "elle tutulur sonuçlar vaaddeden somut istekleri ileri sürerek" işçileri "bilinçlendirme" ve "işçi eylemlerini yüksaltmek" teorisinden mülhemdir. Ve ikisi arasında öz bakımdan en ufak fark yoktur !

"42. ... Hazine toprakları köylülere dağıtılacak veya köylü komitelerinin denetiminde halk çiftlikleri haline getirilecektir."

"Köylü komiteleri", köy parti komitelerimidir, silahlı mücadele organlarımızdır, iktidar organlarımızdır, okuma gurupları mıdır, yayın dağıtım gurupları mıdır? belli değil. Toprak Devrimi programımız broşüründe şöyle deniliyor : "Yoksulluk ve zulümden kurtuluşun tek yolu vardır: Köylük bölgelerde ÇİZMELİ KAMÇILI BEYLERİN HAKİMİYETİNİ YIKMAK VE KÖYLÜNÜN KENDİ HAKİMİYETİNİ KURMAK! Bu amaçla her köyde yoksul ve orta halli köylülerin mücadelesini yönetecek (abc) KÖYLÜ KOMİTELERİ kurmalıyız.

Toprak ağalarının ve tefecilerin kökünü teker teker kazımak için mücadeleye hazır olalım. Toprak ağaları ve tefecilerle bunlara köpeklik edenlerin ötekilerde barındırmayalım! onların çalımlarını bozalım, hakimiyetlerini yere vuralım. KÖYLÜ KOMİTELERİ böyle bir mücadeleyi yürütecektir."

Buradan anlaşılacağına göre, köylü komiteleri, silahlı mücadele organlarıdır. Ve görevi de yoksul ve orta köylülerin mücadelesini "yürütmek" ve "yönetmek"tir. Bu mücadelenin biçiminin ne olduğunu broşürden anlamak mümkün değildir! Halk savaşı kullanılıyor ama, bu gün bunun biçimi nedir, gerilla savaşı mıdır, yoksa; başka bir şey mi düşünülüyor ? İşte bu mücadele (her neyse), köylü komiteleri tarafından "yürütülecek" ve yönetilecektir".

Öte yandan köylü komiteleri aynı zamanda iktidar organlarıdır. "Toprak devrimi programının uygulanması ve dağıtımı işini Köylü Komiteleri yürütecektir. Toprak işçileri, yoksul köylüler ve orta halli köylüler her köyde Köylü komitesini seçimle kuracaklardır. Köylü Komitesinin çoğunluğu toprak işçileri ve yoksul köylülerden meydana gelecektir.

Ormanlar, göller, sular, meralar köylü komitelerinin yönetimine geçecektir. Bunların korunması, geliştirilmesi ve köylülerin eşit olarak yararlanması için her türlü işleri Köylü Komitele-

ri düzenliyecektir."

Köylüler arasındaki bütün örgütlenme sorunu, görüldüğü gibi, "Köylü Komiteleri" vasıtasıyla, bir çırpıda hallediliyor. Her derdin devası köylü komiteleridir ! Bu şunu gösteriyor ki, arkadaşlar, başlarını ellerinin arasına alıp köylülerin nasıl örgütlenileceği konusunda, ciddi olarak bir kere bile düşünmemişlerdir. Hemen her işi yapan ne olduğu bilinmeyen bir Köylü Komitesi! Oldu bitti! Ve bu ne olduğunu anlamadığımız Köylü Komitesi, şimdi programa da girmiştir. Yeni görevleri : "Halk çiftliklerini kontrol etmek" !

Hiç değilse "devrimci köylü iktidar organları" denmeliydi. bunun taşıdığı anlam açıktır. Bunların nasıl teşkil edileceği vs... zaten şimdinin görevi değildir. Şimdi bu "Köylü Komiteleri" denen şey, sadece kafaları karıştırmaya yarar.

"43. ... Emperyalistlere olan bütün borçlar tasfiye edilecektir."

"Tasfiye edilecek" yerine "iptal edilecek" denmeliydi. Çünkü "...tasfiye edilecek..." ifadesi, borçların ödenmesi anlamını da içermektedir. Ve bu yanlıştır.

"44. ... Hareketimiz, hangi ülke olursa olsun. Türkiye'de yabancı ülkelerin askeri birlik ya da üs bulundurmasını kesinlikle reddeder."

"...Hangi ülke olursa olsun..." ifadesi, sosyalist ülkeleri de içerdği için yanlıştır. Yanlıştır çünkü, bir sosyalist ülke başka bir ülkede zaten, askeri üs ve birlik bulundurmaz. Bir sosyalist ülke başka bir ülkedeki devrime destek olmak üzere elbette silah ve gönüllü gönderebilir. Fakat bu silah ve gönüllüleri tamamen o ülkedeki devrimcilerin emrine verir. Bunların kullanılmasını, o ülke devrimcilerinin insiyatifine bırakır. dışardan, onların işine müdahale etmez. Bunun adı, elbette "askeri birlik ve üs bulundurma" değildir.

Çin Halk Cumhuriyeti, Birleşmiş Milletler toplantısında ABD ve SSCB emperyalistlerinin demogojik "Stratejik silahların sınırlandırılması" toplantılarına ve onların Çin Halk Cumhuriyetini saldırganlıkla suçlandırmalarına karşı şu cevabı vermiştir : "Çin Halk Cumhuriyeti hiç bir zaman nükleer silahları ilk kullanacak olmayacaktır. Ve ÇHC'nin hiç bir ülkede askeri üsleri, birlikleri yoktur ve saldırgan olmamasının garantisi de budur. Diğer taraftan ABD ve SSCB emperyalistlerinin bir sürü ül-

hallerde ve denislerde, askeri üsleri, nüklear donanmaları ve birlikleri vardır. "Sınırlandırma" vs. gibi boş laflar kendilerinin gerçek saldırganlar olduğunu saklıyamaz. Eğer gerçekten bu konuda samimi iseler, ÇHC'nin yaptığı gibi nüklear silahları ilk olarak kendilerinin kullanmayacaklarını ilan ederler.ve bütün askeri birliklerini ve üslerini diğer ülkelerin topraklarından ve karasularından çekerler. Ancak bundan sonra büyükü küçüklü bütün ülkelerin katılacağı gerçekten samimi silahsızlandırma görüşmeleri yapılabilir."

Program taslağı, yukarıdaki ifadesiyle, "sosyalist ülkelerin, yabancı bir ülkede, zaten askeri üs ve birlik bulundurmıyacağı" gerçeğini, üstü kapalı bir tarzda reddediyor; dolaylı olarak, "sosyalist ülkelerin, yabancı ülkelere üs ve birlik bulunduracağını" kabul ediyor. Bu, gericilerin "kızıl emperyalizm" demogojisini kabullenmekten başka bir şey değildir. Sosyalist ülkeleri gericilerin mantığıyla düşünmek, sonra da bu mantığa uygun düşen bir madde kaleme almak, yapılan budur.

"46. Mahalli idarelerden en üst kademelere kadar halkın seçimle tayin edeceği ve denetlediği devrimci yönetimi gerçekleştirecektir."

Memurların seçimle geleceği ve seçimle azledileceği açıkça söylenmeliydi. Yukarıdaki maddede memurların seçimle geleceği bellidir ama, seçimle azledileceği belli değildir. "Denetleme" den kast edilen bu ise, daha açık hale getirilsin.

"47. Demokratik Halk Hükümeti, hakim sınıfların muhafızlığına, neadik edinmiş orduyu kaldıracak, işçi ve köylülerin genel silahlandırılmasına dayanan halk ordusunu kuvvetlendirecek, böylece milli bağımsızlığımızı ve yurdumuzun savunmasını gerçek teminatına kavuşturacaktır.

Ordudaki her türlü eşitsizlik, rütbe ve ünvanlar kaldırılacak, komutanların seçiminde askerler söz sahibi olacaktır. Toplanma ve dernek kurma hürriyeti askerlerin en tabii hakkıdır.

Askerler üzerindeki dayak ve baskılar kesinlikle yasaklanacak, ordunun üretici ve halkın hizmetinde olması gerçekleştirecektir."

Birinci paragraf muğlak! Ne anlama geldiği kolayca anlaşılmıyor ve akla şunu getiriyor: Sanki kitleler bir anda ayaklanarak iktidara, Sovyetler birliğinde olduğu gibi, el koyacaklar, başa geçen devrim hükümeti, derhal eski gerici orduyu

silahlarından tecrit edip dağıtacak; bütün halkı silahlandırarak, vs. Oysa, "hakim sınıfların muhafızlığını meslek edinmiş ordunun kaldırılması", iktidar ele geçirildikten sonra ve bir anda olacak bir şey değildir. Uzun süreli halk savaşı boyunca, bu gerici ordu, zaten parça parça yok edilecek, vs. vs... Devrimci iktidar, bu gerici ordunun son kalıntılarını da silip süpürecektir. Program Taslağından bu anlam çıkmıyor.

"İşçi ve köylülerin genel silahlanmasına dayanan halk ordusu" şüphesiz ki, devrimci iktidar altında halk ordusunun gelişmesi bu yönde ilerliyecektir. Ama, ne silahlı mücadelenin başında (yani bu gün), ne de demokratik devrimle iktidar ele geçirildiği zaman, halk ordusu, işçi ve köylülerin genel silahlanmasıyla oluşmayacaktır. Yani orduyla halk bir ve aynı şey haline gelmiyecektir. Bu daha ilerde mümkün olacaktır. Bir yandan "halk ordusu, küçükten büyüğe, zayıftan kuvvetliye doğru gelişecektir" diyoruz, öte yandan halk ordusu, nasıl olupta hatta iktidar ele geçirilmeden önce halkın genel silahlandırılmasına dayanıyor ve "halk hükümeti"nin görevi onu "kuvvetlendirmek" oluyor ? Taslağa göre, iktidar ele geçirildiğinde zaten ordu "işçi ve köylülerin genel silahlanmasına dayanmaktadır" ve hükümet bunu "kuvvetlendirmektedir". Bu nasıl mümkündür ?

Halk ordusunun uzun süreli bir savaş içerisinde adım adım inşa edilmesi gereken bizim şartlarımızda, bu ifadeler tamamen yanlıştır. Halk ordusu elbette halkın bağrından doğacaktır, onların bir parçası olacaktır, onların hizmetinde olacaktır, üretime katılacaktır, ama derhal ve kısa zamanda halkla ordu bir ve aynı şey olmayacaktır. Orduyla halk aynılaşmaya başladığı andan itibaren, ordu artık ordu olmaktan çıkmaya, devlet devlet olmaktan çıkmaya başlamış olacaktır. Yani komünizme ulaşmış olacaktır.

Öte yandan halk ordusu, sadece "milli bağımsızlığımızın ve yurdumuzun savunulmasının" "teminatı" değil, aynı zamanda demokratik halk diktatörlüğünün korunmasının ve pekiştirilmesinin, sosyalizme geçişin, proletarya diktatörlüğünün de teminatı olacaktır.

"Ordudaki her türlü eşitsizliğin, rütbenin, ünvanların kaldırılmasına" gelince, sözkonusu olan halk ordusu olduğuna göre, bunlar zaten başından itibaren olmayacaktır ki, "kaldırılsın". Taslak bunları varsayıyor ! "Askerler üzerindeki dayak ve baskılar

"amanklanacak" ifadesinde de aynı hava var. Halk ordusunda bunların hiç bir zaman yeri olmayacağı belirtilseydi doğru olurdu.

Program Taslağı, yukarıdaki ifadesiyle, halk ordusunun uzun süreli savaş içinde adım adım inşa edileceğini reddediyor. Bunun yerine genel ayaklanmayla iktidarın ele geçirilmesi, halk ordusunun, devrimci iktidar altında kurulması, gerici ordunun iktidar ele geçtikten sonra kaldırılması hayalini koyuyor. Üstelik, orduyla halkın henüz aynılaşmadığı demokratik halk diktatörlüğü ile, orduyla halkın bir ve aynı şey haline geldiği komünist düzeni birbirine karıştırıyor.

"Demokratik halk ihtilalinin [devletin olmalı] programı" arabaşlıklı bir bölüm bir yığın tekrarlamalarla ve açıklamalarla dolu. 45. maddede halk'a demokrasi verileceğinden bahsediliyor. 50. maddede tekrar "halka söz, basın, toplanma, teşkilatlanma, siyasi düşünce ve kişisel hürriyetler" veriliyor ; "vicdan ve ibadet özgürlüğü" veriliyor ! 47. maddede, "toplanma ve dernek kurma hakkı"nın askerlere yani halkın bir parçasına tanıyor... Yani, Taslak önce, "demokrasi'nin tamamının sonra da onun unsurlarının halka verileceğini" söylüyor. Taslak, önce, halkın tamamına "demokrasi" sağlıyor, sonra, halkın bir parçası olan askerlere "demokrasi" sağlıyor ! Bunlar hep gereksiz tekrarlardır. Ayrıca "bankaların bir milli bankada birleştirileceği", "işkencenin yasak olduğu", "idam cezalarının kaldırılacağı", "halka hizmet ruhuyla dolu" bir gençlik yetiştirileceği vs. vs. tamamen gereksiz teferruatlardır. Programda bu gibi savlara hiç bir gerek yoktur ! Ayrıca bu bölüm, Engels'in ifadesiyle "Hem bir program, hem de bir program yorumu haline getirilmek istenmiştir.". Engels, Erfurt Programı'nın benzeri hatalarını eleştirerek şöyle demektedir : "Kısa ve çarpıcı formüllerin seçilmesiyle yeteri kadar açık olmaktan korkulmaktadır; bu yüzden de uzun uzadıya yorumlar eklenmiştir. Bence Program mümkün olduğu kadar kısa ve sınırları belli, açık seçik olmalıdır. Program'da rastlantı olarak bir yabancı kelimenin ya da ilk bakışta kapsamının kavranması güç olan bir cümlenin bulunup bulunmaması pek önemli değildir". Bunlar, ayrıca yayınlanacak broşürlerle, parti yayınlarıyla, tartışmalarla vs... açıklanabilir ve o şekilde açıklanmalıdır. "Ve o zaman, o kısa ve çarpıcı cümle bir kere anlaşıncaya, kafalarda

yerleşir ve bir slogan halini alır. Uzun açıklamalar için ise bu böyle değildir. Halk dilinde konuşmak eğilimine fazla tavizde bulunmamak gerekir ; işçilerimizin entellektüel yeteneklerini ve kültür derecesini küçümsemeyelim. En özet ve kısa bir programın kendilerine sunabileceği şeylerden çok daha zor şeyleri işçilerimiz anlamışlardır".

Yine Engels, eleştirinin bir yerinde şunu söylüyor:

"Bir programda fazla şeylerin bulunması o programı zayıflatır." (Gotha ve Erfurt Programının Eleştirisi, s. 98)

EKLER VE DÜZELTMELER

Başka arkadaşların eleştirilerinde gördüğüm şu noktalara ben de aynen katılıyorum :

- 1-) Hareketimizin Büyük Proleter Kültür Devriminin ürünü olduğu belirtilmeliydi.
- 2-) Bütün dünya'da emperyalizmin toptan çöküşe gittiği, sosyalizmin bütün dünya'da zafere ilerlediği, dünya çapında mükemmel bir devrimci durumun mevcut olduğu söylenmeliydi.
- 3-) Sovyet Sosyal Emperyalizminin dünya halklarının düşmanı ve ABD Emperyalizminin suç ortağı olduğu Programda mutlaka yer almalıydı.
- 4-) Yakup Demir revizyonistinin Sovyet Sosyal emperyalizminin uşağı olduğu belirtilmeliydi.
- 5-) Ortadoğu'daki mücadeleden kısaca bahsedilmeli, onunla birleşmenin önemine değinilmeliydi.
- 6-) Almanya'daki işçilerle ilgili bir madde olmalıydı.
- 7-) Bu gün silahlı mücadelenin esas biçiminin gerilla savaşı olduğu mutlaka Program'da yer almalıydı.

S O N U Ç :

HERKESİN GÖZÜ ÖNÜNDE YÜKSEKLERE ÇEKTİĞİMİZ BAYRAĞIN, PROLETARYANIN KIZIL BAYRAĞI OLUP OLMAYACAĞI, İŞARET ETTİĞİMİZ LEKELERİN TEMİZLENİP TEMİZLENMEYECEĞİNE BAĞLIDIR. BİZ BÜTÜN SAMİMİYETİMİZLE BU LEKELERİN TEMİZLENMESİNİ İSTİYORUZ.

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

TÜRKİYE

KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST'İN
(TKP/ML) KURUCUSU

İBRAHİM KAYPAKKAYA

1949 - 1973

GENEL ELEŖTİRİ

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÙLTÜR
VAKFI

GENEL ELEŞTİRİ

Eski adıyla PDA, bugünkü adıyla Şafak Hareketi saflarında, iki kanat arasında, bazan açık, bazan gizli, bazan sert biçimlere bürünerek bazan yumuşayarak, ama kesintiye uğramaksızın sürüp gelen mücadele nihayet iki kanadın aynı örgüt içinde bir arada durmalarının artık tamamen imkânsız olduğu bir noktaya geldi dayandı. Şimdi proleter kanat, revizyonist-burjuva klikle bütün bağlarını bıçakla keser gibi kesip atarak; Marksist-Leninist temeller üzerinde yeniden örgütlenmeye girişmiş bulunuyor. Fakat, hareketin başına çöreklenen revizyonist kliğin marifetiyle, birçok yoldaş, iki çizgi arasındaki mücadeleden habersiz kaldı. Revizyonistler, "parti disiplini" perdesi arkasına sığınarak, iki çizgi arasındaki mücadeleyi kadrolardan gizlediler. Doğru devrimci düşünceleri, hayasızca ve alçakça bastırma yoluna gittiler. Bunda bir ölçüde başarılı oldular. Bugün, birçok yoldaş, bu 'ani' ve 'beklenmedik' 'bölünme' karşısında şaşkına dönmüştür. Meseleleri henüz sıfırdan başlayarak öğrenmeye çalışmaktadır. Revizyonistler, kadroların şaşkınlığından faydalanarak bulanık suda balık avlamaya çalışıyorlar, hakkımızda bir yığın ipe sapa gelmez dedikodularla, iftira kampanyalarıyla, şahsi saldırılarla, meselenin özünü gözlerden saklamaya, pisliklerini gizlemeye, bizleri yaralamaya çalışıyorlar. Onlar, elbette kendilerine yakışan mücadele yolunu-iftira, yalan, dedikodu, şahsi saldırı ve eleştirini bayağılaştırılması yolunu-tutacaklardır ve bunda şaşılacak bir taraf yoktur.

Proleter devrimciler de elbette kendilerine yakışan yolu tutacaklardır. Meselenin özünü ön plâna çıkararak, burjuva kliğin, ideolojik, politik-örgütsel ve taktik çizgisini sergilemek yolunu...Buna iki bakımdan acilen ihtiyaç vardır. Birincisi; şaşkınlığa düşen militan kadrolara, iki çizgi arasındaki mücadeleyi doğru olarak kavratmak, bunların M-L saflarında yer almalarını sağlamak, ikincisi de, yeniden örgütlenmeye giriştiğimiz bu dönemde, örgütümüzün üzerinde kurulacağı doğru ideolojik, örgütsel, politik ve taktik ilkeleri tesbit ederek bunlar üzerinde birlik sağlamak.

Bu nedenlerle, revizyonist kliğin öteden beri, kılıktan kılığa girerek ama özünde esaslı hiçbir değişikliğe uğratmadan devam ettirdiği ihanet çizgisini ve bu çizgiyle aramızdaki mücadelenin geçmişini kısaca özetlemeyi zorunlu görüyoruz.

REVİZYONİST KLİĞİN ORTAYA ÇIKIŞI: ASD VE İŞÇİ-KÖYLÜ

1965 Yılıının sonunda ve 1966 yılının başında, pasifist, parlamentarist TİP yönetici kliğiyle, askeri darbeye bel bağlayan, M.Belli kliği arasında ortaya çıkan mücadele gittikçe şiddetlenerek devam ediyordu. Bu iki

klık arasında özünde hiçbir fark yoktu. İkisi de, esasta, modern revizyonizmin 'kapitalist olmayan yol' tezinde birleşiyorlardı. Tek fark, birinin parlamento ve seçimlere bel bağlamasına karşılık, diğ erinin, askeri bir darbeye umut bağlamış olmasıydı. TİP kliği, bütün hesaplarını seçimlerde alacağı oy üzerine kuruyor, kendisine parlamento yolunun kapanacağı endişesiyle, işçi sınıfımızın, voksul köylülerin ve gençliğin aktif mücadelesine, hayasızca saldırıyordu. Kasım 1967'de TÜRK SOLU çevresinde toplanan M.B. burjuva kliği ise, Doğan Avcıoğlu ile kolkola, üniversite gençliğinin eylemlerini bir kaldıraç gibi kullanarak askeri darbe tezgahlarının hesapları içindeydiler. Öte yandan M.Belli kliği, geniş emekçi kitlelerine, işçi sınıfına ve köylülere sırtını dönmüştü. Dünya komünist hareketine, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesine sırtını dönmüştü. 'Cezayir Sosyalizmi' safsatalarıyla, işçi sınıfının voksul köylülerin, devrimci aydınların ve gençliğin bilincini bulandırıyor, gözüne kül sermiyordu. Reformcu bir burjuva diktatörlüğünü, proleterya iktidarı ve sosyalizm olarak vutturmaya çalışıyordu. Proleteryanın bağımsız, siyasi örgütlenmesini, proleterya önderliğini reddediyordu. Tam bir hakim millet milliyetçiliği güdüyor, faşist ırkçılıkta bile 'olumlu' bir yan olduğunu iddia edecek kadar alçalıyor, Türk hakim sınıflarının milli baskı politikasına suç ortaklığı ediyordu.

Gerek TİP hareketi, gerekse M.Belli hareketi sınıf muhtevası itibarı ile, milli burjuvazinin iki akımıydı. Ne var ki suratlarına sosyalizm maskesi takmışlardı.

Bu iki akımın da ipliği çoktan pazara çıktığı için, bunların üzerinde uzun uzadıya durmanın artık gereği yoktur.

Şimdiki Şafak revizyonizmi, işte, bu iki burjuva kliği arasındaki mücadelenin sertleştiği bir ortamda, Kasım 1968'de, Aydınlık Sosyalist Dergi ile M.Belli'nin kuyruğunda ortaya çıktı. Her konuda M.Belli'ye sadık bir çizgi izledi. M.Belli'nin kaba saba teorilerini ve saçmalıklarını enine boyuna geliştirdi. İşçi ve köylü edebiyatıyla, M.Belli revizyonizmini süsledi.

İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinin çıkarılmış olması, M.Belli'den ayrı bir hareket olmanın ve devrimci bir çizgi izlemenin delili olarak ileri sürülmektedir. Bu saçmalığın ta kendisidir. Bir hareketin çizgisini belirleyen şey, söyle ya da böyle bir yayın organı çıkarmak değildir. Önemli olan yayın organının muhtevasıdır. 'Biz işçilere köylülere eğiliyorduk'. Evet ama, bir komünist gibi değil de, bir burjuva gibi... Burjuvazinin 'işçi ve köylülere eğilmediğini' nereden çıkartıyorsunuz. Yükselen işçi, köylü hareketlerinin zorlamasıyla çıkan İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinin siyasi çizgisi de M.Belli çizgisinin tıpkısıydı. Görevi 'işçilere ve köylülere milli bilinç (yani burjuva ideolojisi) ulaştırmak' ve asker sivil aydınlara işçi köylü hareketlerini tanıtmaktı. İktidarı ele geçiren burjuva subayları, işçi ve

köylülerin hareketlerinden haberdar olmalıydılar ki iktidara geldikten sonra onların meselelerine de lütfedip eğilmeliydiler. İŞÇİ-KÖYLÜ'nün qı. karılmasına yol açan mantık işte bu harika mantıktı. İŞÇİ-KÖYLÜ'nün ide. olojik çizgisini inceleyen herkes, bu çizginin, tamamen ve kesinlikle, M. Belli'nin burjuva çizgisi olduğunu açıkça görecektir. O kadar ki, M. Belli'nin 'sosyalizm yasağı' İ.K'ye de sinmiştir ve İ.K'nün ilk sayılarında uzun süre 'sosyalizm' kelimesini dahi kullanmaktan büyük bir titizlikle kaçınılmıştır.

Bugün, bu gerçekler, sinsi Şafak revizyonizmi tarafından, kedinin pisliğini örtmesi gibi, gizlenmeye çalışılmaktadır.

REVİZYONİZMİN BİRİNCİ DEFA KILIK DEĞİŞTİRMESİ: P.D.A.

İktisadi buhranın gittikçe derinleşmesi, hakim sınıflar arasındaki çelişmelerin şiddetlenmesi ve bunlara bağlı olarak işçi-köylü ve gençliğin şiddete dayanan eylemlerinin karşısında, revizyonist klik suratına yeni bir maske takarak bu eylemleri pasifleştirmeye girişti. M. Belli saflarında, yeni bir çelişme ortaya çıkmıştı. Bir yanda, gençliğin kendiliğinden gelme mücadelesini temsil eden ve bu anlamda aktivizmi savunan küçük burjuva önderleri, öbür yanda da her türlü aktif mücadeleyi reddeden pasifist burjuva unsurlar vardı. İkinci grubun başını M. Belli'yle birlikte şimdiki Şafak revizyonistleri çekiyordu. TDGF kurultayında mücadele açığa çıktı. Bilindiği gibi bir müddet sonra yayın organları da ikiye ayrıldı. ve PDA dergisi çıkarıldı. O günkü adıyla PDA revizyonizmi gençliğin kendiliğinden gelme hareketlerine tercüman olan küçük burjuva önderlere karşı uzun müddet M. Belli'nin sağcı çizgisini savundu. PDA'nın birinci sayısında 'Biz TÜRK SOLU'nun açtığı yoldan yürüdük.' 'TÜRK SOLU ve PDA hareketimizin değişik ihtiyaçlarına cevap veren iki yayın organıdır' diye yazdılar. Böylece Mihri Belli çizgisine bağlılıklarını açıkça ilân ettiler.

Mihri Belli ise, bir ara ortada bir tavır takındı. Gençlik kitlesinin büyük çoğunluğunun PDA revizyonizmine cephe alması üzerine, ustaca bir manevrayla 'askeri darbe' emellerine daha müsait gördüğü TDGF yöneticileri tarafında yer aldı. Mihri Belli ile, tipik küçük burjuvalar olan gençlik önderleri arasında böylece bir ittifak doğdu. Gençlik kitlesine bunlar hakim oldular. PDA revizyonist kliği, görüşlerine sadakatle sarıldığı Mihri Belli'nin ihanetine uğradı. Bunun üzerine görüşlerinde ufak tefek değişiklikler yapmak zorunda kaldı. Ama mihrici öz değişmedi.

Gençlik hareketleri, elbette, küçük burjuva karakterinden ötürü bir sürü zaaf ve sakatlıklar taşıyordu. Bu tabii bir şeydi ve ancak, işçi köylü kitleleri arasında kök salmış bir komünist partinin önderliği, gençliğin mücadelesini, geniş emekçi yığınlarının mücadelesiyle birleştirebilir ve bu zaaf ve sakatlıkları ortadan kaldırabilirdi. Fakat henüz devrimci bir komünist önderlik yoktu. Çeşitli revizyonist klikler, en başta da M. Belli kliği, gençliğin kendi emellerine alet etmek için, elinden gelen herşeyi

yapıyor, gençlik hareketleri üzerinde etkili oluyorlardı. Gençlik hareketinin tabiatından gelen zaaflarla, revizyonizmin etkisinden ileri gelen zaaflar birleşince, ülkemizin bu yiğit evlatlarının devrimci potansiyeli çıkmaz yollarda çarçur ediliyordu.

PDA klığı, gençliğin, gittikçe ağırlaşan faşist baskılara karşı şehitler vererek yürüttüğü militan mücadelesini dışardan seyretmekle ve ona sövmekle yetindi. Bu, onun gençlik kitlesinden tamamen kopmasına yol açtı.

Öte yandan PDA revizyonizmi demokratik devrimin özünün toprak devrimi olduğunu reddediyordu. Köylülerin devrimci rolünü reddediyordu. Silahlı mücadeleyi, 'henüz şartların elverişli olmadığı' gerekçesiyle reddediyordu. Marksist-Leninist devlet ve devrim teorilerini reddediyordu. Milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkını reddediyordu. Burjuva milliyetçiliğine devam ediyordu. Buna karşılık M.Belli'nin, 'Filipin demokrasisi şartlarında proletarya diktatörlüğü kurulamaz', 'demokratik devrimde proletarya önderliği zorunlu değildir, 'demokratik devrimden durmadan sosyalizme geçileceği söylenemez' şeklindeki kaba teorileri terkedilmişti. Onun dışında, Mihri Belli'nin Emmalizm tahlili, tarih tahlili, Türkiye'de karşı-devrim teorisi devam ettiriliyordu.

Öte yandan, tam da burjuva politikacılarına yakışacak bir tavırla mal bulmuş mağribi gibi, Hikmet Kıvılcımlı revizyonistinin fikirlerine sarıldılar. Yayın organlarını ardına kadar onun yazılarına açtılar ve Kıvılcımlı-M.Belli kırmayı bir ideoloji yarattılar. Korkut Boratav'ın Milliyetin 'düşünenlerin düşünceleri' sütununa yakışacak anti-Marksist-Leninist feodalizm tahlilleri bununla birleşti. Türkiye'de feodalizmin varlığını inkar etme noktasına vardılar.

Uluslararası plânda, dünya komünist hareketiyle, modern revizyonistler arasında ortacı bir tutum benimsendi. Sovyetler birliğinde ve Doğu avrupa ülkelerinde revizyonistlerin iktidarı tekrar ele geçirdiği proletarya diktatörlüğünün burjuva diktatörlüğüne dönüştüğü reddediliyordu. Hele Sovyetler Birliğinde modern revizyonizmin sosyal-emperyalizme dönüştüğü kesinlikle reddediliyordu. Hem sosyalizmle, hem de başını Sovyet sosyal emperyalizminin çektiği modern revizyonizmle dost geçinme yolu tutuluyordu. SBKP'nin ve diğer revizyonist partilerin ufak tefek (İ) hatalar işlediği kabul ediliyordu. Kendilerinin işlediği cinsten, lllsonradan TİİKP olarak adlandırılan burjuva kulübü bu şartlarda, bu ideolojik temel üzerinde doğdu. Bir yandan, başlıca konularda modern revizyonist çizgiyi sürdüren PDA klığı, daha sonra Mao Zedung düşüncesine el attı. Bu nasıl mümkün oldu? Elbette Mao Zedung Düşüncesi'nin özünü bir kenara bırakarak...

Mao Zedung Düşüncesi'nin yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde anlamı nedir? Mao Zedung yoldaş, Marksist-Leninist kesintisiz ve aşamalı devrim teorisini, yarı sömürge, yarı-feodal ülkelerin şartlarına uygulayarak şu sonuçlara varmıştır: Bu ülkelerde feodalizme karşı yürütülen mücadeleyle,

emperyalizme karşı yürütülen mücadele birbirine kopmaz bağlarla bağlıdır. Demokratik halk devriminin özü toprak devrimidir. Toprak devrimi, proletarya önderliğinde halk savaşı yoluyla başarıya ulaşır. Halk savaşı, özünde bir köylü savaşıdır. Proletarya partisi, yoksul ve orta köylülere dayanarak, köylük bölgelerde silahlı mücadeleye girişmeli, buralarda kurtarılmış alanlar yaratmalı, bu kurtarılmış alanlar uzun süreli savaş içinde genişletilerek, buralardan büyük şehirler kuşatılmalı ve en sonunda büyük şehirleri zaptetmek suretiyle ülke çapında siyasi iktidar ele geçirilmelidir. Proletarya partisi ve halk ordusu, bu uzun süreli savaş içinde adım adım inşa edilmelidir. Yine bu uzun süreli savaş içinde, feodalizme, emperyalizme ve komprador kapitalizme karşı, bütün halk sınıflarının işçi sınıfının, köylülerin, şehir küçük burjuvazisinin ve milli burjuvazinin birleşik cephesi gerçekleştirilmelidir. Bu birleşik cephe, işçi sınıfı önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakı üzerinde kurulabilir. Halk savaşının başarıya ulaşmasıyla birlikte ülke çapında kurulacak iktidar, bir burjuva diktatörlüğü değil, proletarya önderliğinde halk diktatörlüğüdür. Demokratik halk diktatörlüğü gerçekleştirildikten sonra önderliği elinde tutan proletarya, yoksul ve aşağı-orta köylülerle birleşerek, durmaksızın proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirmeli ve sosyalizmin inşasına girişmelidir. Mao Zedung Düşüncesi'nin Çin Devrim deneyinin öğrettikleri, en genel çizgileriyle bunlardır.

PDA revizyonist kliği bütün bunları reddediyordu. O sadece, Mao Zedung yoldaşın 'devrimin halk kitlelerinin eseri olacağı' yolundaki doğru fikrini, silahlı mücadelenin karşısına çıkarıyor ve her silaha sarılma isteğine, 'halk kitlelerinden kopmak', 'devrimin kitlelerin eseri olacağı' düşüncesini reddetmek olarak suçluyordu. Bu hain klik, Mao Zedung Düşüncesi'ne bağlılığı, Türkiye'de silahlı mücadele düşmanlığı olarak yaymıştır. 'Devrimin kitlelerin eseri olacağı' konusunda bu kadar yaygara yapan PDA revizyonist kliğinin, kitle hareketleri karşısındaki tutumu da şudur: İşçi-Köylü kitlelerinin kendiliğinden gelme mücadelesini göklere çıkarmak kendiliğinden gelme mücadelenin önünde secdeye inmek... Oysa, halk yığınları ve özellikle köylüler, silahlı iktidar mücadelesi için, dinamik, kararlı, tutarlı, doğru yolda ilerleyen bir komünist önderliğe muhtaçtır ve onların asıl eksikliği budur. Silahlı halk savaşına girişmek için, objektif şartlar son derece elverişlidir. İşçi ve köylü yığınlarının kendiliğinden gelme mücadelesi çığırıcı büyüyor ve yer yer silahlı çatışmalara kadar varıyordu. PDA revizyonizmi bu mücadelenin başına geçerek halkın kendiliğinden gelme mücadelesi ile bilinçli siyasi mücadeleyi birleştirecek yetenekte değildi. Bu hain kliğin, silaha sarılmak isteyen halk kitlelerine önderlik etmeye, ne inancı, ne hazarlığı ve ne de kabiliyeti vardı. Bu klik, her şeyden önce silahlı mücadelenin ve devrimin dengesiz gelişeceğine, ülkenin bazı yerlerinde daha önce, bazı yerlerinde daha sonra gelişeceğine inanmıyordu; uzun süreli silahlı mücadeleye inanmıyordu. Bu

klik önündeki görevi, 'devrimin sosyal ve psikolojik şartlarını hazırlamak' olarak tesbit etmişti. Bunun için kitleleri 'örgütlemek ve bilinçlendirmek' gerekiyordu. İşçiler ve köylüler geniş kitle örgütleri içinde sendikalarda vb. teşkilatlandırılmalıydı. Örgütsel politika bundan ibaretti. 'Bilinçlendirmek' için, bütün rolü kendiliğinden gelme kitle hareketlerinin şakşakçılığını yapmaktan ibaret olan İŞÇİ-KÖYLÜ, daha çok basılmalı ve dağıtılmalıydı. 'Bilinçlendirme' görevi bundan ibaretti. Ayrıca kısmi reform talepleriyle kitle mitingleri, yürüyüşler, grevler vb. düzenlenmeliydi. Sınıf mücadelesinden sadece bunu anlıyorlardı. İhtilalci bir örgütlenmenin ve silahlı mücadelenin yerine legalizm, reformizm, salt barışçı mücadele biçimleri geçirilmişti. Gerçekte kitle mitingleri, yürüyüşler, grevler düzenlemek, işçi ve köylü sendikaları kurmak vb. de lâfta kaldı. (Bunlar silahlı mücadeleye hizmet etmek ve ihtilalci bir örgütlenmenin parçası olmak şartıyla elbette reddedilmezler). Kitlelerin kendi insiyatifleriyle giriştikleri hareketlere sonradan gidilerek gazete satıldı; ve bu olayların haberleri gazeteye yazıldı, o kadar... Çoğu zaman kitlelerin devrimci öfkesi 'aman ha. Bütün ülke çapında, işçileri ve köylüleri örgütleyip bilinçlendirmeden harekete geçmeye kalkmayın. Bu maceracılık olur'mantığıyla pasifize edildi. Bu revizyonist klik, DISK gibi TÜTÜS gibi, reformist burjuva sendikaları ile tamamen uzlaştı ve yayın organlarında bunların üç beş kuruş zam uğruna zaman zaman giriştikleri mücadeleleri göklere çıkararak, fakat onları bir kere bile eleştirmeyerek işçi sınıfımızı ve yoksul köylülerimizi reformizmin kucagina itti.

Gerçekte, illegal faaliyet diye hiçbir şey yoktu ortada. Sözüm ona illegal partinin üyeleri, sabahdan akşama kadar dergide, gazete satışına ve dağıtımına nezaret etmekle, dünyanın ve Türkiye'nin siyasi meseleleri üzerine gevezelik etmekle meşguldüler. Bu burjuva baylar, oturdukları sıcak köşelerinde dünya politikasına kendilerinin yön verdiğini sanacak kadar da aptal ve gursulluydular.

Yazı kurulları, redaksiyon komiteleri, bir yığın büro. Buna bir de TİP'i ele geçirme politikasını ekleyin. İşte örgütlenmenin bel kemiğini bunlar teşkil ediyordu. Bu örgütlenmeyle, hakim sınıfların iktidarını devirmek bir yana, çam bile devrilemezdi.

Sonu gelmez bürokrasi ve kırtasiye faaliyeti içinde, üniversitelerdeki gerici saldırılarından ve iktidarın ağırlaşan zulmünden kaçan, burjuva bay ve bayanlarla yapılan 'devrim' tartışmaları, eğitim toplantıları arasında günler gelip geçiyordu.

Eldeki kadroların pek azı profesyoneldi. Çoğu kadrolar, kendi özel işlerini, burjuva hayat tarzlarını devam ettiriyorlar, artan zamanlarında da, eğitim toplantılarına ve gazete satışlarına katılıyorlardı. Bizzat pratik faaliyetin muhtevası genellikle burjuva kadroları hareketin saf-larında topluyordu. Faaliyet bu kadrolarla yürütüldüğü müddetçe de yep-

veri, dinamik, devrimci bir faaliyete girmek bütünü imkânsız hale getirdi.

Bu burjuva klasi, gerici saldırılar karşısında başı sıkıştıkça 'devrimci güç birliği' çabaları atıyordu. CHP ile, tabii senatörler ile TİP ile DİSK ile ve diğer reformcu burjuva örgütleriyle güç birliği kurmayı 'cehahe' politikasının temeli olarak, Mihrici Dev-Güç maskaralığını diriltmeye çalışıyordu. 'Silahımız devrimci güçbirliğidir' (PDA, Sayı-19) diye manşet atarak halkın üç silâhından ikisi, parti ve halk ordusu bir kenara itiliyordu. Ve üstelik, halkın birleşik cephesi yerine 'güçbirliği' adında ne olduğu belirsiz birşey geçiriyordu. Bu bir maskaralıktı, çünkü doğru yolda ilerleyen bir komünist partisi, bu partinin önderliğinde halkın silahlı kuvvetlerinin inşası bir yana bırakılarak, burjuvazi ile istikrarlı bir ittifak kurmak boş bir havaldır. Ancak belli somut meselelerde gerici ve kısmi anlaşmalar mümkün olabilir. / Özgürlük mücadelesi

Güçbirliği adına yapılan bütün gevezeliklerin sonucu zaman zaman ortak imzalı bildiriler yayınlamaktan bir adım ileri gidememistir. Kaldı ki bu bile proletarya ile milli burjuvazi arasında bir anlaşma değildir. Çeşitli burjuva ve küçük burjuva kliklerinin kendi aralarındaki anlaşmalardan ibarettir. PDA revizyonistleri bu yoldaki başarıları (!) yayın organlarında abartarak reklam etti. Devrimci gençliğin, gerici zorbalığa karşı, kendini savunmak için girdiği mücadeleyi 'güçbirliğini kundaklamak' olarak niteledi.

Bütün/bu revizyonist çizimin sonucu şu oldu: İşçi ve köylü yayınlarının kesinlikle gerisinde kalmak ve tecrit olmak, Ankara, İstanbul ve İzmir'de birkaç legal yayın organı etrafında kapanıp kalmak! Amatör faaliyetin sınırını aşanamak! Gerici saldırıların azınlaşması karşısında kendini reformist burjuvazinin kollarına atmak!

15-16 HAZİRAN BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİ, İKİ ÇİZGİ ADASTINDAKİ MÜCADELENİN SEKİLEŞMESİ VE PDA REVİZYONİZMİNİN BİR KERE DAHA KILIK DEĞİŞTİRMESİ.

1. İşçi sınıfımızın kendiliğinden gelme mücadelesi 15-16 Haziranda doruğuna ulaştı. İşçiler bütün burjuva ve küçük burjuva revizyonist kliklerini tepkeleyip geçtiler. 15-16 Haziran büyük işçi direnişi ve arkasından gelen sıkıyönetim bazı kadroların bilincinde önemli bir sıçrama yarattı. Bu arkadaşlar işçi hareketinden ve onu izleyen zor mücadele günlerinden önemli dersler çıkardılar.

İşçi hareketi, birinci olarak, devrimin şiddete dayanacağını bunun zorunlu ve kaçınılmaz olduğunu österdi. Aybar-Aren oportünizmine ve bütün pasifist, parlamentarist görürlere ağır bir darbe indirdi.

İkinci olarak, işçi hareketi burjuva devlet teorilerine ağır bir darbe indirdi. Halkın kurtuluşunu hakim sınıfların ordusundan beklemenin ne derece ahmakça bir hayal olduğunu gözler önüne serdi. Çünkü işçi direnişi

tanklarla, süngülerle, sıkıyönetimle bastırılmıştı. Süngülerin gölgesine sığınan patronlar sıkıyönetim mekanlarıyla birlikte yüzlerce işçiyi isten atmışlardı, Yüzlerce devrimci işçi ve Aydın Sıkıyönetim mahkemelelerinde yarcılanıyordu. Bütün bunlar N.Belli'nin, D.Avcıoğlu'nun ve H.Kıvılcımlı'nın cuntacı hayallerinin ve anti-Marksist-Leninist devlet ve ordu tahlillerinin saçmalığını ortaya çıkardı.

Üçüncüsü, 15-16 Haziran büyük işçi direnişi gerçek kahramanın kitleler olduğunu bir kere daha gösterdi. Ve bir avuç seçkin aydın grubuna dayanarak devrim yapmayı hayal eden bireyci küçük burjuva akımlarına ağır bir darbe indirdi.

Dördüncüsü. 15-16 Haziran direnişinin bastırılması, devrimin ilk başlarda şehirlerde başarıya ulaşamayacağını, şehirlerde zaman zaman ortaya çıkacak işçi ayaklanmalarının kırılık bölgelere çekilmediği taktirde bastırılmaya mahkûm olduğunu gösterdi. PDA kliğinin belirsiz bir gelecekte şehirlerde genel ayaklanmayla iktidarı ele geçirme hayallerine ağır bir darbe indirdi.

Beşincisi, 15-16 Haziran'dan sonra gelen ve üç ay süren sıkıyönetim en zor şartlarda dahi mücadeleye devam etmenin ancak gerçekten devrimci bir örgütlenmeyle, kanun dışı bir temel atarak ve çalışmalarını bu temel üzerinde inşa ederek mümkün olabileceğini gösterdi. Legaliteye bel bağlamanın revizyonist örgütlenmenin şiddetlenen sınıf mücadelesi şartlarında halkımıza zarar vermekten başka bir işe yaramayacağını gösterdi.

Altıncısı, 15-16 Haziran direnişi ülkemizde devrimin objektif şartlarının ne kadar olgunlaştığının somut bir delili oldu.

Büyük işçi direnişine katılan, sıkıyönetim şartlarında mücadeleyi devam ettiren, kitleler arasında çalışma pratiği olan bir kısım kadrolar büyük işçi hareketinden gereken dersleri çıkarttılar. Geçmişte izlenen çizimin sağcı ve teslimiyetçi bir çizgi olduğunu kavradılar. Fakat bu mücadeleyi uzaktan izleyen kitleleri tanımayan bir kısım burjuva unsurlar işçi hareketinden gereken dersleri çıkaramadılar. Hatta yanlış dersler çıkarttılar. Kolay başarı umuduna kapıldılar. Böylece PDA saflarında yeni bir çelişme doğdu.

Hareketin tepesine çöreklenmiş olan burjuva unsurlar geçmiş sağcı çizimi tamamen terkederek doğru bir çizgide hareketi inşa etmek yerine bazı konularda ufak tefek değişiklikler yaparak suratlarını yeni bir maskeyle gizlemeye çalıştılar.

İki çizgi arasındaki mücadele, önce kendisini geleceğin değerlendirilmesi noktasında ortaya koydu. Burjuva unsurlar, bir süre sonra sıkıyönetimin kalkacağını ve eski 'demokratik' (!) ortama döneleceğini ileri sürdüler. Özellikle A.N. bu görüşün şampiyonluğunu yapıyordu. Marksist-Leninist kadrolar sıkıyönetim kalksa bile, faşizan baskıların artmakta devam edeceğini, çünkü, iktisadi ve siyasi buhranın ortadan kalkmak bir yana her geçen gün şiddetini daha da arttırdığını, nisbi istikrar dönem-

leri olsa bile bunun geçici ve kısa süreli olacağını savundu. Revizyonistlerin tahlillerinin sonucu şuydu: Sıkıyönetimle biraz sarsılan eski sancı pratik faaliyeti yeniden restore etmek. Marksist-Leninist kadrolar ise eski faaliyetin tümüyle ve kökten değiştirilmesi, sıkıyönetimin bizi nisbeten içine ittiği kanun dışı örgütlenme ve mücadele yolunda yürünmesi gerektiği düşüncesinde idiler.

15-16 Haziran işçi direnişini takip eden sıkıyönetim günlerinde gerçekten de, eski dergicilik faaliyetini asan, az çok kendi kuvvetimize dayanan az çok ihtilalci ve illegal bir faaliyete girismiştik, daha doğrusu şartların zorlamasıyla, özellikle İstanbul'da böyle bir faaliyete itilmiştik. Bu faaliyetin de elbette bir yığın zaafı, yanlış, eksikliği vardı. Kadrolar seferber edilmemişti. İlegal çalışmada bir yığın acemilikler yapılıyordu. Örgütlenmede belli bir perspektif yoktu. Mücadele toprak devrimi mücadelesine tabi değildi vs... Ama, bütün bu çok önemli zaafılara rağmen ilk defa olarak kanun dışı bir örgütlenme ve mücadele yolu tutulmuştu. Bu her şeye rağmen iyi bir şeydi, ve eski voldan ayrılıp, bütün zafları da bilinçli bir çabayla atederek, bu volda ilerlemek gerekirdi. Fakat öyle olmadı. Sıkıyönetimin biraz gevşemesiyle birlikte illegal faaliyet de gevşedi. Gizli çalışan gruplar açığa çıktı. Sonra bunları, İ.K.Büroları şeklinde iyice meşrulaştı. Bütün kadrolar derhive döndü ve tam bu sırada 'sosyalist Kurultay' şiarı atıldı. Bütün itirazlara rağmen haftalık derginin yeniden yayınlanması kararı alındı. Oysa, aylık PDA ve onbes günlük İ.K bütün kadroları yucuyordu. Yine tam bu sırada 'İşçi-Köylü Çalışma Komiteleri kuralım' şiarı atıldı.

Bunlar elbette tesadüfi şeyler değildi. Bunlar burjuva sınıf içi düşüncünün ve burjuva sınıf tavrının şartları elverişli görür görmez kendini ortaya koymasıydı. Bu şiarlar ve kararlar yanlıştı. Çünkü bunlarla gerçekten de, sıkıyönetimle biraz sarsılan eski çalışmalar yeniden restore edilmişti. Daha uzun müddet 'demokratik ortamın' devam edeceği yanlış varsayımına dayanılıyordu. Bu varsayım doğru olsaydı bile, yukardaki şiar ve kararlar yine yanlış olurdu. Çünkü, her dönemde ve her şart altında proletarya kanun dışı bir temel atmak, diğer her türlü örgütlenme ve çalışmayı bunun üzerine bina etmek zorundadır. Silahlı mücadele şartlarının iyice olgunlaştığı ve buna paralel olarak hakim sınıfların fasizan tedbirlerini arttırdıkları şartlarda bütünüyle yanlış olurdu.

Revizyonistler, legal bir partinin sayısız faydalar sağlayacağını söylüyorlardı. Sayısız faydaların başında da yine legal bir yayın organı olan, yeni hakim sınıfların müsadeleriyle çıkan İ-K gazetesinin dağıtımını ve satışını geliyordu. Revizyonizmin başı olan bay A-X, o günlerde bir tartışmada aynen şöyle demişti: Eğer legal bir parti kurmazsak bir ay sonra İ-K'yü çıkaramayız. Bu bay İ-K'yü ilelebet çıkaracağını mı sanıyordu?

Bütün revizyonist klikleri biraraya toplayacak olan 'Sosyalist Ku-

Kurultay' her derdin devası olmuştur. Proletaryaya hareketinin (I) örgütlenme problemini çözecekti (I) bütün 'proleter çevreleri' (bu haylar kendileri gibi reformist revizyonist kliklere artık bu ismi veriyorlardı) birleştirilerek Türkiye çapında devrimci hareketi dayanıklıktan artıracaktı! Ülke çapında örgütlenmeyi sağlamak için 'halk savaşının' ön şartlarını (!) veratacağı. Oysa, hal' savaşına hazırlanmanın bir tek yolu vardı: O da önder kadroların önemli bir kısmını köylük bölgelere göndermek, köylüleri silahlı mücadele için gerilla örgütleri içinde teşkilatlamak, illegal örgütlenmenin ve faaliyetin diğer bütün biçimlerini ve her türlü legal faaliyeti köylük bölgelerdeki silahlı mücadeleye tabi kılmak. Sosyalist Kurultay gibi saçmalıklarla zaten mevcut olan legalizmi iyice perçinlemek değil.

Sosyalist Kurultay eğer mümkün olsaydı bir ihanet kurultayı olurdu. Çünkü sadece, iyice azınlaşan faşist saldırıların kabaran isteklerine bütün kadroları tabakta meyva sunar gibi sunmaya varardı. Silahlı mücadelenin ön şartlarını veratmaya veya ona önderlik etmeye değil.

Kaldı ki Sosyalist Kurultay sloganı aynı zamanda boş bir havaldi... Azınlaşan gerici saldırılar çeşitli revizyonist klikleri iyice birbirine düşürmüştü. Devrimci işçi, köylü ve aydın kadrolar bu klikler arasında, saskınlık içinde bocalıyor duruyordu. Devrimci kadroları doğru bir çizgi etrafına birleştirmek ve revizyonizmi tecrit etmek Sosyalist Kurultay gibi bir tartışma toplantısında sağlanamazdı. Bu tür tartışma toplantıları o günlerde sık sık oluyordu ve çekişmeleri kızıştırmaktan ileri gitmiyordu. Ancak Marksist-Leninist temeller üzerine kurulmuş sağlam bir çekirdeğin yönettiği devrimci bir pratik ve bu pratikte bir arada yürütülen ideolojik mücadele, devrimci kadroları toparlayabilir revizyonizmi tecrit edebilirdi. Ve bu da bir anda değil, nispeten uzun bir mücadele süresinde mümkün olurdu. Sosyalist Kurultayın mümkün olamayacağı, pratikte de görüldü. Sadece revizyonist klikler arasında barış isteyen ilkesiz ve pasifist unsurların isteklerini kabarttı o kadar.

Yeniden legal bir haftalık dergi çıkarmak niçin gerekliydi? Sosyalist Kurultay çağrılarını daha sık tekrarlamak için! Kadrolar mevcut iki legal yayın organını bile güçlüğüle çıkarabildikleri için revizyonistler sonradan aylık dergiyi haftalıkla çevirmek zorunda kaldılar.

İşçi-Köylü Çalışma Komitelerinin görevi dergi ve gazeteyi okumak, eleştirmek ve bunlara yazı yazmaktır ve başka bir şey değildi. 'Her işçi-Köylü Çalışma Komitesi bir yazı kurulu gibi çalışmalı' (abç) deniyordu. (PDA, Sarı...Sayfa...). Yani her türlü faaliyet legal ve yasal faaliyetini güçlendirmeyi hedef alıyordu.

Yavinevi faaliyetinden artan birkaç kadroyu dergiye gösterişli köy çalışma raporları yazmak için, köylere gönderme olmayı 'köy çalışma-

sını esas almak' diye yutturmaya çalıştılar. Köy çalışması geçici ve legal bir propaganda ve anket çalışmasından ibaretti. Yine de bu çalışmalara katılan kadroların önemli bir kısmı zamanla revizyonist klişe cephe almıştır ve almaktadır.

✓ İşçiler arasındaki çalışmanın esasını da gazete satışı ve dağıtımını teşkil ediyordu. Reformist DİSK ve ona bağlı sendikalar karıtsız şart-sız destekleniyordu. Bu politikaya karşı çıkanlar sekterlikle itham edilirdi. İşçi sınıfının kendiliğinden gelme mücadelesi yine gerisinden izleniyordu. Belli ve kesinleşmiş bir örgütlenme plânı, politikası ve faaliyeti yoktu. Gelişme vaadeden işçileri profesyonel siyasi faaliyete çekmek asla düşünülmüyordu. Amatör çalışma esastı. Bugün çalışmalara katılan öğrenciler, yarın derslerine dönüyor, çalışmanın bütün ürünleri ve bütün ilişkiler onunla birlikte gidiyordu. İstikrarsız ve amatör çalışma sebebiyle bir çok işçi ve köylü devrimciyle kurulan ilişkiler koptu.

Revizyonist klik daha önce belirttiğimiz sebeplerle gençlikten de tecrit olmuştu.

Burjuva önderlik, tecrit olmuşluktan kurtulmak, sağcı pratiği gizlemek için keskin sloganlar haykırmaya, M.Belli revizyonizmine karşı Marksizm-Leninizmin en ilkel gerçeklerini döne dolaşa çiğnemeneye başladı. Palavra edebiyatı aldı yürüdü. Halk savaşı gevezelikleri göğe çıktı.

PDA revizyonizminin yeni maskesi buydu.

Sağcı pratiği örtbas etmek için yaygarası yapılan halk savaşı ve keskin sloganlar ne gibi bir örgütlenmeyle hayata uygulanacaktı. Yazı Kurullarıyla mı? Çeviri ve bilmem ne bürolarıyla mı? İşçi-Köylü Çalışma Komiteleriyle mi? Burjuva entellektüellerinin tepesine çöreklandığı 'parti' de, bu legal yayınevi faaliyetine hizmet etmekten başka bir işe yaramıyordu.

Burjuva önderlik devlet, ordu ve sıkıyönetimin sınıf muhtevası gibi Marksizm-Leninizmin alfabesi olan konularda eski sağcı görüşlerini terketmişti. Revizyonistler alçak sesle ve utangaç bir dille modern revizyonizme çatmaya da başlamışlardı. Yavaş yavaş Sovyet Sosyal emperyalizmi tabirine de kendilerini alıstırmışlardı. İktidarın halk savaşı yoluyla parça parça ve kırlardan şehirlere doğru alınacağını da sözde kabul etmiş göründüler. Fakat bu değişme bile oportünistçe ve sahtekârca oldu. Sanki ötedenberi aynı şeyleri savunuyormuş gibi piskin bir tavırla özelleştiriye yan çizdiler.

Öte yandan, Mao Zedung Düşüncesi'yle Kıvılcımlı düşüncesini birbirleriyle bağdaştırmaya, bu ikisinin birbiriyle çelişmediğini, aksine, Kıvılcımlı düşüncesinin Mao Zedung Düşüncesi'nin Türkiye şartlarına uygulanması olduğunu ispatlamaya girişti. Kıvılcımlının Mao Zedung Düşüncesi'ni

1967'den beri kavramış olduğunu ileri sürdüler ve buna delil olarak onun, Stalin'e küfreden Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni asla anlamadığını gösteren 'Kızıl Bekçiler' yazısını PDA'da reklâm ettiler. Revizyonist Vatan Partisi deneyini, Marksizm-Leninizm cilâsıyla kurtarmak için can feda bir çaba gösterdiler. (PDA Vatan Partisi Tüzük ve Programının Eleştirisi', sayı...) Kivılcınlının kulaklarına fısıldadığı, 'Sosyalist Kurultay' masalını cümle aleme, Mao Zedung dangasıyla okumaya kalktılar. Onunla beraber haykırdılar 'Anarşi Yok, Büyük Derleniş'. Dergide Kivılcımlı'yı okuma ve kavrama kampanyası açtılar. Onun, ~~bu~~ dünyanın en büyük Marksist-Leninistlerinden biri olduğunu ilan edecek kadar gülünçleştirdiler.

Öte yandan, Türkiyede Feodalizmin mevcudiyetini ve dolayısıyla toprak devrimini inkâra varan Boratavcı saçmalıkları savunmaya devam ettiler. Kivılcınlının, feodalizmi ve köylülerin devrimci rolünü inkar eden tezleriyle, Boratav'ın feodalizmin % 5 olduğu tezi birbirini tamamlıyordu.

Baş çelişmenin önce Hakim sınıflarla halk arasında olduğunu savundular. Sonra, 'Emperyalizm, Üretim Tarzı ve Baş çelişme', adlı suni mantık ve idealizm şaheseriyle bu fikirden vazgeçtiler. Baş çelişmenin feodalizmle halk yığınları arasında olduğunu sözde benimsediler. Sözde diyoruz, çünkü meselenin özünü kavramamışlardı. (Dunu ilerde göreceğiz)

Devrimin temel gücünün işçi sınıfı ve köylüler olduğunu ileri sürerek, Türkiye'nin özel durumu üzerine şarlatanlık ettiler ve böylece demokratik devrimin özünü kavramadıklarını gösterdiler. Bu orta yolcu tezlerin şampiyonluğunu da bay R.T. yapıyordu. Bu gün de ilerde göreceğimiz gibi, devrimin temel gücü konusunda bir açıklığa kavuşmuş değildirler.

Özel olarak Kemalizm konusunda ve genel olarak Türkiye tarihinin değerlendirilmesi konusunda, milli cephe konusunda Mıhrıcı görüşlerini devam ettirdiler. (Nasıl ki *görüştükleri*.)

Revizyonistler ~~stabilizasyon~~ noktada bir adım geri atmak zorunda kalıyordu. Fakat ~~doğru~~ düşünceyi benimsemek zorunda kaldığı zaman da bunu sadece lafta benimsiyordu.

Meselâ köylerde çalışmanın esas olduğunu söyleyip şehirlerdeki bürokratik faaliyetlerine devam ediyorlardı. Gizli çalışmanın esas olduğunu söyleyip, her türlü silahlı mücadele isteğini boğmaya çalışıyorlar, 'Guevaracılık' olarak dangalıyorlardı. Halk savaşının esas olduğunu söyleyip 'askeri darbe' kışkırtıcılığı yapıyorlardı.

Bu iğrenç burjuvalar, bir yandan 'evet silâhlı halk savaşı esastır' dedikten sonra, öte yandan 'amma'yı bastırıyorlar, bin dereden su getirerek 'Sosyalist Kurultayı', legal yayınevi faaliyetini, pasifizmi ve teslimiyetçiliği, Mao Zedung Düşüncesi'yle, halk savaşı çizgisiyle bağdaştırmaya çalışıyorlardı.

ŞUBAT 1971 GENELGESİ

Şubat 1971'de partililere bir genelge yayınlandı. Bu genelgede aynı iki yüzü tutum devam ettirilmektedir. 'Merkez Komitesi, köylük alanlardaki mücadeleyi şehirlerdeki mücadelelerden tecrit eden, ikisi arasında duvar çeken, ikisi arasındaki diyalektik bütünlüğü kavramayan metafizik burjuva anlayışını mahkûm eder'. Bu algılar, köylerde esaslı hiçbir faaliyet yokken bütün çalışma Ankara, İstanbul ve İzmir'e tıkanıp kalmışken, 'Köylerdeki çalışmanın esas, şehirlerdeki çalışmanın tali' olmasını isteyen kadrolar hakkında bölgesine mahkûmiyet kararları kestiler.

Aynı genelgede Lenin voldaşın 'partilerin kendilerini illegal çalışmasıyla sınırlamamaları (abç) yolundaki son derece doğru öğretisini, kendilerinin tarafından lehal cerebicilik faaliyetlerini desteklemek için kullandılar. Büyük Marksist-Leninist pozlara bürünerek Merkez Komitesi, bu devrinci ilkelerin ışığında halkımıza Mao Zedung Düşüncesi'ni ulaştırarak varın or-anlarımızı güçlendirmenin (abç) önemini bütün parti teşkilatına dururmayı cerekli görmüştür'. diyerek çerçekte legalizmi güçlendirme kararı aldılar.

Aynı genelge, Marksist-Leninist kanadın, 'devrinin köylerden şehirlere doğru seliveceği', 'iktidarın parça parça alınacağı' yolundaki Çin devrimini denevinin, varı-sömürge, varı-feodal ülkeler devrimcilerine öğrettiği dersleri savunmalarını da 'topracı eğilim' olarak mahkûm ediyordu. Revizyonist bayların 'askeri darbe' tesvikçiliği ile 'halk savaşını' başdastırma(!) çizgisini 'kumacı baş'a bir ülkenin modeline göre değil, kendi 'hizmetimiz için kesmek' diye niteliyor ve övüyordu.

✱ H.Belli, D.Avcıoğlu, H.Kıvılcıklı askeri darbeve bel ba'ladıklarını açıkça ilan ediyorlardı. Bu bakımdan onlar PDA revizyonistlerinden daha samimi sayılmalıdır. PDA revizyonistleri aynı sevi çok daha sinsice yapıyordu.

Söz konusu genelgeyi inceleyelim:

- (1) 'Faşist diktatörlük hevesleri artmaktadır;
- (2) 'Buna karşı reformcu burjuvazi askeri darbe yoluyla veya parlamenter voldan iktidarı ele geçirme çabalarını yoğunlaştırıyor.'
- (3) 'İktidarı ele geçirdiği an (abç) faşizmin en zayıf anıdır.'
- (4) 'Faşist kuvvetler, daha bütün kilit mevkiileri kazanmadan (yani iktidarı ele geçirdiği anda) onlara karşı HALK MUKAVEMETİNİ TEKİLÂTİFİALİ VE HAFİFTE GEÇİREBİLİRİZ' (altını çizen vazar)..
- (5) 'Anında harekete geçmeye,...süratli davranmaya hazır olalım'(abç)
- (6) 'Gelişmelerin en keskin olduğu yerlerde, en bilinçli vıtlar içinde (açy) tutuşturacağımız mukavemet ateşi....'
- (7) 'Demokratik burjuvazi dahil bütün anti-faşist kuvvetlerin cesaretini kancılar ve demokratik güçleri harekete geçirebilir.' (abç)

(8) 'Reformcu burjuvazinin iktidarı ele geçirmesi halinde, partimizin 'devrimci emperyalizme en sadık, en gerici, en şoven düşmanlara karşı halk yığınlarını harekete geçirmek ve halkın somut taleplerini devrimci propaganda ile birleştirmek' olacaktır' (abc)

Tezler bunlar.

Bu tezler, o sıralarda geliştirilen faşizm ve faşizme karşı mücadele teorilerinin bir parçasıdır. Burada özel olarak belirtmek istediğiniz şey askeri darbe tesvikçiliği meselesidir.

Yukardaki tezler, birinci olarak, anti-feodal anti-emperyalist mücadele; ile anti-faşist mücadeleyi birbirinden tamamen koparmıştır. Anti-faşist mücadele, şehirlerde yürütülecek anlık bir mücadele olarak görülmektedir. 'Çelişmelerin en keskin olduğu yerlerden' kasıt Ankara, İstanbul-İzmir'dir. Çünkü faşizmin iktidara bu şehirlerde bezâhlavacağı bir darbe yoluyla geleceği düşünülmektedir. 'En bilinci yığınlardan' kasıt, öğrenci gençlik kitlesi, işçiler ve aydınlardır. Demek ki, anti-faşist mücadele, kırlardan şehirlere doğru gelişecek ve temel müddin köylülerin teşkil edeceği toprak devrimci mücadelesinden tamamen başka bir şeydir; faşist darbeye karşı, şehirlerde yürütülecek bir karşı-darbe hareketidir.

Bu tezler ikinci olarak, anti-faşist mücadele ile iktidar mücadelesini birbirinden koparmıştır. Anti-faşist mücadelenin bir iktidar programı olması gerekir ki tezlerde bunlardan bahsedilmemektedir. Devrimci bavlara, şu iki şaktan birini düşünüyorlar: Ya faşist diktatörlük ya da reformcu burjuvazinin diktatörlüğü. Demek ki burjuva bavlara anti-faşist iktidar programları gerçekte bir reformcu burjuva iktidarıdır. Bütün hesaplarını yukardaki iki hesap üzerine kurmaktadırlar. 'Anında harekete geçmek', 'halk mukavemetini teşkilatlamak ve harekete geçirmek' talavralarının bir tek amacı vardır: Demokratik burjuvazi dahil, bütün anti-faşist kuvvetlerin cesaretini kaçırmak ve 'demokratik güçleri' harekete geçirmek. Bu suretle 'reformcu burjuvazinin iktidarı ele geçirmesi halinde' der reformcu burjuvazi ile birlikte 'emperyalizme en sadık en gerici, en şoven düşmanlara karşı' mücadele edilecektir. İktidarı elinde tutan reformcu burjuvaziye karşı da, devrimci propaganda ile birleştirilerek 'halkın somut talepleri' savunulacaktır.

PDA'nın ocak 1971 tarihli sayısında 'anti-faşist mücadelenin amacı devrimci iktidarı kurmak değildir' diye yazmışlardır. (s. 186). Bugün Türkiye'de devrimci iktidar, işçi sınıfının, köylülerin, şehir küçük burjuvazisinin ve millî burjuvazinin devrimci kanadının, işçi sınıfı önderliğindeki müsterek iktidarı olabilir. Anti-faşist mücadelenin amacı bu olmadığına göre, reformcu burjuvaziyi iktidara getirmektir. İşte burjuva

bavların iğrenç bir ikiye bölünmeyle gizlemeye çalıştıkları gerçek niyetleri budur. Bu niyeti ele veren başka deliller de vardır. 'Faşizme karşı silâha sarılmaya hazır olalım' başlıklı İşçi-Köylü sayısının özellikle subay evlerine atılması istenmiştir. Ve ilk defa bu sayı Harbiyelilere satılmıştır. Yine reformcu bir askeri darbe ihtimalinin iyice arttığı bir sırada, reformcu burjuvaziye sunulan bir program mahiyetinde olan acil talepler listesi yayınlanmıştır.

PDA revizyonizminin, zaten, reformcu burjuvaziden başka dayanacağı bir kuvvet de yoktur. Faşizmi altetmek bir yana, artan faşist baskılar karşısında kendi varlığını korumaktan bile acizdir o. Revizyonist kliğin bağımsız bir gücü yoktur. Dayanacağı silâhlı kuvvetleri yoktur. İşçi sınıfımızın sendikal mücadelesine reformist ve faşist sendikalar hakimdir. Öğrenci gençlikten daha önce tecrit olduğunu belirttik o halde hangi örgütlenme ile ve kim harekete geçirilecek? Bu şartlarda silâha sarılalım lafı palavracılık değil de nedir? Bu soru kendisine yöneltildiğinde bay A.X. 'bizim dışımızda da faşizme karşı mücadele edecek güçler vardır. Biz en ileri devrimciler olarak onlara doğru yolu göstermekle yükümlüüz.' deristir. Yani 'Hadi gayret aslanlar, silâha sarılın ve bizi tehdit eden faşizmi altedin' diye reformcu burjuvaziye 'cesaretlendirmek'! 'yükümlülüğü'! Askeri darbeye çanak tutmak 'yükümlülüğü'!

Kendi kuvvetlerine dayanmak yerine burjuvaziye dayanmak değil de nedir bu? Dimitroff'un adını ağızlarından düşürmeyen bu sahtekârlara, onun şu sözlerini bir kere daha dikkatli okumalarını tavsiye ederiz.

'Bu politik buhranın gittikçe keskinleşmesiyle ortaya çıkan ve derhal çözülmesi gereken mesele iktidar meselesidir. Bulgaristan'da iktidar kime aittir: Kapitalist azınlığa mı yoksa geniş emekçi çoğunluğa mı? Başka bir deyişle halkın ve ülkenin kaderini kim tayin etmeli, politik gelişmeleri kim yönlendirmelidir? Kapitalist sınıf mı yoksa emekçi halk mı? (ağd)(Faşizme Karşı Birleşik cephe, S.17)

Dimitroff voldsuz 'politik ve toplumsal meselelerin çözümü, son tahlilde gerçek ihtiyaçlara ve o anda çatışan politik güçlerin gerçek kuvvet dengesine bağlıdır' dedikten sonra şöyle devam ediyor:

'Mevcut politik buhranın iki çözüm yolu vardır: Kapitalist çözüm yolu veya kitlelerin gösterdiği halkçı çözüm yolu. Bugün bu iki yoldan ayrı orta bir yol yoktur ve olamaz.' (ağd).

'Ancak kapitalist çözüm yolunun halk ve ülke için sayısız kötülüklerle; özerkliğe, bağımsızlığa ve barışa karşı yönelmiş dış tehlikelerle dolu askeri veya faşist bir diktatörlüğe yol açması kaçınılmazdır' (ağd)

'Diğer çözüm yolu olan politik buhranın halkçı (ağd) çözümü, iktidarın kendisinin ve ülkesinin kaderini tayin edecek yönetime hakkına sahip emekçi halka büyük halk çoğunluğuna devredilmesi demektir' (Ağd).

Dimitrof yoldaşın kastettiği şey, bir anti-faşist halk cephesi iktidarıdır ve yazının devamında bunu açıkça belirtmektedir.

Dimitrof yoldaş 'Faşist Saldırı ve Emekçi sınıfın Faşizme Karşı Savaşı' açısından III Enternasyonalın Ödevleri' adlı raporunda reformcu burjuvazinin hükümeti olan 'Sosyal Demokrat Hükümeti ile' Birleşik Cephe hükümeti'ni kesin olarak birbirinden ayırmaktadır.

'Aslında emekçi hükümeti' terimini kullanmak doğru değildir. Biz burada kendilerine genellikle 'emekçi (ya da işçi) hükümeti' adını veren bütün sosyal demokrat hükümetlerden kesinlikle değişik politik nitelikte olan, değişik ilkeleri bulunan birleşik cephe hükümeti (açD) terimini kullanmak istiyoruz Sosyal demokrat hükümet, kapitalist düzenin korunması için burjuvazi ile sınıf işbirliği yapma aracıdır. Halbuki birleşik cephe hükümeti, bütün emekçilerin çıkarları için, devrimci proletaryanın öncülleri ile bütün öteki anti-faşist partilerin işbirliği yapmalarını sağlayan araçtır. Bu gericiliğe ve faşizme karşı savaş hükümetidir. İkisi arasında köklü bir ayrılık bulunduğunu ortadadır'. (age, S.129).

Başka bir yazısında Dimitrof yoldaş şöyle demektedir:

'Proletarya..burjuva diktatörlüğünü yıkmayı başaramadan, yalnızca faşizmi bastırmakla ve altetmekle ni yetinecektir? Burjuva diktatörlüğünün yıkılmaması halinde bir birleşik cephenin ya da halk cephesi hükümetinin kurulmasını reddetmek, başışlanmaz bir dargörüştürlük ve gevşek devrimci politika olur. (age, s.165)

Yani Dimitrof yoldaş faşizmin bastırılmasını ve altedilmesini yeterli görmüyor. Bizzat faşizmin sosyal dayanağı olan sınıfın (avrupa'da burjuvazinin, bizde komprador burjuvazi ve toprak ağalarının) devrilmesini ve yerine birleşik cephe hükümetinin kurulmasını da gerekli görüyor.

Dimitrof yoldaş aynı yazının bir başka yerinde, 'proletarya iktidarının kurulması yolunda birleşik cephe hükümetinin kaçınılmaz bir asama olduğunu düşünmek yanlış olacaktır. Faşist ülkelerde hiç bir geçiş aşaması olmayacağını ve faşizmin kesinlikle hemen proletarya iktidarına bolajacağını ileri süren eski görüş kadar bu görüş de yanlıştır' diyor. Bu sözler elbette proletarya devriminin gündemde olduğu Avrupa ülkeleri içindir. Türkiye'de anti-emperyalist ve anti-feodal birleşik cephe hükümeti faşizmin mevcudiyetine bağlı olmaksızın, proletarya iktidarının kurulması yolunda 'kaçınılmaz bir asamadır'. Faşizmin mevcudiyeti halinde bu hükümet aynı zamanda anti-faşist bir mahiyet taşır.

Dimitrof yoldaştan aktardığımız pasajları özetleyelim:

1) Anti-Faşist mücadele aynı zamanda iktidarın hime ait olacağı mücadelesidir.

2) Faşizm ile politik buhran birbiriyle bağıntılıdır. Politik buhranı hakim sınıflar faşizme kayarak çözmek ister.

3) Politik buhranın ikinci çözüm yolu iktidarın anti-faşist birleşik cephenin eline geçmesidir. Üçüncü bir yol yoktur.

4) Anti-faşist halk cephesi hükümetiyle reformcu burjuvazi (Avrunda'da sosyal demokratlar, bizde milli karakterdeki orta burjuvazi) hükümeti tamamen farklı şeylerdir. Birincisi faşizme ve gericiliğe karşı savaş aracıdır. İkincisi kapitalist düzenin korunması için, gericilerle sınıf işbirliği yapma aracıdır.

Dimitrof voldaşın faşizm öğretilerini hatırlayanlar, birleşik cephe içinde sosyal demokrasinin sağ kanadının yeri olmadığını da bilirler.

Bütün bunlardan, ülkemiz açısından çıkaracağımız dersler şunlardır:

Birincisi, Türkiye'de anti-feodal ve anti-emperyalist cephenin sınıf muhtevasıyla anti-faşist cephenin sınıf muhtevası aynıdır: İşçiler, köylüler, şehir küçük burjuvazisi, milli burjuvazinin devrimci kanadı. Bu sınıflar arasında birleşik cephevi gerçekleştirme mücadelesi aynı zamanda bizim şartlarımızda anti-faşist cephevi gerçekleştirme mücadelesidir.

Revizyonist önderlik anti-faşist mücadeleyi, anti-emperyalist ve anti-feodal mücadelelerle karışısına koymakla Dimitrof voldaşın öğretilerini tahrif etmiştir. Birleşik cephenin gerçekleştirilmesini kösteklenmiştir. Böylece faşizmin ekmeğine yağ sürmüştür.

İkincisi, Türkiye'de anti-faşist iktidar mücadelesi aynı zamanda anti-emperyalist ve anti-feodal iktidar mücadelesidir. Dimitrof voldaş' faşist diktatörlük veya reformda burjuva diktatörlüğü' sıklarından birini değil, 'faşist diktatörlük veya anti-faşist birleşik cephe iktidarı' sıklarından birini-ikincisini-tercih ediyor.

Revizyonist önderlik anti-faşist mücadele bayrağı altına gerçekte bir reformcu burjuva iktidarı tezgahlamaya çalışmakla Dimitrof voldaşın öğretilerini bir kere daha tahrif etmiştir. Gericilerle işbirliğinin aracı olan bir hükümeti,, faşizme ve gericiliğe karşı savaş hükümetinin yerine geçirmek istenmiştir.

Yukarıdan beri özetlediğimiz tüm noktalarda-Sosyalist Kurultay, legal rayın faaliyetinin esas olması, İşçi-Köylü Çalışma Komiteleri ve örgütleri şeklinde örgütlenme, köy çalışmasının tali tutulması, silâhlı mücadelenin durmaksızın kösteklenmesi, illegal faaliyetin ikinci plâna itilmesi, burjuva demokrasisine bel bağlanması, bas çelişmenin ve temel gücün yanlış tesbit edilmesi, feodalizmi ve toprak devrimini inkârı vatan Boratav'cı görüşlerin savunulması, Kuvâyetçilik, Mihirci Dev-Güç anlayışının ve Kemalizm görüşünün benimsenmesi, anti-Marksist-Leninist faşizm teorilerinin piyasaya sürülmesi, askeri darbecilikle halk savaşının bastırılmaya çalışılması... ve benzeri konularda, yani devrimci mücadelemizin en temel, en önemli bütün sorunları üzerinde, burjuva önderlikle Marksist-Leninist kanat arasında sürekli bir mücadele olmuştur.

İki çizgi arasındaki mücadele sıkı yönetimden iki hafta önce, on-oniki Nisan arasında yapılan toplantıda, devrimci mücadelenin bütün önemli meseleleri üzerinde bir kere daha cereyan etti.

NİSAN TOPLANTISI

Toplantının gündemi, hareketin o güne kadarki çizgisinin özeleştirisi, Sosyalist Kurultay ve yayın organları meselesiydi.

Özeleştirisi konusunda geçmişte etraflı bir şekilde tahlil ederek, PDA revizyonizminin durmadan kalık değiştirdiğine işaret ettik, samimi davranılmadığına işaret ettik (bak: 'Özeleştiride Cesur ve Samimi olalım'). Etraflı, esaslı ve samimi bir özeleştirici ile geçmişteki revizyonist pisliklerin süpürülüp atılmasını istedik. Revizyonistler, sistemli bir şekilde geçmişteki hataları savundular. İşçi-Köylü Çalışma Komitesi ve İşçi-Köylü büroları şeklinde örgütlenmenin doğru olduğunu söylediler. Köylerdeki geçici anket çalışmasını, köylere ağırlık vermek olarak nitelediler. Erdost'a 'arsı Boratav'ın görüşlerini savunmanın devrimci (I) bir tutum olduğunu iddia ettiler. Partiyi ve halk ordusunu, halkın bu iki silâhını içermeyen 'silâhımız devrimci güçbirliğidir' şiarının doğru olduğunu söylediler. Devrimci güçbirliği, ilerde üzerinde duracağımız gibi, halkın birleşik cephesi de değildi. İşçiler arasındaki amatör nerspektiften yoksun ve devrimci olmayan çalışmayı, reformist sendikaların kayıtsız şartsız desteklenmesini, bütün bunları savundular. Hatta gerçekleri tahrif etmekte o güne kadar yürütülen çalışmaların illegaliteyi esas aldığını söyleyecek kadar ileri gittiler.

Bu sahtekâr burjuva klişi, Kivılcımlı'nın Mao Zedung voldaşa açıkça küfretmesi, kendilerine saldırması ve Marksist-Leninist kanadın sürekli eleştirileri karşısında, Kivılcımlı'nın elini bırakmak zorunda kalmışlardı. Toplantıda, 'Kivılcımlı'ya zaten hiçbir zaman benimsemediklerini, onu kazanma tavrı takındıklarını', gözlerimizin içine baka baka, haysızca savundular. Hatta devrimci dürüstlükten nasibini olmayan bay A.X' Kivılcımlıya karşı daha çok mücadele etmiş olmakla övündü. Oysa Kivılcımlı revizyonistine bir köpek sadakatiyle bağlı olanların başında bu bay geliyordu. Daha önce Kivılcımlı'ya eleştirenleri 'burnu büyük sekterlikle' itham ettikleri halde bu kez 'daha az mücadele etmiş olmakla' kötülemeye veltendiler.

Geçmişte M.Belli'nin kuyruğunda yürümüş olmalarını şöyle izah ettiler: O dönemde TİP hareketine karşı M.Belli çizgisi komünizmi (I) temsil ediyordu. M.Belli sonradan Türk Solu'nun çizgisinden sapmıştır. Yeni baylarımızın çömezliğini geçtiği dönemde M.Belli Komünistti.

Bunların sahtekarlığının delili kocaman üç cildi dolduran Türk Solu dergileridir. Özeleştirisi konusundaki saminiyetsizlikleri, onları M.Belli savunuculuğu yapmaya kadar götürüyordu.

Daha önce bir kısmını ele aldığımız 'faşizm ve faşizme karşı mücadele'

teorileri üzerinde de tartışmalar oldu. Revizyonist klâşin teorisi özet olarak şuydu:

1) Türkiye'de faşizm tekelci sermayenin diktatörlüğüdür. (PDA, sayı 27, s.177,178)

2) Faşizm, iktidarı gerici bir askeri darbe yoluyla ele geçirecektir. (aynı yazı).

3) Faşist diktatörlük, parlamentoyla asla bağdaşamaz. 'Faşizm, burjuvazinin bizzat parlamenter düzeni kaldırması demektir.' (aynı yazıda).

4) Anti-Faşist mücadele esas olarak şehirlerde demokratik güçbirlikleri kurularak yürütülmelidir. 'Silahımız devrimci güçbirliğidir'.

5) Faşizm iktidarı aldığı an, proleter devrimcileri 'demokratik burjuvazi dahil, bütün anti-faşist kuvvetlerin cesaretini kamçılmalı' ve 'demokratik güçleri harekete geçirmelidir' (Şubat Genelgesi).

6) 'Anti-faşist mücadelenin amacı, devrimci iktidarı kurmak değildir' (PDA, sayı 27)

7) 'Reformcu burjuvazinin iktidarı ele geçirmesi halinde' görev, gericilerle mücadele ve reformcu burjuvaziye karşı halkın somut taleplerini, işçi-köylü iktidarını savunmaktır. (Şubat Genelgesi).

8) Eğer faşizm gelirse köylerde çalışma imkânımız da kalmaz, acil görevimiz faşizm tehlikesini savuşturmaktır. 'Bütün ilerici ve demokratik güçler: Faşizme karşı demokratik güçbirliğini bir an evvel gerçekleştirmeliyiz. Var gücümüzle tekelci burjuvaziye vüklenmeli, faşizmi tecrit etmeliyiz... Bütün anti-faşist güçlerle birleşelim. Faşizme karşı dış mücadele edelim. Önümüzdeki acil siyasi görevler bunlardır'. (abç) Faşizm tehlikesi savuşturulmadan toprak devrimi için köylülerin silahlı mücadelesi örgütlenemez (Şubat Genelgesi, sözlü tartışmalar).

9) Faşizm tehlikesi savuşturulduktan sonra gelecek bir reformcu burjuva iktidarı köylük bölgelerde çalışma imkânını artıracaktır. 'Öyle dönemler olabilir ki, şehirlere ağırlık verilebilir ve bu köylerdeki çalışmayı diyalektik olarak etkiler' (bu bay A.X.'in ağzından eksik etmediği bir cümleydi ve şehirlerde tezgâhlanacak bir askeri darbenin köylerde çalışma imkânını artıracak anlamına geliyordu).

8. ve 9. maddelerde ileri sürülen görüşleri ispatlamak için İran örneği veriliyordu. İran'da eğer faşizmin gelmesi önlenirse idi bugün köylerde toprak devrimi mücadelesi daha kolay olurdu, deniyordu.

Neresinden baksak bir yığın zırvanlıklarla dolu bir teoridir bu.

Önce faşizmin ülkemizde sınıf muhtevası yanlış tesbit edilmiştir. Faşizm, herhangi bir emperyalist ülkede olduğu gibi tekelci burjuvazinin diktatörlüğü değildir; Türkiye'de ve Türkiye gibi yarı sömürge ülkelerde, yarı-feodal ülkelerde faşizm, komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının diktatörlüğüdür. Baylar Kıvılcımcı ve Boratavcı anlayışları

icabı, toprak ağalarını, tamamen bir kenara bırakmışlardı. Ayrıca, tekeli burjuvazinin komandör niteliğini de bir kenara bırakarak emperyalist ülkelerle yarı-sömürge ülkeler arasındaki son derece önemli ayırım çizisini silmişlerdi. Bunun tabii sonucu da elbette anti-faşist mücadeleyi, şehirlerde, tekeli burjuvaziye karşı yürütülecek bir mücadele olarak görmek ve köylülerin anti-faşist mücadeledeki rolünü inkâr etmekte (veya en azından küçümsemekte. revizyonist klik zaman zaman köylülerden de bahsetmekle birlikte, köylülerin anti-faşist mücadeledeki rolünü küçümseyordu.)

Bu baylar, toprak ağalarının varlığını öylesine unutmuşlardı ki CHP'-de ve hatta AP'de toprak ağalarının bulunduğunu dahi inkâr ediyorlardı. 'CHP bünyesinde tekeli burjuvazinin bazı kesim temsilcileriyle büyümek isteyen, orta burjuvazinin sanayici kesimini toplamaktadır.(PDA s.27. sayfa: 182).

'AP iktidarı, Demirel ve onun çevresinde toplanan klik, esas olarak tekeli burjuvazinin menfaatlerinin savunucusudur' (s.184).

Toprak ağalarının iktidara ortak olduğu da reddediliyordu. 'Mevcut tekeli sermaye oligarşisi ^{Ain} iktidarı' (agy s.183)

İkincisi, faşizmin iktidara, askeri darbe yoluyla geleceği düşünülüyordu ki bu da son derece sığ bir görüştü. Faşizm iktidara askeri darbe yolu ile gelebileceği gibi başka yollarla da gelebilirdi. Nitekim Türkiye'de 12 Mart muhtırası yoluyla geldi. İtalya'da Masolini iktidarı aşağıdan yukarıya doğru bir darbe yoluyla ele geçirmişti! Yahya Han formülü' faşizmin iktidara gelişinin bir başka örneğidir. Yunanistan'da iktidardaki parti bir askeri darbe yoluyla bütün muhalefeti ezdi ve faşizmi gerçekleştirdi. Faşizmin iktidarı ele geçirmesi, her ülkenin özgül şartlarına ve zamana göre değişir. Komünistlerin görevi ülkelerindeki özgül şartları doğru bir şekilde görmektir. PDA revizyonistleri gerici askeri darbeden başka bir yol düşünmedikleri için 12 Mart muhtırası karşısında aptallaştılar. 'Reformcu burjuvazi ağır basmış görünüyor' diye alkışladılar (PDA, s.34 sayfa:4). Faşizmin iktidara gelişini konusundaki bu sığ anlayış, tabii olarak anti-faşist mücadeleyi de bir karsı darbe (reformcu burjuvazinin askeri darbesi) olarak görüyordu.

Üçüncüsü, faşist diktatörlüğün parlamento ile asla bağdaşamayacağını yaydılar. Oysa bugün en koyu faşizmin iktidarda olduğu bir yığın ülkede meselâ Endonezya'da, Güney Vietnam'da, Pakistan'da, İran'da, İspanya'da... parlamento mevcuttur. Faşist klikler parlamentoyu feshetmek yerine hem bu ülkedeki halk kitlelerini aldatmak bakımından hem de dünya demokratik kamuoyunu aldatmak bakımından parlamentoyu faşizmin aleti haline getirmeyi menfaatlerine daha uygun görüyorlar. Nitekim Türkiye'de de faşizm parla-

menter maskelidir. Parlamentonun fonksiyonu, faşist generaller çetesi-
nin süngüsünün işaretine göre parmak kaldırmaktan ibarettir. AP, MGP, DP,
ve CHP'nin ortanın göbekçisi takımı bütün bu faşist klikler bir yandan
yapılan devrimci katliamlarını, her türlü demokratik hakların ortadan
kaldırılmasını olanca güçleriyle desteklerken, öte yandan parlamentonun
muhafazasını istemektedirler. Hatta AP, DP, MGP faşist klikleri faşist
generaller çetesinin zorbalıklarını yetersiz bulmakta, daha fazla, daha
fazla' diye avaz avaz bağırırmaktadırlar. Buna rağmen parlamentoyu da ti-
tizlikle korumak istiyorlar.

Faşizmin parlamentoyu da ortadan kaldıran daha azgın biçimlerinin var-
lığını reddetmiyoruz. Faşizmi parlamento ile asla bağdaşmaz bir yönetim
olarak görmenin ne derece saçma, dünya ve Türkiye gerçeklerine aykırı,
kitleleri ve kadroları aldatıcı bir anlayış olduğuna işaret ediyoruz.
Faşizmin varlığını anlamak için parlamentonun mevcut olup olmadığına
bakmak yetmez; nasıl bir parlamentonun mevcut olduğuna da bakmak gere-
kir. Faşizmi süsleyen bir parlamento mu, burjuva anlamda demokratik bir
parlamento mu?

Dimitroff yoldaş parlamentonun faşizmi süsleyen biçimlerini çok önce-
den göstermiştir: 'Tarihsel, toplumsal ve ekonomik koşullar; ulusal özel-
likler, hatta bir ülkenin uluslararası durumu, faşizmin ve faşist dik-
tatörlüğün değişik ülkelerde değişik biçimlerde gelişmesine yol açmak-
tadır. Faşizmin geniş bir kitle dayanağı bulmadığı ve faşist burjuva
kampının çeşitli grupları arasındaki mücadelenin kesin olduğu bir takım
ülkelerde bu rejim öncelikle parlamentoyu feshetme yoluna gitmez. Sos-
yal Demokrat partiler de dahil olmak üzere öteki burjuva partilerinin
biraz meşruiyet elde etmelerine göz yumar. Başka ülkelerde eğer yönetici
burjuvazi eğer erken bir devrimin patlak vermesinden korkuyorsa, faşizm
sınırlandırılmış olan siyasal tekelini kurar. Bunu, ya hemen ya da
rakip parti ve gruplara karşı terör yönetimini ve kan kusturmayı arttı-
rarak yapar, Kendi durumu özellikle açıklığa kavuşunca bu durum faşiz-
min kendi temelini genişletmesini ve sınıfsal yapısını değiştirmeksizin
açık terörist diktatöryayı kaba ve uydurma bir parlamenterizmle birleş-
tirmesini engellemez' (Faşizme karşı Birleşik Cephe, s 60),

PDA revizyonistleri faşizmle parlamentonun varlığının asla bağdaşma-
yacağı fikrini kafalarına öylesine yerleştirmişlerdir ki bunların anti-
faşizm anlayışları, her türlü parlamentonun bu parlamento isterse faşiz-
min maskesi olsun savunuculuğu haline gelmiştir.

'Burjuvazinin parlamenter diktatörlüğü altında, emekçi yığınlar, genç-
lik ve aydınlar herşeye rağmen (abç) bazı sınırlı hak ve hürriyetlere
sahiptir' (PDA agy). O halde 'herşeye rağmen' faşizmin oynacağı ve pe-
çesi de olsa parlamento savunuculuğu yapmak lazım (I). Bu anlayış, bazı

şartlarda kişiyi, faşist kliklerle aynı noktaya getirir. Nitekim PDA revizyonizmi faşizmi maskeleyen parlamentonun savunuculuğunu yapmakta AP, MGP, DP faşist klikleriyle birleşivermiştir.

Revizyonist önderlik bu iki şıktan birini seçmeye zorluyordu: Ya parlamentosuz bir faşist diktatörlük ya da parlamentonun var olduğu bir diktatörlük (bu isterse parlamenter maskeli bir faşist diktatörlük olsun; ki Türkiye'de başından beri odur).

Komünistler, ister parlamenter maskeli olsun, ister bu maskeyi de bir kenara fırlatsın, faşist diktatörlüğün bütün biçimlerine karşı, en geniş burjuva demokrasisini savunurlar. Burjuva anlamda da olsa, en demokratik bir seçim sistemi ile seçilen bir parlamentoyu, proletaryanın serbest örgütlenme hakkını vb. faşist diktatörlüğe karşı savunurlar. Çünkü böyle bir diktatörlük faşist diktatörlüğe kıyasla proletaryanın nihai hedefine ulaşması bakımından daha elverişli şartlar yaratır.

Fakat burjuva parlamentosu 'kitleler için vadesini doldurduğunda' komünistler, en demokratik olanını bile kaldırıp bir kenara fırlatmakta tereddüt etmezler.

Bizim burjuva baylar, aynı yazıda, DP'yi ve o zaman CHP'nin başında bulunan İnönü'cü kliği parlamentonun muhafazasından yana oldukları için bunun nasıl bir parlamento olduğuna bakmadan anti-faşist ve ilerici saymaktadırlar. 'Banka kredilerinin dağıtımında üvey evlat muamelesi gördükleri için AP'den soğuyan taşra bayileri, komisyoncuları, tüccarları, bina ve arsa spekülasyonculuğuyla zenginleşen vurguncu unsurlar DP çevresinde toplanmaktadır. Bu kanat şimdi iktisadi menfaatleri tekelci burjuvazi ile çeliştiği (I) için parlamentarist bir görünüm taşımaktadır.'

'CHP ile faşizmi tezgahlayan tek elci sermaye çevreleri arasında önemli çelişmeler vardır. CHP yöneticileri esas olarak parlamenter biçimlerin korunmasından yana (agy.s,182). Oysa daha sonra gördük ki, faşizmin uygulayıcısı olan Birinci ve İkinci Erim Hükümetleri, CHP'nin İnönücü kliğinin hakim olduğu hükümetlerdi. Ve DP bütün faşist zorbalıkların baş destekçisi oldu.

Yine bizim burjuva baylar, AP'nin 'askeri bir diktatörlük' tezgahlayacağını ve parlamentoyu feshedeceğini düşünüyorlardı. Oysa gördük ki AP bütün faşist zorbalıkları sevinç çığlıkları atarak desteklediği halde, parlamentonun muhafazasını savundu. PDA revizyonistleri parlamenter maskeli faşist diktatörlükle demokratik burjuva diktatörlüğünü ayırdedemediği için parlamenter ^{maskeli} faşist diktatörlüğün savunucusu durumuna düşmüştü.

Türkiye'de parlamento başından beri toprak ağaları ve komprador büyük burjuvazinin faşist ve yarı-faşist diktatörlüklerinin maskesi olmuştur. Ülkemiz, gerçek anlamda bir burjuva demokrasisini hiçbir zaman

yaşamamıştır, Bunun bazı kırıntılarını tatmıştır sadece. Hem tek parti döneminde, hem de çok partili dönemde bu böyledir. Bugün de durum değişik değildir. AP hükümetleri döneminde yarı-faşist bir idare mevcuttu. İktisadi ve siyasi buhran hakim sınıfları faşist zorbalıkları artırmaya zorladı. Adım adım faşizm ilerledi. Sıkıyönetim bu gelişmenin tabii sonucu ve biraz daha ileri bir aşaması oldu. Yani burjuva demokrasisinin faşizme değil, faşizmin daha ehven bir biçiminin daha koyu bir biçimine geçildi; ama parlamenter maske muhafaza edilerek. PDA revizyonistlerine göre, parlamento mevcut olduğuna göre bugünkü sistemin faşizm olmaması gerekir. Fakat o bu kez de bugünkü sıkıyönetim idaresini faşist baskı ve zorbalığın en son biçimi ve sınırı olarak görmekte, halkı ve kadroları bu şekilde aldatmaya çalışmaktadır.

Faşizm şartlara göre parlamentoyu muhafaza ederek veya tasfiye ederek daha çok koyulaşabilir, daha çok barbarlaşabilir. Bunu önlemenin yolu faşist diktatörlüğün daha koyu biçimlerine karşı, daha ehven biçimlerinin muhafazasını savunmak değildir. Şartları müsait görür görmez gericilikle işbirliği aracı olan bir reformcu burjuva iktidarını savunmak da değildir. Faşizmin bütün biçim ve derecelerine karşı, anti-faşist halk cephesi iktidarını savunmak, bunun için mücadele etmek ve bu iktidarı gerçekleştirmektir. Bu hedef aynı zamanda anti-feodal ve anti-emperyalist mücadelenin yani demokratik halk devriminin de hedefidir. Ülkemiz bugünkü şartlarında özü toprak devrimi olan demokratik halk devrimi mücadelesi, aynı zamanda anti-faşist bir karakter taşır. Feodalizm ve emperyalizmle birlikte faşizmin de kökünü kazıyacak olan mücadele proletaryanın önderliğinde temel gücünü köylülerin teşkil edeceği silâhlı halk savaşıdır. Emperyalizme ve feodalizme karşı olduğu gibi faşizme karşı da.. halkın üç silâhi vardır: Parti, halk ordusu, halkın birleşik cephesi. Halk bütün düşmanlarını, feodalizmi, komprador büyük burjuvaziyi, emperyalizmi ve faşizmi bu üç silâhla yenecektir.

Nihayet PDA klininin anti-faşist mücadele anlayışı, halk savaş mücadelesini sürekli olarak desteklemektedir. 'Anti-faşist mücadelenin amacı devrimci iktidarı kurmak değil'se, ya faşizmin daha ehven biçimlerinin savunuculuğunu yapmak ya da reformcu burjuva iktidarının savunuculuğunu yapmaktır. PDA revizyonizminin şartları bir askeri darbeye müsait gördüğü zaman ikincisini, bunu mümkün görmediği zamanlarda da birincisini savunduğunu daha önce işaret ettik. Ne birinci durumda ne de ikinci durumda faşizm tehlikesi savuşturulamayacağı için 'acil nesele faşizm tehlikesini savuşturmaktır, toprak devrimi daha sonra gelir' anlayışı, pratikte şu sonuca yol açmaktadır: Toprak devrimini gerçekleştirmek amacıyla köylülerin silâhlı mücadelesinin örgütlenmesi, yani halk savaşının örgütlenmesi belirsiz bir geleceğe ertelenmektedir. İşçi

sınıfının tarihi rolü bir reformcu burjuva iktidarını teşvik etmek ve desteklemek derecesine indirilmektedir.

Faşizm tehlikesi, niçin geçici bir tehlike değildir? Çünkü birincisi Türkiye gibi yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde zayıf ve güçsüz burjuvazi halkın mücadelesini kanla ve zorbalıkla bastırmaya ve bu şekilde ayakta kalmaya çalışır. Yani burjuvazinin güçsüz ve zayıf oluşu onu faşizme iter. İkincisi toprak ağalarının mevcudiyeti burjuva demokrasisine feodal bir karakter verir. İktidara ortak olan toprak ağaları, 'feodal demokrasi'nin kanunu olan sopayı ve cebiri burjuva özgürlüklerinin yerine geçirmek için sürekli çaba harcarlar. Türkiye'de 'demokrasinin' ta başından beri faşizan ve feodal bir karakter taşımasının sebepleri bunlardır. Dimitrof voldaş 'burjuvazinin, bir takım özel tarihsel, ekonomik ve politik sebeplerle elinde olmadan faşizme sürüklenmesi gerçeğinin', 'Balkan ülkeleri ve Macaristan'da...daha fazlageçerli' olmasının 'temel sebeplerini', bu ülkelerde, 'burjuva demokratik devrimlerinin henüz tamamlanmamış' olması ve bu ülkelerin 'emperyalizmin birer yarı-sömürgesi durumunda' bulunması olarak görüyor. Yani Feodalizmin mevcudiyetini ve burjuvazinin zayıf ve güçsüz olmasına bağlıyor. (Faşizme karşı Birleşik Cephe s. 36-37)

Üçüncü olarak emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği çağımızda gericiler buhrandan buhrana sürüklenmekte, can çekismekte, yok olmaktadır. Yok olmanın eşiğindeki emperyalistler ve gericiler dünyanın her köşesinde zorbalıklarını ve saldırganlıklarını arttırmakta her yerde faşizmi tezrahlamaya çalışmaktadır. Bu üç sebepten, bugünkü düzenin temelleri yıkılmadan, faşizmin sosyal dayanağı olan sınıfların iktidarı çökertilmeden faşizm tehlikesi savuşturulamaz. Faşizmin soluğunu kesecek mücadele de ancak ve esas olarak iktidarı halk sınıflarının eline geçirmesini sağlayacak olan proletarya önderliğindeki halk savaşı mücadelesi olabilir.

Nisan toplantısında TDA'nın anti-Marksist-Leninist faşizm ve faşizme karşı mücadele teorileri, halk savaşını erteleme noktasından eleştirildi, 'Önce faşizmi savuşturalım, sonra köylük bölgelerde halk savaşına gireriz' anlayışı mahkûm edildi. Bay A.X. bizi faşizmi mukadder görmekte itham etti. Biz Türkiye'ye komprador burjuvazinin ve toprak ağaları sınıfının demokrasi getireceğine, veya onların diktatörlüğü altında burjuva anlamda bile demokrasinin mevcut olabileceğine, hele günümüz şartlarında asla inanmıyoruz. Ancak faşizmin değişik tonları mümkün olabilir, öyle de olmaktadır. Komünistler, kitleleri, faşizmin değişik tonları arasında seçme yapmaya zorlamazlar. Öte yandan faşizmin koyulaşmasını önlemenin çaresi de yine şehirlerde reformcu burjuvaziye kuyruk olmak değil, proletarya önderliğinde halk savaşına girişmektir.

Revizyonist baylar başka konularda olduğu gibi faşizm konusunda da sakat tutumlarında ısrar ettiler.

Öte yandan göstermelik bir özeleştirme yaptılar. 'Bazı gruplarda eğitim toplantıları düzenli yapılmamış, proleterleşme-yani büyük çoğunluğu burjuva olan kadroları proleterleştirme (I) meselesi yeterince kavranmamış, dergilerdeki redaksiyon hataları düzeltilmemiş...' Bu gibi son derece tali meseleler ön plana çıkarıldı.

Revizyonizme karşı mücadele eden proleter devrimcilerine saldırmaktan da geri kalmadılar. Onları, 'şehir çalışmasını tamamen reddetmekle' itham ettiler. Oysa Marksist-Leninistler, yukardaki saçma görüşleri savunan bir grup burjuva ile kendi aralarına gereken çizgiyi çoktan çekmişlerdi. Gerçeğe dayanmayan ithamlar üzerine, Marksist-Leninistler görüşlerini onbir ilke halinde özetleyip toplantıya sundular. Ve bunların herkesçe benimsenip benimsenmediğinin oylama ile tesbit edilmesini istediler. Revizyonistlerin, 'izaha muhtaç olduğu gerekçesiyle oynanmasını engelledikleri bu ilkeleri aktarmakla yetiniyoruz.

- 1) Köylük bölgelerdeki çalışmalar esas, şehirlerdeki faaliyet talidir.
- 2) Silâhlı mücadele esas, diğer mücadele biçimleri talidir.
- 3) İllegal faaliyet esas, legal faaliyet talidir.
- 4) Ülke çapında düşman bizden güçlü olduğu müddetçe stratejik savunma esastır.
- 5) Stratejik savunma içinde taktik taarruzlar esas, taktik savunma talidir.
- 6) Bu dönemde köylerde, silahlı mücadele içinde gerilla mücadelesi esas diğer mücadele biçimleri talidir.
- 7) Şehirlerde (büyük şehirlerde), stratejik savunma döneminde, kuvvet biriktirmek ve fırsat kollamak esas, diğer mücadele biçimleri talidir.
- 8) Örgütlenmede parti örgütlenmesi esas, diğer örgütlenmeler talidir.
- 9) Diğer örgütlenmeler içinde silahlı mücadele örgütleri esastır.
- 10) Kendi kuvvetlerimize dayanmak esas, müttefiklerimize dayanmak talidir.
- 11) Ülkemizde silahlı mücadele şartları vardır.

SOSYALİST KURULTAY

Sosyalist Kurultay çorbası, Nisan toplantısında bir kere daha pişirilip sürüldü önümüze. Marksist-Leninistler mevcut legalizmi daha da güçlendireceği, silahlı mücadele şartlarının mevcut olduğu bir ortamda bu mücadeleyi ertelemeye yarayacağı, kadroları artan faşist baskılara yem edeceği, ayrıca proletarya partisinin örgütlenme problemlerine bu şekilde çözüm getirilemeyeceği, üstelik kurultayın boş bir hayal olduğu gerekçesiyle karşı çıktılar. Önder kadroların önemli bir kısmının derhal

seçilmiş köylük bölgelere gönderilmesini, bunların köylüler arasında, gerilla birimleri örgütleyerek silahlı mücadeleye girişmesini, diğer örgütlenmelerin bu mücadelenin seyri içinde ve bunu destekleyecek şekilde ele alınmasını istediler. Sosyalist kurultayla legal bir parti örgütlemenin, legal imkânlardan faydalanmak olmayacağını, legalizme batmak olacağını, halihazırda hiçbir ciddi illegal örgütlenme ve faaliyet olmadığını belirttiler.

Revizyonistlerin iddiaları şuydu: Silâhlı mücadelenin başlaması için ülke çapında örgütlenmek lazımdır! 'Bir kıvılcım bütün bir bozkırı tutuşturur' amma, 'bozkırın da kuru olması lazımdır' (I) Ülke çapında teşkilatlanma ve bozkırı kurutma problemini, bir çırpıda, Sosyalist Kurultay halledecekti (I) Ve silahlı mücadele için son derece elverişli şartlar yaratacaktı. (I) Bütün bu görüşlerin şampiyonluğunu bay B-X yapıyordu. Bu fikirler daha önce sözlü tartışmalarda da defalarca ileri sürülmüştü. Bu görüşler toplantı tutanaklarına da geçti. Fakat tutanaklar elimizde bulunmadığı için dipnot göstermek mümkün olmuyor. Hatta 'ülke çapında örgütlenmeden silahlı mücadele başlatılamaz, aksini savunmak Guevara'cılıktır' anlayışını haklı çıkarmak için, B-X haini Mao Zedung'un 'Çin'de Kızıl Siyasi İktidar Nasıl Yaşayabilir' yazısındaki 'sağlam bir parti örgütü' şartını, 'ülke çapında teşkilâtlanmış bir parti' olarak tahrif etmişti. (PDA, sayı...s...). O zaman ve hatta yakın zamana kadar bu baylar, kızıl siyasi iktidarın yaşaması şartları ile silahlı mücadelenin başlaması şartlarını bir ve aynı şey olarak görüyorlardı. Bunun için Mao Zedung yoldaşın 'sağlam bir parti örgütü' şartını, 'ülke çapında teşkilâtlanmış bir parti' haline sokarak, silahlı mücadelenin başlamasını da, bu şarta bağlamış oluyordular. Böylece ülkenin dengesiz iktisadi, sosyal ve siyasi yapısının bir sonucu olarak devrimin yani silâhlı mücadelenin de dengesiz gelişeceği, ülkenin bazı bölgelerinde daha önce, bazı bölgelerinde daha sonra gelişeceği tezi, bu doğru tez reddediliyordu.

Yayın Organları Meselesi

Legal yayın organlarının çıkmasının zorunlu olup olmadığı yapılan tartışmaların sonunda oylamaya sunuldu. Marksist-Leninistler PDA'nın çıkarılmaması, İşçi-Köylü'nün bir süre daha çıkabileceği yolunda oy kullandılar. Ayrıca, derhal illegal bir yayın organının hazırlıklarına girişilmesini savundular. PDA gibi bir ideolojik politik yayın organı İşçi-Köylü gibi kitle gazetesinden çok daha lüzumlu ve hatta zorunda değil miydi? Öyleydi. Gerçekte o şartlarda, İşçi-Köylü'den vazgeçmek, kısa ve öz yazıların yer aldığı ideolojik-politik aylık bir yayın organı çıkarmak çok daha doğrudu. Böylece, hem legal imkânlar müsaade ettiği sürece bundan en iyi şekilde faydalanılmış olur, hem de kadroların önemli

bir kısmının köylük bölgelere, köylülerin arasına gönderilmesi mümkün olurdu. . Fakat biz, azınlıkta olduğumuz için oylarımız sonucu değiştiremeyeceği için, oylarımızı, revizyonist kliğin seçici çizgisinin sembolü haline gelmiş olan PDA'ya bir muhalefet işareti olarak kullanmayı daha doğru bulduk.

Revizyonistler, söz konusu toplantıda, yani sıkıyönetimden iki hafta önce, Sosyalist Kurultay ve legal yayıncılığı güçlendirme kararı alarak ihanetlerini doruğuna vardırıdılar. Ne var ki, onların proleter çizgisine karşı kazandıkları bu zafer (I) uzun sürmedi. İki hafta sonra gelen sıkıyönetim dergi ve gazeteyi kapattı. Gerici Sosyalist Kurultay hayalini çöp tenekesine fırlatıp attı. Böylece yeni bir döneme girildi. Yeni dönemde sinsi PDA revizyonizmi'de sırtına acem kumasından yeni bir fiyisi geçirdi. Yani bir kere daha kalık değiştirdi.

Yeni döneme geçmeden önce eski dönemin bir vadicarı olan 'Tasfiyeciler' meselesi üzerinde de duralım.

'Tasfiyeciler' Meselesi:

PDA revizyonizmine karşı birleştirilmiş mücadelede bazı 'yol arkadaşları' sonradan hem teoride hem de pratikte bizden ayrılarak her türlü mücadeleye yan çizdiler. Bu kavga kaçağı alçaklar, belli bir dönemde PDA revizyonizminden daha tehlikeli hale geldiler. Şehirlerdeki mücadeleyi tamamen reddettiler. Legal faaliyetini ilke olarak reddettiler. Böylece PDA revizyonizminin ekneğine yağ sürdüler. Ona seçici hatalarını haklı çıkarması için demagoji imkanı sağladılar. Bu dar kafalı, pasifist ve yüreksiz burjuvalar daha sonra Marx'ı, Engels'i, Lenin'i, Stalin'i okumanın çereksiz ve hatta zararlı bir entellektüel çaba olduğunu iddia edecek kadar alçaldılar. Merkezîyetçi bir proleterya partisi örgütlemenin faşizm şartlarında zararlı olacağını savunacak kadar gülünçleştirdiler. Hakim sınıfların bastı ve zorbalıklarının iyice şiddetlendiği bir dönemde 'şimdiki görevimiz dağılmak ve kendimizi unutturmaktır' diyecek kadar hainleştirdiler. PDA revizyonizmi ile mücadeleyi terk ettikleri gibi, hakim sınıflarla mücadeleyi de terkettirdiler. Zaten kendileri daha da adi revizyonistler olup çıktılar. Evlerine, okullarına, kendi rahat köşelerine döndüler. Bunların ihanet teorileri birçok burjuva unsurun imdadına yetişti. Bu unsurlar, kızışan sınıf mücadelesini terk etmek için yukarıdaki teorilere dört elle sarıldılar. Fakat bu arada bazı militan arkadaşların da kafalarını bulandırdılar. Onları sıkıyönetimin bulanık havasından faydalanarak kendi peşlerine taktılar, pasifleştirdiler, mücadeleden kopardılar. Bunların başını çeken S.U. ve L.U. hainleri ile bağlarımızı Nisan toplantısından önce kopardık. PDA revizyonizminin çüvenilir adamı T.N. haini ise, önceleri PDA revizyonizmine bizimle birlikte karşı çıktığı halde, sonradan onunla uzlaştı, Nisan toplantısında

sosyalist Kurultay'ın toplanması, legal bir partinin kurulması ve legal yayın organlarının güçlendirilmesi yolunda oy kullanarak PDA revizyonizmine iltihak etti. Sıkıyönetimin ilan edilmesiyle birlikte de ortadan kayboldu.

Şimdi PDA revizyonistleri bizi, bu kişilerle birlikte hareket etmiş olmakla suçluyor. Onların zirva teorilerini bize de maletmeye çalışıyor. Bu sahtekarlığın daniskasıdır. Çünkü birincisi 'tasfiyeciler' saflarında ilk başta bizimle beraber hareket edenler olduğu gibi, son ana kadar PDA revizyonizmine dahil olanlar ve sürekli olarak ortada yalpalayanlar da vardı. İkincisi, biz bu kişilerin yanlış fikir ve tutumlarına asla katılmadık. Fakat, ilk başka PDA revizyonizmi ile mücadeleyi daha önemli gördüğümüz için bunlara karşı uzlaşmaz mücadele açmayı da doğru bulmadık. Hem bu şahıslar, zirva teorilerini bir anda değil, zamanla geliştirdiler. PDA revizyonizminin sağ çizgisine karşı, bazı noktalarda bunlarla aramızda kurulan birlik, bunların aksi yöndeki aynı ölçüde sakat teori ve pratikleri ortaya çıktıkça ayrılığa dönüştü. Bir açının iki kolu arasındaki mesafe başlangıçta çok küçük olduğu halde başlangıçtan uzaklaştıkça nasıl büyüyorsa, bunlarla bizim aramızdaki mesafe de bunlar kendi doğrultularında yol aldıkları ölçüde, öyle büyüdü. Bunların alçaklıklarını, hainliklerini pasifist dar kafalı, idealist burjuvalar olduklarını suratlarına çarptık.

Şimdi, PDA revizyonistleri bu gerçekleri küllemeye çalışıyor. Bizim savunmadığımız ve katılmadığımız görüş ve tutumları bize de mal ederek bir yandan kendilerinin geçmişteki kesin sağcı çizgilerinin lehine sonuçlar çıkarmak, öte yandan da bizim şimdiki eleştirilerimizi zayıf düşürmek istiyor. Bu tilki kurnazlığı ancak burjuva baylarımızı yaralar, bizi değil.

Söz konusu sapmayı doğuran etkenlere gelelim. Bu etkenlerden birisi ve tayin edici olanı, kavga kaçaklarının sınıfsal nitelikleridir. Bunların çoğu köken ve yaşayış tarzı itibari ile burjuvadır. Sınıf mücadelesinden kopuk, işçi ve köylü kitlelerine yabancı, özünü hiçbir zaman kavrayamadıkları kitapları cümle cümle ezberleyerek yetişmiş entellektüel beylerdir. Sınıf mücadelesinin sertleşmesi karşısında bunların mücadele meydanını terk etmeleri çok doğaldır. Dökülmelerine teorik bir kılıf geçirmek ihtiyacı ile de yukarıda kısaca sıraladığımız zirvaları ileri sürmüşlerdir.

Bay A.X. bu dökülmelerin İstanbul'da olması sebebiyle sonuçtan bizi sorumlu tutuyor. 'Bölücülüğün' özellikle bu hataların işlendiği yerde çıkması çok uyarıcıdır. Burada İstanbul yönetiminin hataları büyüktür' diyor. (bak: 'tasfiyeciler' ile ilgili metin). Hayır bay revizyonist! Dökülenler sadece bunlar değildi! Şöyle bir etrafına bakarsan görürsün!

Ankarada da seni izleyen yığınla adam sıkıyönetimle birlikte mücadeleyi tamamen terk etmedi mi? Eğitim toplantılarına katılan yüzlerce kişiden kaç kişi var etrafında? Üstelik İstanbul'da dökülenlerin bir kısmı da son ana kadar senin safında değiller miydi?

O halde bu kadar insan sıkıyönetimle birlikte nicin mücadele meydana kaçtılar? Çünkü bunlar burjuva hayat tarzını terketmeyi gerektirmeyen legal derrecilik faaliyetinin kendi etrafına topladığı burjuva unsurlardı. Daha önce de belirttiğimiz gibi bizzat eylemin muhtevası, bunları kendi çevresine toplamıştı. Sıkıyönetim kâğıttan şatoya benzeyen faaliyeti bir çırpıda yerle bir edince bunların fonksiyonu da sona erdi. Burjuva unsurlar kavga kaçaklıklarına İstanbul'da teorik bir kıylıf geçirdikleri halde Ankara'dakiler, 'ben mücadelede yokum' diye ayrılmışlarsa, ne fark eder? Meselenin özü revizyonist çizginin etrafında topladığı burjuva unsurların sıkıyönetimle birlikte kavga meydanından tüymesidir! Size telince revizyonist baylar, siz bu tüyme işini daha başka türlü ve daha sinsice yaptınız. İlerde onun üzerinde de duracağız.

Söz konusu sapmanın birinci ve tayin edici sebebi bunların burjuva sınıf nitelikleridir, dedik. Bunların ortaya çıkmasına elverişli bir ortam varatan dış sebep ise PDA revizyonizmidir. Söz konusu sapma PDA'nın çizgisine bir tepki olarak, bu çizginin bir cezası olarak doğmuştur. Dikkat edilirse kavga kaçığı bayların sapması, hemen her konuda, PDA revizyonizminin içinde bulunduğunu sapmanın tam aksi yöndedir. Hiç bir iftira bu gerçeği değiştiremez.

26 NİSAN 1971 SIKIYÖNETİMİ VE ÖRGÜTSEL AYRILIK

Marksist-Leninistler, burjuva önderliğin iflah olmayacağına sıkıyönetimden birkaç ay önce kanaat getirmişlerdi. Fakat burjuva önderliği tecrit etmek, militan kadroları Marksist-Leninist ilkeler etrafında toplamak için henüz yeterli bir mücadele verilmemişti. Ayrıca proleter devrimcileri, düşüncelerini pratiğe uygulamak için çalışma imkanını henüz bulamamışlardı. Hem burjuva ^{lara} karşı doğru ilkeler etrafında mücadeleli sürdürmek, hem de doğru ilkelerin pratiğe uygulanması için çalışmak gerekiyordu. Marksist-Leninist kadrolar da revizyonizme karşı mücadelenin ve pratik faaliyetin içinden çıkacaktı. Sıkıyönetim eski çalışma tarzını yerle bir etmişti. Bu darbe bazı kadroların aklını başına getirebilir, burjuva önderliğin revizyonist çizgisini kavramalarına hizmet edebilirdi. Bu amaçla Marksist-Leninistler burjuva önderliğe karşı mücadeleyi özeleştiri noktasında yoğunlaştırdılar. Büyük zararları pratikte görülen geçmiş çizginin etraflı ve samimi bir özeleştiri ile terk edilmesini istediler. İçine girdiğimiz dönemde aynı sağcı çizginin izlenmeyeceğinin tek garantisi böyle bir özeleştiri olabilirdi.

Burjuva önderlik sürekli olarak, özeleştiri yapılacağı ve buna hazırlanıldığı vaadiyle kadroları oyaladı. Fakat yapılan sözlü tartışmalarda öz eleştiri yapmaya asla niyetleri olmadığı ortaya çıktı. Geçmişin bütün pisliklerine kıskançlıkla sarılıyorlardı. Mesela bir tartışmada A-X Sosyalist Kurultayı hararetle savunarak şöyle dedi: 'Eğer siz sabote etmeydiniz, Sosyalist Kurultay başarıya ulaşır ve son derece de faydalı olurdu! Bunu söylediği günlerde TİP dahi kapatılmıştı veya kapatılmak üzere idi, faal elemanları hapisaneleri doldurmuştu.

Burjuva önderlik sıkıyönetimden yenilen darbenin bütün sorumluluğunu da Marksist-Leninist kadrolara yüklemeye kalkıştı.

Ayrıca bunlar, yeni çıkan yayınlarda eski ideolojik ve politik çizgiyi yeni şartlara uydurarak devam ettiriyorlardı.

Pratik faaliyet yine eskisi gibi sağcı ve teslimiyetçi bir rota izliyordu, şu farkla ki nispeten illegaldi ve nispeten köylere kaydırılmıştı. Yani PDA revizyonizmi, kendini yeni şartlara uydurarak Şafak revizyonizmi haline dönüşmüştü.

Yapılan sözlü ve yazılı eleştiriler burjuva önderliği çileden çıkarıyordu. Onlar bu eleştirilerden gereken dersleri çıkarmadılar. Eleştirileri düşmanca karşıladılar, bastırma yoluna gittiler, kadrolardan gizlediler. (Yazılı eleştiri için bak: 'Tasfiyecilerle' ilgili mektup, Başkan Mao'nun Kızıl Siyasi İktidar Öğretisini Doğru Kavrayalım, DABK Şubat 1972 kararı)

Marksist-Leninistlerin hakim olduğu Doğu Anadolu Bölge Komitesi(DABK)'-in Şubat Kararı burjuva önderliği iyice telâşa düşürdü. Derhal eleştiri toplatma kararı aldılar. Alelacele bu eleştiriye cevap teşkil eden bir genelge yayınladılar.

İkiyüzlülük ve Oportünizm Örneği Bir Genelge:

Bu genelge yeni bir ikiyüzlülük ve oportünizm örneğiydi. Burjuva önderlik ilke ve istikrar namına birşey tanımadan çeşitli düşünceler arasında yılan gibi kıvrılıp duruyordu. Söz konusu genelgeyle Marksist-Leninistlerin o güne kadar sürekli olarak savunduğu, fakat kabul ettiremediği bir çok şeyi kabul etmiş görünüyorlardı. Üstelik bunları başından beri savunuyormuş gibi yavuz hırsız pozları takınıyorlardı. Marksist-Leninistlere 'hizipçilik', 'mevki düşkünlüğü', 'Troçkistlik' çamurları fırlatıyorlardı.

Genelge ikiyüzlülük ve oportünizm örneğiydi; Çünkü o genelgedeki bir çok doğru düşünce satır satır Marksist-Leninistlerin eleştirisinden alınmıştı. Eğer bunları samimi olarak benimsemiş olsalardı, bir kere Marksist-Leninist arkadaşlara saldırmamaları, onların eleştirilerinden menmun olmaları gerekirdi. Çünkü, mesela bu genelgenin inkâra yeltendiği hataların bir kısmını içinde taşıyan cuntacı Şubat 1971 Genelgesi yine

bu genelgede kadrolara tavsiye ediliyordu. Diğer yayınlardaki bu genelgeye aykırı düşen bütün fikirler hâlâ doğru diye savunuluyordu. Eger samimi olsalardı diğer yayınlardaki pisliklere sarılmamaları, onları özeleştiriri ile düzeltmeleri gerekirdi. Ne birincisini ne de ikincisini yapmadıklarına göre, o genelgeyi çıkarmaktaki amaçları eleştiriyi boğmak revizyonizmlerini iyice maskeleyemektir.

Yeni ve daha sinsî bir revizyonist çizgi izlemek zorunda kalmışlardır. Çünkü DABK kararını okuyan bazı kadrolar bunu hararetle karşılamışlar ve içinde bulundukları çıkmazdan kurtuluş yolu olarak görmüşlerdi. Burjuva önderliğinin çömezi bay A.N. ile onun bölgesindeki kadrolar arasında şiddetli tartışmalar çıkmıştı. Bölgedeki faaliyet bu şahsın bürokratik, kırtasiyeci ve pasif önderliği yüzünden ihtilâlcî yoksul köylülerden kopmak tehlikesi ile karşı karşıya idi. Bölgedeki kadrolar, bu şahsı ve onun şahsında burjuva önderliğin sağcı çizgisini eleştirdiler. Kendileri de hatalı kararlara katılmış oldukları için özeleştiriri yaptılar. (Bak: 'Bürokratik ve pasifist çalışma tarzını yıkalım')

Burjuva önderliği, alelacele yukardaki genelgeyi yayınlamaya zorlayan etken işte buydu. Bay A.N.'nin bölgesindeki olaylar başka bir bölgede de tekrarlanabilirdi. Onlar, oportünizm ve ikiyüzlülük belgesi olan genelge ile işte bunu önlemeye çalıştılar.

Baylar! Kıvırtmacada, ikiyüzlülükte, sahtekârlıkta parmak ısırtacak kadar ustasınız. Ama sizin bu ustalığınız proletaryaya saflarında on para etmez! Siz bu maharetlerinizi gidip burjuva ve toprak ağaları partilerinde gösterirseniz, emin olun onlar sizi hararetle bağırklarına basacaklardır. Kaabiliyetlerinizi boşu boşuna harcamayın! Bir an evvel değerinizi takdir edecek olanların yanına koşun! Parlak başarılar, büyük zaferler sizi bekliyor!

Son genelge oportünist inkârcılığının ve ikiyüzlülüğünün yanında ötedenberi devam ettirilen bazı yanlışları savunmaya da devam ediyordu. Bugün ikide bir gözümüze doğru uzattıkları genelgenin mahiyeti budur.

'Hizipçi' ve 'Bölücü' olan Kimdir ?

Hizipçi ve bölücü olanlar revizyonist çizgide ısrar edenlerdir. Bütün eleştirilere rağmen hatalarını düzeltmeyenler, düzeltmemekte ısrar edenlerdir. Hizipçi ve bölücü olanlar samimiyetle özeleştiriri yapmak yerine, sadece çok sıkıştıkları zaman, revizyonist özü yeni bir biçimde kamufle edenlerdir. Hizipçi olanlar, kendilerine eleştiriri yönelten kadrolardan örgütün imkânlarını esirgeyenler, kendilerine yağcılık ve dalkavukluk yapanlara bütün imkânları sergileyenlerdir. Hizipçi ve bölücü olanlar örgüt içinde körü körüne itaati, dalkavukluğu, sırt sıvazlamayı teşvik edenlerdir. Hizipçi ve bölücü olanlar kendilerine gelince her

şeyi iyi, başkalarına gelince her şeyi kötü gösterenlerdir. Hizipçi ve bölücü olanlar örgüt içi eleştiriyi bastırmaya çalışanlardır. Kendilerine yönelen eleştirileri kadrolardan gizleyenlerdir. Hizipçi ve bölücü olanlar kendilerini eleştiren kadroları içreng bir iftira ve dedikodu kampanyasıyla yıpratmaya, diğer kadroların gözünden düşürmeye, tecrit etmeye çalışanlardır. Hizipçi ve bölücü olanlar eleştiri mekanizmasını işleten kadrolar aleyhine sinsi planlar hazırlayanlardır. Bu gibi kadrolara silahlı komplolar düzenleyenlerdir. Hizipçi ve bölücü olanlar hem demokrasi, hem de merkeziyetçilik ilkesini çiğneyerek kendilerine en aşırı demokrasiyi, Marksist-Leninistlere en aşırı merkeziyetçiliği uygulamak isteyenlerdir. Burjuva önderlik bütün bu özellikleriyle hizipçiliğin ve bölücülüğün en tipik örneklerini vermiştir.

Meselâ onlar Marksist-Leninist arkadaşlardan birimin çalıştığı bir bölgede yakalamalar olması üzerine 'rezalet', 'kepazelik' diye yaygarayı koparıırken, kendi çömezlerinin sorumlu olduğu bölgedeki yakalamalar üzerine 'pek bir şey yoktur, hem devrim inişli çıkışlıdır' diye çömezlerini kurtarmaya çalışmışlardır.

Meselâ onlar, Marksist-Leninistlerin üçbin lira istemesi üzerine 'sehirlerdeki aydınların aidatına bel bağlamayalım' diye yaygara yaparken kendi çömezlerine, bir seferde 35 bin lirayı göndermekte hiç tereddüt etmemişlerdir.

Meselâ onlar, Marksist-Leninist kadroları tasfiye için sinsi plânlar hazırlamışlar, örgütsel ayrılık kesinleştikten sonra da bu hizipçi faaliyetlerini 'zaten atılacaklardı' diye ağızlarından kaçırmışlardır.

Meselâ onlar, 26 Mart 1972 tarihinde 'birliki korumak için' (I) tartışmaya çağırdıkları iki arkadaşın haince bir silâhlı komplo düzenleyecek kadar alçalmışlardır.

Onlar hizipçiliğin ve bölücülüğün sayısız örneklerini vermişlerdir. Bugün masum bozlara bürünerek kendilerinin sonuna kadar iyi niyetli (I) davrandıklarına, bölünmeye engel olmak (I) için ellerinden geleni yaptıklarına, ama bizlerin hizipçilikte ve bölücülükte (I) ısrar ettiğine kadroları inandırmaya çalışıyorlar. Birlik üzerine dramatik nutuklar atıyorlar. Bizlere küfürler yağıdırıyorlar. Bütün bunlar kendilerinin hizipçiliğinin ve bölücülüğünün en alçakçasını, ikiyüzlülüğün, sahtekârlığın, ihanetin en âlâsını yaptıklarını kadroların gözünden saklamak içindir. Bütün bunlar suçluluğun verdiği telaştandır.

İflâh olmaz burjuvaların hakim olduğu partilerde Marksist-Leninistlerin kendi aralarında birleşerek bunlara karşı mücadele etmeleri hizipçilik değildir. Tarihi bir görevdir. Proletaryaya ve emekçi halka karşı vazgeçilmez bir yükümlülüktür. Hizipçi olanlar iflâh olmaz burjuvalardır. Çünkü bunlar kendi küçük kliklerinin menfaatlarına proletaryanın ve

emekçi halkın menfaatine sırtlarını çevirmişlerdir. Çünkü bunlar kendi küçük kliklerinin menfaati adına proletaryanın ve emekçi halkın birliğini baltalamışlardır. Halkın menfaati ile partinin menfaati çeliştiği zaman Marksist-Leninistler halkın menfaatinden yana çıkarlar. Bu hizipçilik değildir. Partinin menfaati adına, halkın menfaatlerinin karşısında yer almak, işte budur hizipçilik.

Marksist-Leninistler, halkın menfaati ile partinin menfaatinin aynılaşmasını istiyorlardı. Bu da ancak burjuva önderliğin partiyi soktuğu teslimiyet ve ihanet yolundan onu ayırmakla mümkündü. Burjuva önderliği eleştiri ve ikna yoluyla düzeltmek imkansız olduğuna göre yapılacak şey iflâh olmazları tecrit etmek, ihanete giden yollarında yalnız başlarına bırakmak, partiyi ve kadroları devrim yolunda birleştirmektir. Kim ki bu çabayı hizipçilik olarak niteler, o kimse, 'birlik' adına halka ihanet yolunda yürümeyi mubah görüyor demektir. Evet, biz birlik istiyoruz en yüce amacımızdır bu. Ama nasıl bir birlik? Proletaryaya ve emekçi halka ihanet yolunda bir 'birlik' mi? Biz böyle bir 'birlik'te yokuz. Böyle bir 'birlik' ne kadar bölünürse o kadar iyidir. İhanetin elebaşları ne kadar tecrit edilirlerse o kadar iyidir. Böyle bir 'birlik'i baltaladığımız için revizyonist klik bizi 'bölücülükle' itham ediyorsa, biz böyle bir 'bölücülüğü' severek kabulleniriz. Proletaryaya ve halka hizmet yolunda bir birlik mi? Biz böyle bir birliği candan arzuluyoruz. Bu birliği baltalayanların en amansız düşmanlarıyız. Burjuva önderliğe karşı yürüttüğümüz mücadelenin bir sebebi de, onun böyle bir birliği sürekli olarak baltamasıdır; Revizyonizm yolunda, yani halka ihanet yolunda bir 'birlik' istemesidir.

Örgütsel ayrılığın kesinleştiği son tartışma toplantısında burjuva önderlik, Marksist-Leninistlerden 'hizipçilik yaptıkları' için özeleştiri istediler. Marksist-Leninistler, revizyonizme karşı mücadele ettikleri için özeleştiri yapmazlar. Tersine revizyonizme karşı mücadele etmedikleri, veya yeterince mücadele etmedikleri, veya revizyonist hatalara düştükleri zaman özeleştiri yaparlar. Burjuva önderliğin özeleştiri isteği bu sebeple reddedildi. Hizipçilik suçlamaları da reddedildi.

Burjuva önderlik, ilerde toplanacak kongre sonuçlarına, Marksist-Leninistlerin kayıtsız şartsız itaat etmeye söz vermelerini istedi. Proletarya partilerinde böyle bir şeyin tartışması bile yapılamaz. Fakat bizde revizyonizm partinin başına çöreklenmişti. Bu revizyonist burjuva unsurlar kongre delegelerini de hizipçi bir tutumla tesbit etmişlerdi. Delegelerin hemen hepsi kendileri ve çömezleri idi. Marksist-Leninistlerden bir veya iki kişi kongreye katılabilecekti. Onlar, bu hizipçi tutumun değiştirilmesini istediler. Bu şartla kongre sonuçlarına kayıtsız şartsız razı olacaklarını belirttiler. Teklifleri reddedildi. Kongreden

Marksist-Leninistlerin bekledikleri fayda şuydu: Devrimci düşünceyi bütün kadrolara ulaştırmak, duruma göre ya iflâh olmaz revizyonist önderliği tasfiye edip devrimci bir önderlik kurmak ya da saflara kazanılan kadrolarla yeni bir örgütlenmeye gitmek. Çünkü kesin çizgilerle birbirinden ayrılmış iki ayrı ideoloji ve politika aynı örgüt çatısı altında barış içinde bir arada yaşayamazdı. Ya biri hakim olacaktı, ya diğeri. Sapma içinde olanlar dostça eleştiri ve ikna yoluyla düzeltilemediği taktirde, yani iflâh olmaz oportünistler olduklarını davranışlarıyla isbatladıkları taktirde halka hizmetin bir tek yolu kalır: O da örgüt içi iktidarı iflâh olmazlardan almak, bunları örgütten temizlemek, bu proletaryayla burjuvazi arasında bir iktidar mücadelesidir. Bu hakkı burjuvaziye tanıyıp proletaryaya tanımayanlar açık veya gizli halk düşmanlarıdır.

Kongre Marksist-Leninistler için hiçbir fayda sağlamayacaktı. Burjuva önderlik revizyonist çizgisini, daha şimdiden sağladığı çoğunluğa dayanarak, kongre kararı haline getirecekti. Marksist-Leninistler bu kuru gürültücü çoğunluğun oyları karşısında düşüncelerini ifade etmek imkânını bile bulamıyacaklardı.

Ayrıca Marksist-Leninistlere örgüt içinde hayat hakkı kalmamıştı. Her türlü eleştiri imkânlarını ellerinden almak, bu eleştirilerin kadrolara ulaşmaması için her çareye başvurmak, onlar aleyhine sinsi tertipler plânlamak, demokratik merkezîyetçiliğin hem demokrasi hem de merkezîyetçilik ilkelerini çiğnemek revizyonist önderliğin sanatı haline gelmişti. Parti disiplini denilen şey artık proletarya düşüncesi üzerinde bir burjuva disiplini idi.

Bu şartlar altında örgüt içinde kalarak mücadeleye devam etmek hem imkânsız, hem faydasızdı. Proletaryaya ve halka hizmetin yolu artık revizyonist klikten örgütsel olarak da ayrılmaktı. Marksist-Leninistler de öyle yaptılar. Burjuva disiplinini reddettiler. Ona karşı cepheden mücadeleye karar verdiler.

Bize 'Bölücü ve Hizipçi' diyen burjuva beyler! Siz önce kendinizin iflâh olmaz revizyonistler olmadığınızı ispatlayın. Sizin parti disiplini dediğiniz şeyin proletaryanın ve emekçi halkın menfaatleriyle çelişmediğini ispatlayın! Bunu ispatlamadığınız müddetçe bölücülük ve hizipçilik isnatlarınız birer kuru iftira olmaktan ileri gidemeyecek. Sizler de adi iftiracılar olarak kalacaksınız.

İşte meydan, buyrun !

ŞAFAK REVİZYONİZMİ İLE AYRILDIĞIMIZ BAŞLICA NOKTALAR

Şafak revizyonizmi ile ayrıldığımız bazı teorik ve pratik meseleleri derli toplu ifade ettiği ve ayrıca uzun tartışmalara yol açtığı için

DABK'nin Şubat Kararı'nı aynen aktarıyoruz:

7/8 Şubat 1972 tarihleri arasında toplanan D.A.B.K. aşağıdaki kararları almıştır:

1) Genel olarak Dünyada ve özel olarak Türkiye'de objektif şartlar devrime son derece elverişlidir. Emperyalizm ve gericiler, bütün dünyada buhrandan buhrana sürüklenmekte, bunun sonucu olarak, işçi sınıfı ve bütün devrimci halklara karşı azgınca saldırılara girişmekte, işçi sınıfı ve devrimci halklar ise, Türkiye halkları da dahil, her geçen gün daha büyük kitleler halinde hışımla ayağa kalkmakta, gerici şiddete devrimci şiddetle karşı koymaktadır. Asya'nın, Afrika'nın, Latin Amerika'nın birçok ezilen halkları işçi sınıfı önderliğinde silahlı mücadele yürütmektedir.

2) Ülkemizde de işçilerin, yoksul köylülerin ve diğer devrimci sınıf ve tabakaların mücadelesi son yıllarda hızla büyümüş, gittikçe şiddetlenmiş ve yer yer silâhlı çatışmalara kadar varmıştır. Şimdi işçi sınıfımızın ve yoksul köylülerimizin büyük çoğunluğu, kurtuluşlarının ancak silâhlı mücadeleyle olacağını kavramış durumdadır. Bugün kırılık bölgelerde köylü kitlelerin başına geçip silâhlı mücadeleyi örgütleyen ve kararlı tutarlı azimli bir şekilde yürütmeyen bir komünist hareket, komünist sıfatına layık olamaz ve devrimci kitlelerden tecrit olup, Bugün ülkemizdeki devrimci mücadele çok önemli bir noktaya, silâhlı mücadele yolunu tutmayan bir akımın, bunun adı isterse komünist hareket olsun, kitlelerden tecrit olacağı bir noktaya ulaşmış bulunuyor.

3) Bu şartlarda, hareketimiz, kararlı ve cesur bir şekilde köylü kitlelerinin başına geçip onları silâhlı gerilla mücadelesi için seferber edeceği yerde, eskidenberi taşıdığı sağ hataları, bunlara yeni şartlara uygun yeni bir biçim vererek, devam ettirmektedir. Dergideki legal eğitim çalışmalarının yerini, bu imkân ortadan kalktığı için, bu sefer gizli ve yarı gizli yürütülen eğitim çalışmaları almakta ve bu gittikçe sistemleşme göstermektedir. Silâhlı mücadelenin ise eskiden olduğu gibi, yine sadece sözü edilmektedir. Gizli okuma faaliyeti, silâhlı mücadeleye hizmet eden, onu geliştiren, güçlendiren bir faaliyet olarak değil, onu gerileten, köstekleyen, sekteye uğratan, o yoldaki girişimleri engelleyen bir faaliyet olarak gelişmektedir. Çünkü eğitim grupları, bir silâhlı mücadeleyi yürütecek organlar olmadıkları gibi, hantal ve yarı legal yapıları dolayısıyla, silahlı mücadelenin başlamasıyla birlikte gelişecek, karşı devrimci saldırılar altında varlığını sürdürecektir durumda da değildirler. Ozaman bunların dağılacağı endişesi, silâhlı mücadeleyi erteleme şeklinde sağbir hataya yol açmaktadır. Böylece kendi ellerimizle dikenli teller örmekteyiz. İlerde ya bu dikenli telleri çiğneyip geçeceğiz, ya da bunların arkasında hapsolacağız.

4) Öte yanda bu sağ hata, silahlı mücadeleyi belirsiz bir geleceğe erteleme hatası, yeni kanıtlarla desteklenmekte ve güçlendirilmektedir. Silahlı mücadeleyi başlatmak için 'ülke çapında örgütlenmek gerektiği', 'önce bütün bozkırı kurutmak, ondan sonra tutuşturmak' gerektiği, bu cinsten gerici kanıtlardır. Bunlar hem partinin, hem de ordunun silahlı mücadele içinde inşa olacağı, gelişip büyüyeceği, çelikleşebileceği tezinin inkârıdır. Silahlı mücadele içinde gelişmeyen bir örgütlenme bugün kof bir örgütlenme olur ve birkaç gerici darbeye yıkılmaya mahkumdur. Yine bu kanıtlar, devrimin dengesiz gelişeceği, ülkenin bazı yerlerinde daha önce, bazı yerlerinde daha sonra gelişeceği, iktidarın parça parça alınacağı tezinin üstü kapalı bir inkarıdır. Ayrıca bu kanıtlar, ülkenin bazı kırlık bölgelerinde başlayan silahlı mücadelenin, bozkırın diğer bölgelerini kurutmadaki muazzam rolünün inkârıdır.

Kitleler içinde kök salmış, demir disiplinli, subjektivizmden, revizyonizmden ve oportünizmden arınmış, özeleştiriyi uygulayan çelik gibi bir parti, silahlı savaş içinde gelişecek güçlenecektir. Böylece bayatı atıp tazeyi alacak ve burjuva unsurlardan arınacaktır. Halkın en ileri unsurlarını, komünist önderleri ve militanları böylece bağrında toplayacaktır.

Halkın silahlı kuvvetleri, küçükten büyüğe, zayıftan kuvvetliye, düzensiz gerilla birliklerinden, düzenli ordu birliklerine doğru, silahlı mücadeleyle birlikte gelişecektir. Mao Zedung yoldaş bu konuda şunları söylüyor: 'Partimiz, devrimci savaşlar boyunca gelişmiş, sağlamlaşmış, ve bolşevikleşmiştir. Silahlı mücadele olmasaydı bu günkü komünist partimiz de olmazdı. Bütün parti, yoldaşlar kanımızla ödediğimiz bu tecrübeyi hiçbir zaman unutmamalıdır'.

5) Barışçı eğitim çalışması ve okumak için örgütlenme, kadro politikası konusunda da kendisini gösteriyor. Militan mahalli kadroların her türlü gerici bağlarını koparıp bunları profosyonel mücadeleye çekmek yerine, onların gerici bağlarıyla uzlaşıyor. Bu gibi kadrolar köreltiliyor, enerjileri söndürülüyor. 'Hele bekle', 'şukitabı da oku', 'bilmem kimle ilişki kur' ve buna benzer tavsiyelerle, sınıf mücadelesinden kopuk laf ebeleri yetiştirilmeye çalışılıyor. Oysa son sıkıyönetim bu gibi kadroların yüzde doksanını ıskartaya çıkardı. Sonuç olarak, ne bu kadrolar yeterince gelişiyor, ne de hareketimizin kadro ihtiyacı karşılanabiliyor.

6) 'Halkın birleşik cephesi' konusunda da eski sağcı, teslimiyetçi anlayış hâlâ devam etmektedir. Halkın birleşik cephesi proletarya önderliğindeki işçi-köylü temel ittifakı üzerine ve bir veya birkaç bölgede kızıl siyasi iktidar kurulmadan gerçekleşemez. Aksini savunmak, 'kendi kuvvetlerine dayanmak, bağımsızlığı korumak ve insiyatifi elde bulundurmak' yerine, burjuvaziye bel bağlamak, bağımsızlığı kaybetmek ve insiya-

tifi gericiilere bırakmaktır. Kızıl siyasi iktidarın ülkemizde doğması için bugün eksik olan şey 'doğru bir çizgi izleyen güçlü bir parti' ve 'oldukça güçlü bir kızıl ordudur'. Ülkemizin çeşitli kırlık bölgelerinde kızıl siyasi iktidar için diğer bütün şartlar-ki bunlar kuvvetli bir kitle temeli, kendi kendine yeterli ekonomik kaynaklar ve askeri harekata elverişli arazidir-mevcuttur. Bubakımdan, bugün başlıca ve esas görevimiz partinin ve ordunun silahlı mücadele içinde inşa edilmesidir.

7) 'Savaşmak, başarısızlığa uğramak, gene savaşmak, yeniden başarısızlığa uğramak, zafere ulaşana kadar böyle davranmak, işte halkın mantığı budur...Bu marksist bir kanundur. Rus halkının devrimi bu kanunu izlemiştir. ve Çin halkının devrimi de bu kanunu izlemektedir. 'Türkiye halklarının devrimi de bu kanunu izleyecektir. Saflarımızda, hiç başarısızlığa uğramadan, burnumuz dahi kanamadan, zafere ulaşmak anlayışı ötedenberi mevcuttur ve hâlâ da etkisini sürdürmektedir. 'Önce ülke çapında örgütlenelim, sonra silâhlı mücadeleye girişelim' yoksa başarısızlığa uğrarız, 'önce bızkırı kurutalım, sonra tutuşturalım' yoksa başarısızlığa uğrarız yolundaki görüşlerin bir sebebi de bu anlayıştır. Bu anlayış, hareketimizi durmadan sağa çekmekte, pasifliğin, hareketsizliğin, durgunluğun, sürekli olarak barışçı mücadele metotlarının ön plâna çıkarmasının ideolojik kaynağını teşkil etmektedir. Halk savaşının uzun, çetin, zor bir mücadele olması, sözde çok tekrarlandığı halde gerçekte kavranmamıştır. Bu aynı zamanda bir sürü, yenilgilerden ve başarısızlıklardan da geçmek demektir. Biz, birinci olarak hata yapmamaya ve hatalardan ileri gelen başarısızlıklara uğramamaya çalışmalıyız; ikinci olarak başarısızlıklara uğramaktan korkmamalı, bunu göze almalıyız; üçüncü olarak da her başarısızlıktan gereken dersleri çıkarmasını bilmeliyiz. Başarısızlığa düşeriz endişesiyle aktif mücadeleden kaçınmak pasifist bir tutumdur.

8) Devrim kitlelerin eseri olacaktır. Bu doğru, 'bütün kitleler yanımda yer almadan silâhlı mücadele başlanamaz' şeklindeki sağcı bir görüşü haklı çıkarmadığı ve çıkarmayacağı gibi, devrimci mücadeleye katılan her ferdin devrimin anlamını, önemini ve bütün sonuçlarını tümüyle kavramış olması ve 'muhtemel bütün sonuçlarını göze alması' anlamına da gelmez. Lenin bu anlayışı kakavanlıkla suçladıktan sonra şöyle devam ediyor, 'Bir yanda bir ordu safa girecek ve 'biz sosyalizm istiyoruz' diyecek, öte yanda başka bir ordu safa girecek ve 'biz emperyalizmden yanayız' diyecek ve bu sosyal devrim olacak. Bu sosyal devrimi imkânsız hale getirmektir. 'Yine Lenin devrime katılanların birçoğunun küçük burjuva önyargılarını, gerici hayallerini de birlikte getireceklerini, bun-suz devrim olmayacağını ve bunların devrimden sonra da hemen kalkmayacağını söylüyor. 1905 devrimine Japon parası alanların bir kısım mace-

raperestlerin v.b.nin de katıldığını, ne var ki hepsinin farklı nedenlerle, fakat aynı ortak hedefe saldırdıklarını belirtiyor. Proletaryanın öncüsünün rolü, bütün bu muhalif unsurları birleştirmek, ortak hedefe karşı saldırılarını yönetmektir diyor. Saflarımızda ise, peşimizde mücadeleye katılan her ferdin sosyalizmi bilmesi, devrimin amaçlarını, sonuçlarını bütünüyle kavraması ve benimsemesi 'bütün muhtemel sonuçlara başından razı olması gerektiği' şeklinde, tam da Lenin'in eleştirdiği şekilde sosyal devrimi imkânsız hale getiren bir kitle çizgisi' anlayışı mevcuttur ve bu 'ihtilâlcî' değil, ihtilâli 'köstekleyici' bir çizgidir. 'yaşamamalı ve yaşatılmamalıdır'.

9) Acil görevlerimiz şunlardan ibaret olmalıdır: Kuvvetli bir kitle temeline, kendine yeterli ekonomik kaynaklara ve askeri harekate elverişli bir araziye sahip önemli kırlık bölgeler seçmeli. en değerli profesyonel partili kadrolar, bunların en çoğu bu bölgelerde seferber edilmelidir. Bu bölgelerde örgütlenmede kavranacak halka, ta başından silâhlı mücadele örgütlerinin yani gerilla birimlerinin teşkili olmalıdır. Eğer gerekliyse çok kısa bir propaganda ve ajitasyon faaliyetinden sonra derhal gerilla eylemlerine girilmelidir. Örgütlenmenin bütün diğer biçimleri, illegal okuma grupları, yayınları basan, ulaştıran ve dağıtan hücreler vs. v.s... gerilla faaliyetinin seyri içinde onun ihtiyaçlarına cevap verecek, onu destekleyecek, güçlendirecek şekilde ele alınmalıdır. Bu amaçla seçilmiş bölgelerdeki en ileri unsurlar, derhal her türlü gerici bağlarından koparılmalı, profesyonel faaliyetin içine çekilmelidir. Şehirlerdeki ileri işçiler ve önder kadrolar (işe yaramayan, müteredit, kendisi öndere muhtaç, ayakbağı olan geri ve tecrübesiz unsurlar değil), bunların büyük çoğunluğu köylük bölgelere, köylülerin silâhlı mücadelesini örgütlemeye gönderilmelidir. Hareketin her türlü imkânları bu yolda seferber edilmelidir.

10) Bu toplantı, özetlediğimiz sağ hatalara, bütün partili yoldaşların ve M.K.'nin dikkatini çeker. D.A.B.K.'nin altındaki komiteler ve diğer yoldaşlar faaliyetlerini bu toplantının kararları ışığında gözden geçirmeli, hatalara karşı amansız bir savaş açmalı, onları yenmeli, doğru yolda kararlı, cesur, inatçı ve uygun adımlarla ilerlemelidir. Halkımız bizden bunu bekliyor.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, Şafak revizyonistleri yukardaki eleştirilerin önemli bir kısmını, bu karara cevap teşkil eden genelgede kabullenmiş göründüler. Öte yandan da bu genelge ile çelişen bütün yayınların doğru olduğunu iddia ediyorlar. 'Bizim ideolojik ve politik çizimizi, Şafak gazeteleri, Şafak yayınları, parti genelgeleri ve diğer makaleler temsil etmektedir' diyorlar, O halde biz de Şafak revizyonizmini eleştirirken bütün bu yayınlara dayanmak hakkına sahibiz.

I) Şafak revizyonizmi geçmişteki sağ çizgiyi bütünüyle savunuyor.

Şafak revizyonistleri, TİP ile M.Belli klikleri arasındaki mücadeleyi, bu iki revizyonist klik arasındaki mücadeleyi oportünistlerle proleter devrimcileri (!) arasındaki mücadele olarak görüyor. Şafak revizyonistlerine göre, M.Belli TİP'e karşı proleter devrimci çizgiyi temsil etmiştir (Bak: 'Yurdumuz Türkiye Faşist Zulum altında Yarı-Bağımlı, Yarı-Feodal bir Ülkedir' S.6-7-8). Burjuva önderlik böylece kendi Mihrici temize çıkarmaya çalışmaktadır.

Aynı broşür, daha sonraki dönemlerde izlenen sağ çizgiyi de bütünü ile doğru ve haklı bir çizgi olarak savunuyor. Aynı şeyler sözlü olarak da savunuluyor.

Anlaşılan şudur ki Şafak revizyonizmi geçmişten en ufak bir ders çıkarmış değildir. Geçmişin sağcı ve teslimiyetçi çizgisine binlerce bağla bağlıdır. Aynı şeyleri şartları müsait görür görmez tekrar savunmaya hazırdır.

Demek oluyor ki Şafak revizyonizmi M.Belli'nin kapitalist olmayan yol teorisiyle proleter devrimciliğinin bağdaşabileceğini sanıyor. M.Belli'nin hakim milliyet milliyetçiliğini doğru ve devrimci kabul ediyor. Onun sınıflar üstü ordu ve devlet teorilerini devrimci sayıyor. Gençliğin mücadelesini cunta emellerine alet etme çabalarını proleter devrimciliği olarak görüyor. Köylülerin devrimci rolünü reddetmesini, proletarya partisini reddetmesini, halk savaşını reddetmesini, Sovyet Sosyal Emperyalizmini sosyalizm olarak alkışlamasını proleter devrimciliğine aykırı bulmuyor.

Geçmişteki legalizmi, amatörlüğü, burjuva kuyrukçuluğunu, köylük bölgelerdeki faaliyeti küçümsemeyi, her aktif eyleme düşmanlık güden pasifist tutumu, reformist sendikaları kayıtsız şartsız desteklemeyi, kendi liginden gelme kitle eylemlerini arkadan izlemeyi, Boratavcılığı, top-
rak devrimini ve halk savaşını reddetmeyi, Kıvılcımlı çözemliliğini... hepsini proleter devrimciliğinin tabii gereği saymaktadır (I)

Şafak revizyonizmi anti-Marksist-Leninist faşizm tahlillerini ve faşizme karşı mücadele taktiklerini (!) 'tamamen doğruydı ve bugün de aynı geçerlidir' diye övmektedir (adı geçen broşür, s.14)

Şafak revizyonizmi sosyalist kurultay ve legal parti girişimini de doğru bulmaktadır. Bay A.X.'in sosyalist Kurultayı nasıl hararetle savunduğuna daha önce işaret ettik. Bay B.X de örgütsel ayrılığın kesinleştiği tartışmada 'Sosyalist Kurultay girişimi doğruydı, aynı şartlara tekrar dönülürse bu şiar tekrar atılabilir ve legal bir parti kurulabilir' demiştir. Bay L.R. de bunlarla aynı fikirdedir. Başka bir tartışmada bay A.N. daha da ileri giderek sıkıyönetim öncesi şartlara dönülmesi halinde legal bir partinin kurulabileceğini ve hatta bu partinin meclise de girebileceğini savunmuştur. Sıkıyönetim şartları bilindiği

gibi devrim dalgasının kabardığı buna paralel olarak faşizan baskıların da gemi azağına aldığı şartlardır. Yani silâhlı mücadele için son derece elverişli şartlardır.

Bize saldırmaya çalışan bir paçavrada sosyalist kurultay maskaralığı şöyle savunuluyor: 'Sosyalist Kurultay...devrimcileri, mahalli kadroları Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesi temelinde toplamak gayesiyle yapılmıştır. İşçi sınıfının ve devrimcilerin birlik istedikleri bir dönemde bu birliği sağlamak için...'

Birinci cümle şöyle olsaydı çok daha doğru olurdu: 'Sosyalist Kurultay devrimcileri, mahalli kadroları legalizm batağında toplamak ve boğmak gayesiyle yapılmıştır! İkinci cümle baştan sona saçmadır. İşçi sınıfı ve devrimciler hangi dönemde birlik istemezler ki? Böyle bir gerekçeyle dayanarak 'Sosyalist Kurultay' savunmaya kalkışmak, onu hiç savunmakla birdir. Madem ki sosyalist kurultay ve legal parti girişimini hâlâ doğru buluyorsunuz, o halde şu iddiaların aksini ispatlayın: 1) Sosyalist Kurultay legalizmin çamuruna batmaktadır. 2) Sosyalist Kurultay oportünist klikler arasında bir barış çağrısıdır. 3) Sosyalist Kurultay yoluyla devrimciler arasında bir birlik asla sağlanamaz. 4) Sosyalist Kurultay silâhlı mücadelenin önüne dikilen bir settir. 5) Kadroları faşizmin kabağan iştahına tabakta meyva sunar gibi sunmaktır. Yani ihanettir. 6) Sıkıyönetimden iki hafta önce sosyalist kurultay kararını almak en hafif tabiriyle uzak görüşlülükten yoksundur.

Bütün bunlardan Şafak revizyonizmi hesabına çıkarılacak sonuçlar şunlardır: Birincisi, Şafak revizyonizmi, bugün hâlâ sıkıyönetim öncesi hastalıklarının mikroplarını taşımaktadır. Yani mikroplar vücuttan sürülüp atılmamıştır. Elverişli şartları görür görmez bunların tekrar faaliyete geçmesi ve vücudu eski hastalıkların tümüyle sakatlaması kaçınılmazdır.

İkincisi Şafak revizyonizmi Marksist-Leninist partilerin temel prensiplerinden biri olan özelleştire ilkesini hayasızca çiğnemıştır. Bir partinin kendi hatalarına karşı takındığı tavır, o partinin proletarya davasına bağlılığının ölçüsüdür. Şafak revizyonistleri hatalarını kiskançlıkla savunarak kendi küçük kliklerinin menfaatlerini halkın menfaatlerinden üstün tuttuklarını, halka karşı sorumluluk duymadıklarını, halkın davasını ciddiye almadıklarını, geniş işçi yığınlarının partisi değil, küçük bir menfaat şebekesinin partisi olduklarını bir kere daha belgelemişlerdir. Böyle partilerin akibeti yıkılmak ve yokolmaktır.

2) Şafak revizyonistlerinin örgütsel politikası işçileri ve köylüleri eğitim grupları şeklinde örgütlemektir.

Eskiden dergide yürütülen legal eğitim çalışmaları bu kez yarı gizli olarak, işçiler ve köylüler arasında yürütülmeye başlanmıştır. İşçileri

ve köylüleri eğitim grupları halinde örgütleyerek, sınıf mücadelesinden kopuk entellektüeller yetiştirmeye girişmişlerdir. Eğitim grupları silâhlı mücadele organları olamayacağı gibi, silâhlı mücadeleye girişilmesi halinde artan gerici baskılar karşısında varlıklarını koruyacak güçten de yoksundurlar. Bu nedenle, bu grupların dağılacağı endişesi, silâhlı mücadeleyi sürekli olarak kösteklemiştir.

'Eğitim grupları bir yandan halkımızın ileri unsurlarının, sempati-zanların, geri bilinçli işçilerin Marksist-Leninist eğitimlerini sağlayacak, öte yandan da, ihtilâlcî mücadelemizin gerektirdiği pratik görevleri yerine getirecektir.

Marksist-Leninistler bu gerici örgütlenme politikasını eleştirerek şunu savundular. Örgütlenmede kavrayacağımız halka, parti önderliğinde gerilla birimleri örgütlemektir. Diğer bütün grup ve hücreler, gerilla eyleminin seyri içinde ve onu destekleyecek, güçlendirecek, geliştirecek şekilde ele alınmalıdır. Ve herkes, hareketin ihtiyaçlarına ve kendi yeteneklerine uygun düşecek tarzda ve mutlaka belli görevler etrafında örgütlenmelidir. Herkesin her işi yaptığı, ihtisaslaşmaya dayanamayan örgütlenme Leninist örgütlenme ilkelerine aykırıdır. Böyle örgütler, muazzam kuru gürültü çıkarmaktan başka bir işe yaramazlar. İşte eğitim grupları silahlı mücadeleyi köstekleyen hantal ve pasifist karakterlerinin yanında, bu özelliği de taşımaktadır! Diğer yandan ihtilâlcî mücadelemizin gerektirdiği pratik görevleri yerine getireceklerdir!

Eleştiriler karşısında, Şafak revizyonistleri bir kıvırmaca yaparak şöyle yazdılar: 'Okuma grubu' ve 'eğitim grubu' gibi isimler bırakmalıdır. Çünkü bu şekilde adlandırmalar geri bir bilinç uyandırabilir' (!) ve 'eğitim grupları' isminin yerine 'köylü komiteleri' ismini geçirdiler. Burjuva baylar, bir şeyin ismini değiştirince, o şeyin mahiyetinin de değişeceğini sanıyorlar. Özü değiştirmek yerine biçimi değiştirmek! İşte şafak revizyonizmin başından beri izlediği politika budur.

Bu revizyonist kliğin bazı mensupları ise tam da burjuvalara yakışacak mekanik bir kafa ile şu sıralamayı yapıyorlar: 'Önce eğitim grupları kurulmalı, bu gruplara katılanlar Marksizm-Leninizmi genel hatlarıyla kavramalı ve ancak bütün bunlardan sonra, layık görülenler gerilla grupları içinde örgütlenmeli'.

Pes doğrusu! Neresinden baksanız saçma bir teori. Eğer bu teoriye uy-
mak icabederse, sınıf düşmanlarına karşı saçından tırnağına kadar kinle
dolu yoksul köylüleri, parti önderliğini ve örgüt disiplinini kabul ede-
rek silahlı mücadeleye katılmayı isteyen köylüleri, 'olmaz, önce Mark-
sizm-Leninizmi öğrenin, polise karşı tecrübe kazanın!' diye göğüslerinden
geri itmek gerekecektir. Okuma yazma bilmeyen, feodalizmin uyuşturduğu

yüzbinlerce köylü, ağalara, beylere ve merkezi otoriteye karşı silaha sarılmak isterse, hemen ellerinden silahlarını almak, terbiyesizliklerinden dolayı (!) yanaklarına birkaç tokat yapıştırmak, sonra da yakalarından kavrayıp eğitim gruplarına götürmek gerekecektir. Yukardaki teorinin gerici mahiyeti apaçıktır. Üstelik barışçı eğitim çalışması yoluyla yıllarca sonra pek az köylü yetiştirilmiş olacaktır. Bunların bir kısmı da döküleceğine göre geriye gerilla gruplarına katılacak çok az kişi kalır. Bu silahlı mücadeleyi imkânsız hale getirmek değil de nedir? Bu silaha sarılmak isteyen köylülerin önüne dikilerek onların öfkelerini yatıştırmak, kinlerini törpülemek ve onları pasifleştirmek değil de nedir?

Kaldı ki eğitim grupları içinde başarılı ve iyi görünen bir kişinin silahlı mücadelede mutlaka işe yarayacağı da söylenemez, Yani eğitim grupları içinde deneme, doğru bir deneme metodu da değildir. Hatta genel olarak eğitim gruplarında okumuş yazmış köylüler, aydın unsurlar, öğretmenler vs. ön plana çıkmakta, yoksul köylüler başarısız olmaktadır.

Bu sağcı, bürokratik, hantal ve pasifist örgütlenme politikasını reddettiğimiz için bizim 'devrimci kitle çalışmasına lüzum yoktur' dediğimizi söylüyorlar. Devrimci kitle çalışmasından, böylece, varlıklı köylülerle ve okur yazar takımıyla, sınıf mücadelesinden kopuk, entellektüel gevezelikler yapmayı anladıklarını öğrenmiş oluyoruz. Evet, böyle bir devrimci kitle çalışmasına (!) lüzum yoktur diyoruz.

Bu sahtekarlar sürüsü bizim 'siyasi çalışma bütün çalışmaların can damarıdır' ilkesini reddettiğimizi de ileri sürüyorlar. Hayır! Biz sınıf mücadelesinden kopuk entellektüel gevezeliği reddediyoruz. İdeolojik ve politik çalışma pratik mücadeleye bağlı olmalı ve onun yolunu aydınlatmalıdır diyoruz. İdeolojik ve politik eğitimin belli bir sınırı ve sonu yoktur. Her görev grubu, her hücre, her gerilla müfrezesi bir yandan kendi alanındaki pratik faaliyeti yürütmeli, öte yandan da sürekli bir eğitime tabi tutulmalıdır. Ve bu eğitim demokratik devrim başarısından sonra da proleterya diktatörlüğü altında da sosyalizmin inşasında da devam edecektir. Sırf eğitim için eğitim olmaz. Burjuva bayların kaba mekanik mantıkları bunu kavrayabilir ama doğrusu budur.

3) Safak Revizyonistleri, ne olduğu belirsiz 'Köylü Komiteleri' ni her derdin devası haline getiriyor.

'Hazine toprakları köylülere dağıtılacak veya köylü komitelerinin denetiminde halk çiftlikleri haline getirilecektir' (Program Taslağı).

'Her köyde köylülerin mücadelesini yönetecek köylü komiteleri kurulacaktır' (Toprak Devrimi Programı).

'Toprak devrimi Programının uygulanması ve dağıtım işini köylü komiteleri yürütecektir. Toprak işçileri, yoksul köylüler ve orta halli köy-

lüler her köyde köylü komitelerini seçimle kuracaklardır...Ormanlar, göller, sular, meralar köylü komitelerinin yönetimine geçecektir...'

'Köylü Komiteleri' köy parti komiteleri midir, silahlı mücadele organları mıdır, okuma grupları mıdır, yayın dağıtım grupları mıdır, belli değil. Revizyonistler görüldüğü gibi köylüler arasındaki bütün örgütlenme meselelerini 'köylü komiteleri' vasıtasıyla bir çırpıda hallediveriyorlar (!)

Bu şunu gösteriyor ki, Şafak revizyonistleri köylülerin nasıl örgütleneceği konusunda zir cahildirler. Devrimimizin bu en önemli meselesinde tam bir acz içindedirler ve acınacak bir haldedirler.

Marksist-Leninistlerin köylüler arasında örgütlenme politikası açıktır: Her köyde köy parti komiteleri örgütlemek. Yine her köyde partili ve partisiz devrimci yoksul köylülerden üretime bağlı silahlı mücadele müfrezeleri yani köylü milisleri örgütlemek. Köy parti komitesine bağlı, partili ve partisiz unsurlardan silahlı mücadeleye hizmet edecek çeşitli görev gurupları ve hücreleri örgütlemek. Ayrıca köy esasına bağlı olmayan, bölgedeki parti komitesine bağlı profesyonel gerilla birlikleri örgütlemek. Bütün bu örgütlenme faaliyetinin amacı yoksul köylüler ve tarım işçileri arasında partiyi ve halk silahlı kuvvetlerini inşa etmektir. Bu inşa barış içinde değil, silahlı mücadele içinde olacaktır. Ve parti örgütünün örgütlemeye kavrayacağı halka, gerilla birliklerini ve köy milislerini örgütlemektir. Köylü iktidar organları a-payrı bir şeydir ve bugünün meselesi değildir.

Burjuva baylar bizi Guevaracılıkla, fokoculukla, THKP-THKC,THKO takipçiliğiyle itham ediyorlar. Bunu ispatlamak için bizim örgütlenme planımızla onlarınki arasında bir benzerlik göstermeleri gerekir. Eğer bunu yapamazlarsa alçak iftiracılar olarak kalacaklardır ve süratlarına tükürmeye hakkımız olacaktır.

4) Şafak revizyonistleri, silahlı mücadeleyi başlatmak için ülke çapında örgütlenmeyi ve bütün kitlelere kumanda eder hale gelmeyi şart koşuyor.

Revizyonist kliğin elebaşlarından bay B.X.'in Çin devrimi deneyini özetleyen bir yazıda, Mao Zedung yoldaşın kırmızı siyasi iktidarın yaşaması için ileri sürdüğü 'sağlam bir parti örgütü' şartını 'ülke çapında örgütlenmiş bir parti' diye tahrif ettiğine daha önce işaret ettik. Burjuva önderlik, kırmızı siyasi iktidarın varılması şartlarıyla silahlı mücadelenin başlatılması şartlarını bir ve aynı şey olarak gördüğü için, yukardaki tahrifatı, silahlı mücadelenin başlatılması isteğinin önüne bir engel olarak dikiyordu.

'Ülke çapında örgütlenmeden silahlı mücadele başlatılamaz' tezinin Nisan toplantısında üstüne basa basa tekrar savunulduğunu da belirttik.

Silâhlı mücadelenin başlatılmasını yıllarca geriye atan bu sağcı ve pasifist anlayışın son belgesi de 'Kızıl Siyasi iktidarın kurulması üzerine' başlıklı yazıdır.

Yazı bu sağcı ve pasifist anlayışı haklı çıkarmak için bir yığın zıvalıklarla tahrifatla, çelişkilerle doldurulmuştur. Şöyle denilmektedir:

'Devrimci hareketin ülke çapında yükselmesi'

"...Mao Zedung Yoldaş Kızıl Siyasi İktidarın Dayanabilmesinin, devrim hareketinin ülke çapında gelişmekte olmasına da bağlı olduğunu belirtiyor..."

"Burada özellikle üzerinde duracağımız bir konu, devrimin yükselişinin ülke çapında olmasıdır. Bazı arkadaşlar, komünist hareketi dağıtıp üçbeş köyde adeta fare deliğine girercesine yapılacak çalışmalarla devrimin başarılabileceğini hayal ettiler. Oysa ülke çapında sesini duyurabilen bir siyasiakıminvarlığı şarttır. Bu ancak proletaryanın siyasi partisi olabilir... Partinin inkârı ülke çapında mücadelenin birleştirilmesi ve tek bir hedefe yönltilmesi gereğinin inkâr edilmesi demektir. Birbirinden kopuk üçbeş aydının başlatacağı silâhlı mücadeleyi halkın kendiliğinden izleyeceğini sanıyorlar... Devrimci hareketin ülke çapında olması, ülkenin her yerinde çalışması ve her bölgeye aynı ağırlığı vermesi deçildir. Bütün ülke halkına siyasi bir parti olarak varlığını dururması ve göstermesi ve ülke çapında devrimci iktidarı kurma hedefine yönelmesidir. Mesela şehirlerdeki mücadeleyle desteklenmeyen bir köylü hareketi bastırılmaya mahkumdur. Mesela doğu bölgesindeki bir köylü işyanı bir proletarya partisi önderliğinde, Ege ve Çukurova köylülerinin mücadelesiyle, başlıca sanayi şehirlerimizdeki işçi sınıfımızın hareketiyle desteklenmiyorsa, kızıl siyasi iktidarı yaşatamaz. Çünkü ancak ülke çapında yükselen bir devrimci hareket, gerici iktidarı ve onun temel kuvveti olan orduyu parçalar ve zaafa uğratar...".

"Sonuç olarak diyebiliriz ki, kızıl siyasi iktidarı, mevzii olarak yürütülen bir siyasi mücadeleyle değil, proletarya partisinin ülke çapında birleştirdiği ve yönettiği bir mücadeleyle kurulabilir ve yaşayabilir."

Bu Yazıda:

1) Mao Zedung Yoldaşın "Kızıl siyasi iktidarın varolması" şartlarından biri olarak ileri sürdüğü, "devrimci durumun (abç) ülke çapında yükselmesi" şartı, "devrimci hareketin(abç) ülke çapında yükselmesi" şeklinde bilerek tahrif edilmiştir.

2) "Devrimci hareketin ülke çapında yükselmesi", ifadesi ikinci bir kere daha dahrif edilerek "Komünist partinin ülke çapında örgütlenmesi" şekline sokulmuştur. Bilindiği gibi "devrimci hareket" teriminin kavramı

proletaryanın dışındaki halk sınıflarının siyasi hareketleriyle kendiliğinden gelme kitle eylemlerini de kapsar.

3) "Ülke çapında örgütlenme" konusunda birbiriyle çelişen görüşler ileri sürülmüştür. "Ülke çapında örgütlenme" hem "ülkenin her yerinde çalışma değil"dir, "ülke çapında sesini duyurmak", "bütün ülke halkına varlığını duyurmak ve göstermek ve ülke çapında devrimci iktidarı kurma hedefine yönelmek"tir, şeklindeki saçma bir tez icad edilmiştir.(abç), hem de verilen örneklerle, "ülke çapında örgütlenme"yle gerçekte ülkenin her yerinde örgütlenmek fikri ifade edilmiştir.

4) "Ülke çapında örgütlenme ve bütün kitlelere kumanda eder hale gelme" şartı, hem silâhlı mücadelenin yokolmasının şartı olarak, hem de kıızıl siyasi iktidarın varolması şartı olarak ileri sürülmüştür. Böylece Mao Zedung yoldaşın "Kızıl siyasi iktidarın varolması" konusundaki öğretisi bir kere daha tahrif edilmiştir. Bütün bu tahrifatın, çelişkilerle dolu saçma ve uyduruk teorilerin bir tek amacı vardır o da, "ülke çapında teşkilâtlanmadan silâhlı mücadelenin başlatılmayacağı" şeklindeki sağcı görüşü Mao Zedung yoldaşa da dayanarak (!) haklı çıkarmaya çalışmak. Mao Zedung Yoldaş komünist parti ülke çapında örgütlenmeden kıızıl siyasi iktidar varolamaz dediğine (!) göre, kıızıl siyasi iktidarın varolması şartı ile silâhlı mücadelenin başlatılması şartı da aynı olduğuna göre, demek ki, komünist parti ülke çapında örgütlenmeden silâhlı mücadeleye de başlanamaz (!) Mantık budur. Oysa Mao Zedung yoldaşın dediği bambaşka bir şeydir: O, "Kızıl siyasi iktidarın varolmasının şartlarından biri de, ülke çapındaki devrimci durumun yükselmeye devam etmesidir" diyor.

Birinci ve ikinci maddede belirttiğimiz tahrifat açıktır. Üçüncü ve dördüncü maddedeki tahrifat ve uyduruk teoriler üzerinde duralım.

Ülke çapında örgütlenmek nedir?

"Ülke çapında örgütlenmenin", Marksist-Leninistlerce bir tek anlamı vardır: O da ülkenin her yanında veya hemen her yanında il,il, ilçe, ilçe örgütlenmektir. Mesela RSDİP, falan tarihte şu şu illerde teşkilatlıydı, falan tarihte de şu şu illerde teşkilatlandı denir. Mesela TKP, ancak filan filan yerlerde teşkilatlanabildi denir.vb.

Revizyonizmin başı olan kişi, bu kadar açık olan gerçeği bile bozabilmektedir. "Ülke çapında örgütlenme", "ülkenin her yerinde çalışmak değildir" "Ülke çapında sesini duyurmaktır", "bütün ülke halkına varlığını duyurmak" ve göstermek ve ülke çapında devrimci iktidarı kurma hedefine yönelmektir".

Bu o kadar saçma bir teoridir ki, bu mantıkla, beş on kişinin bir araya gelip ortak bir bildiri yayınlamaları halinde, bunları da ülke çapında örgütlü saymak gerekir. Çünkü yerine göre bir tek bildiri bile

ülke çapında ve hatta bazan dünya çapında "sesini duyurmaya" veya "varlığını duyurmaya" yeter. Ayrıca, nerede, ne kadar örgütlenmiş olursa olsun, her parti "ülke çapında siyasi iktidarı kurma hedefine yönelmiş"tir. (abç) Zaten hemen hiçbir parti başka bir hedefe yönelmez.

Bir parti beş on kişiden de ibaret olsa, kurulduğu andan itibaren, "ülke çapında siyasi iktidarı kurma hedefine yönelir", Revizyonist bay- lar, bir partinin başka hangi hedeflere yönelebileceğini düşünüyorlar ki?

Yukardaki tarife göre, Türkiye'deki varlığını duyurmuş ve göstermiş olan" bütün gruplar, dört milyonluk soygunu yapan küçük grup da dahil ülke çapında teşkilâtlıdır (!) Zaten bay A.N., bu saçma teoriyi destek-lemek için söz konusu yazının kaleme alındığı tarihte, "Şafak hareketi- nin ülke çapında teşkilâtlı olduğunu "iddia edecek kadar zırvalamıştır. Revizyonizm böylesine gülünçleşiyor ve zavallılaşıyor.

Revizyonistler, şimdi bu saçmalıklarının altından şöyle sıyrılmaya çalışıyorlar:"THKP ve benzerlerinin sesi polisin istediği şekilde duyul- muştur". Diyelim ki THKP'nin ve benzerlerinin sesi polisin istediği şe- kilde duyulmuştur bu neyi değiştirir? Biz THKP'nin ülke çapında örgüt- lenip örgütlenmediğini değil, genel olarak bir partinin ülke çapında ör- gütlenmesinin ne demek olduğunu tartışıyoruz. Hatta bu partinin devrim- ci mi gerici mi olduğu da tartışma konusunun dışındadır. Çünkü ülke ça- pında örgütlenmenin anlamı her parti için aynıdır.

Fakat revizyonistler kendi söylediklerine kendileri de inanmıyorlar. Ne kadar demagojik kılıflar uydurmaya çalışırlarsa çalışsınlar, gerçek- te ülke çapında örgütlenme ile ülkenin her yerinde örgütlenmeyi kastet- tiklerini gizleyemiyorlar.

"Partinin inkarı, ülke çapında mücadelenin birleştirilmesi ve tek bir hedefe yöneltilmesi gerekçinin inkâr edilmesi demektir", Bu cümleyle, ül- kenin her yanında örgütlenmiş olmayı bizzat parti kavramının içinde gör- dükları ortaya çıkıyor. "ülke çapında mücadelenin birleştirilmesi", an- cak ülkenin her yanında örgütlenmek ile ve kitlelere kumanda etmekle mümkündür; partinin inkarı, bunun da inkârı ise, bizzat parti kavramı ülkenin her yanında örgütlenmeyi ve kitlelere kumande etmeyi içeriyor demektir. Bu görüş de en az, yukardaki teori kadar saçmadır. Çünkü, bu görüş, partinin nispeten uzun bir mücadele süreci içinde ülkenin her köşesine yayılacağını ve kitlelere kumanda eder hale geleceğinin inkâ- rıdır.

Öte yandan verilen şu örneklerle bakın: "Mesela Şehirlerdeki mücade- leyle desteklenmeyen bir köylü hareketi bastırılmaya mahkumdur. Meselâ Doğu bölgesindeki bir köylü isyanı, bir proletarya partisi önderliğinde Ege ve Çukurova köylülerinin mücadelesiyle, başlıca sanayi şehirlerin- deki işçi sınıfımızın mücadelesiyle desteklenmiyorsa, Kızıl siyasi ikti-

darı yasatamaz. Çünkü ancak ülke çapında yükselen bir devrimci hareket, gerici iktidarı ve onun temel kuvveti olan orduyu parçalar ve zaafa uğratarır".

Bu ifadelerin demagojiye gelir yanı yoktur. Bir köylü hareketinin bas-tırılmanması için, şehirdeki mücadeleyle desteklenmesi gerekiyorsa, parti şehirlerde örgütlenmiş olmalı ve üstelik şehirlerdeki mücadeleye kumanda etmelidir. Yine doğu bölgesindeki bir köylü isyanının başarıya ulaşabil-mesi için, Ege ve Çukurova köylerinde ve başlıca sanayi şehirlerinde ör-gütlenmiş olmalı, köylü ve işçi kitlelerine kumanda etmelidir. Bu mantık silsilasının verdiği sonuç bellidir. Herhangi bir köylü hareketinin ba-şarısı için, bütün şehirlerde, başlıca sanayi şehirlerinde ve diğer köy-lük bölgelerde örgütlenmek ve kitlelere kumanda eder hale gelmek gerekir. "Ancak ülke çapında yükselen bir devrimci hareket, gerici iktidarı ve onun temel gücü olan orduyu parçalayıp zaafa uğratarır"sa, ülkenin her kö-sesinde örgütlenmek ve kitlelere kumanda eder hale gelmek gerekir.

Revizyonizmin başı olan kişi, ne kadar kıvırtmaya ve açığa çıkmamaya çalışırsa çalışsın, "ülke çapında örgütlenmek" ifadesiyle, ülkenin her yerinde veya hemen her yerinde örgütlenmeyi ve kitlelere kumanda eder hale gelmeyi kastediyor. Hatta, biraz önce de belirttiğimiz gibi, bu anla-mı, bizzat parti kavramının içinde görüyor ve böylece, partinin, nispe-ten uzun bir mücadele süreci içinde, ülkenin her yanına yayılacağını ve kitlelere kumanda eder hale geleceğini reddediyor. Partiyi en mükemmel haliyle düşünüyor ve böylece diyalektik gelişim kanunlarını da çiğniyor.

Bu suçlama üzerine, revizyonistlerden bazıları öfke ile ayağa fırla-yıp, parmaklarını gözümüze doğru uzatarak, Biz partinin mücadele içinde inşa edileceğini de yazdık" diye haykıracaklar ve delil zikretmeye kal-kışacaklardır. Peki baylar, bu neyi gösterir? Sizin doğru yolda olduğu-nuzu mu? Hayır! Sadece tutarsızlıklar içinde bocaladığınızı birbirine zıt düşünceler içinde bocaladığınızı birbirinize zıt düşünceler içinde eğilip büküldüğünüzü, doğruyu eğriden ayırtedemediğinizi... gösterir.

"Ülke çapında örgütlenmek", "ülke çapında sesini duyurmak" tır cin-sinden saçmalıkların, aslında yazarı tarafından da benimsenmeyen bu uy-duruk teorinin ortaya atılmasının sebebi nedir peki? Şudur: "Ülke çapın-da örgütlenmeden ve kitlelere kumanda eder hale gelmeden silahlı müca-dele başlatılamaz" şeklindeki sağcı ve pasifist çizgiyi haklı çıkarma çabasıdır. Böylece, "biz ülkeçapında örgütlenmeyle, bunu değil de şunu kastettik" diye, silahlı mücadeleyi yıllarca sonraya erteleyen sağcı teorinin sorumluluğundan paçalarını kurtarmış olacaklardır. Yani reviz-yonizmin başı olan kişi Marksist-Leninistlerin bu noktada yoğunlaşan saldırıları karşısında, kendisine ve çömezlerine bir kaçış köprüsü ha-zırlamak istemiştir. Fakat görüyorsunuz ki, bu köprü son derece çürük bir köprüdür. Bu köprüden geçmeye çalışan, kişi her kim olursa olsun

revizyonizmin batağına yuvarlanmaya mahkumdur. Biraz sonra göreceğimiz gibi, Bay A-X de, bu köprünün çürüklüğünü farketmiş ve ondan vazgeçmiştir.

Dördüncü noktaya gelelim. "Ülke çapında örgütlenme ve kitlelere kumanda eder hale gelme" şartı, hem silahlı mücadeleyi başlatmanın olarak hem de kızıl siyasi iktidarın var olmasının şartı olarak ileri sürülmüştür, dedik. Yazıda, "birbirinden kopuk üç beş aydının başlatacağı silahlı mücadeleyi halkın kendiliğinden izleyeceğini sanıyorlar" deniliyor. Revizyonist baylarımızın burada tartıştığı mesele nedir? Silahlı mücadelenin başlatılması değil mi? Evet, birbirinden kopuk üç beş aydının başlatacağı silahlı mücadeleyi halk kendiliğinden izlemez. Silahlı mücadeleyi başlatanların birbirinden kopuk olması ve üç beş aydın olması da doğru bir şey değildir. Ama revizyonist baylarımızın üzerinde durdukları nokta bu değildir. Onlar, en kötü karşı düşüncüyü biraz da karikatürize ederek ileri sürüyorlar ve buradan, kendilerinin tam zıt yönlerdeki sakat teorilerini haklı çıkarmaya çalışıyorlar. Ve cümleden de anlaşılacağı gibi, doğrudan doğruya "silahlı mücadelenin başlatılması" meselesini tartışma konusu yapıyorlar.

Yazıda "şehirlerdeki mücadele ile desteklenmeyen bir köylü hareketi bastırılmaya mahkumdur" (abç) deniliyor. "Bir köylü hareketinden" kasıt nedir? Elbette silahlı köylü mücadelesidir. O halde, şehirlerde örgütlenmeden ve kitlelere kumanda eder hale gelmeden, "bir köylü hareketi" yani silahlı köylü mücadelesi "bastırılmaya mahkumdur", "bastırılmaya mahkum" yani sonu başından belli bir harekete girişmek aptallık olacağına göre, şehirlerde örgütlenmeden ve kitlelere kumanda eder hale gelmeden zinhar, "bir köylü hareketi" olmalı, böyle bir hareket yaratmaya kalkışılmamalıdır. Bu apaçık bir şeydir.

Yazıda "mesela Doğu bölgesindeki bir köylü isyanı, proletarya önderliğinde, Ege ve Çukurova köylülerinin mücadelesi ile, başlıca sanayi şehirlerimizdeki işçi sınıfımızın hareketi ile desteklenmiyorsa, bir kızıl siyasi iktidarı yasatamaz" deniliyor. Bu oportünizme has muğlak ifadenin anlamı şudur:

1) Revizyonistler, "bir köylü hareketi"ni, yani "silahlı köylü mücadelesini" sadece toptan bir köylü isyanı olarak düşünmektedir.

2) Silahlı köylü isyanının derhal bir kızıl siyasi iktidara yol açmasını ve onu vasatmasını düşünmektedirler.

3) Bir köylü isyanının, derhal kızıl siyasi iktidara yol açması ve onu vasatması için de, bu isyanın diğer köylük bölgelerdeki köylülerin ve başlıca sanayi şehirlerindeki işçileri proletarya partisi önderliğindeki mücadeleleriyle desteklenmesini şart koşmaktadırlar. "Çünkü ülke çapında yükselen bir devrimci hareket, gerici iktidarı ve onun tekel gücü olan orduyu parçalar ve zaafa uğratar".

Revizyonistler, kıvıl siyasî iktidarın doğması için, küçükten büyüğe zayıftan kuvvetliye, basitten karmaşığa doğru gelişen, uzun süreli bir gerilla faaliyetini, bu faaliyet içerisinde halk ordusunun adım adım inşasını gerilla birliklerinin düzenli ordu birliklerine doğru gelişmesini, gerilla savaşının hareketli savaşa doğru gelişmesini gerekli görmüyor. Hatta bunu düşünmüyor bile. Bir bölgede kıvıl siyasî iktidarın doğması için, esas olarak o bölgede toptan bir köylü isyanını şart görüyor. Böyle bir isyanın kıvıl siyasî iktidarla sonuçlanması ve "kıvıl siyasî iktidarı yaşatması" için de, ülkenin diğer köylük bölgelerinde örgütlenmiş olmak, başlıca sanayi şehirlerinde örgütlenmiş olmak ve bütün burarlarda halkın mücadelesine kumanda eder hale gelmek lazım (!) Yoksa, tek bir bölgedeki "köylü isyanı", "kıvıl siyasî iktidarı yaşatamaz"(!) Öyle ise, zinhar, daha önce, köylüler isyana kalkışmamalı! Ve biz köylü isyanı yaratmaya kalkışmamalıyız(!) vs.

Öte yandan silahlı mücadeleyi başlatmak için, parti şarttır. Parti ise bizzat "ülke çapında mücadeleyi birleştiren ve tek bir hedefe yönelten" parti olmadan silahlı mücadele başlatılamaz. Yazar oportünist üslubü ile bunu söylüyor.

"ülke çapında örgütlenmeden ve bütün halkın mücadelesine kumanda eder hale gelmeden" hem silahlı mücadeleye girişilemeyeceğini, hem de ona bağlı olarak, kıvıl siyasî iktidarın varolamayacağını iddia eden revizyonist mantık işte böyle işliyor.

Şafak revizyonistleri partinin ilk kuruluş yıllarında ve nispeten uzun bir süre ülke çapında örgütlenemeyeceğini ve dolayısıyla ülke çapında mücadeleyi birleştiremeyeceğini, bu niteliği, bizim şartlarımızda ancak silahlı mücadele seyri içinde kazanacağını, fakat henüz bu niteliği kazanmadığı bir dönemde, ileri köylük bölgelerde silahlı mücadeleyi başlatabileceğini reddediyor.

Biz, partinin bütün ülkede örgütlenmesini ve kitlelere kumanda eder hale gelmesini elbette isteriz. Böyle bir durum silahlı mücadelenin gelişmesi açısından da, elbette son derece elverişli şartları yaratır. Ama silahlı mücadelenin başlatılması için bunu şart koşarsak sonuç silahlı mücadelenin çok uzak bir geleceğe ertelenmesi olur; silahlı mücadelenin şartlarının mevcut olduğu bir ülkede de, silahlı mücadeleyi başlatmayan ona önderlik etmeyen ve silahlı mücadele içinde çelikleşmeyen bir parti, hiç bir zaman, ülke çapında kitlelere kumanda eder hale gelemez.

Revizyonist önderlik, yukardaki sağcı ve pasifist tezi uzun süre yazılı ve sözlü olarak savunduktan sonra, Marksist-Leninistlerin yönelttiği hücumlar karşısında, kendisine kaçış yolları aramaya başladı. Daha önce de belirttiğimiz gibi önce "ülke çapında örgütlenme" kavramını çarpıtarak yakasını kurtarmak, istedi, olmadı. Şimdi, "oportünist ve ikiyüz-

lülük örneği olan genelge" ile yeni bir kaçış yolu buldu.

Söz konusu olan genelgede; "silahlı mücadeleye girişmek için ilkönce yurt çapında bir örgütün kurulmasını beklemek Marksist-Leninist bir tutum değildir" deniliyor. Eğer artık böyle düşünmeye başladılarsa, samimiyetle öz eleştiri yapmaları gerekmezmiydi? Hayır! Bir yandan bunu söylüyorlar: Öte yandan, incelediğimiz yazıdaki görüşlerin tamamen doğru olduğunu iddia ediyorlar. Ne iğrenç bir sahtekarlık!

Hem bu baylara sormak isteriz; yukardaki cümleyle, "silahlı mücadeleye girişmek için ilk önce ülke çapında sesini duyurmayı beklemek (abc), Marksist-Leninist bir tutum değildir" demek mi istiyorlar acaba?

Revizyonistler gerçekte fikirlerini değiştirmemişlerdir. Bizi eleştirmek için yayınladıkları paçavra bunun delilidir. Bu paçavrada, bizim "mevzii" (bölgesel demek istiyorlar) bir mücadele yürütme taraftarı olduğumuzu iddia ediyorlar. Şöyle diyorlar: "Hakim sınıflar bütün güçlerini oraya seferber edeceği ve bu güç diğer yerlerdeki ve şehirlerdeki mücadeleyle parçalanmadığı için verilen mücadelenin imhasına yol açar" (abc). Bir kere biz, bölgesel bir mücadele yürütmek taraftarı değiliz. içinde bulunduğumuz şartlar böyle bir mücadeleyi zorunlu kılmaktadır. Bugün ülkenin her köşesinde örgütlenmek hem mümkün olmadığı için, hem de devrimin öncelikle gelişmeyeceği bölgelere kuvvetlerimizi dağıtmak faydadan ziyade zarar getireceği için, kuvvetimizin yettiği ölçüde, devrimin öncelikle gelişeceği bölgelerde örgütlenmeyi ve silahlı mücadeleye girişmeyi savunuyoruz. Ve bunu defalarca savunduk. Ülke çapında örgütlü olmak, silahlı mücadelenin gelişmesini elbette olumlu yönde etkiler. Örgütlenmemizin henüz ülke çapında yayılmamış olması da elbette silahlı mücadelenin gelişmesini olumsuz yönde etkileyecektir. Ama revizyonistlerin iddia ettiği gibi ülke çapında örgütlenmeden silahlı mücadeleye girişmek mutlaka kuvvetlerimizin imhasına yol açmaz. Doğru bir politika izlemek şartıyla, örgütlenmemiz henüz çok sınırlı iken de silahlı mücadeleye girişebilir, hem güçlerimizi hem de örgütlerimizi silahla mücadele içinde genişletebilir, sağlamlaştırabilir, yayabiliriz. Sağlam bir örgütlenme böyle gerçekleşir. Barış içinde örgütlenme köf bir örgütlenmedir; böyle bir örgüt bütün ülkeyi de kucaklasa, halkın mücadelesine önderlik edemez, silahlı mücadeleyi yönetemez, beyaz terörün şiddetlendiği dönemde kağıttan bir şato gibi dağılır. Revizyonistler yukardaki ifadeleriyle, "diğer yerlerde ve şehirlerde" mücadeleye girmeden, yani diğer yerlerde ve şehirlerde de örgütlenip halkın mücadelesine kumanda eder hale gelmeden, bazı ileri bölgelerde girişilecek silahlı mücadelenin imhasının kaçınılmaz olduğunu kabul ediyorlar. Tilkinin dönüp dolaşıp kürkçü dükkanına gelmesi gibi,

revizyonistler de, ülke çapında örgütlenmeden ve kitlelere kumanda eder hale gelmeden silahlı mücadelenin başlatılmayacağı düşüncesine gelip takılıyorlar. Revizyonist sahtekarlar bizim "Her yerdeki üstün profesyonel kadrolar...bir yere seferber edilmeli dediğimizi iddia ediyor ve bu satırları da sanki biz söylemişiz gibi tırnak içine alıyorlar. Böyle bir şey hiçbir yerde ve hiçbir zaman söylenmemiştir. Elllerinde yazılı metinler de vardır. Görüşlerimizi dürüstçe aktarmaktan niçin korkuyorlar?

Biz, kadrolarımızın önemli bir kısmı (hepsi değil), kuvvetli kitle temeli olan, kendine yeterli kaynaklarına askeri harekate, elverişli araziye sahip köylük bölgelere (bir bölgeye değil) seferber edilmelidir dedik. Kaç bölgede çalışabileceğimizi kadroların sayısı ve imkanlarımız tayin edecektir. Faal kadrolar ne kadar çoksa, seferber edilecekleri bölge sayısı da o kadar çok olur. Biz bu konuda bir sayı vermiş değiliz. Ve elbette çalışanların bölge sayısının mümkün olduğu kadar çok olması iyi bir şeydir. Ama bugün bütün kadroları seferber etsek yine de ülke çapında örgütlü hale gelemeyiz, bütün kitlelere kumanda edemeyiz. Durum böyledir diye, silahlı mücadeleye başlamayacak mıyız? Mesele budur. Biz kaç bölgeye seferber olabilmissek, oralarda silahlı mücadeleyi başlatmalıyız. diyoruz. Şafak revizyonistleri ise bütün kıvırtmacalara rağmen döne dolaşa "ülke çapında örgütlenmeden ve kitlelere kumanda eder hale gelmeden silahlı mücadele başlatılmaz" diyor ve böylece silahlı mücadeleyi yıllarca geriye atıyor. Tartışmanın özü budur.

5) Şafak revizyonistleri Leninist "devrimci durum" öğretisini tahrif ediyorlar.

Şafak revizyonistleri "ülke çapında örgütlenmeden ve kitlelere kumanda eder hale gelmeden silahlı mücadelenin, başlatılmayacağı" tezi- ni ispatlamak, için, tahrifat üzerine tahrifat yapmışlardır.(1) Mao Zedung yoldaşın "Kızıl siyasi iktidarın varolması" şartlarından biri olarak ileri sürdüğü "ülke çapındaki devrimci durumun yükselmesi" şartını, "devrimci hareketin ülke çapında yükselmesi" şeklini tahrif etmişlerdir. (2) "Devrimci hareketin ülke çapında yükselmesi" ifadesi ikinci bir kez daha tahrif edilerek "komünist partinin ülke çapında örgütlenmesi" şekline sokulmuştur. (bak "kızıl siyasi iktidarın kurulması meselesi üzerine"). bilindiği gibi "devrimci hareket" kavramı, proletarya dışındaki halk sınıflarının siyasi hareketleriyle, kendiliğinden gelme kitle eylemlerini de kapsar, Böylece "ülke çapındaki devrimci durumun yükselmesi" şartı kaşla göz arasında, "Komünist partinin ülke çapında örgütlenmesi" haline getirilivermiştir. Üstelik, Mao Zedung yoldaşın "kızıl siyasi iktidarın varolması" şartlarından biri olarak ileri sürdüğü şeyi, bunlar, yukardaki tahrifata tabi tuttuktan sonra, hem silahlı mücadelenin başlatılması şartı, hem de kızıl siyasi iktidarın

varolması şartı olarak ileri sürmüşlerdir. Mao Zedung yoldaş şunu diyor-
du: "Ülke çapında kızıl siyasi iktidarın varolması şartlarından biri de
devrimci durumun yükselmeye devam etmesidir. "Şafak revizyonistleri bu
tezi şu hale getirmişlerdir. "Komünist parti ülke çapında örgütlenmeden
ve bütün kitlelere kumanda eder hale gelmeden ne silahlı mücadele baş-
latılabilir, ne de kızıl siyasi iktidar varolabilir". Mao Zedung Düşün-
cesine sedakatin (!) böylesi hiç görülmemiştir. herhalde! "Devrimci du-
rum" un ne olduğunu Lenin Yoldaştan okuyalım:

"Bir devrimci durum olmadan, devrimin mümkün olmayacağı Marksistler
için tartışma götürmez bir gerçektir. Ayrıca her devrimci durum da dev-
rime götürmez. Genel olarak bir devrimci durumun belirtileri nelerdir?
Şu üç önemli belirtiyi ileri sürersek, her halde yanılmış olmayız. 1) E-
gemen sınıflar için değişikliğe gitmeden egemenliği sürdürmek mümkün ol-
mazsa, 'üst sınıflar' arasında şu veya bu şekilde bir buhran, egemen sı-
nıfın politikasında, baskı altındaki sınıfların hoşnutsuzluğuna ve par-
lamasına sebep olacak bir çatlamaya götüren buhran ortaya çıkarsa. Bir
devrimin olması için, genellikle 'alt sınıfların eski biçimde yaşamak
istememesi' yeterli değildir. 'Üst sınıfların eski biçimde yaşamayacak
durumda' bulunması da gerekir. 2) Baskı altındaki sınıfların sıkıntı ve
ihtiyacı, normalden daha öteye ilerlemişse. 3) Yukardaki nedenlerin bir
sonucu olarak, "barış zamanında" kendilerinin soyulmalarına hiç ses çı-
karmadan razı olan, ama sıkıntılı zamanlarda hem buhranın her türlü şart-
ları, hem de bizzat 'üst sınıflar' tarafından bağımsız tarihi eyleme iti-
len yığınların eyleminde önemli bir artış varsa. İrade dışındaki bu ob-
jektif değişikliklerin...(abç) hepsine birden devrimci durum denir. Böy-
le bir durum 1905'te Rusya'da ve bütün devrim dönemlerinde Batıda vardı."

Görüldüğü gibi, "devrimci durum" ile devrimci hareket bambaşka şey-
lerdir. Hele "komünist hareket" çok daha başka bir şeydir. "Devrimci du-
rum" ile "komünist hareket" ifadesini birbirine karıştırmak ancak iki
şekilde mümkündür. Birincisi Marksizm-Leninizmin zır cahili olmak, ikin-
cisi de alçak bir tahrişatçı olmak. Bizim burjuva baylar, bizce ikinci
kategoriye dahildirler. Çünkü, eleştiriler karşısında, zırvalıklarını
haklı çıkarmak için bakın nasıl renkten renge giriyorlar:

"Eğer devrimci hareket (siz komünist parti anlayın) ülke çapında teş-
kilatlı değilse, devrimci durum ülke çapında yükselmez". Devrimci durum
devrimin objektif şartlarıdır. Devrimci durum, tek tek grupların, parti-
lerin, sınıfların iradesinden bağımsız objektif bir olgudur. Bu sebeple
komünist partinin ülke çapında örgütlenmesine bağlı olmadığı gibi, var-
lığına da bağlı değildir. Partinin varlığı ve örgütlenme seviyesi, sa-
dece devrimin subjektif şartları ile ilgilidir. Partinin varlığı ve ör-
gütlenme seviyesi devrimci durum üzerinde etki icra eder ama onu tayin

etmez. Bunlar Marksizmin alfabesidir. Fakat Şafak revizyonistleri, bu açık gerçekleri çığnıyorlar. Bu yalanın altından kalkmak için, yeni yalanlara baş vuran ve her yalandan sonra daha çok yalan söylemek zorunda kalan bir yalançıya ne kadar da benziyorlar. Bizi eleştirmek için kaleme alınan paçavrada, şöyle yazıyorlar: "Devrim mücadelesinin (?) ülke çapında yükselmesi cümlesindeki devrim mücadelesi yerine, bazı yerlerde ve aynı anlamda devrim hareketi denmesini istismar ediyorlar." Gördünüz mü "düzeltmeyi"? Meğer "devrimci durum" değil "devrimci mücadele" imiş! Bu tahrifatçılık da değil, düpedüz hokkabazlıktır. Veya bataklığa saplanmış birinin can havliyle çırpınmasıdır. Baylarımız, çırpındıkça revizyonizm batağına daha da fazla batıyorlar.

6) Şafak revizyonistleri, silahlı mücadeleyi başlatmak için bütün bozkırın kurutulmasını şart koşuyorlar.

Sıkıyönetimden iki hafta önce yapılan Nisan toplantısında Sosyalist Kurultay girişimini haklı çıkarmak için ileri sürdükleri bu tezi, sonra "Yaşasın İhtilâlcî Kitle Çizgisi" adlı suni mantık, idealizm ve gevezelik şaheserinde yazılı hale de getirdiler.

"Temel İşçi-Köylü kitlelerinin öncü kesimleri silahlı mücadeleye hazırlanmadan ve silahlı mücadele fikri kitleler içinde belli bir yaygınlık kazanmadan, doğru hedeflere yönelse bile bir silahlı mücadele başlatılamaz (abç) Kıvılcımın bozkırı tutuşturması için bozkırın kuru olması gerekir". Bu ifadenin teville ve inkara gelir yanı yoktur. Baylarımız silahlı mücadeleyi başlatmak için, bütün bozkırın kurutulmasını şart koşuyorlar. Bu, silahlı mücadeleyi yıllarca geri atmak için icad edilmiş başka bir teoridir. Bu sağcı teoriye karşı Marksist-Leninistler şunu savundular: Bozkır kuru olan bölgelerden (bir bölgeden demiyoruz) tutuşturulmalıdır. Yani silahlı mücadele, şartların elverişli olduğu bölgelerden başlatılmalıdır, ve hemen başlatılmalıdır. Bozkırın henüz kuru olmayan bölgeleri, diğer bölgelerdeki silahlı mücadelenin ateşiyle kavrulacaktır. Ve örgütümüz büyüyüp güçlendikçe, bu bölgelere de kollarını uzatacak, oralarda da silahlı mücadeleye girişecektir. Önce bütün bozkırın kurumasını beklemek sakattır. "Devrimin dengesiz gelişeceği" gerçeğine de aykırıdır. Üstelik silahlı mücadele barışçı propaganda ve eğitim çalışmalarından yüz kere, bin kere daha etkili olacaktır. Gerek Lenin yoldaş, gerek Mao Zedung Yoldaş, silahlı mücadelenin kitlelerin bilincinde nasıl sıçramalara yol açtığını defalarca belirtmişlerdir.

Bu eleştirilerden sonra revizyonistler tükürdüklerini geri yaladılar:

"Silahlı mücadeleye girişmek için önce bütün halkın bilinçlenmesi ve örgütlenmesi gerekmez" diye yazdılar. Bu kalemunlardan daha çok renk değiştiren bu burjuva sahtekarlar yukardaki beyanlarında samimi midirler? Hayır, bunu sırf kendilerine yöneltilecek eleştirileri boğmak için yapmışlardır. Samimi olsalardı eğer, özeleştiri ile yanlışlarını düzeltmeleri

gerekirdi. Hem, YIKÇ broşüründeki ifadeyi savunmaları, hem de böyle demeleri onların samimiyetsizliğinin kanıtıdır. Öte yandan, bizim eleştirilerimizden satır satır aldıkları cümleleri, bize karşı savunmaya kalkışan bu yavuz hırsızlar, bizi de "silahlar patladı mı bütün halk kendiliğinden teşkilatlanacak" demiş olmakla suçluyorlar. Böyle birşey hiçbir zaman hiç bir yerde savunulmamıştır. Sadece, 'silahlı mücadelenin' kitlelerin bilinçlenmesinde, barışçı propaganda ve eğitim çalışmasından çok daha etkili olacağı savunulmuştur. Elllerinde yazılı eleştiri metinlerinde de bu açıkça söyleniyor.

Bütün kıvırtmacalara rağmen, revizyonistler, "bütün bozkır kurutulmadaki silahlı mücadele başlatılamaz" sağcı tezini savunmaktadırlar ve bizim düşüncelerimizi tahrif etmeleri de bu tezlerini haklı çıkarmak içindir. "İhtilalci mücadelemizin silahlı mücadelenin başlatılması konusundaki görüşleri ve maceraperestlerinden tamamen farklı ve şöyledir" dedikten sonra aktardıkları üç paragraf ve dördüncü paragrafın birinci cümlesi bizim kendilerine yönelttiğimiz eleştirilerden satır satır alınmıştır. Baylar o fikirleri benimsemiş olsalardı, bunca tartışmaya lüzum bile kalmazdı. Ama hayır, onlar her fırsatta bizde aktardıkları o düşünceleri alçakça çığnıyorlar. Onları sadece depolarında yedek mal olarak bulunduruyorlar ve zaman zaman eleştirilerimizi boğmak için kullanıyorlar.

7) Safak revizyonistlerinin çizgisi, "ihtilalci kitle çizgisi" değil, ihtilâli köstekleyici bir çizgidir.

Safak revizyonistleri kendilerini, ileri bölgelere değil, geri bölgelere uydurmaktadırlar. Diyelim, bugün Türkiye'nin bazı kırlık bölgelerinde, köylüler silahlı mücadeleye hazırdır; başka bazı bölgelerinde ise henüz köylüler buna hazır değildir. Revizyonistlerin kitle çizgisi(!) anlayışı, geri olan bölgeye uymayı ve ileri olan bölge halkından kopmayı emrediyor. Bütün bozkır kurutma teorisinin vardığı bir sonuç da budur.

Köylülerin silaha sarılmak için sabırsızlık gösterdiği bölgelerde ise, ileri köylülerin gerisinde kalıyor, kendilerini geri unsurlara uyduruyorlar. Silahlı mücadeleye hazır köylüleri. "Önce bir Marksizm-Leninizmi öğren, sonra silahlı mücadeleye katılırsın" mantığıyla kösteklemek, elbette sonuç olarak, bunlardan kopmaya, geri unsurların seviyesine düşmeye yol açar. X köylük bölgesindeki çalışmalarda, ileri köylüleri nasıl kösteklediklerini gözlerimizle gördük. Bu hain burjuva baylar, derhal sınıf düşmanlarını imha etmek isteyen köylülerin karşısına çıktıkları için, onlardan kopmuşlardı. Geri ve pasif unsurlarla oyalanıyorlardı.

Böyle bir kitle çizgisi elbette "ihtilalci değil", ihtilali köstekleyicidir. İhtilalci kitle çizgisi şudur; Bütün bölgeler içinde en ileri bölge halkıyla birleşmek, orta bölgelerin seviyesini yükseltmek, geri bölgeleri kazanmaya çalışmak, En ileri bölgede de, en ileri unsurlarla

birleşmek, aradaki unsurların seviyesini yükseltmek geri unsurları kazanmaya çalışmak. Yani, daima en ileri kitlelerin, en başında olmak, fakat gerideki yağınlardan kopmamak onları ileri doğru çekmek.

Şafak revizyonistlerinin yaptığı da şudur: Kendini en geri bölgenin en geri unsurlarına uydurmak, ileri gidenleri de ayaklarından yakalayıp geri çekmek.

8) Şafak revizyonistleri, acil talepler adı altında reformizmi savunuyorlar.

Program taslağının 40. maddesinde şöyle deniliyor: "Hareketimiz, emperyalizmin gerilemesi halkın demokratik haklar kazanması ve yaşama şartlarının düzelmesi yönündeki bütün acil talep ve ihtiyaçları savunarak..."

Açıktır ki bu anlayış, bazı şartlarda, kişiyi reformizmin en derin çukuruna batırır. Yarın, köylülerin silahlı mücadelesini boğmak için gericiler kısmi bir toprak reformu uygulamasına girerse, Şafak revizyonistleri bunlara destek olacaktır. Çünkü böyle bir şey, emperyalizmin-bütün mevzilerden sökülüp atılmamak amacıyla-bir adım gerilemesi olacaktır. Halkın yaşama şartlarında kısmi bir düzelme sağlayacaktır. Hakim sınıfların iktidarlarını tehlikede gördükleri zaman, sistemin temeline dokunmadan (onlar elbette dokunamazlar), kısmi düzeltmelere gittikleri çok görülmüştür. Tarihimizdeki köylü isyanlarının çoğu bu şekilde bastırılmıştır. Bugün Türkiye'de faşist sıkıyönetim "toprak reformu" sloganıyla ortaya çıktı ve kendini daha büyük tehlikelerden korumak için, bir parça toprak da dağıtabilir. Sovyet Sosyal emperyalizminin dümen suvundan bir gerici iktidar daha fazlasını da yapabilir. Bunlar imkânsız şeyler değil, kuvvetle mümkün olan şeylerdir. Gericiler bütünü kurtarmak için parçayı niçin feda etmesinler? Bütün intiazlarını, ellerindeki bütün sermaye ve servetlerini, bütün toprak ve emlaklerini kaybetmemek için niçin bunların bir kısmını feda etmesinler? Kitlelerin bizzat bu günkü sistemi yıkmak için silaha sarıldıkları şartlarda ve yerlerde, "acil talep ve ihtiyaçları savunmak" gibi gösterişli bir sloganın arkasına saklanmak düpedüz reformist ve gerici bir tutum olur. Halkın ağızına bir parmak bal çalarak onun öfkesini yatıştırmak ve bütün arı kovanlarını kurtarmak isteyen gericilerle aynı paralele düşmek olur. Öte yandan, şehirlerde işçilerin yağın halinde ayaklanması için, silaha sarılması için vb... şartların elverişli olduğu yerlerde ve zamanlarda, işçilere "acil talep" masalları anlatmak yine düpedüz gerici şarlatanlık olur. Kölelik sisteminin kötülüğünü kavrayıp onu yıkmak için harekete geçen kölelerin karşısına, "sizin yaşama şartlarınız iyileştirilmelidir" diye çıkmak benzer. Bilinçli işçi, böyle çok bilmiş şarlatanları elinin tersiyle iterek "çekil ve volumuzdan!" diyecektir.

Revizyonist hainler, faşist sıkıyönetimin arifesinde "acil talepler" isteseyle kitlelerde Erim hükümetinin bunları gerçekleştireceği

intibainı yaratarak, sıkıyönetimin "halk dostu" çalımlarına destek olmuşlardır. Erim köpeğinin "reform kabinesi" kurulduğu zaman, "biz emekçi halkın yararına olan her türlü reformu destekleriz" diyerek tam bir gerçek reformist gibi hareket etmişlerdir. (PDA,sayı 40,s.2) Bütün Marksizm-Leninizm cılasına rağmen hâlâ aynı anlayış, aynı sağı çizgi devam etmektedir.

Marksist-Leninistler "acil talepleri, genel politik taleplerimize ve kitleler içindeki devrimci ajitasyonumuza sıkı sıkıya bağlamak" şartıyla ve "devrimci sloganların yerine kısmi talepleri asla ön plana çıkarmamak" şartıyla savunur ve desteklerler.

Birinci olarak "acil talepler" genel politik taleplerimize ve devrimci ajitasyonumuza aykırı düşmemelidir. Yani kitleler daha ileri hedefler için mücadele ederken, onlar "kısmi düzeltmeler" uğruna geriye itilmemelidir. İkinci olarak da acil talepler için mücadele daima tali kalmalıdır, devrimci sloganların yerine bunlar geçmemelidir. Reformistlerle devrimcileri birbirinden ayıran kıstaslar bunlardır. Bu ilkelere uygun düşmek şartıyla komünistler "genel olarak halkın ve özel olarak işçi sınıfının şartlarını iyi hale getirmeye yarayan talepleri" elbette savunur ve desteklerler.

Revizyonist ve reformist hainlerin yaptığı gibi her şart altında değil!

 9) Safak revizyonistleri ekonomizmin aşamalı bilinçlendirme teorisini savunuyor.

Yine program taslağının 40. maddesinde "Hareketimiz... bütün acil talep ve ihtiyaçları savunarak; yığınları mücadeleye sevkeder, bilinçlerini yükseltir ve onları silahlı mücadele saflarına kazanmaya çalışır" deniliyor.

Kitlelerin bilinçinin "acil talep ve ihtiyaçları" savunarak "yükseltileceği safsatası, Lenin yoldaşın deyimiyle, "eski bir türkü", bir ekonomizm türküsüdür. Bu türkünün güfteleri, Rusya'da 19. yüzyılın sonunda ve 20. yüzyılın başında ortaya çıkan, fakat Lenin yoldaşın "Ne yapmalı" adlı panzehiri ile öbür dünyayı boylayan mütevvefa Rus ekonomistlerine aittir. Bizim dostlar (!) o türküyü günümüz şartlarına adapte ederek tekrar piyasaya sürüyorlar. Yazık! Emeklerine yazık! Çünkü bunlara artık kimsenin on para değer verdiği yoktur.

"Yığınların mücadeleye sevk edilmesi, bilinçlerinin yükseltilmesi ve silahlı mücadele saflarına kazanılması" için, onların "acil talep ve ihtiyaçlarını" savunmak, gerçekten ekonomizmin "aşama aşama bilinçlendirme" teorisinin ta kendisidir. Bu teorinin daha kaba biçimini revizyonistler geçmiş-te şöyle savunmuşlardı: "Bize göre, kitlelerin bilinçlenmesi aşama aşama olur." (PDA...)

Haksızlık etmemek için, şunu da belirtelim: Ekonomistler, sırf ekonomik talepleri yani "somut talepleri" savunarak, kitleleri bilinçlendireceklerini (!) savunuyorlardı. Bizim revizyonistlerimiz kapsamı ekonomik taleplerden biraz daha geniş olan "acil talep ve ihtiyaçları" savunarak kitleleri bilinçlendireceklerini (!) savunuyorlar. Fakat kendileri "ekonomik taleplerle" "acil talep ve ihtiyaçlar" arasındaki kapsam farkının da bilincinde değildirler ve bir çok yerde bu iki kavramı aynı anlamda kullanıyorlar.

Kitlelerin bilinçlenmesi, ne "acil talep ve ihtiyaçlar"ın savunulması ile ne de "somut talepler"in savunulmasıyla olur. Kitleler ancak bütün siyasi gerçekleri teşhir ederek, sosyal hayatın her yönünü, her alanını, kapsayan geniş teşhir kampanyalarıyla bilinçlendirilebilir.

Lenin yoldaş Ne Yapmalı adlı eserinde ekonomistlere özgü bilinçlendirme anlayışını yerden yere çalıyor. "Aşama aşama bilinçlendirme teorisi oportünist bir tutum ifade eder" dedikten sonra biraz ilerde şöyle devam ediyor:

"Rus işçileri, polisin halka zorbaca davranışına karşı, dini mezheplere zulmedilmesine karşı, köylülerin kırbaçlanmasına karşı, isyan ettirici sânsüre, askerlere işkence edilmesine, en masum kültürel girişimlerin bastırılmasına vb...karşı niçin hâlâ bu kadar az devrimci eylemde bulunmaktadır? Böyle bir eylem 'elle tutulur sonuçlar vaatmediğinden' 'olumlu' fazla bir şey sağlamadığından, 'iktisadi mücadelenin' onları buna 'itmediğinden' ötürü müdür? (Yani 'acil talepler' uğruna mücadele onları bu 'bilinç seviyesine yükseltmediğinden' ötürü mü?)

Böyle bir görüşü benimsemek tekrar ediyoruz, hücumu gerekmediği yere yöneltmek olur, kendi burjuvaca bayağılığını 'ya da Bernstein'ciliğini' işçi yığınlarına yüklemek olur".

"...Ama sosyal demokrat işçi, devrimci işçi (ve bunların sayısı gittikçe artmaktadır) 'elle tutulur sonuçlar vaadeden' istekler (yani acil talep ve ihtiyaçlar) vb. uğruna mücadele konusundaki gevezelikleri öfkeyle reddedecektir. Çünkü o, bunun eski bir türkünün, rubleye bir kapık ekleme türküsünün yeni bir biçimde ifadesinden başka birşey olmadığını anlayacaktır.

Daha sonra Lenin bilinçli bir işçinin ağzından bu ekonomist baylara şu cevabı veriyor:

"...biz işçilerin kendi 'eylemimiz' zaten vardır. Sizin desteklemekte inat ettiğiniz, elle tutulur sonuçlar vaadeden somut istekler ileri sürerek yürütülen işçi eylemi zaten vardır. (tabii köylü eylemi de vardır.) Ve her günkü alalade mesleki hayatımız içinde çoğunlukla aydınlardan hiç bir yardım görmeksizin bu somut istekleri biz kendimiz ileri sürmekteyiz,

ama bu eylem bize yetmiyor, biz sadece 'iktisadi' politika lapasıyla beslenecek çocuklar değiliz. Biz ötekilerin bütün bildiklerini bilmek istiyoruz. Siyaset hayatının bütün yönlerini ayrıntılı olarak bilmek ve her siyasi olaya aktif olarak katılmak istiyoruz. Bunun için aydınların bizzat bizim pek iyi bildiğimiz şeyleri biraz daha az tekrarlamaları ve henüz bilmediğimiz şeyleri, fabrikadaki 'iktisadi' tecrübemizin bize hiçbir zaman öğretemeyeceği şeyleri, yani siyasi bilgileri biraz daha fazla vermeleri gerekir. vs..."

Özetleyelim: "Bütün acil talep ve ihtiyaçları savunarak, yığınların bilinçlerini yükseltmek" teorisi tamamen ekonomistlerin "elle tutulur sonuçlar vaadeden somut istekleri ileri sürerek işçileri bilinçlendirmek" "işçi eylemini yükseltmek" teorisinden mülhemdir ve ikisi arasında öz bakımdan en ufak bir fark yoktur.

10) Şafak revizyonistleri, kadro politikasında da sağ bir çizgi izliyor.

Şafak revizyonistleri, kadroların gerici bağlarıyla uzlaşıyor. İleri işçi, köylü ve aydın kadroları bütün gerici bağlardan kopararak aktif siyasi mücadelenin içine çekmek yerine, onların gerici bağlarını muhafaza ediyor.

Lenin Yoldaş, "gelişme vaadeden bir işçinin on saat fabrikada çalışmasına müsaade etmemeliyiz, onları aktif siyasi mücadelenin içine çekmeliyiz, profesyonel devrimciler haline getirmeliyiz" diyordu. Oysa Şafak revizyonistleri tamamen ters bir yol izliyorlar. İleri işçi ve köylüleri üretimden çekmek, profesyonel devrimciler haline getirmek yerine mevcut az sayıdaki profesyonel kadroyu da orada burada işe sokuyorlar, amatör devrimciler haline artan vaktini devrimci mücadeleye ayıran kisiler haline getiriyorlar. Bazı özel amaçlarla profesyonel kadroların çeşitli işlere sokulabileceğini reddetmiyoruz. Ama ^{bu} bir komünist hareketin genel politikası haline getirilemez, getirildi mi amatörlük ve istikrarsızlık bütün faaliyete damgasını basar. Genel politika, ilerleme vaadeden herkesi, bunların mümkün olduğu kadar en çoğunu profesyonel siyasi faaliyete çekmektir.

Şafak revizyonistlerinin başı olan kişi, işçi köylü kitleleri yerine burjuva çevreleriyle sarmaş dolaş olmasını haklı çıkarmak için şimdi de şu ihanet teorisini icat etti: "Özel ihtilalci görevleri dolayısıyla kişi olarak kitle bağı olmayan çelikleşmiş işçi sınıfı devrimcileri de var" ("Tasfiyeciler yazısı). Bu bay, hangi "özel ihtilalci görevlerin" kitle bağı ile çelişeceğini düşünüyor? Hiç bir 'ihtilalci görev' yoktur ki kitle bağı ile çelişsin! Tersine her ihtilalci görev, geniş ve kuvvetli kitle bağına ihtiyaç gösterir. Bellidir ki burjuva bayımız kendini

temize çıkarmak için bu teoriyi icad etmiştir. Ama bizzat kendisinin durumu "itle bağı olmayan kişilerin "çelikleşmiş işçi sınıfı ihtilalcileri" olanayacağını en kesin ve en açık delilidir. Böyleleri olsa olsa 'çelik' değil, su katılmış "ham demir" olurlar.

II) Safak revizyonistleri, devrimi imkânsız hale getiriyorlar.

Aydınlıklardan birinde"....." başlıklı bir yazıda, devrime katılan her ferdin devrimin bütün muhtemel sonuçlarını bağından bilmesi devrimin anlamını ve mahiyetini kesinlikle kavramış olması vb... şeklinde bir düşünce yer alıyordu. Aynı düşünce daha sonra da devam ettirildi. Önce okuma grupları içinde Marksizm-Leninizmi kavramış kadrolar yetiştirmek sonra bunları silahlı gruplar içinde örgütlemek anlayışı ve çabası yukardaki düşüncenin pratiğe yansımasıydı. Marksist-Leninistler Lenin yoldaşa dayanarak, revizyonistlerin bu anlayışını eleştirdiler. Lenin yoldaş şöyle diyor:

"Sömürgeelerde ve Avrupa'da küçük milletlerin ayaklanmaları olmaksızın bütün önyargılarıyla küçük burjuvazinin bir kesiminin devrimci patlamaları olmaksızın, siyasi bilince varmamış proleter ve yarı-proleter yığınların toprak aaları, kilise ve krallığın baskısına karşı milli baskıya karşı, hareketleri olmaksızın sosyal devrimin mümkün olabileceğini sanmak, sosyal devrimi reddetmektir. Sanki bir ordu bir yerde safa girecek, 'Biz emperyalizmden yanayız' diyecek, bir başka ordu bir başka yerde safa girecek, 'Biz sosyalizm istiyoruz' diyecek ve sosyal devrim olacak! Ancak böylesine gülünç, böylesine kakavan bir görüşe sahip olanlar İrlanda ayaklanmasına 'putch' dur diye kara çalabilirler.

"Kim ki 'saf' bir sosyal devrim beklemektedir, asla muradına ermiyecektir. Böyleleri devrimin ne olduğunu anlamamış lafta devrimcilerdir".

Lenin Yoldaş daha sonra şöyle devam ediyor:

"1905 Rus Devrimi bir burjuva demokratik devrimiydi. Halkın bütün hoşnutsuz sınıf, grup ve unsurlarının katıldığı bir dizi savaşı içeriyordu. Bunlar arasında en kaba önyargılara, en belirsiz, en acaip mücadele amaçlarına kendilerini kaptırmış yığınlar vardı, Japon parası alan küçük gruplar vardı, vurguncular, maceracılar vs. vardı. Fakat objektif olarak yığın hareketi çarlığın belini kırıyor, demokrasiye yol açıyordu. Bu nedenle, sınıf bilincine varmış işçiler devrime önderlik ettiler."

Lenin yoldaş, Avrupa'da da durumun farklı olmayacağını söylüyor:

"Avrupa'da sosyalist devrim. her türlü ezilen ve hoşnutsuz unsurların yığılma mücadelesinin patlak vermesinden başka bir şey olamaz. Küçük burjuvazinin ve gericilerin bazı kesimleri de kaçınılmaz olarak buna katılacaklardır. Bunsuz yığın mücadelesi mümkün değildir, bunsuz hiç bir devrim mümkün değildir; ve yine kaçınılmaz olarak bunlar harekete kendi önyargılarını, gericici hayallerini, zaafalarını ve yanlışlarını da getirecekler-

dir. Fakat objektif olarak sermayeye saldıracaklardır ve devrimin bilinçli öncüsü, ileri proletarya, çeşitli renklere bürünen, ahenksiz, alaca dış görünüşü bakımından parça bölük bir yığın mücadelesinin bu objektif doğrusunu dile getirerek, mücadeleyi birleştirip yönetme imkanını bulacak, iktidarı ele geçirecek, bankalara el koyacak, herkesin (ama farklı nedenlerle) nefret ettiği tröstleri mülksüzleştirecek ve daha başka diktatörce tedbirler alacaktır. Bunlar, tümüyle, burjuvazinin devrilmesi ve sosyalizmin zaferi olacaktır; ama, sosyalizmin zaferi kendini küçük burjuva kalıntılarından derhal 'arındıracak' değildir".

Bizim revizyonistlerin görüşü, tam da Lenin yoldaşın söylediği gibi "böylesine gülünç, böylesine kakavandır". Bizim revizyonistler, tam da Lenin yoldaşın söylediği gibi "devrimin ne olduğunu anlamamış lafta devrimcilerdir".

"Gülünç" ve "kakavan" görüşlerini, Lenin yoldaşın yukardaki satırlarını özetleyerek eleştirdiğimiz için revizyonistler bize karşı yalan ve iftiralarla saldırıya geçtiler:

"İlk gerilla birliklerine katılacak olanların devrimin muhtemel sonuçlarından haberdar olmaları gereksizdir. Çeşitli sınıflara mensup insanlar, çeşitli düşüncelerle katılabilirler" dediğimizi iddia ettiler.

Bu bayların eleştirisi aslında Lenin yoldaşı hedef almaktadır. Lenin yoldaşın yapılan aktarmaları bile bile eleştirmektedirler. Ama devrimci dürüstlükten de zerre kadar nasipleri olmadığı için, aktarmaları bizlere mal etmekte ve üstelik tahrif etmektedirler. Yukardaki ifade hiçbir yerde kullanılmamıştır. Genel olarak devrime katılacak herkesin Marksizm-Leninizmi tamamen kavraması devrimin muhtemel sonuçlarını bilmesi gerekir diye bir şart koşulamayacağı, böyle bir şartın devrimi imkansız hale getirmek olacağı söylenmiştir ki, bu tamamen doğrudur ve Lenin yoldaşın düşüncelerine uygundur.

Bu cesur (!) baylarımız bize saldırarak Lenin yoldaşı eleştirmeye kalkıştıklarına göre, aynı "gülünç ve kakavan" görüşü devam ettiriyorlar demektir.

Gerilla gruplarına kimlerin gireceğine gelince baylar, henüz Marksizm-Leninizmi kavramamış olsa bile, gericilere karşı içinde nefret taşıyan onlara karşı savaşmak isteyen, örgüt disiplinini kabul eden, gizliliğe riayet eden, yaşı ve sağlığı müsait, militan işçi, köylü, aydın kim olursa katılabilir. Ve bunlar sizin gibi kitaplar hatmetmiş cahil entellektüellerden çok daha layıktırlar. Önemli olan birinci olarak partinin önderliğini sağlamaktır. İkinci olarak bu gruplara katılanların sürekli ve sistemli bir şekilde silahlı mücadelenin seyri içinde ve bu mücadeleye ışık tutacak şekilde Marksist-Leninist ideolojik eğitimlerini sağlamaktır. Üçüncü olarak da savaş için işçi ve köylü yığınlarını seferber etmektir.

Size gelince, siz ki, "saf" bir sosyal devrim beklemektesiniz, asla muradınıza eremeyeceksiniz!

12) Safak revizyonistleri, siyasi mücadeleye silahlı mücadeleyi karşı karşıya koyuyorlar. "Siyasi mücadele" bavrağı altında, siyasi mücadelenin silâhlı biçimlerini reddediyorlar. Silâhlı propaganda ve ajitasyonu reddediyorlar.

Partinin, köylüleri örgütlendirirken kavrayacağı halkanın, gerilla grupları olması gerektiğini, diğer her türlü grup ve hücrelerin silâhlı mücadelenin ihtiyaçlarını karşılamak ve onu geliştirmek için, silahlı mücadelenin seyri içinde ele alınması gerektiğini savunduğumuz için, bizi siyasi mücadeleleri reddetmekle itham ediyorlar. Salt askeri bir bakış açısına sahip olduğumuzu söylüyorlar.

"Bunlara göre meselenin ideolojik ve politik yönünü halkımız artık kavramış olduğundan bu halledilmiştir ve şimdi bütün mesele askeri harekattır."

Bize mal edilmeye çalışılan bu saçmalıklar, hiçbir yerde ve hiçbir zaman savunulmamıştır. Revizyonistler, silahlı mücadelenin esas olmasını savunmamızdan bu sonucu çıkarttıklarına göre, kendilerinin silahlı mücadeleyi siyasi mücadelenin zıttı olarak gördüklerini ele vermektedirler. Silâhlı mücadele ile siyasi mücadeleyi birbiri ile çelişen şeyler olarak gördüklerini ele vermektedirler.

"Salt askeri" görüş açısı savaşmak için savaşmak tutumuna sahip olanların görüş açısıdır. Biz, devrimin siyasi görevlerini yerine getirmek için savaşmak istiyoruz. Kırlık bölgelerde, parti önderliğinde halk ordusunu yaratmak, mahalli ve merkezi otoriteyi adım adım parçalayarak, halkın iktidarını gerçekleştirmek için silahlı mücadeleyi savunuyoruz. Mao Zedung yoldaş şöyle diyor: "Bazı kimseler bizim 'savaş her şeye kadirdir' taraflısı olduğumuzu ileri sürerek bizimle alay ediyorlar. Evet doğrudur. Biz devrimci savaşın her şeye kadir olması taraflısıyız. Bu kötü değil iyidir. Marksisttir. Rus Komünist Partisi'nin tüfekleri sosyalizmi yarattı. Biz de ortaya demokratik bir cumhuriyet çıkaracağız. Emperyalizme karşı sınıf mücadelesinin tecrübesi bizi işçi sınıfı ile emekçi yığınlarının, silahlı burjuvazi ve toprak ağalarını ancak tüfek gücüyle yenebileceklerini göstermiştir. Bu anlamda bütün dünyanın ancak tüfekle değiştirilebileceğini söyleyebiliriz".

Bünde de mı "salt askeri" bir bakış açısı var acaba? Bu baylar silâhlı mücadelenin, yani savaşın, siyasi mücadelenin bir biçimi olduğunu bilmiyorlar mı? Silahlı mücadele, siyasi mücadelenin tek biçimi değildir ama bir biçimdir. "Savaş özel vasıtalarla sürdürülen bir siyasettir" ve "en eski zamanlardan berisiyasi bir nitelik taşımayan hiç bir savaş yoktur" (Mao Zedung). Bunlar Marksizm-Leninizmin alfabesidir.

Şafak revizyonistleri, silâhlı propaganda ve ajitasyonu da reddediyorlar.

Şafak revizyonistleri, yine, silahlı mücadelenin esas olmasını istememizden bizim kitleler arasında propaganda ve ajitasyon faaliyetini yürütmeyi reddettiğimizi çıkarıyorlar. Demek ki bunlar, silahlı mücadelenin propaganda ve ajitasyon faaliyetiyle çeliştiğini düşünüyorlar. Hayır burjuva baylar! Silahlı mücadele ile, propaganda ve ajitasyon faaliyetleri çelişmez, bunlar birbirlerinin zıttı şeyler değildir. Mao Zedung yoldaş şunu söylüyor: "Çin Kızıl Ordusu devrimin siyasi görevlerini uygulamakla görevli silahlı bir guruptur ve özellikle şimdiki dönemde kızıl ordu sadece savaşmakla yetinmez. Düşmanların silahlı kuvvetlerini yok etmek için girişilmesi gereken savaşlardan başka daha yığınlar arasında propaganda, yığınların örgütlenmesi, yığınların silahlanması, devrimci iktidarı yaratmak için yığınlara yapılan yardım ve hatta KP'nin örgütlerinin kuruluşu gibi önemli görevler de üzerine alır. Kızıl ordu sadece savaş için savaş yapmaz, savaşı yığınlar arasında propagandayı yürütmek, yığınları örgütlemek, yığınları silahlandırmak, devrimci iktidarı ortaya getirsinler diye yığınlara yardım etmek amacıyla yapar".

Ülkemizde de, halk ordusunun çekirdeğini teşkil edecek olan gerilla grupları, sadece savaşmakla yetinmeyeceklerdir. Aynı zamanda yığınlar arasında propaganda ve ajitasyon yapmak, yığınları örgütlendirmek ve silahlandırmak... gibi önemli görevleri de yerine getireceklerdir. Bu baylar, silahlı mücadeleyi siyasi mücadeleye karşıt gördükleri için, siyasi mücadeleyi sadece yayınevi faaliyeti olarak gördükleri için, bizi siyasi faaliyeti reddetmekle, kitle çalışmasını reddetmekle, propaganda ve ajitasyon faaliyetini reddetmekle suçluyorlar. Gerçekten kendileri genel olarak siyasi faaliyetin ve özel olarak propaganda ve ajitasyonunun sadece barışçı biçimlerini kabul ediyorlar. Siyasi mücadelenin silahlı biçimlerini ve silahlı propaganda ve ajitasyon faaliyetini reddediyorlar.

Özetlersek, biz silahlı mücadeleyle, diğer mücadele biçimleri arasındaki ilişkide, silahlı mücadelenin esas, diğer mücadele biçimlerinin tali olması gerektiğini savunuyoruz. Revizyonist klik ise, bunu sözde kabul eder görünüyor. Fakat bizi diğer mücadele biçimlerini reddetmekle itham ediyor. Böylece gerçekte silahlı mücadele fikrine saldırıyor. Pratikte ise, "diğer mücadele biçimleri"nden başkasını reddediyor.

Biz silahlı mücadeleyi, genel olarak politik mücadelenin ve özel olarak propaganda ve ajitasyonun bir biçimi olarak ele alıyoruz. Revizyonist-klik ise silahlı mücadele ile siyasi mücadeleyi, propaganda ve ajitasyonu karşı karşıya koyuyor. Böylece, siyasi mücadelenin silahlı biçimlerini reddediyor. Silahlı propaganda ve ajitasyonu reddediyor.

13) Safak revizyonistleri gerilla savaşını reddediyor.

Kızıl siyasi iktidarın kurulması üzerine başlıklı tahrifat kolleksiyonunda şöyle deniliyordu:

"Meselâ şehirlerdeki mücadeleyle desteklenmeyen bir köylü hareketi bastırılmaya mahkûmdur. Mesela doğu bölgesindeki bir köylü isyanı bir proletarya partisi önderliğinde Ege ve Çukurova köylülerinin mücadelesiyle başlıca sanayi şehirlerindeki işçi sınıfımızın hareketiyle desteklenmiyorsa kızıl siyasi iktidarı yaşatamaz"(abç)

Daha önce, oportünizme has muğlak ifadede şu üç noktayı tesbit etmiştik:

1) Revizyonistler, "bir köylü hareketini", yani silahlı köylü mücadelesini sadece toptan bir köylü isyanı olarak düşünmektedirler.

2) Silahlı köylü isyanının derhal bir kızıl siyasi iktidara yol açmasını ve onu yaşatmasını düşünmektedirler.

3) Bir köylü isyanının derhal bir kızıl siyasi iktidara yol açması ve onu yaşatması için de, bu isyanın diğer köylük bölgelerdeki köylülerin ve başlıca sanayi şehirlerindeki işçilerin proletarya partisi önderliğindeki mücadelesi ile desteklenmesini şart koştuklarıdır.

Daha önce, kısaca şu noktaya da işaret etmiştik: Revizyonistler kızıl siyasi iktidarın doğması için, küçükten büyüğe, zayıftan kuvvetliye, basitten karmaşığa doğru gelişen uzun süreli bir gerilla faaliyetini, bu faaliyet içinde halk ordusunun adım adım inşasını, gerilla birliklerinin düzenli ordu birliklerine doğru gelişmesini, gerilla savaşının hareketli savaşa doğru gelişmesini gerekli görmüyor. Hatta bunu düşünmüyor bile, Bir bölgede kızıl siyasi iktidarın doğması için, esas olarak o bölgede toptan bir köylü isyanını şart görüyor.

Evet, silahlı köylü mücadelesinden bahsederken, daima, revizyonistlerle biz ayrı dillerde konuşmaktayız. Onların silahlı köylü mücadelesinden anladıkları, herhangi bir köylük bölgede toptan bir köylü isyanı olmuştur. Böyle bir isyanın bir anda bastırılacağı endişesiyle de durmaksızın, başka bölgelerde örgütlenmeden ve kitlelere kumanda eder hale gelmeden, silahlı köylü hareketine girililmeyeceğini iddia etmişlerdir. Örgütlenmeleri de bu anlayışlarına uygundur: İleri unsurları gerilla gurupları içinde örgütlemek yerine köylüleri toptan bir isyana hazırlamak için eğitim gurupları içinde örgütlemek ve eğitmek!

Revizyonist baylar, bu görüşlere kendilerini öyle kaptırmışlardır ki.. ~~Gerçekte de~~ bütün hesaplarını bu hayaller üzerine kurmuşlardır. Reformcu burjuvazinin tezgahlayacağı bir askeri darbeye büyük umutlar besleniyordu. Darbe ile iktidarı ele geçiren burjuvazi toprak reformu vs. denemesine girişecekti. Köylüler ağaların topraklarına el koyacaklardı. Reformcu burjuvazi toprak ağalarıyla mücadele halinde olacağı için buna ses çıkarmayacaktı. Hatta, köylülerin silahlanmasına bile yardım edecekti (!)

Böylece kitleler halinde ayaklanan köylüler, köylük bölgelerde, revizyonistlerin de önderliğinde iktidarı kendi ellerine alacaklardı (!) Baylar böylesine ucuz ve kolay başarı hayalleri besliyorlardı. Bu sebeple de M. Belli, H.Kıvılcımlı ve D.Avcıoğlu ile birlikte askeri bir darbeyi dört gözle bekler olmuşlardı. Hatta böyle bir darbeye ortam yaratmak için, faşizme karşı mücadele adı altında darbe teşvikçiliği teorisini geliştirmişlerdi. Bugün yine aynı anlayış, biraz daha incelmış olarak devam ediyor. Mesela program taslağında, gerilla faaliyetinden tek kelime bile bahsedilmemiştir. Şafak'ta gerilla savaşı konusunda tek kelime yoktur. Silahlı mücadele biçiminin, bugün esas olarak gerilla savaşı olacağı düşüncesine rastlamak imkansızdır. Sadece köylü komitelerinin yürüteceği ve yöneteceği ne olduğu belirsiz bir mücadeleden söz edilmektedir.

Marksist-Leninist kanadın yönelttiği sürekli ve sistemli eleştiriler karşısında bir köşeye sıkışan revizyonizm, Marksist-Leninistlerin bir yazılı eleştirisinden satır satır aktarma yaparak kaleme aldıkları bir genelgede, lütfen çete savaşından da bahsetmişlerdir. Şafak revizyonistleri, dükkanlarında her çeşit malı bulunduran açığöz tüccar gibi davranmaktadırlar. Piyasaya sürdükleri mal müşteri bulamazsa, veya malın sahteliği ortaya çıkarsa, derhal onu çekip yenisini piyasaya sürmektedirler. İşte çete savaşını kabul etmiş görünmeleri de bu cinsten bir ihtiyat tedbiridir. Gerçekte gerilla savaşının gereğine ve önemine hiç bir zaman inanmamışlardır. Ve hâlâ da inanmamaktadırlar. Zaten yukarıya aktardığımız cümleler bunun delilidir. Marksist-Leninistler, ne ebedi olarak, ne de geçici olarak, hiçbir mücadele biçimini reddetmezler. Sadece, esas mücadele biçimleriyle, tali olanları birbirinden ayırırlar, tali olanı, esas olana bağımlı kılarlar. Biz bugün, silahlı mücadele içinde esas mücadele biçimi olarak gerilla savaşını görüyoruz. Gerilla savaşı, zayıf bir gücün kendinden üstün bir düşmana karşı mücadele biçimidir. Aynı zamanda köylü gerilla savaşı, köylülerin sınıf mücadelesinin gelişmesinin tabii sonucu ve en yüksek şeklidir. Köylü gerilla savaşı, yürütüldüğü bölgede, köylülerin ayaklanmaya hazırlanmanın da bir vasıtasıdır. Ve en önemli vasıtalarından biridir. Gerilla savaşı ile nihai zafer kazanılamaz. Gerilla savaşı düşmanı yıpratır, moralini zayıflatır, bozar, Düşmana nihai darbeyi düzenli ordu indirecektir. Gerilla savaşı aynı zamanda düzenli orduya geçiş vasıtasıdır. Köylü isyanları, düzenli ordunun henüz doğmadığı ve doğması için de şartların elverişli olmadığı durumlarda, gerilla savaşına dönüştürülmeli, isyan eden köylüler, gerilla birlikleri içinde örgütlenmelidirler. Düzenli ordu doğmuşsa veya doğması için şartlar elverişli ise isyan eden köylüler, düzenli birlikler halinde örgütlenebilir. Ülkenin bazı bölgeleri de düzenli ordular kurulduktan sonra da elbette gerilla savaşı devam edecektir. Ama gerilla savaşı asıl mücadele biçimi olmaktan çıkacaktır.

Düzenli ordu teşkil edilinceye kadar silahlı köylü mücadelesinin biçimi esas olarak gerilla savaşı olacaktır. Diğer bütün biçimleri buna tabi olacaktır. Düzenli ordu nispeten uzun bir mücadele sonunda, gerilla birliklerinin adım adım düzenli birliklere dönüşmesi sonucunda kurulacaktır. Revizyonist klik, belirsiz bir gelecekte, bütün ülke çapında örgütlendikten, kitlelere kumanda eder hale geldikten ve bozkırı kuruttuktan sonra(!) hem düzenli orduyu hem de buna bağlı olarak kızıl siyasi iktidarı, bir çırpıda kuruyacağını hayal ediyor. Revizyonizmin Mao Zedung Düşüncesi damgasını da sahtekarca yapıştırarak piyasaya sürmek istediği asıl mal budur.

14) Safak revizyonistleri uzun süreli savaşı reddediyor.

Program taslağının 47. maddesini ve bu maddeye yönelttiğimiz eleştiriyi özetleyerek aktarıyoruz:

"47. Demokratik halk hükümeti, hakim sınıfların muhafızlığını meslek edinmiş orduyu kaldıracak, işçi ve köylülerin genel silahlandırılmasına dayanan halk ordusunu kuvvetlendirecek... Ordudaki her türlü eşitsizlik, rütbe ve ünvanlar kaldırılacak... Askerler üzerindeki baskı ve dayak kesinlikle tasaklanacak..."

Sanki kitleler bir anda ayaklanarak iktidara el koyacaklar ve başa geçecek devrim hükümeti de derhal eski gerici orduyu silahlarından tecrit edip dağıtacak, bütün halkı silahlandırarak vs. Oysa "hakim sınıfların muhafızlığını meslek edinmiş ordunun kaldırılması" iktidar ele geçirildikten sonra ve bir anda olacak bir şey değildir. Uzun süreli hal' savaşı boyunca bu gerici ordu zaten parça parça yok edilecek, imha edilecek, silahtan tecrit edilecek vs. vs. Devrimci İktidar, bu gerici ordunun son kalıntılarını da silip süpürecekti. Program taslağından bu anlam çıkmıyor

"İşçi ve köylülerin genel silahlanmasına dayanan halk ordusu"! Şüphesiz ki, devrimci iktidar altında halk ordusunun gelişmesi bu yönde ilerleyecektir. Ama ne silahlı mücadelenin başından (yani bugün) ne de demokratik devrimle iktidar ele geçirildiği zaman halk ordusu, işçi ve köylülerin genel silahlanması ile oluşmayacaktır. Yani orduyla halk bir ve aynı şey haline gelmeyecektir. Bu daha ilerde mümkün olacaktır. Bir yandan halk ordusu küçükten büyü'e, zayıftan kuvvetliye doğru gelişecektir diyoruz, öte yandan halk ordusu nasıl olup da iktidar ele geçirilmeden önce halkın genel silahlanmasına dayanıyor ve "halk hükümeti"nin görevi onu kuvvetlendirme oluyor? Bu nasıl mümkün oluyor?

Besbelli ki yazar bütün halkın bir anda ayaklanıp silahlanacağını ve halk ordusunu teşkil edeceğini hayal ediyor.

Halk ordusunun uzun süreli bir savaş içinde adım adım inşa edilmesi gereken bizim şartlarımızda, bu ifadeler tamamen yanlıştır... Ordu ile halk bırakalım demokratik devrim öncesini, sosyalist düzende bile bir ve aynı

şey olmayacaktır. Ordu ile halk aynılaştırmaya başladığı andan itibaren, ordu artık ordu olmaktan çıkmaya, devlet devlet olmaktan çıkmaya başlamış olacaktır yani komünizme ulaşılmış olacaktır.

"Ordudaki her türlü eşitsizliğin, rütbenin, ünvanların kaldırılmasına " gelince söz konusu olan halk ordusu olduğuna göre, bunlar zaten başından itibaren olmayacaktır ki kaldırılınsın. Taslak bunları var sayıyor. "Askerler üzerindeki her türlü dayak ve baskılar yasaklanacak" ifadesinde de aynı hava var.

Demek ki taslağı kaleme alan kişi, halk ordusunun daha önce adım adım, uzun süreli savaş içinde, eşitsizlikten, rütbeden, ünvanlardan dayak ve baskılardan uzak olarak inşa edileceğini düşünmüyor. Devrimci ordunun, gerici ordu yıkıldıktan sonra, iktidar ele geçirildikten sonra, devrimci iktidar altında kurulmasını düşünüyor. Böylece uzun süreli savaşı bu savaş içinde halk ordusunun adım adım inşa edilmesini reddediyor.

15) Şafak revizyonistleri silâhlı mücadeleyi kusa çeviriyor.

Mekanik burjuva kafası, suni mantık bir çok konuda olduğu gibi silahlı mücadele konusunda da kendisini gösteriyor. Şafak revizyonistleri halk kitlelerini terbiyeli maymun gibi işaret ettikleri yerlere bastırarak silahlı mücadele yolunda ilerletebileceklerini sanıyorlar! Oraya basma, yasak! şuraya değme! Buna vurma! Şunu kırma! Silahlı mücadele değil, ip üzerinde cambazlık!

Revizyonist klik "banka soymayı" ("soyma" yerine "paraya el koyma" denmeli) ilke olarak reddediyor. Bu eylemin hangi politikaya hizmet ettiğine bakmadan bizzat eylemi reddediyor. Oysa hem işçi sınıfı devrimcileri hem de burjuvazinin temsilcileri nasıl yayın organlarını çıkarabilirse, bunun gibi burjuva devrimcileri de banka soyabilir, yerine göre işçi sınıfı temsilcileri de...

Revizyonist klik, işçi sınıfı temsilcilerinin asla banka soyamayacağını, kim yaparsa yapsın bizzat "banka soyma"nın yanlış bir şey olduğunu iddia ediyor.

"Çünkü her şeyden önce, bu gibi eylemlerin kendilerini ihtilâlcî eylemler değillerdir" (YİKÇ s.20)

"Bu eylemler, halkın gerçek ihtiyaç ve taleplerine cevap vermemektedir. Bu gibi eylemlerin daima (abç) kitlelerden kopuk kalmaya mahkum oluşunun nedeni de budur" (s.37)

"THKP, THKO, THKO gibi örgütler... yanlış hedeflere (abç) saldırıyorlar" (s.40)

"Bu gibi eylemler (abç) kitlelerin ve kadroların devrimci gücünü israf etmekte, saptırmakta, çürütmektedir".

"Banka soyma ve adam kaçırma gibi sözüm ona askeri eylemlerin hakim sınıflar tarafından yenilgiye uğratılmasında şaşılacak hiç bir şey yoktur. Bu durum, bu eylemlerin (abç), her bakımdan halk kitlelerinden kopuk kalmasının tabii sonucudur".

"Çünkü bu eylemler gerçek ihtilâlcî eylemler değildir. Bir ideolojiyi, küçük burjuva siyasi çizgisini ifade etmektedir.

Siyasi iktidar hedefine yönelmeyen; iktidarın bugünkü sahibi yerli hakim sınıflara yönelmeyen; kitlelere gerçek düşmanlarını (abç) ve siyasi iktidar hedefini açık saçık kavratmayan eylemler..." (s.75-76).

Görüldüğü gibi revizyonist kliğin önderleri, bizzat eylemi suçlamaktadırlar. Bu ifadelerin tevile gelir yanı yoktur. Açık ve kesindir! Bu baylar, iddialarında o kadar ileri gitmişlerdir ki, Lenin yoldaşı dahi tahrife girişmişlerdir.

"Lenin'de banka soymak, adam kaçırmak gibi eylemlerle ihtilâl yapabileceğini destekleyen tek kelime bulmak mümkün değildir" (s.19).

Lenin yoldaş, elbette ki bu gibi eylemlerle ihtilâl yapılacağını söylemiyor, ama bu eylemleri ilke olarak reddetmiyor da, hatta savunuyor. Grevlerle de ihtilâl yapılamaz ama grev reddedilebilir mi? Bu baylar, Lenin yoldaşın, Partizan savaşı makalesinden habersiz değillerdir. Kendilerinin çeviri listelerinde bu makalenin de adı var. Ayrıca, revizyonizmin başı olan kişi, bu makaleden şu cümleleri aktarmıştır:

"...Marksistler, bırakalım ebedi olarak, geçici olarak dahi herhangi bir mücadele biçimini reddetmezler. Bütün mücadele biçimlerini ihtilâl yoluna bağımlı kılarlar."

Lenin yoldaşın bu tamamen doğru cümlelelerini, kendilerinin sadece legal yayıncılıktan ibaret olan faaliyetlerini haklı çıkarmak için kullanmaya yeltenen bu alçaklar, Lenin yoldaşın aynı makalede, "banka soygunları"nı desteklediğini görmemiş olabilirler mi? Lenin yoldaşı dahi tahrifte bir sakınca görmeyen bu baylar, Stalin yoldaşın banka soygunları düzenlediğini bilmiyor olabilirler mi? Lenin ve Stalin yoldaşlar, banka soymak, ve desteklemek ve yürütmekle acaba "Marksizm-Leninizm'e yabancı bir ideolojiyi, küçük burjuva siyasi çizgisini" mi izlediler? Kitle çizgisine aykırı ihtilâlcî olmayan bir yol mu tuttular? Kitlelerin ve kadroların devrimci gücünü mü israf ettiler, çürüttüler, saptırdılar? Onlar da böylece "yanlış hedeflere" mi saldırmış oldular? Anarşist ve kendiliğindenci bir çalışma tarzına mı kapıldılar? Revizyonistler, üstü kapalı olarak bunu söylemiş olmuyorlar mı? "Banka soyma"nın halkın gerçek ihtiyaçlarına cevap vermediğini, onun yerine sahte talepleri geçirdiğini söylüyorlar. Bu baylara soruyoruz. Silahlanmak halkın gerçek talebi değil midir? Sahte bir talep midir? Bankalardaki paralara el koyarak silahlanmak niçin iktidar mücadelesine hizmet etmesin? Kendilerinin, ihtilâlcî mücadelenin yerine geçirdikleri "somut talepler için mücadeleden, yani "ücretler, iş saatleri, iş güvenliği, vb..." için yürütülen mücadeleden daha direkt olarak iktidar mücadelesine hizmet etmiyor mu?

Bu baylara soruyoruz? Bankerler "iktidarın bugünkü sahibi olan yerli hakim sınıflara" dahil değil mi? Bunlara saldırmak niçin "yanlış hedeflere"

saldırmak oluyor? Yoksa siz bunları devrimin dostu olarak mı görüyorsunuz? Bankerler size bu iyiliğinizden dolayı ne kadar minnettara kalsalar azdır.

"Adam kaçırmaya gelince (buna düşmanları esir almak veya teslim almak demek daha doğru olur); proleter devrimcileri ilke olarak bunu da reddetmezler. Falan ya da filan soygun olayı yanlış olabileceği gibi, bazı "kaçırma" olayları da yanlış bulunabilir ama, ilke olarak "adam kaçırmak" reddedilemez. Mesela düşman ordusunun önemli bir subayını kaçırmak esir almak, hakketmiş toprak ağalarını ve benzeri halk düşmanı zalimleri kaçırmak kurşuna dizmek vs...yanlış değil doğrudur. ihtilâlcidir, Marksist-Leninist çizgiye uygundur.

Yanlış olan, bizzat eylemin biçimi değildir. O eylemi yürütenlerin bir bütün olarak ideolojileri ve politik çizgileri yanlıştır, sakattır, İktidar mücadelesinin yerini bizzat söz konusu olan eylemlerin almış olması, bu eylemlerin mücadelenin bel kemiğini teşkil ediyor olması yanlıştır, sakattır.

Ülkemizde, silahlı mücadele esas olarak köylük bölgelerde, mahalli ve merkezi otoritenin yıkılması, yerine proletarya önderliğinde köylü hakimiyetinin kurulması hedefine yönelmelidir. Bugünkü aşamada bu mücadelenin biçimi köylülerin gerilla savaşıdır. Gerilla faaliyeti, toprak ağalarının halk düşmanı bürokratların, ihbarcılarının, faizcilerin imhasını, çeşitli şekillerde cezalandırılmalarını, paralarına, silahlarına el konulmasını, karakolların basılmasını ve silâhlara el konulmasını, canlı ve cansız bir yığın hedefe saldırıyı içerir. Fakat bütün ^{bu} saldırıların bir ortak hedefi vardır. O da, gerici otoriteyi zayıflatmak, parçalamak ve giderek yıkmak, yerine devrimci otoriteyi geçirmek! Bugün ülkemizde silahlı mücadele, esas olarak bu olmalıdır. Fakat önce de belirttiğimiz gibi bu mücadeleye destek olmak üzere "banka soymak ve adam kaçırmak" eylemleri ilke olarak reddedilemez.

Revizyonist baylar şöyle diyorlar: "Yenilginin sebebi sınıfsaldır, ideolojiktir. Halk kitlelerini seferber edememek ve hakim sınıflar önünde yenik düşmek, oportünist bir küçük burjuva ideolojisi taşımanın kaçınılmaz sonucudur". Peki baylar, başarıya ulaşan bir hareket, Marksist-Leninist midir? Proletarya ideolojisi mi taşımaktadır? Bu mantıkla siz, başarıya ulaşan bir burjuva hareketi önünde secdeye inmeye hazırsınız! O hareketin çeşitli alanlarda tezahür eden ideolojisine bakmadan, sadece sonucuna bakarak Marksist-Leninist olup olmadığına karar vermek sizin gibi burjuva kafalılara çok yakışıyor.

Şu mantığa bakın! "Halkın silahlı mücadelesi de yenilgiden geçerek çelikleşir ve düşmanı alt eder. Ama öfkeli küçük burjuva aydınlarımızın

yenilgisinden farklıdır(?) Halkın mücadelesinin yenilgileri içinde zafer tohumları taşır. Kitleler her yenilgiden dersler çıkararak yenmesini öğrenirler. Ama küçük burjuva hareketlerinin yenilgilerinden çıkaracağımız ders, bir daha böyle hareketlere girismemektir" (84-85) (abç).

Saçmalamak dediğin bu kadar olur!

Bir kere, her yenilginin iki sebebi vardır. Birincisi objektif sebep: Objektif şartlar, belli bir gücün aleyhine diğerinin lehine ise zayıf olan için bu şartlarda yenilgi kaçınılmazdır. İkincisi subjektif sebep: Objektif şartlar başarı kazanmaya elverişli olduğu halde, hata yapan yani dış dünyanın kanunlarını kavrayıp, düşüncesini ve davranışlarını bu kanunlara uydurmayan, yani gerçeğe aykırı davranan yenilgiye uğrar. Hangi sınıf, grup, örgüt, kişi yenilirse yenilsin sebep yukarıdakilerden biri veya her ikisidir. Küçük burjuva aydınlarının yenilgisi de, işçilerin köylülerin yenilgisi de bu iki sebepten ileri gelir. Tamamen farklı olan nedir?

İkincisi, "halkın yenilgileri içinde zafer tohumları taşır" deniliyor. Evet ama niçin? Çünkü işçiler ve köylüler objektif olarak yenme imkanına sahiptir; subjektif olarak, gerçeği kavradıktan ve mücadeleyi bu gerçeğe uygun olarak yürüttükten sonra, yenmesi için sebep yoktur. İşte yenilgiler, halkın gerçeği kavramasına, ona uygun düşmesine ve hareket etmesine yardım eder.

Küçük burjuva aydınlarına gelince onların yalnız başlarına objektif olarak, düşmanı yenme imkânları yoktur. Ama onların yenilgileri de, gerçeklerin kavranmasına ve düşüncemizin ve davranışımızın bu gerçeklere uydurulmasına hizmet eder. Mesela bunların yenilgilerinden bu gerçeği kavrarız İşçiler ve köylüler, harekete geçirilmeden düşmanı yenmeye imkan yoktur. Bu anlamda, onların yenilgileri de içinde zafer tohumları taşır. Çünkü, yenilgi, objektif gerçeğin kavranmasına, küçük burjuva aydınların halkla birleşmesine yol açar.

İdealist bay bambaşka bir sonuca, bir daha banka soymamak gerektiği sonucuna varıyor! Üstelik, küçük burjuva aydınlarını da halktan saymamak gibi, yepyeni bir teori yaratıyor.

THKO, THKP, THKC iki küçük burjuva akımıdır. Bunlar kitlelerin sınıfsal mücadelesinin yerine, bir avuç öfkeli aydının komploculuğunu geçirmek istedikleri için ideolojileri her bakımdan, proletarya ideolojisine, Marksizm-Leninizmin evrensel ilkelerine aykırı olduğu için komünist değildirler! Banka soymalarından dolayı ve başarısız oldukları için, komünist olmadıklarını söylemek, neşteri vurulmaması gereken yere vurmaktır! Çünkü bir komünist hareket de yukarıda belirttiğim gibi, iktidar mücadelesini destekleyecek şekilde, banka soygunlarına girişebilir ve hatta hatalar

yaptığı için başarısızlıklara da uğrayabilir. Ama, sizin mekanik düşünmeye alışmış beyniniz, bir türlü bunu almıyor!

Yine revizyonist klik, YİKÇ adlı gevezelikler ve saçmalıklar şahase-rinde, şehirlerde gerilla faaliyetine girişilmesini ilke olarak reddedi-vor! Şehirlerde gerilla faaliyetini ilke olarak reddetmek, silahlı müca-deleyi kalıplara döken (a),(b),(c) diye sıralayan anlayışın ifadesidir. Ülke çapında, bir bütün olarak düşman bizden güçlü olduğu sürece, şehir-lerdeki politikamız, esas olarak "kuvvet toplama ve fırsat kollamaktır" Ve zaman zaman ayaklanmalar düzenleyerek köylük bölgelere çekilmektir.

Bunun yanında birincisi, kırılık bölgelerdeki mücadeleye destek olmak üzere ikincisi, gerici saldırılara karşı aktif savunma vasıtası olarak; üçüncüsü, kuvvet biriktirme vasıtalarından biri olarak şehirlerde de gerilla eylemlerine girişilebilir ve girişilmelidir. Bu amaçlarla banka soyulabileceği gibi, yani hükümetin ve gericilerin paralarına el konula-bileceği gibi, şehirlerde sınıf düşmanları da imha edilebilir; mesela, polis ajanları, faşist subaylar, işkenceci polisler, faşist teşkilatla-rın elebaşlıları, zalim patronlar ve yordakçıları, grev kırıcılar, ajan provakatörler, ihbarcılar, devrimcileri kurşunlayanlar ve bunlara idam cezası verenler, emperyalizmin ajanları vs...kurşuna dizilebilir. Ayrıca ulaştırma ve haberleşme hatları felce uğratılabilir, cephanelikler, aske-ri depolar, vb. soyulabilir. veya sabote edilebilir, önemli evraklara el konulabilir veya bunlar imha edilebilir, hapishaneden adam kaçırılabi-lir, bazı askeri üslere ve karargâhlara, polis karargahlarına, faşist teşkilatların merkezlerine sabotajlar düzenlenebilir, vs.

Revizyonist baylarımız bütün bunları reddediyorlar. Onların silahlı mücadeleyi, Lenin yoldaşın eleştirdiği ve "kakavanlıkla" itham ettiği şekilde anladıklarına bundan daha iyi örnek olabilir mi?

Demagojiye imkan vermemek için bir kere daha tekrarlayalım: Biz, yu-kardaki eylemleri ilke olarak benimserken, toprak devrimi için köylük bölgelerde yürütülecek silahlı mücadelenin esas olması gerektiğini, se-hirlerdeki mücadelenin ve diğer bütün mücadele biçimlerinin ona tabi ol-ması gerektiğini asla akıldan çıkarmıyoruz.

Fakat revizyonist klik, hiçbir dereden su getirerek durmadan köstekle-diği silahlı mücadeleyi, bir de sağına soluna sınır kazıkları dikerek, iyice kuşa çeviriyor; silahlı mücadeleyi, karmaşık çok renkli, inişli çıkışlı olarak değil, kendilerinin masa başında makale yazması gibi, ba-sit tekdüze ve dümdüz birşey olarak görüyor.

"Komünist hareketin belli bazı ihtiyaçlarını karşılamak gerektiğinde bu tür eylemleri yasaklamak söz konusu olamaz".

Devrimci ahlâk, istikrar ve ilke namına zerre kadar birşey tanıdıkla-rı yok bu revizyonist hainlerin. Bizzat eylemleri yerin dibine batırdık-tan sonra şimdi de bazı ihtiyaçları karşılamak için bütün eylemler"in

yapılabileceğini kabul etmiş gözüküyorlar. Bu konuda artık doğru düşünmeğe başladıkları için mi? Hayır. (Çünkü o takdirde, "Yaşasın ihtilâlcî Kitle çizgisi" denilen paçavrayı yakmaları gerekirdi). Sadece eleştiri oklarından pek nazım vücutlarını korumak için! Üstelik şehirlerde gerilla faaliyetinin anlamını ve önemini yine de kavrayamamışlardır. Belirttiğimiz gibi, şehirlerde gerilla eylemlerinin amacı bazı ihtiyaçları karşılamaktan da ibaret değildir. Şehirlerde girişilecek gerilla faaliyeti köylük bölgelerdeki mücadeleye destek olarak, geçici saldırılara karşı aktif savunma vasıtası olarak kuvvet biriktirme vasıtalarından biri olarak önem taşır. Revizyonist baylar meselenin özünü yine de kavrayamamışlardır.

16) Şafak revizyonistleri Başkan Mao'nun kırmızı siyasi iktidar öğretisini tahrif ediyorlar.

Mao Zedung yoldaş, Çin'de kırmızı siyasi iktidarın varolabilmesini aşağıdaki şartlara bağlamaktadır:

- 1) Çin'in iktisadi bakımdan yarı-sömürge bir ülke olması ve bunun sonucu olarak savaş ağaları arasında savaş olması.
- 2) Sağlam bir kitle temelini mevcut olması.
- 3) Ülke çapında devrimci durumun yükselmeye devam etmesi.
- 4) Oldukça güçlü düzenli bir kırmızı ordu.
- 5) Doğru politika izleyen güçlü bir komünist partisi.
- 6) Kendine yeterli beslenme kaynakları.
- 7) Askeri harekate elverişli bir arazi.

Mao Zedung yoldaş önceleri Çin'de kırmızı siyasi iktidarın varolabilmesinin en önemli şartı olarak beyaz rejimin savaş içinde olmasını görüyordu. Beyaz rejimin savaş içinde olmasını da Çin'in yarı-sömürge yapısına bağlıyordu. Çünkü emperyalist ülkelere bağlı olan savaş ağaları klikleri arasında çatışmalara ve savaşlara yol açıyordu. Oysa emperyalizmin doğru yönetim altında olan sömürge ülkelerde esas olarak bir tek emperyalist ülkenin hakimiyeti söz konusu olduğu için ülkedeki gerici klikler arasında silâhlı savaşlar da olamazdı.

II. Dünya savaşında şartlar değişti. Emperyalizm ağır bir darbe yedi. Yeni sosyalist ülkeler ortaya çıktı. Emperyalist sistemin devri buhranlara sıklaştı ve şiddetlendi. Uzak doğu'da silâhlı mücadeleye giren halklar emperyalizme ağır darbeler indirdiler, silâhlı kuvvetler teşkil ettiler. Bütün bunların sonucu olarak, dünya çapında kuvvetler dengesi emperyalizmin ve gericiliğin aleyhine tamamen değişti. Yeni şartlarda artık sömürge ülkelerde de ülkenin kırık bölgelerinde kurtarılmış bölgeler yaratmak, buralardan büyük şehirleri kuşatmak, uzun süreli savaşlar vererek ülke çapında iktidarı ele geçirmek mümkün hale geldi. Mao Zedung yoldaş

da bu yeni şartlara uygun olarak kıvıll siyasal iktidarın yaşamasıyla ilgili görüşünde değışiklik yaptı.

Mao Zedung yoldaşın kıvıll siyasal iktidarın yaşaması için gerekli gördüğü birinci şartı artık şöyle ifade edebiliriz!

Kıvıll siyasal iktidar ister sömürge olsun ister yarı-sömürge olsun bütün geri ülkelerde mümkündür. Sadece emperyalist ülkelerde mümkün değildi

Yine Mao Zedung yoldaşın Çing-Kang Dağlarındaki mücadele yazısından anlıyoruz ki kıvıll siyasal iktidar bir kere doğduktan sonra doğru bir politika izlemek şartıyla devrimci durumun nispeten gerilediğı, hakim sınıflar arasında nisbi bir barışın sağlandığı, yani iktisadi ve siyasal krizin yerini nispi bir istikrarın aldığı dönemlerde de yenilgiye yol açacak başka objektif sebepler yoksa kıvıll siyasal iktidar yaşayabilir. Mao Zedung yoldaş, Ağustos yenilgisini devrimci durumun artık yükselmemiş olmasına bağlamıyor, parti içindeki bazı kimselerin istikrar döneminde kriz döneminin taktiklerini aynen uygulamalarına bağlıyor. Yani geçici bir süre için devrimci durum gerilediğı halde doğru bir politika izlenseydi yenilgi olmazdı, diyor. Ve devrimci durumun yükselmeye devam ettiğı dönemlerde nispeten daha "maceracı" bir politika, devrimci durumun gerilediğı dönemlerde ise toprak kazanmaktan ziyade kurtarılmış bölgeyi sağlamlaştırma politikası güdülmesi gerektiğine işaret ediyor.

Devrimci durumun ülke çapında yükselmesi kıvıll siyasal iktidarın yaşamasını ve kurtarılmış bölgenin genişlemesini kolaylaştıracaktır. Devrimci durumun geçici olarak ve nisbeten gerilemesi "kıvıll siyasal iktidarın yaşaması"nı olumsuz yönden etkileyecektir. Ama doğru bir politika izleyerek, kıvıll siyasal iktidar korunabilir ve hatta genişletilebilir. Devrimci durumun uzun süre mevcut olmaması halinde kıvıll siyasal iktidar yaşayamaz. Fakat" emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediğı çağımızda" emperyalizm ve gericilik için artık uzun süreli istikrar dönemleri hayaldir.

Revizyonistler Bizi şöyle suçluyorlar:

"Mao Zedung yoldaşın devrimin (??) ülke çapında yükselmesi şartını Çing-Kang Dağlarındaki Mücadele yazısında bıraktığını iddia ediyorlar".

Bir kere "devrimin ülke çapında yükselmesi" değil, "devrimci durumun ülke çapında yükselmesi". İkincisi de, yukardaki iddia iftiradan ibarettir. Bir kere kıvıll siyasal iktidar kurulduktan sonra devrimci durumun bir süre için gerilemesine rağmen ve bunun olumsuz etkisine rağmen eğer doğru bir politika izlenirse kıvıll siyasal iktidarın ayakta tutulabileceğı söylendi. Bu başka bir şeydir, iddiada ileri sürülen başka bir şeydir.

"Kıvıll siyasal iktidarın varolması" açısından ülkemizin durumu nedir?

1) Ülkemiz yarı-sömürge yarı-feodal bir ülkedir. Bu açıdan ülkemizde kızıl siyasi iktidar imkanı mevcuttur.

2) Ülkemizin her bölgesinde değil ama, birçok bölgesinde kuvvetli bir kitle temeli mevcuttur. Köylüler son yıllarda birçok demokratik mücadelelerden geçmişler; köylük bölgelerimizde bugüne kadar görülmedik bir birikim meydana gelmiştir. Bu açıdan da ülkemizde siyasi iktidar için şartlar elverişlidir.

3) Devrimci durum gerek dünya çapında ve gerekse ülke çapında son derece elverişlidir. Geçici ve kısa süreli istikrar dönemleri olsa bile devrimci durum esas olarak yükselmeye devam ediyor. Bu "emperyalizmin toptan çöküşü, sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği" çağımızın en bariz en tipik özelliğidir. Kızıl siyasi iktidar için bu bakımdan da şartlar elverişlidir.

4) Yeterli beslenme kaynakları, esas itibariyle ülkemizin iktisaden geri bölgelerinde mevcuttur. Bu bölgelerin kuşatılması büyük şehirlerle yani pazarlarla olan ilişkilerinin kesilmesi halinde de üretim ve tüketim ilişkileri aksamadan devam edebilir. Oysa büyük pazarlara sıkışık-ya bağlı bölgelerin, yani ürünleri geniş ölçüde büyük pazarlarda satılan ve tüketim için gerekli ihtiyaç maddeleri büyük ölçüde büyük pazarlardan sağlanan bölgelerin kuşatılması, büyük şehirlerle ilişkisinin kesilmesi halinde o bölgelerde iktisadi hayat felce uğrar, kızıl siyasi iktidar çöker.

İktisaden geri bölgelerin kendine yeterli ekonomik kaynaklara sahip olmasının yanı sıra buralar aynı zamanda merkezi otoritenin zayıf olduğu ulaşım ve haberleşme imkânının kısıtlı olduğu bölgelerdir. Mahalli feodal otorite daha ziyade bu bölgelerde hüküm sürer, Gerici iktidarın ve emperyalizmin askeri yığınakları, geniş istihbarat şebekeleri vb... büyük şehirlerde ve iktisaden gelişmiş bölgelerdedir. Devrimciler esas olarak iktisaden geri bölgelere çekilmeli, buralara dayanmalı, buraları devrimin üsleri, sağlam kaleleri haline getirmeli ve düşmanın üs edindiği iktisaden gelişmiş bölgelere ve büyük şehirlere buralardan saldırmalıdır. Bu nokta Mao Zedung yoldaşın geliştirdiği halk savaşı teorisinin, Çin ve Vietnam deneyinin önemli bir unsurudur.

Ülkemizin özellikle doğu ve Güneydoğu bölgeleri "yeterli beslenme kaynakları" açısından son derece elverişlidir. Diğer bazı köylük bölgelerimizde de bu şart kısmen mevcut olmakla birlikte Doğu ve Güneydoğu bölgelerimize nisbeten daha zayıftır.

5) "Askeri harekate elverişli arazi". Tayin edici olmamakla beraber Kızıl siyasi iktidarın varolmasını etkileyen faktörlerden biri de budur. Ve ülkemiz bu açıdan sonsuz imkânlarla doludur.

Bugün Türkiye'de kızıl siyasi iktidarın mevcut olabilmesi için eksik olan şey "doğru bir politika izleyen güçlü bir komünist partisi" ve "dü-

zenli kıvıl ordudur". O halde, ülkemizde kıvıl siyasi iktidarın varolması meselesini inceleyen bir komünistin varacağı sonuç şudur: Kıvıl siyasi iktidarı kurmak için görevimiz "doğru bir politika izleyen güçlü bir komünist partisi" ve "düzenli kıvıl ordu" inşa etmektir. Esas olarak kıvıl siyasi iktidar için gerekli diğer şartların olduğu bölgelerdeki bu şartlar sağlam bir kitle temeli, yeterli beslenme kaynakları ve askeri harekate elverişli arazidir. bugünden silahlı mücadeleye girerek parti ve ordu inşa edildiği taktirde kıvıl siyasi iktidar kurulabilir. Yani parti ve ordu silahla mücadele içinde inşa edilmelidir. Silahlı mücadele süresinde, ki bu nisbeten uzun bir süreçtir, parti belli bir güce eriştiği ve halk silahlı kuvvetleri oldukça güçlü düzenli birliklere dönüştüğü zaman kıvıl siyasi iktidar ülkemizin bazı bölgelerinde bir gerçek haline gelecektir. Ve kıvıl siyasi iktidar bir kere gerçekleştikten sonra da geçici ve kısmi istikrar dönemleri olsa bile doğru bir politika izlemek şartıyla ayakta tutulabilir.

"Kıvıl siyasi iktidarın mevzii olarak yürütölen bir mücadeleyle kurulabileceğini söylüyorlar". Marksist-Leninistler hiçbir zaman ve hiçbir yerde böyle bir şey iddia etmediler!

Ama, Mao Zedung voldaşın ileri sürmediği "ülkenin her köşesinde, bütün köylerde ve şehirlerde proletarya partisi önderliğinde mücadele yoksa, kıvıl siyasi iktidar olamaz" şeklinde bir şart da ileri sürmediler. Sadece yukarda sıralanan yedi şartın bir araya gelmesi halinde kıvıl siyasi iktidarın mümkün olabileceğini söylediler.

Revizyonistler ise Başkan Mao Zedung'un kıvıl siyasi iktidar öğretisini tahrif ederek ülkemizde kıvıl siyasi iktidarın varolmasını imkansız hale getirecek şartlar ileri sürdüler. Revizyonistlerin ileri sürdüğü şartlar şunlardır:

- 1) Gerici rejim içindeki parçalanmalar.
- 2) Geçmişte köylü isyanları olması.
- 3) Ülkenin her köşesinde, bütün köylerinde ve şehirlerinde kitlelerin komünist partisi önderliğinde mücadeleye girmiş olması.
- 4) Düzenli bir kıvıl ordu.
- 5) Güçlü bir komünist partisi.

Revizyonistler Mao Zedung voldaşın kıvıl siyasi iktidar öğretisini işte bu şekle soktular. Bu şartları ülkemiz açısından incelerken vardıkları sonuçlar da şunlardır:

- 1) Çağımızda kıvıl siyasi iktidarlar ister sömürge ister yarı-sömürge bütün geri ülkelerde mümkündür; sadece emperyalist ülkelerde mümkün değildir demek yerine Mao Zedung voldaşın "savaş ağaları arasında savaş olması" tezini Türkiye'ye uygulamaya kalkıştılar. II. Dünya savaşından sonra ortaya çıkan yeni durumu, Mao Zedung voldaşın değişen duruma uygun olarak bu konuda görüşünde değişiklik yaptığını hesaba katmadılar. "Kıvıl

Siyasi iktidarın kurulması meselesi üzerine" başlıklı tahrifat kolleksiyonunda yazar Türkiye'nin şartlarını Mao Zedung yoldaşın terkettiği görüşe, bu görüşü de Türkiye şartlarına uydurmak için ıkınıp sıkınıyor, buram buram terler döküyor. Hem de yarı-sömürge ülkede bulunması doğal olan çelişmeleri sıralıyor ve "beyaz rejimin savaş içinde olması" şartının Türkiye'de bu şekilde tezahür ettiğini ispatlamaya çalışıyor.

Revizyonistler Mao Zedung yoldaşın terkettiği şartlar üzerinde ısrar etmek ve Türkiye'yi bu şarta uydurmaya çalışmakla ülkemizde kızıl iktidarın doğması ve yaşaması konusunda tereddüt uyandırıyorlar. aynı tereddüdü sadece Türkiye için değil diğer yarı-sömürge ve özellikle sömürge ülkeler için de uyandırıyorlar.

"Mao Zedung yoldaş bütün yarı-sömürge (ve sömürge) ülkeler için de geçerli olmak üzere şunu belirtiyordu: Kızıl siyasi iktidar şartlarından biri beyaz rejimi parçalanma ve savaş içinde olmasıdır."

Bu ifade tamamen revizyonistlerin kendi imalatlarıdır. Çünkü Mao Zedung yoldaş sömürge ülkelerde beyaz rejim içinde Çin'de olduğu gibi bir parçalanma ve savaş mümkün görmüyordu. Daha sonra sömürgelerde kızıl siyasi iktidarın mümkün hale gelmesi, bu ülkelerde beyaz rejim içinde savaşların olması değildir. Dünya çapında emperyalizmin ve gericiliğin son derece zayıflaması ve çöküşe gitmesidir. Bu durum sömürge ülkelerde de devrimci güçler lehine son derece elverişli şartlar yaratmıştır. Ayrıca ister sömürge ister yarı-sömürge olsun bu ülkelerde beyaz rejim tarafından kuşatılmış kızıl siyasi iktidara mümkün kılan diğer bir özellik de ülkenin iktisaden geri bir yapıya sahip olmasıdır. Kızıl siyasi iktidarın çepeçevre kuşatıldığı halde ayakta durabilmenin bir sebebi de budur. Emperyalist bir ülkede bu şartlar mevcut olmadığı için (gerici rejim içinde parçalanmalar mevcut olduğu halde) kızıl siyasi iktidar mümkün değildir.

2) Mao Zedung yoldaş kızıl siyasi iktidarın doğduğu ve yaşadığı bölgelerin daha önce köylü isyanlarının olduğu, köylülerin kitleler halinde demokratik devrime katıldıkları bölgeler olduğunu söylüyor. Bu şartın özünü şudur: Kızıl siyasi iktidar sağlam bir kitle temeline sahip olan bölgelerde varolabilir. Köylü hareketlerinin olduğu bölgelerde kuvvetli bir kitle temeli mevcut olduğu için buralarda kızıl iktidar varolabilmektedir. Revizyonist yazar meselenin özünü bir yana itiyor, şekle bağlı kalıyor. Ta Selçuklular ve Osmanlılar döneminin köylü ayaklanmalarını bir tarih yazarı gibi sıralıyor, ama bu köylü hareketlerinin meydana geldiği yerlerde bugün kuvvetli bir kitle temelini mevcut olup olmadığını, yani meselenin özünü elebile almıyor! Revizyonistler kızıl siyasi iktidarın doğması ve yaşaması şartları gerçekte kavramamışlardır, bir sürü laf yığını arasında meselenin özünü ortadan kaldırmışlardır.

3) Revizyonistler "devrimci durumun ülke çapında yükselmesi" şartını önce de işaret ettiğimiz gibi, "devrimci hareketin ülke çapında yükselmesi haline sokmuşlardır. Daha sonra bu şartı partinin ülkenin her yanında örgütlenmesi ve kitlelere kumanda eder hale gelmesi, bu partinin önderliğinde ülkenin her köşesinde, bütün şehirlerde ve köylerde, bütün kitlelerin mücadeleye sokulması haline getirmişlerdir. Bu olmaksızın kıvıllı siyasi iktidarın yaşamasının ve doğmasının imkansız olduğunu iddia etmişlerdir. Üstelik bu şartı silahlı mücadelenin de başlatılması şartı olarak ileri sürmüşlerdir. Bu teori Mao Zedung yoldaşın kıvıllı siyasi iktidar öğretisi bizim burjuva bayların acizane bir katkıları(!) olsa gerek. Veya Mao Zedung yoldaş "düzeltiyor" olmalıdır. (!)

Ülke çapında örgütlenmiş olmak ve işçi köylü yığınlarına komünist partinin önderliğini kabul ettirmek, onların mücadelesini yönetir hale gelmek elbette iyi istenir bir şeydir. Ve devrimin ülke çapında zafere ulaşması ancak bunu sağladığımız zaman mümkün olacaktır. Eğer yukardaki şartlar mevcutsa hem silahlı mücadele ve hem de elverişli bölgelerde kıvıllı siyasi iktidarın doğması ve yaşaması oldukça kolaylaşır. Fakat, ülke çapında örgütlenip bütün işçi köylü kitlelerine kumanda eder hale gelmeden kıvıllı siyasi iktidarın var olamayacağını söylemek, kıvıllı siyasi iktidarı imkansız hale getirmekle birdir. Marksist-Leninistler bugün ülke çapında teşkilatlı değillerdirler. Bütün köylük bölgelerde ve şehirlerde bütün işçiler ve köylüler henüz Marksist-Leninistleri izlemiyorlar. Fakat silahlı mücadele içinde parti ve ordu inşa edilirse "doğru politika izleyen güçlü bir parti" ve "oldukça güçlü bir kıvıllı ordu" inşa edilirse, henüz parti yukarıdaki en mükemmel nitelikleri kazanmadığı bir dönemde de diğer şartların elverişli olduğu bölgelerde kıvıllı siyasi iktidar mümkün olabilir. Birinci olarak kıvıllı siyasi iktidarın doğması ve yaşaması için bütün köylük bölgelerde teşkilatlı olmak ve halka kumanda ediyor olmak iyi bir şeydir ama zorunlu değildir. "Doğru bir politika izleyen güçlü bir parti" ve "oldukça güçlü bir düzenli ordu" inşa edilmişse henüz parti bütün ülkeyi ve bütün kitleleri kucaklayamadığı bir dönemde elverişli bölgelerde kıvıllı siyasi iktidarlardan doğabilir ve yaşayabilir. İkinci olarak bazı köylük bölgelerde kıvıllı siyasi iktidarlardan yaşaması için bütün şehirlerin desteğini almayı şart koşturmak veya başlıca sanayi şehirlerinin parti önderliğindeki desteğini şart koşturmak, yine kıvıllı siyasi iktidarı imkansız hale getirmektedir. Böyle bir destek iyi bir şeydir ama zorunlu değildir. Köylüler komünist partinin önderliğinde sırf kendi kuvvetlerine dayanarak kıvıllı iktidarı kurabilir ve yaşatabilirler. ama ülke çapında iktidarı ele geçiremezler. Revizyonist baylarımızın iddiasına göre eğer başlıca sanayi şehirlerinin parti önderliğindeki desteği kazanılabırsa kıvıllı siyasi iktidar varolamaz. Düşünün ki başlıca sanayi şehirleri daima ülkenin en büyük şehirleridir. Düşmanın en güçlü olduğu şehirlerdir ve devrimin son dönemle-

rine kadar elinde tuttuğu şehirlerdir. Gericiler bunlarla uzun süre kesin hakimiyet sağlayabilirler ve işçi mücadelesini belli ölçülerde bastırabilirler. Böylece köylülerin silahlı mücadelesi bu değerli destekten bir ölçüde mahrum bırakılabilir. O takdirde köylük bölgelerde kızıl siyasi iktidar kurulamayacaktır (!). İşte revizyonistlerin kızıl siyasi iktidarı imkansız hale getiren bir tezi de budur. Gerçekte revizyonistler ne kadar aksini söylerlerse söylesinler beyaz rejim tarafından kuşatılmış kızıl siyasi iktidarların varolmasıyla ülke çapında iktidarın ele geçirilmesini bir ve aynı şey olarak görüyorlar. Ülke çapında iktidarın ele geçirilmesi ve kesin zaferin kazanılması için gerekli şartları kızıl iktidar için de zorunlu sayıyorlar.

4) Revizyonistler kızıl iktidarın varolması şartlarından biri olan "kendine yeterli beslenme kaynakları" şartını tamamen es geçiyorlar. Devrimci safların geri kalmış köyleri ileri sağlam üsler haline getirmeleri, devrimin büyük askeri politik, ekonomik ve kültürel kaleleri haline getirmeleri, kır bölgelerine saldırmak için şehirlerden yararlanan alçak düşmanlarla buralara dayanarak savaşmaları ve böylece uzun savaşlar yoluyla giderek devrimi tam zafere ulaştırmalarının şart olduğunu kavramıyorlar. Savaşı sürdürmek, devrimci güçleri geliştirmek, pekiştirmek henüz devrimin güçleri yetersizken güçlü bir düşmanla kesin savaştan kaçınmak için iktisaden geri bölgeleri üs yapmak, buralara dayanmak şarttır. İktisaden gelişmiş bölgelerde ve büyük şehirlerde bu imkân yoktur.

Askeri harekate elverişli arazi fazla önemli olmadığı için onun üzerine de durmuyoruz. Fakat Türkiye'de kızıl siyasi iktidarın kurulması için kavranacak halkanın partinin ve ordunun silahlı mücadele içinde inşa edilmesi olduğunu bugün Türkiye'de kızıl siyasi iktidarın varolması için bu iki şartın eksik olduğunu revizyonistler es geçiyorlar. Burjuva baylar Marksist-Leninistleri "Çin devriminin kötü bir kopyacılığını yapmak"la itham ediyorlar. Kopya yapmakta kendileri kadar usta olmadığımızı kabul ediyoruz ama onlar da lütfen kızıl siyasi iktidar meselesinde sıfır numaralık bir başarı (!) göstererek sınıfta çaktıklarını kabul etsinler.

17) Safak revizyonistleri hakim sınıfların "devlet güçlüdür" teorisinin gönüllü misyonerliğini yapıyorlar.

"Türkiye'nin nispeten güçlü bir merkezi devlet geleneğine sahip olması ve diğer yarı-sömürge ülkelere göre güçlü bir ordunun varlığı" (Kızıl Siyasi İktidar Meselesi Üzerine)

"Merkezi devlet teşkilâtının ve hakim sınıfların ordusunun relatif güçlü olması".

"Hakim sınıfların devletin merkezi olarak (?) ülkemizin özelliklerinden dolayı güçlü olması, bu maceraperestlerin devamlı olarak gözden kaçırmaya çalıştıkları bir gerçektir".

Burjuva ajanlarının dini bütün bir papaz gayretkeşliğiyle misyonerliğini yapmaya giriştikleri fikirler bunlardır. Sıkıyönetim komutanlarının bildirilerinde ödünç alınmış olan bu cümleler hem son derece yanlış, hem de kesinlikle zararlıdır. Yanlıştır çünkü bir ordunun gücünün ölçüsü sadece insan sayısı değildir. O ordunun silâh gücü, diğer imkânları, moral gücü, kitle desteği, savaş tecrübesi ve yeteneği, saflarındaki birlik ve dayanışma, bütün bunlar hepsi birden bir ordunun gücünün veya zayıflığının ölçüsü olabilir.

Türkiye'de gerici ordu, evet, sayı olarak kalabalıktır. Fakat silâh ve cephaneleri genellikle hurdadır. Amerikan emperyalizminin artıklarıdır. Uzun süre kullanmaya asla elvermezler. Ordunun moral gücü sıfırdır, milliyetçilik aşısıyla takviye etmeğe çalışmaktadırlar ama bu aşının tesiri de artık vadesini doldurmak üzeredir. Erler, assubaylar ve küçük rütbeli subaylar genellikle inançla değil, faşist disiplinle görev yapmaktadırlar. Özellikle işçi köylü çocuğu olan erler arasında işçilere köylülere karşı silâh kullanmama eğilimi hızla artmaktadır. Sıkıyönetim barbarlıkları, ordunun açıkça işçi ve köylü kitlelerine karşı parabalalarının ve toprak ağalarının koruyuculuğunu yapması, onu kitlelerden hızla koparmıştır ve koparmaktadır. Milli baskının aracı olması sebebiyle azınlık milliyetlerden ve özellikle Kürt halkından tamamen tecrit olmuştur. Öte yandan Türkiye'de ordu kuruluş savaşından beri savaş yüzü görmemiştir. En yüksek rütbeli ve en tecrübeli (!) subaylar bile masa başında ve kitaplar arasında, savaş yüzü görmeden yetişmişlerdir. Gericici ordu en yakın zamanda Kore'de boyunun ölçüsünü almıştır. Orada kahramanlık palavraları bir balon gibi sönmüştür. Gericici ordunun saflarında dayanışma ve birlik yoktur. Önce çeşitli gerici klikler arasında parçalanmıştır. Sonra erlerle subaylar arasında nefrede varan bir zıtlasma vardır. Son yıllarda ülkemizde hızla gelişen devrimci hareket kitleleri genel ölçüde sarsmıştır. Birçok er askere devrimci düşünceleri kavramış olarak gitmektedir. Assubaylar ve küçük rütbeli subaylar arasında demokratik eğilimler gelişen devrimci hareketin etkisiyle artmaktadır. vs...

Bütün bunlar ve buna benzer faktörler gerici ordunun revizyonizmin göstermediği gibi güçlü olmadığını, bütün güçlü görünüşüne rağmen gerçekte kof olduğunun delilleridir. Bütün bunlara rağmen gerici ordu kendiliğinden parçalanacak değildir. Onu parçalayacak olan halk kitlelerinin aktif mücadelesi olacaktır.

Elbette Marksist-Leninistler düşmanı stratejik açıdan küçümserken taktik açıdan ciddiye alırlar. Ama revizyonist kliğin yaptığı gibi sadece insan sayısına bakarak onun "güçlü" olduğunu ilân etmezler. İnsan sayısından çok daha önemli olan moral gücüne, kitle desteği sağlayıp sağlamadığına, saflarında birlik ve dayanışma olup olmadığına, savaş tecrübesi

ve yeteneği olup olmadığına da bakarlar. Düşmanı ciddiye almak budur.

Revizyonist klik hakim sınıfların gerici ordusunun havarileri gibi konuşuyor. Halka ve devrimcileri "ordu güçlüdür", "devlet güçlüdür" cinsinden faşizmin ağzına yakışacak demagojilerle korkutmaya çalışıyor.

Silâhlı mücadeleyi durmaksızın kösteklemelerinin, kızıl siyasi iktidarı Türkiye açısından imkânsız görmeye varan teorilerinin bir sebebi de revizyonistlerin iliklerine işlemiş olan ordu korkusudur.

Oysa çoğu başarısızlıkla sonuçlanan son silâhlı çatışmalar bile gerici ordu saflarında moral çöküntüsü ve korku yaratmıştır. Askerler mağaraları aramaya, evlere önden girmeye cesaret edememektedirler. İki kişiyi teslim almak için koca bir asker birliği yığmak zorunda kalmaktadırlar. Proletarya partisinin akıllı ve dirayetli önderliğindeki halk silâhlı mücadelesi gericiiler için çok daha korku verici, yıkıcı ve moral bozucu olacaktır.

Gerici ordunun gücünü alabildiğine abartmaları revizyonist kliği bir başka noktadan daha oportünizmin batağına sürüklüyor. Gerici ordunun parçalanmasında ve yıkılmasında halk kitlelerinin gücünü değil de, reformcu burjuvazinin tezgahlayacağı bir askeri darbeye bel bağlamalarına yol açıyor. (Faşizm ve faşizme karşı mücadele meselesini ele alırken bu nokta üzerinde durduğumuz için burada tekrar üzerinde durmuyoruz.)

18) Şafak revizyonistleri şehirlerin köylük bölgelerden kuşatılması stratejisini geçersiz hale getiriyor.

Revizyonist hainler bir yandan bu stratejiyi dil ucuyla kabul ediyorlar öte yandan da el altından sinsi sinsi onun önemini ve değerini küçültmeye, yıkmaya çalışıyorlar.

Bunlara göre; şehirlerin köylük bölgelerden kuşatılması stratejisi sadece köylülerin nüfusun çoğunluğunu teşkil ediyor olmasına ve bunların feodal ve yarı-feodal sömürü ilişkileri içinde bulunmasına bağlıdır.

"Oysa, devrimin köylük alanlardan gelişmesinin sebebi nüfusun % 70'i'nin oturduğu köylük bölgelerde Halk Ordusu'nun esasını oluşturan, ezilen milyonlarca köylünün varlığıdır. Bu durum doğrudan doğruya Türkiye'nin geri bir tarım ülkesi olmasından gelmektedir" (12 Mart'tan sonra Dünyada ve Türkiye'de Siyasi Durum).

"Toprak devrimi esas olarak gerici devlet otoritesinin kırılık alanlarda şehirlere oranla daha zayıf olmasından ileri gelen salt askeri (?) bir zorunluluğu sonucu olmayıp, sosyal yapının, yani ezilen ve sömürülen halk yığınlarının büyük çoğunluğunun kırılık alanlarda feodal ve yarı-feodal sömürü ilişkileri içinde bulunmasından (abç) doğan bir strateji olduğuna göre..." Kızıl Siyasi İktidar Meselesi üzerine).

Bir yandan şehirlerin köylük alanlardan kuşatılması, görüldüğü gibi,

köylü nüfusunun çoğunlukta olmasına bağlanıyor, öte yandan Boratav'ın A-rencilikten miras anti-Marksist tezleri muhafaza ediliyor.

PDA'nın bir sayısında bir gençlik komitesinin sorusuna tasviple yapılan şu aktarma ibret vericidir: "Türk toplumunun yapısı hızla değişmektedir. Eğer bu hızla devam ederse önümüzdeki on ya da onbeş yıl içinde kentlerde yaşayan nüfusun top^{lami} Türkiye nüfusunun yarısının oldukça üstüne çıkması kaçınılmazdır". Gençlik komitepeşinden şu soruyu soruyor: "Devrimin temel mücadele alanı ve temel gücü ne şekilde alacaktır?"

Revizyonist bayların "şehirlerin kırlardan kuşatılması" stratejisini niçin geçersiz hale getirdikleri, bu stratejiye niçin gölge düşürdükleri anlaşılmıştır. herhalde: Çünkü bunlara göre: 1) Şehirlerin köylerden kuşatılması için köylüler nüfusun çoğunluğunu teşkil etmelidirler. 2) Türkiye'de "iktisadi ve sosyal yapı hâlâ değişmekte", köylü nüfusu hızla azalmaktadır.

O halde şehirlerin köylerden kuşatılması stratejisi, Türkiye açısından tabii olarak önemini ve geçerliliğini "hızla" kaybetmektedir. Bu baylar gerçekte de böyle düşünüyorlar! Fakat bu düşüncelerini savunacak cesarete ve dürüstlüğe sahip olmadıkları için demagoji yolunu tutuyorlar! Bizleri "Halk savaşını tek yanlı olarak köyden şehire gelişen bir olay" olarak ele almakla itham ediyorlar. Kendilerinin meseleyi "çok yanlı" olarak gördüklerini, şehirlerin de büyük önemi olduğunu şehirlerde faaliyet göstermenin "özellikle Türkiye'de" önem taşıdığını iddia ediyorlar.(bak: Kızıl Siyasi İktidarın Kurulması Meselesi üzerine s.8.) Aynı iddianın Endonezya'da katliamdan önce partinin tepesine çöreklenmiş olan revizyonist önderlik tarafından da savunulmuş olduğunu, EKP Merkez Komitesi Polis bürosu'nun özeleştirisinden ibretle öğreniyoruz. Türkiye'de de şehirlerde çalışmanın özellikle önemli olduğu yolundaki bu zırvalıklarla görevini tamamen şehirlerle verileştirmiş, dergicilik şeklindeki sağcı ve barışçı pratiği haklı göstermeye çalışıyorlar. Ve halen ileri kadroların bir çoğunu ve hareketin her türlü maddi imkânlarını şehirlere yığmalarını, kırlık bölgelere üvey evlat muamelesi yapmalarını haklı çıkarmaya çalışıyorlar. Bütün bunlara dayanak olan şey, yukarda iki madde halinde özetlediğimiz hakat anlayıştır. Bu anlayışı söküp atmadıkça, onun pratikte yansıyan kaçınılmaz sonuçlarını bertaraf etmek de imkânsızdır.

Revizyonistler şimdi kendilerine yönelecek eleştirilere karşı bağışıklık aşısı yapmaya, yeni bir kıvırmayla vaziyeti kurtarmaya çalışıyorlar: Evet, toprak devrimi sosyal yapının tayin edeceği bir stratejidir. Fakat bunu, köylü nüfusu % 49'a düşer düşmez gerçekliğini yitirici bir esas olarak görmeyelim. İkinci durumda kalan etmenleri tamamen unutan bakış açısına düşmemeliyiz" diyorlar. Sizden başka öyle "gören kimdir acaba? Ve sizin yukardaki teorileriniz devam ettikçe başka türlü görmeye imkan var

mi? Köylü nüfusu % 49'a düşünce de kırlardan şehirleri kuşatmak stratejisinin doğru olacağını düşünmüyorsanız, bunun sebebiyle izah etmeniz gerekmez mi? Sizin bütün teorileriniz aksi görüşü haklı çıkarır niteliktedir. Önce bu teorileri özeleştiriyile süpürüp atmanız, sonra da "ikinci etkenler" in neler olduğunu açıklamanız gerekmez mi? Bunu yapmadıkça ettiğiniz zararlı tohumlar meyvesini vermeye ve çevresini zehirlemeye devam edecektir.

"Şehirlerin kırlık bölgelerden kuşatılması" stratejisi, sadece feodalizmin mevcudiyetine ve köylülerin nüfusun çoğunluğunu teşkil etmesine bağlı değildir. Aynı zamanda emperyalizmin yarı-sömürgesi veya sömürgesi olmaya bağlıdır. Emperyalizmin fiili işgali altındaki bir ülkede milli devrim (o ülkedeki köylü nüfusuna ve feodalizmin mevcudiyetine bağlı olmaksızın). esas olarak kırlardan şehirlere doğru gelişir. Çünkü işgalci emperyalist kuvvetler özellikle ülkenin büyük şehirlerini anayollarını, ana haberleşme hatlarını vb... ele geçirir; fakat geniş kırlık alanları kontrol edemez.

Yarı-Sömürge ülkeler emperyalizmin yarı-işgali altında olan ülkelerdir. Bu gibi ülkelerde emperyalizm hakimiyetini esas olarak yerli gerici sınıflar vasıtasıyla devam ettirmekle birlikte, kendisi de onlara üsleri ile, tesisleri ile, askerleri ile, filosu ile, silah yardımıyla... çeşitli şekillerde destek oluyor. Bu nedenle yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde "şehirlerin kırlardan kuşatılması" stratejisi sadece feodalizmin mevcudiyetinden ve köylülerin nüfusun çoğunluğunu teşkil etmesinden değil aynı zamanda emperyalizmin yarı-işgalinden de ileri gelmektedir. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelere özgü olan şey feodalizme karşı özü toprak devrimi olan demokratik devrimle, emperyalizme karşı milli devrimin birleşmiş olmasıdır. Feodalizmin mevcudiyet derecesi ve köylülerin genel nüfusa oranı (ki bunlar birbirine bağlı şeylerdir), demokratik devrimin programını etkiler, ama "şehirlerin kırlardan kuşatılması" stratejisini değiştirmez.

"Emperyalizmin karnının kırlarda yumuşak olmasından çok, devrimci hareketin milyonlarca köylü sayesinde bu alanlarda güçlü olması söz konusudur. Köylerin esas mücadele alanı olması, kırların vasfından ileri gelseydi emperyalist ülkelerde de köylerin esas mücadele alanı olması gerekirdi."

Bu baylar güçlülüğü ve zayıflığı izafi bir şey olarak değil, mutlak bir şey olarak görüyorlar. Değişen bir şey değil, değişmez bir şey olarak görüyorlar. "Emperyalizmin karnı kırlarda yumuşaktır" demek aynı zamanda kırlık bölgede halk daha kuvvetlidir, halkın yumruğu orada daha pektir, anlamına gelir. Bu baylar çelişmenin bir yönünü söyleyerek öbür

yönünü reddediyorlar. "Devrimci hareketin milyonlarca köylü sayesinde bu alanlarda güçlü olması"nı kabul edip, "emperyalizmin karnının kırlarda daha yumuşak olmasını" reddediyorlar! Oysa birinin güçlülüğü öbürüne göre; öbürünün zayıflığı da berikine göredir. Mutlak ve değişmez bir güçlülük zayıflık ölçüsü yoktur.

Revizyonist baylar yukardaki ifadede emperyalist ülkelerde de "emperyalizmin karnının kırlarda yumuşak" olduğunu farzediyorlar. Oysa emperyalist ülkelerde "emperyalizmin karnı yumuşak" değildir. Çünkü "yumuşaklık peklik", "güçlülük-zayıflık" izafi bir şeydir. Emperyalist ülkelerde karşı-devrimin gücü şehirlerde köylere nisbetle daha fazladır ama devrimin gücü de şehirlerde köylere nisbetle daha fazladır. Ve devrimle karşı-devrimin karşılıklı kuvvet durumu köylere nisbetle şehirlerde daha fazla devrimin lehinedir. Fakat bu karşılıklı kuvvet durumu değişmez değildir. (Şimdi ele aldığımız konu ile ilişkisi olmadığı için bu nokta üzerinde durmuyoruz).

Özetlersek, "şehirlerin kırlardan kuşatılması" stratejisini tayin eden şey devrimle karşı-devrim arasındaki kuvvet ilişkisinin köylerde şehirlerle nisbetle daha fazla devrimin lehine olmasıdır. Karşı-devrim zincirinin en zayıf halkasının köylük bölgelerde olmasıdır. Dolayısıyla devrim cephesinin köylük bölgelerde daha fazla güçlü olmasıdır. Bir ülkenin feodal ilişkileri bağrında taşınması bu kuvvet ilişkisini şöyle etkiler: Feodalizmin mevcudiyeti genel olarak köylü nüfusunun fazla olması ve bir bütün olarak köylü kitlesinin devrimci olması sonucunu doğurur. Bu durum, kırlık bölgelerdeki kuvvet dengesini devrimin (demokratik devrimin) lehine olarak etkiler. Ayrıca feodalizmin varlığı sanayinin ve dolayısıyla işçi sınıfının nisbeten zayıf olmasına yol açacağı için şehirlerde kuvvet ilişkisini devrimin aleyhine olarak etkiler. Bir ülkenin yarı-sömürge olması veya sömürge olması da şehirlerdeki kuvvet ilişkisini devrimin aleyhine olarak etkiler. Bu iki şart bir arada kırlık bölgelerin esas mücadele alanı olmasını, "şehirlerin kırlardan kuşatılması" stratejisinin güçlümesi gerektirir. Feodalizmin giderek çözülmesi ve ona bağlı olarak köylü nüfusunun azalması halinde de bu strateji geçerliliğini yitirir. Çünkü yarı-sömürge (veya sömürge) şartları büyük şehirlerde kuvvet ilişkisini karşı devrimin lehine değiştirmiştir. Meseleye diyalektik materyalist gözle, karşılıklı kuvvet ilişkileri açısından bakmak yerine bu baylar "köylü nüfusunun çoğunlukta olması" gibi, bazı şartlarda hiçbir anlamı olmayan (mesela Çarlık Rusyası şartlarında) bir formül açısından bakıyorlar ve bu formüle uymayan durumları da reddediyorlar. Ve sonuç olarak da kadroların kafasında köylü nüfusunun azalması halinde "şehirlerin köylerden kuşatılması" stratejisinin doğru olmayacağı yolundaki bir kanaat uyandırıyorlar! Gençlik komitesinin sorusu tamamıyla bu bayların ektiği tohumların ürünüdür.

Revizyonistlerin teorileri bir de şu açıdan sakattır: Dedikleri gibi "Türk toplumunun yapısı hızlı bir değişme içinde" değildir. Bu iddia Türkiye'de Arencilerin, dünya çapında Troçkistlerin iddiasıdır. Onlara göre emperyalizm girdiği ülkelerde üretim güçlerini hızla değiştirir. Feodalizmi çözer, işçi sınıfını güçlendirir ve sosyalist devrim şartlarını olgunlaştırır. Bu revizyonist-Troçkist iddia köylerde çalışmanın esas alınması konusundaki tartışmalarda şehirlere ağırlık verilmiş olmasını haklı göstermek için, temelgücün köylüler olduğunu reddetmek için, baş çelişmenin feodalizmle halk yığınları arasında olduğunu reddetmek için Marksist-Leninist kanada karşı bir kanıt olarak ileri sürülmüştür. Revizyonistler bu iddianın bazı sonuçlarından vazgeçmişlerdir ama, biz-zat bu iddiadan vaz geçmemişlerdir.

19) Şafak revizyonistleri devrimin temel gücü konusunda birbirleriyle çelişen görüşler ileri sürüyorlar.

Yarı-sömürge yarı-feodal bir ülkede devrimde sınıfların yer almasını Mao Zedung yoldaş şöyle sıralamıştır: "Endüstri proletaryası devrimimizin önder gücüdür. Yarı proletarya ile küçük burjuvazinin bütünü en yakın dostlarımızdır. Kararsızlık içinde bocalayan orta burjuvazinin sağ kanadı düşmanımız sol kanadı da dostumuz olabilir. Ama cephemizin düzenini bozmaması için sonuncuya karşı her an tetikte olmalıyız". Yine Mao Zedung yoldaş köylülüğün (yani yoksul ve orta köylülerin) devrimin temel gücü olduğunu söylemiştir. Köylülüğün devrimin temel gücü olmasının anlamı şudur: Demokratik halk devrimi özünde bir köylü devrimidir. Feodalizme ve emperyalizme karşı mücadelenin bel kemiğini, insan gücü kaynağını esas olarak köylüler teşkil eder. Demokratik halk devriminde proletarya esas olarak köylülere dayanmalıdır. Köylülüğün temel güç olması sorunu Mao Zedung yoldaşın demokratik halk devrimi teorisinin en önemli unsurlarından biridir. Bu meseleyi kavramadan, feodalizme ve emperyalizme karşı mücadelede zafere ulaşmak imkânsızdır. Böyle önemli bir konuda bizim burjuva bayların tutumu nedir? Onlar önce proletaryanın temel güç olduğu safsatasını yaydılar.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişini izleyen sıkıyönetim döneminde salarlarda revizyonizme karşı mücadele açılınca revizyonistler bu konuda da sessizce bir manevra yaptılar ve tam da bir burjuva hokkabazlığıyla Türkiye'nin özel şartlarından (?) dolayı proletaryanın ve köylülerin, ikisinin birden temel güç olduğunu iddia etmeye giriştiler.

Şimdi durum nedir? Şimdi revizyonist baylar birçok konuda olduğu gibi temel güç konusunda da kesinlikten uzak, sallantılı, belirsiz, istikrarsız, ilkesiz bir tutum içindedirler. Bir yandan bazı yayın organları da temel gücün köylülük olduğunu yazıyorlar. Öte yandan başka yayınları da hatta aynı yayın organlarında işçilerin ve köylülerin temel güç oldu-

ğunu yazıyorlar! Yaşasın ihtilâlcî Kitle Çizgisinden okuyalım:

"İhtilâlin temel gücü olan işçi ve köylü kitleleri..." (s.5)

"Devrimin temel gücü olan işçiler ve köylülerdir" (s.31)

"İhtilâlin temel gücü olan işçi ve köylü kitleleri" (s.35)

Bunların devrimimizin temel gücünün köylüler olduğunu sinsice reddeder tutumları, başka şekillerde de tezahür ediyor. 10-11 Nisan Toplantısında revizyonizmin başı olan kişi bir yazısında ileri sürdüğü, proletarya partisinde proletaryanın mutlak çoğunlukta olması tezinin doğru olduğunu iddia etti. Bu konuda derginin bir köşesine sıkıştırılmış göstermelik bir özeleştiriyi de "haksız" diye reddetti. Şimdi revizyonizmin başı olan kişiye göre "proletarya partisinde, işçiler mutlak çoğunlukta olmalıdır." Bu fikir devrimin temel gücü meselesiyle doğrudan doğruya ilgilidir. Devrimin temel gücünün köylüler olduğu yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, proletarya partisinde kaçınılmaz olarak köylüler çoğunluğu teşkil ederler. Bunu reddetmek gerçekte devrimin temel gücünün köylüler olduğunu reddetmektir. Bu bayların döne dolaşa vardıkları nokta da budur zaten! Ama sinsice, Ama ince (!) bir burjuva politikacılığının arkasına gizlenerek!

20) Şafak revizyonistleri baş çelişmeyi idealist bir tarzda tesbit ediyor.

Revizyonist kliğin, "baş çelişme" konusundaki çizgisi de tam bir yılan eğrisidir. Mihri'nin kuyrukçuluğunu yaptıkları dönemde, baş çelişmeyi emperyalizmle millet arasındaki çelişme olarak görüyorlardı. Millet kavramına komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının önemli bir kısmını da dahil ediyorlardı. Daha sonra "yerli hakim sınıflarla Türkiye Halkı" arasındaki çelişme baş çelişme oldu! Ve bunu uzun müddet Marksist-Leninist kanada karşı savundular! Bir köşeye sıkışınca, "Emperyalizm Üretim tarzı ve baş çelişme" adlı idealizm, Mekanik materyalizm ve suni mantık şahase-ri olan yazıda, feodalizmle halk arasındaki çelişmeyi, baş çelişme olarak ilân ettiler. Fakat revizyonizmin başı olan kişi ve onun bazı çömez-leri buna uzun süre itiraz ettiler! Baş çelişmenin yerli hakim sınıflarla halk arasında olduğunu savunmaya devam ettiler. Şimdi onlar da feodalizmle halk arasındaki çelişmenin baş çelişme olduğunu kabul etmiş görünüyorlar. Fakat hâlâ mesêlenin özünü kavramış değillerdir! Sadece eski fikirlerini artık savunamaz hale geldikleri için ağız değiştirmişlerdir.

Program taslağında şu satırları okuyoruz:

"Ancak bu çelişmeyi (feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişme) devrimin esas halkası olarak kavrayarak, geniş işçi köylü yığınlarını halk ordusu içinde örgütleyebilir... demokratik halk ihtilâlini başarabilir ve emperyalizmin hakimiyetini yıkabiliriz.

Bu sebeple, bugün yurdumuzdaki belli başlı dört çelişme içinde, halk yığınlarıyla feodalizm arasındaki çelişme baş çelişmedir".

Utanılacak bir fikir zavallılığı! Baylar sebeple sonucu bile birbirinden ayırmaktan acizdir. Feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişmeni "esas halka olarak kavranması" sonuçtur, feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişmenin baş çelişme olmasının sonucudur. Yoksa gösterilmek istendiği gibi, baş çelişmenin sebebi değildir. Baylar sonuçtan sebebe son dan başa doğru yürüyorlar. Diyalektik gelişmeyi tersine çevirmeye çalışıyorlar! Bu hesapla önce devrimin kavranacak halkası budur diye bir halka kavranacak, sonra da "demek ki baş çelişme buymuş" denilecek! İşte bunların mantığı ve düşünme metodu!

Mao Zedung yoldaş şöyle diyor: "Herhangi bir seyirde eğer çok sayıda çelişme varsa, bunlardan biri yönetici ve belirleyici rolü oynayan esas (baş) çelişme olur. Ötekiler ise ikinci derecede ve tabi mevkidedir. Bu böyle olunca iki ve daha fazla sayıda çelişmenin bulunduğu her karmaşık seyrin incelenmesinde, biz esas çelişmeyi var kuvvetimizle bulmak zorundayız. Bu esas çelişme bir kere kavrandı mı, bütün sorunlar kolaylıkla çözümlenebilir." Mao Zedung yoldaş revizyonist bayların düşünme metodunun tam zıttını, önce baş çelişmeyi bulmak, sonra da bu çelişmeyi kavramak gerektiğini söylüyor. İşte iki mantık "Ben bu çelişmeyi kavradığım için bu çelişme baş çelişmedir". "Bu çelişme baş çelişme olduğu için, ben bunu kavradım". Birincisi revizyonizmin, ikincisi Marksizm-Leninizmin mantığıdır.

Baş çelişme nedir? Çok sayıda çelişmenin mevcut olduğu, herhangi bir seyirde "yönetici ve belirleyici rolü oynayan" çelişme baş çelişmedir. Mao Zedung yoldaş Yeni demokrasi kitabında, aynı anlama gelmek üzere şun söylüyor: "Diğer çelişmelerin gelişmesini tayin ve onlar üzerinde tesir icra eden çelişme" baş çelişmedir.

Bugün ülkemizde feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişme, "diğer çelişmelerin gelişmesini tayin ve onlar üzerinde tesir icra ettiği" için "yönetici ve belirleyici rolü oynadığı" için baş çelişmedir.

Emek sermaye gelişmesinin veya başka bir deyişle proletarya burjuvazi gelişmesinin gelişmesi "feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişmenin gelişmesine ve çözümüne bağlıdır; bu çelişme geliştiği ve çözüldüğü ölçüde, proletarya ve burjuvazi ortaya çıkar ve gelişir. Proletarya-burjuvazi gelişmesinin netleşmesi, keskinleşmesi ve olgunlaşması, feodalizmin halk yığınları tarafından bütün kökleriyle silinip süpürülmesine bağlıdır. Proletaryanın feodalizme karşı mücadelede en kararlı bir şekilde ve en önde yer alması burdan gelir. Çünkü feodalizm kararlı ve kesin bir köylü mücadelesiyle silindiği ölçüde, burjuva proleter gelişmesi ortaya çıkar proleter sınıf mücadelesi için, sosyalizm için, en elverişli şartlar doğar. Marksist-Leninist kesintisiz ve aşamalı devrim teorisine temel olur.

fikir de yine bu fikirdir.

Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, emperyalizmle ülke halkı arasındaki çelişme üzerinde de "yönetici ve tayin edici rol aynayan çelişme, yine de feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişmedir". Emperyalizm böyle ülkelerde, varlığını ve hakimiyetini esas olarak feodalizme dayanarak devam ettirmektedir. Emperyalizm feodalizmi özellikle siyasi ve ideolojik alanlarda destekleyerek ve güçlendirerek, feodal mülkiyetin ve ilişkilerin çözülmesini yavaşlatarak varlığını ve hakimiyetini sürdürür. Emperyalizmin şehirlerdeki sosyal dayanağı komprador burjuvazi, geniş köylük bölgelerdeki sosyal dayanağı ise toprak ağaları, tefeciler, faizciler, aşiret reisleri, yarı-burjuva, yarı-feodal çiftlik beyleri ve feodalizmin ideolojik dayanakları olan şeyhler, hacılar, hocalar, dedeler vs...dir. Yani feodal sınıf mensuplarıdır. Feodal mülkiyet, yani esas olarak toprak ağalığı, çok ağır bir tempoyla çözülmekle birlikte, bunlar yine de feodal sömürü biçimlerini uzun yıllar muhafaza etmektedir. Yarıcılık, ortakçılık, tefecilik, faizcilik gibi yarı-feodal sömürü biçimleri devam etmektedir. Tefecilik ve faizcilik emperyalizmin bankaları vasıtasıyla pompalanmaktadır. Özellikle üst yapı alanında feodal ilişkiler bütün şiddetiyle devam etmektedir. Burjuva demokrasisi ile feodalizmin kırbacı daima kolkoladır. Demokrasi daima feodal bir karakter de taşımaktadır. Burjuvazinin önemli bir kısmı yarı-burjuva, yarı-feodal bir nitelik gösterir. İşte bütün bunlar, yani her türlü feodal ilişkiler, emperyalizmin dolaylı hakimiyetini kolaylaştırır, ona dayanak olur. Feodalizmin adım adım temizlenmesi, yani feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişmenin adım adım çözülmesi emperyalizmi önemli bir dayanağından yoksun bırakır. Emperyalizmle ülke halkı arasındaki çelişmeyi etkiler ve bu çelişmenin de adım adım çözülmesine yol açar.

Fakat baş çelişme değişmez değildir. İçinde birden fazla çelişme taşıyan her hangi bir şeyin içindeki baş çelişme şartların değişmesiyle tali hale gelebilir, tali olan çelişme de baş çelişme halini alabilir. Mesela yarı-sömürge yarı-feodal bir ülkenin, emperyalizmin fiili işgaline uğraması ve sömürgeleştirilmesi halinde emperyalizmle ülke halkı arasındaki çelişme, süreci etkileyen ve tayin eden baş çelişme haline gelir. Mesela bugün dünya çapında ezilen ülke halklarıyla emperyalist sistem arasındaki çelişme, dünyadaki değişme ve gelişme sürecini etkileyen ve tayin eden baş çelişmedir. Fakat emperyalistlerin sosyalist Çin'e karşı bir saldırı savaşına girişmeleri halinde, Sosyalist sistem ile emperyalist sistem arasındaki çelişme baş çelişme halini alır; Çünkü artık dünya çapındaki değişme ve gelişme sürecini etkileyen , tayin eden şey bu çelişmedir, diğer çelişmeler tali durumdadır ve baş çelişmeye tabidir.

Özetlersek revizyonist kliğin önderleri, birden fazla çelişme taşıyan bir süreçte bir çelişmenin baş çelişme olmasının sebebini kavrayamamışlardır. Ülkemizde feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişmenin niçin baş çelişme olduğunu kavrayamamışlardır; bunu mecbur kaldıkları için dil ucuyla tasdik etmektedirler, fakat gerçek anlamından haberdar değildirler.

21) Şafak revizyonistleri Dev-Güç anlayışını devam ettiriyor.

Revizyonistler, bir zamanlar, Mihri'ci Dev-Güç anlayışının bayraktarlığını yaptılar. Mihri'ci Dev-Güç anlayışı, proletaryanın bağımsız siyasi örgütlenmesini yani proletarya partisini reddetmek demektir, halk ordusunu reddetmek demektir; İşçi-Köylü ittifakını reddetmek demektir; işçi sınıfını, yoksul köylüleri ve devrimci gençliği burjuvazinin uysal bir aleti haline getirmek demektir; Bu güçleri, bir burjuva darbesi için kaldıraç olarak kullanma kurnazlığı demektir! Proleter devrimciliği (!) adına reformcu orta burjuvazinin, hatta İnönü gibi bir kısım komprador burjuvazi ve toprak ağaları temsilcilerinin, Kadri Kaplan gibi bir kısım anti-Komünist unsurların borusunu öttürmek demektir!

Dev-Güç proletarya önderliğinde halkın birleşik cephesi olmadığı gibi, proletarya ile burjuvazi arasında zaman zaman yapılabilecek olan "geçici ve kısmi bir anlaşma"da değildir. Burjuva kuyrukçuluğu ve teslimiyetçilikti. Böyle bir ihanet girişimini revizyonistler halkın birleşik cephesi olarak ilan ettiler. "Varsın bir kısım CHP yöneticileri 'ortak cepheye' katılmasın diyemiyoruz. Millici olan herkes katılsın(!). Sınıflararası bir ittifak olan Devrimci-Güçbirliği (abç) almış yürümüştür" diye reklam ettiler (bak: ASD.....). Dev-Güç sosyalistlerle Kemalistler arasındaki ilk somut Güçbirliği hareketi olarak tarihi bir önem de taşımaktadır" diye reklam ettiler.(ASD,sayı 13,s.9).

Dev-Güç girişimi yaşamadı ve çöktü. Ama Dev-Güç zihniyeti bir kısım kaşarlaşmış revizyonistlerin kafasında yaşamaya devam etti. Devrimci kârolar, halkın birleşik cephesinin esas olarak sınıflar arası ittifak olacağını, bu ittifakın temelini işçi-köylü ittifakının teşkil etmesi gerektiğini kavrayınca, revizyonistler dümen değiştirdiler: "Halkın birleşik cephesi başka şeydir. Devrimci Güçbirliği başka şeydir" diye burjuva kuyrukçuluğunu ve teslimiyetçiliğini yeni bir kılıfla maskeleyemeye çalıştılar. (ASD,sayı 14) Böylece vadesini doldurmuş olan Mihri'ci Dev-Güç anlayışına gençlik aşısı yaparak onu tekrar diriltmeye çalıştılar. Halkın üç silahlı komünist partisini, onun önderliğindeki halk silahlı kuvvetlerini ve yine parti önderliğindeki halkın birleşik cephesini bir kenara atarak "silahımız devrimci güç birliğidir" şiarını attılar (PDA sayı 18). Daha önce faşizm ve faşizme karşı mücadele konusunda, revizyon

kliğin icat ettiği teorileri incelerken işaret ettiğimiz gibi, "Devrimci Güçbirliği" şiarını askeri darbe teşvikçiliğinin ve takipçiliğinin dayanağı yaptılar. Yani "Devrimci Güçbirliği" reformcu burjuvaziye iktidara getirmek için, ona destek ve kuyruk olmak anlamını taşıyordu.

Revizyonistler aynı anlayışı bugün yine devam ettiriyorlar. Anti-faşist mücadele bayrağı altında, hâlâ şehirlerde reformcu burjuvaziye kuyruk olmaya çabalıyorlar. Daha iyi anlaşılması için revizyonist kliğin zihniyetini özetleyelim: Devrimci Güçbirliği (buna bazen "demokratik güçbirliği" diyorlar) faşizme karşı mücadele vasıtasıdır. Her dönemde yapılır. Devrimci Güçbirliği işçi-köylü temel ittifakına dayanmaz. Burjuva ve küçük burjuva örgütlerle ve kişilerle yapılır.

"Güçbirliği yapmaya her zaman hazırız" (YİKÇ, s. 105)

"Güçbirliği her dönemde yapılabilir. Biz güçlenmeden güçbirliği yapılmaz görüşü yanlıştır"(12 Mart'tan sonra dünyada ve Türkiye'de siyasi durum, s. 95).

Halkın birleşik cephesi anti-emperyalist ve anti-feodal mücadelenin aracıdır. "Halkın devrimci cephesi işçi-köylü ittifakı temelinde kurulur ve gelişir" (12 Marttan sonra Dünyada ve Türkiye'de siyasi durum. s.95) "Bir veya birkaç bölgede kıvılcık siyasi iktidar kurulmadan cephe olmaz, gibi görüşler tek yanlı burjuva düşüncesinin kalıntısıdır ve tabiatıyla yanlıştır". Cephe bugünden gerçekleşebilir. Çünkü "cephe devrimin dostlarını ve düşmanlarını doğru tesbit etmeyi ifade eder. Dostu düşmanı doğru tesbit etmek ve buna uygun bir siyaset izlemek devrimin her aşamasında temel meseledir". (oportünizm ve ikiyüzlülük örneği olan genelgeden.)

Revizyonizmin Demokratik Güçbirliği ve cephe konusundaki görüşleri bunlardır.

Birinci yanlış şudur. Faşizme karşı mücadelenin aracı, revizyonistlerin göstermek istediği gibi "Devrimci Güçbirliği"safsatası değil, "Halkın birleşik cephesidir". Yani proletarya önderliğinde ve işçi-köylü temel ittifakı üzerinde kurulan bütün devrimci sınıf ve tabakaların ittifakıdır. Dimitrof yoldaş anti-faşist mücadelenin "Devrimci Güçbirliği" denilen kuyrukçuluk ve teslimiyet aracı ile yürütüleceğine dair tek kelime yoktur. Dimitrof yoldaş daima anti-faşist halk cephesinden bahseder ve bu proletarya önderliğindeki halk cephesinin ta kendisidir. Ve anti-faşist mücadelenin amacı halk cephesi iktidarını gerçekleştirmektir.

İkinci yanlış şudur: Proleter devrimcilerin bir tek cephe politikası vardır. o da proletarya önderliğinde halkın birleşik cephesidir. Ayrıca bunun dışında demokratik güçbirliği veya devrimci güçbirliği gibi safsatalarla proletaryanın ve komünistlerin işi yoktur. Halkın birleşik cephesinden ayrı olarak bir de "devrimci güçbirliği" sloganının icad edilmesi biraz önce de işaret ettiğimiz gibi, "Dev-Güç" girişimini haklı çıkarmak

içindir. Temel kitleleri hesaba katmadan "ittifak"(!) adına burjuva demokratlarının kışından yürümeyi haklı çıkarmak içindir. İşçi sınıfı önderliğini ve işçi köylü temel ittifakını bir kenara iterek reformist burjuvaziye tabi olmayı bir gerekçeye bağlamak içindir. "Demokratik Güç birliği" diye, "halkın birleşik cephesi" ile en ufak bir alâkasının bulunmadığı kesinlikle anlaşıldıktan sonra olmuştur. Revizyonistler böylece "evet, Dev-Güç halkın birleşik cephesi değildi ama, devrimci güçbirliğiydi" diyerek bu kuyrukçuluk ve teslimiyet politikasını haklı çıkaracak bir teori icad etmiş oldular. Ve bu teoriyi geliştirerek devam ettiriyorlar. Böylece Mihricilikle Mao Zedung Düşüncesi'ni, birincinin "Dev-Güç" anlayışı ile Mao Zedung yoldaşın "Birleşik Halk Cephesi" anlayışını, bu taban tabana zıt iki anlayışı ustaca bağdaştırmış (!) oluyorlar.

Bu revizyonist hainler bir de bizi "Güç birliği ancak güçlü olduğumuz zaman yapılır" demekle itham ediyorlar. Ve "Troçkistlik çamuru fırlatıyorlar. Troçkistlik sizin Türkiye'de feodalizmin % 5 olduğu yolundaki Boratavcı tahlillerinizde, köylülerin devrimci rolünü küçümseyen tutumlarınızda, işçi köylü ittifakı yerine işçi-burjuva ittifakını ön plana çıkaran anlayışınızda bol bol mevcuttur. "Troçkistlik" esas olarak köylülerin devrimci rolünü reddetmek veya sizin gibi küçümsemektir. İşçi köylü ittifakını reddetmektir. İşçilerle burjuvazinin ittifakını ön plana çıkarmaktır (Yani Dev-Güç anlayışına sahip olmaktır.) Toptan ayaklanma hayalleri kurmaktır. Troçki'nin ülkemizdeki ajanları olmaya en layık olanlar, en müsait olanlar, üstelik bugüne kadar yarı Troçkist bir çizgi izlemiş olanlar sizsiniz.

Biz "Devrimci Güçbirliği" diye bir şey tanımıyoruz. Bu nedenle "Devrimci Güçbirliği ancak güçlü olduğumuz zaman yapılır" demiş olmamıza da imkan yoktur. Ve zaten böyle bir şeyi ne sözlü ne de yazılı olarak hiçbir yerde savunmadık. Biz "Halkın birleşik Cephesini" gerçekleştirme politikasını, bu tek doğru ittifak politikasını benimsiyoruz, izliyoruz. Biz görevimizi halkın üç silâhını, komünist partisini, parti önderliğinde halk ordusunu ve partinin önderliğinde halkın birleşik cephesini inşa etmek olarak tesbit ediyoruz. Bunun dışında bir "Devrimci Güçbirliği" tanımıyoruz. Siz ise, "Devrimci Güçbirliği" adı altındaki kuyrukçu ve teslimiyetçi politikanızla halkın birleşik cephesinin gerçekleşmesini sürekli olarak köstekliyorsunuz. Anladınız mı burjuva demagogları?

Revizyonistlerin üçüncü yanlışı şudur: "Cephe devrimin dostlarını ve düşmanlarını doğru tesbit etmeyi ifade eder" Hayır Baylar! Cephe bunu ifade etmez. Yaptığınız şey korkunç bir demagojidir. Cephe, komünist parti önderliğinde ve işçi-köylü temel ittifakı üzerinde BÜTÜN DEVRİMCİ SİNİF VE TABAKALARIN emperyalizme, feodalizme, komprador kapitalizme karşı

BİRLEŞMİŞ OLMALARINI ifade eder. Devrimden menfaati olan sınıf ve tabakalar bizzat birleşmedikçe cephe gerçekleşmiş olmaz. Revizyonist hainlerin söylediği gibi devrimin dostlarını ve düşmanlarını tesbit etmekle cephe gerçekleşmiş olmaz. Eğer öyle olsaydı devrimin dostlarını ve düşmanlarını bir kere doğru tesbit ettikten sonra mesele biterdi ve bu tesbit muhafaza edildiği müddetçe cephe bozulmazdı (!). ÇKP'li yoldaşlar devrimin dostlarını ve düşmanlarını ta 1927'de tesbit etmişlerdi. Cephe hemen gerçekleşti mi? Sınıf mücadelesi seyri içinde kaç kere bozulup tekrar kurulmadı mı? "Cephenin devrimin dostlarını ve düşmanlarını doğru tesbit etmeyi ifade ettiğini" söylemek demokratik halk diktatörlüğü hedefini bir kere tesbit ettikten sonra derhal ve kendiliğinden bu hedefe ulaşılmış olacağını söylemek kadar saçmadır. Cephenin gerçekleşmesi için devrimin dostlarını ve düşmanlarını doğru tesbit etmek yetmez, aynı zamanda proletarya önderliğinde devrimin dostlarını birleştirmeye yönelik nisbeten uzun bir mücadele yürütmek gerekir. Proletarya önderliğinde devrimin dostlarını birleştirmek için sabırlı ve çetin bir mücadele vermek gerekir. Mücadele-

verilmeden bırakalım çeşitli tabakaları bir araya getirmeyi, işçi sınıfını bir araya getirmek bile mümkün değildir. Revizyonist baylar bir tesbitte her şeyi hallediveriyorlar! Sanıyorlar ki bir kere yerleri tesbit edilince bütün sınıf ve tabakalar tıpış tıpış kendi yerini alıverecek ve beylerimizin emirlerini bekleyecek! Sınıf mücadelesi değil de sanki bayram merasimi! Ve karşımızdakiler sanki emre amade merasim kıtası!

"Dostu düşmanı doğru tesbit etmek ve buna uygun bir siyaset izlemek devrimin her aşamasında temel meseledir" (Oportünizm ve ikiyüzlülük örneği genelgeden).

Bu doğru söze bir diyeceğimiz yok. Yalnız revizyonist baylara hatırlatalım ki tartışma konusu bu değildir. Devrimin her aşamasında "dostu düşmanı doğru tesbit etmek ve buna uygun bir siyaset izlemek" gerektiği nasılsa karşı durulmaz bir gerçek ise halkın birleşik cephesinin devrimin dostunu düşmanını tesbit eder etmez gerçekleştiremeyeceği de öyle karşı durulmaz bir gerçektir. Bir şeyi istemek başka bir şeydir, o şeyin gerçekleşmiş olması başka şeydir. Revizyonist baylar subjektif niyetle objektif olguyu birbirine karıştırmak gibi ufak (!) bir hata işliyorlar. Tabiat ve toplum kanunlarına aykırı olmayan subjektif niyetin objektif bir olgu halini alabilmesi için belli bir sürece ihtiyaç vardır. Bu süreç sonunda bazı şartlar bir araya gelerek objektif olgunun ortaya çıkmasını sağlarlar. Halkın birleşik cephesinin gerçekleşmesi de böyledir: Bugün biz bu cephenin gerçekleşmesini istiyoruz. Subjektif niyetimiz budur. Ve bu niyet toplum kanunlarına uygundur. Çünkü halk sınıflarının bu cephesinin gerçekleşmesinde menfaatleri vardır; Onları bir araya getirecek güçlü ekonomik, sosyal ve siyasi etkenler vardır. Fakat bu subjektif niyetin

objektif bir olgu halini alabilmesi için geçmek zorunda olduğumuz bir mücadele süreci vardır. Bu süreci atlayarak objektif olguya ulaşamayız. Revizyonist baylar bu süreci yok farzediyorlar, henüz ilkokula başlayan bir çocuğun mühendis olmak istemesiyle bizzat mühendis olmasını birbirine karıştırmak gibi bir şeydir bu. Proletarya önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakı üzerinde halkın birleşik cephesini gerçekleştirmek için birinci olarak devrimin dostunu düşmanını doğru tesbit etmeliyiz. İkinci olarak devrimin dostlarını birleştirmek için daha bugünden mücadeleye girişmeliyiz. Üçüncü olarak bu mücadele belli bir noktaya varmadan, belli bir mücadele süreci geçirmeden cephenin gerçek bir olgu halini alamayacağımızı bilmeliyiz. Revizyonist baylar bu kadar açık gerçeği muazzam ölçüde korkunç bir demagoji ile ve bir hokkabaz maharetiyle ters yüz ediyorlar. "Cephe devrimin dostlarını düşmanlarını doğru tesbit etmeyi ifade eder" diyerek bir tesbitle her şeyi hallediveriyorlar.

Marksist-Leninistlerin revizyonistleri küplere bindiren iddiası şudur: Proletarya önderliğinde ve işçi-köylü temel ittifakı üzerinde kuracağımız halkın birleşik cephesi bir veya birkaç bölgede kızıl siyasi iktidar gerçekleşmeden bir gerçek halini alamaz. Bu açık bir şeydir ve asla halkın birleşik cephesini gerçekleştirmek için çalışmayalım anlamına gelmez. Bunu ancak okuduğunu anlamayan geri zekâlılar ve bir de okuduğunu domuzuna anlayıp da içinde kötü niyet besleyenler iddia edebilir.

Yukardaki ifadenin anlamı şudur: Halkın birleşik cephesini gerçekleştirmek için daha bugünden mücadele edelim, ama bilelim ki cepheyi gerçekleştirmek için yürüteceğimiz mücadele bir veya birkaç bölgede kızıl siyasi iktidarın doğması noktasına ulaşmadan bütün halkın birleşik cephesi gerçekleştiremeyecektir.

"Bugün köylük bölgelerde yürüttüğümüz çalışmalar halk cephesinin temeli olan işçi-köylü ittifakını gerçekleştirmek için değil midir?" diye soruyorsunuz. Bu soru sadece sizin kötü niyetinizin ve demagogluğunuzun kanıtıdır. Çünkü işçi-köylü ittifakı Marksist-Leninistler için tartışma konusu bile değildir. Tartışma konusu işçi-köylü ittifakı üzerine kurulacak olan ittifaktır. yani milli burjuvazinin devrimci kanadı ile yapılacak olan ittifaktır. Ve tartışmanın başlangıç noktası zaten sizin reformist milli burjuvaziye kuyruk olma politikanızın eleştirisi olmuştur.

Bir veya birkaç bölgede kızıl siyasi iktidar doğmadan niçin milli burjuvazi ile ittifak mümkün olamaz? Çünkü daha önce milli burjuvazi proletaryanın önderliğini kabul etmeyecektir; kendi uzlaşıcı, teslimiyetçi halk kitlelerini asla devrime ve kurtuluşa götürmeyecek olan reformist çizgisini inatla ısrarla sürdürecektir. Proletarya burjuvazi ile ittifak istemediği için değil, burjuvazi böyle bir ittifaka yanaşmayacağı için ittifak mümkün olmayacaktır. Bu apaçık bir şey değil midir? Ülkemizin

bugünkü gerçeklerine de uygun değil midir? Milli burjuvazinin temsilcileri en sağından en soluna kadar seçim veya askeri darbe yoluyla iktidarı ele geçirmek, bugünkü düzenin göze batan yanlarını biraz törpülemek işçiler ve köylüler üzerinde kendi diktatörlüklerini kurmak için çalışmıyorlar mı? Çoğu zaman faşizme kuyruk sallamıyorlar mı? Bunlarla bugünkü şartlarda proletarya önderliğinde ve halkın demokratik diktatörlüğü hedefine yönelen bir halk cephesi kurmak mümkün müdür? Bugüne kadar mümkün olmuş mudur?

Bir veya birkaç bölgede kıvılcık siyasi iktidarın gerçekleşmesiyle bugün mümkün olmayan şey mümkün hale gelecektir. Çünkü bir kere işçi sınıfı yoksul köylüler ve komünist parti gerçek özgürlüğüne, varlığını korumanın ve devam ettirmenin gerçek garantisine yani düzenli halk ordusuna kavuşmuş olacaktır. Çünkü Mao Zedung yoldaşın ifade ettiği gibi "halkın ordusu yoksa hiç bir şeyi yoktur", "kendi silâhlı kuvvetleri olmayan bir partinin özgürlüğü de olamaz". İkinci olarak, işçi-köylü ittifakı yani temel ittifak belli ölçülerde gerçekleşmiş olacaktır. Bu son derece önemli değişiklikler zaman zaman ortada kararsız bir tavır takınan zaman zaman da işçilere köylülere karşı halk düşmanlarının safına dümen kıran milli burjuvaziye geniş ölçüde proletaryanın önderlik ettiği devrim cephesine çekecektir. Geniş ölçüde diyoruz, çünkü daha önce bazı milli burjuva temsilcileri ve bazı unsurlar, bir ölçüde devrim safında yer alabilir ama, buna henüz milli burjuvazi ile ittifak gözüyle bakılmaz.

Revizyonist hainler bugünden milli burjuvazi ile "ittifakı"(!) mümkün görüyor! Evet, mümkündür ama bir tek şekilde mümkündür: O da proletaryanın kıvılcık bayrağı altında, işçi-köylü temel ittifakı üzerinde halkın demokratik diktatörlüğünü kurmaya yönelen bir cephe yerine burjuvazinin arkasında bazı reformlarla bugünkü düzenin sivri yanlarını törpülemeye ve bir burjuva diktatörlüğü kurmaya yönelen bir "cephe"(!) geçirmekle mümkündür.

Revizyonist hainlerin "cephe" anlayışı ikinci kategoriye dahil olduğu için onlar daha bugünden milli burjuvazi ile ittifakı (!) mümkün görüyorlar. Bizce bugün Lenin yoldaşın da belirttiği gibi burjuvazi ile sadece "geçici ve kısmi anlaşmalar" mümkün olabilir. Lenin yoldaş şöyle diyor:

"Birlik kongresinde Martov yoldaş, Plehanov'un karar tasarısına karşı şu kanıtı ileri sürdü: 'Bu tasarıya başlıca itiraz, bu tasarının başlıca kusuru, istihdam karşı mücadelemizde liberal demokratik unsurlarla ittifaktan sakınmanın görevimiz olduğu gerçeğinin unutulmasıdır. Lenin yoldaş bunu bir Martinov eğilimi olarak görebilir'..."

"Taşıdığı 'cevher' zenginliği bakımından bu sözler, gerçekten nadir

bulunur cinstendir. Liberallerle ittifaka dair cümle tam anlamıyla karma-karışıktır. Kimse ittifaktan söz etmiş değildir Martov yoldaş, sadece geçici ve kısmi anlaşmalar söz konusu olmuştur. Bu tamamen farklı bir şeydir. Eğer Plehanov'un tasarısı inanılmaz bir ittifaktan söz etmiyorsa...bu onun kusuru değil, değeridir"(abç) (Bir adım İleri, İki Adım Geri s.158).

Evet, ittifakla geçici ve kısmi anlaşmalar tamamen farklı bir şeydir; Geçici ve kısmi anlaşmalarla "Dev-Güç" anlayışı ve Dev-Güç anlayışına temel olan "demokratik Güçbirliği" safsatası da tamamen farklı bir şeydir. Birincisi geçicidir ve kısmidir. İkincisi ise kalıcı olmak ve burjuvazinin darbe ve iktidarı ele geçirme tabi de dahil, bütün taleplerini desteklemek amacına yönelmiştir. Besbelli ki birisi proletaryanın bazı konularda menfaatlerine elverişli, prensiplerine uygun ve geçici anlaşmalar yapmasıdır. İkincisi ise proletaryayı burjuvaziye kuyruk yapma çabasıdır.

Şu noktayı da belirtelim: Komünistler politikalarını tesbit ederken esas olanla tali olanı ayırdederler. Bu son derece önemli bir şeydir, doğru yolda ilerlemenin şartıdır. Mesela bugün silâhlı mücadele esas, diğer mücadele biçimleri talidir diyoruz. Diğer mücadele biçimlerini kabul etmek onu esas haline getirmeyi gerektirmez. Yine mesela bugün köylük bölgelerde mücadele esas, büyük şehirlerdeki mücadele talidir diyoruz. Büyük şehirlerdeki mücadeleyi kabul etmek onu esas haline getirmeyi gerektirmez. Aynı şekilde kendi kuvvetlerimize dayanmak esastır, müttefiklere dayanmak talidir. Birleşik cephe çelişmeli bir birliktir. Her çelişmenin bir esas yönü, bir de tali yönü vardır. Birleşik cephenin esas yönü proletarya ve köylüler tali yönü ise milli burjuvazidir. Milli burjuvazi ile birleşik cepheyi kabul etmek onu çelişmenin esas yönü kabul etmek anlamına gelmez. Cepheyi gerçekleştirme mücadelesinde Marksist-Leninistler esas olarak işçi-köylü ittifakını gerçekleştirmeye çalışırlar, ona ağırlık verirler. Burjuvazi ile ittifaka ise ikinci derecede ağırlık verirler. Bu daha somut ifadeyle şu demektir: Partinin ve halk ordusunun inşasına birinci derecede ağırlık verirler. İşte revizyonist hainlerin ihanetleri bir de o noktada kendini gösteriyor: Onlar durmadan ve sürekli olarak burjuvazi ile ittifakı (!) birinci plana almaya çalışıyorlar.

Bütün bunlar Şafak revizyonistlerinin Mihrici Dev-Güç anlayışını, burjuva kuyrukçuluğunu ve teslimiyet politikasını tamamıyla ve bütün vahame-tiyle benimsediklerinin ve devam ettirdiklerinin tartışma götürmez kanıtlarıdır.

22) Şafak revizyonistleri geri ülkelerde uzun yıllar sürecektir
milli burjuva iktidarlarını mümkün görüyor.

Şafak revizyonistleri Kemalist iktidarın bir "milli burjuva" iktidarı olduğunu ve 1935'lere kadar öyle devam ettiğini savunuyorlar. Bugün dünyada milli burjuva iktidarlarının mevcut olduğu ve artmakta olduğunu id-

dia ediyorlar. Aramızda geçen bir tartışmayı nakletmekte fayda vardır.

Tartışma "12 Mart'tan sonra Dünyada ve Türkiye'de Siyasi Durum" başlıklı yazının bir yerindeki "milli burjuvazinin iktidarda olduğu Arap Ülkeleri" ifadesinden doğdu. Bu ülkelerden kasıt Suriye, Libya, Sudan, Mısır vb...idi. Biz bu ülkelerde iktidardaki sınıfın milli burjuvazi olmadığını, komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları olduğunu savunduk. Bu sınıfların çeşitli emperyalist bloklar arasında nisbeten tarafsız bir tavır takınmasının bu ülkeler üzerindeki çeşitli emperyalist ülkelerin nüfuz ve etkilerinin bir denge tutturmuş olmasından ileri geldiğini savunduk. Özellikle ABD emperyalizminin ve Sovyet Sosyal emperyalizminin bu ülkeler üzerindeki nüfuz ve etkilerinin denge tutturmuş olması bu ülkelerde iktidarı elinde tutan komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının, kesin olarak bir tarafa yaslanmasına engel olmaktadır. Bu sınıflar her ikisiyle de işbirliğini diğeri aleyhine bir koz gibi kullanarak sömürdeki payını arttırmayı sınıf menfaatlerine daha uygun bulmaktadırlar. Emperyalist ülkenin nüfuz dengesi bozulduğu zaman, emperyalist ülkelerden biri diğeri aleyhine etkisini arttırdığı zaman iktidardaki sınıfların nisbeten "tarafsız" tavırları da elbette sona erecektir. Ayrıca söz konusu ülkelerde bugün komprador burjuvazi ve toprak ağalarının içinde kesin olarak ABD emperyalizmine bağlanmayı ve Sovyet Sosyal emperyalizmine bağlanmayı savunan kesimler de mevcuttur.

Şafak revizyonistleri söz konusu ülkelerde siyasi bakımdan bağımsız milli burjuva iktidarlarının mevcut olduğunu savunmaya devam ettiler. Hatta dünyada milli burjuva iktidarlarının artma eğiliminde olduğunu söylediler. Oysa emperyalizm çağında geri ülkelerde siyasi bakımdan bağımsız milli burjuva iktidarlara genel olarak mümkün değildir (bazı özel durumlar olabilir). Çünkü emperyalizm çağında dünya çapında pazarlar birleşmiştir. Emperyalist dev. tekeller dünyanın her köşesine, ahtapotun kolları gibi ağlarını sermişlerdir. Geri ülkelerdeki sermayesi son derece cılız milli burjuvazinin bunlarla rekabet etmesine en küçük bir ihtimal bile yoktur. Onun için çıkar yol derhal emperyalistlerle işbirliğine girmek, ülkenin sömürülmesinde münasip bir pay almaya razı olmaktır. Bu nedenle geri ülkelerdeki iktidarı ele geçiren milli burjuvazi ya kendisi derhal komprador burjuvazi haline gelir ya da emperyalizmin ve yerli gericiilerin iktisadi, sosyal, siyasi ve askeri baskısıyla iktidardan indirilir, yerini komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarı alır.

Lenin yoldaş daha 1916 yılında şöyle demişti: "Meta üreten bir toplumda sermaye olmaksızın bağımsız gelişme hatta hiç bir gelişme söz konusu olamaz...Sömürgelerin kendi sermayeleri ya hiç yoktur ya da sözü edilmeye değmeyecek kadar azdır. Finans-kapital şartlarında hiç bir sömürge siyasi bağımlılık şartına uymaksızın sermaye bulamaz. "(Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri s.220).

Lenin yoldaşın sömürgeler için söylediği bu sözler, gerekli değişikliklerle bugün yarı-sömürge ülkeler için de geçerlidir. Çünkü yine "Me-ta üreten bir toplumda sermaye olmaksızın bağımsız gelişme, hatta hiçbir gelişme söz konusu olamaz". Yarı-sömürge ülkelerin de "kendi sermayeleri sözü edilmeyecek kadar azdır". Yine "Finans-kapital koşullarında" yız ve bu koşullarda "siyasi bağımlılık şartına uymaksızın" geri ülkeler "sermaye bulamaz". Sonuç olarak da milli burjuvazi bir süre için iktidarı eline alsa bile en kısa zamanda bir emperyalist ülkenin kollarına kendisini atmak zorunda kalacaktır.

Aynı gerçeğe Mao Zedung yoldaş daha 1926 yılında işaret etmiştir: "Bu sınıf (orta burjuvazi) siyasi bakımdan tek bir sınıfın yani milli burjuvazinin hakimiyetin altında bir devletin kurulmasından yanadır... Ancak bu sınıfın milli burjuvazi hakimiyeti altında bir devlet kurma teşebbüsü hemen hemen imkânsızdır, çünkü bugün dünyada iki büyük güç, devrim ve karşı devrim bir ölüm kalım mücadelesi içine girmiş bulunmaktadır. Her iki taraf da birer büyük sancak dalgalandırmaktadırlar. Bunlardan bir tanesi Üçüncü Enternasyonal'in dalgalandığı ve bütün ezilen sınıfların etrafında toplandığı devrimin kırmızı sancağı, diğeri ise Cemiyet-i Akvam'ın dalgalandığı ve dünyadaki bütün karşı devrimcilerin etrafında toplandığı karşı devrimin beyaz sancağıdır. Ara sınıflar bir kısmının sola dönerek devrime, diğerlerinin ise sağa dönerek karşı devrime katılmasıyla hızla dağılmaya mahkumdurlar. Bu sınıfların 'bağımsız' kalmaları imkansızdır. (abç). Dolayısıyla, Çin'deki orta burjuvazinin kendisinin önder olacağı bir 'bağımsız' devrim düşüncesi boş bir hayaldir" (Seçme eserler, 1.cilt 1.kitap, s.19-20).

Revizyonistler çağımızda siyasi bakımdan bağımsız milli burjuva iktidarlarının mümkün olacağı ve artma eğiliminde olduğu iddiasından vazgeçemediler. Ama bu iddiayı sinsice kamufle etme yolunu tuttular. Söz konusu broşürdeki "milli burjuvazinin iktidarda olduğu Arap Ülkeleri" ifadesinin yerine aynı anlama gelmek üzere "Milliyetçi Arap Rejimlerini" ifadesini geçirdiler. Ve "milliyetçi arap rejimlerinin" ABD emperyalizminin ve Sovyet sosyal emperyalizminin Ortadoğu'daki nüfuzuna karşı "tefki göstermekte" olduklarını iddia ettiler (12 Mart'tan Sonra Türkiye'de ve Dünyada Siyasi Durum, s.22-23).

Revizyonistler "bağımsız" bir milli burjuva iktidarını Türkiye'de de mümkün görmektedirler. Orta burjuvaziye bu kadar kur yapmalarının sebeplerinden biri de budur. Fakat Mao Zedung yoldaşın deyişiyle "boş bir hayal peşinde koşuyorlar!"

23) Şafak revizyonistleri orta burjuvazinin komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları klikleri ile "bir arada durabileceğini" reddediyor.

"12 Mart'tan sonra Türkiye'de ve Dünyada Siyasi Durum" broşüründe şöyle diyorlar:

"Büyük burjuvazi ve orta burjuvazi bir arada duramaz" (s.56).

Bu bir genellemedir. Bazı özel şartlarda doğru olabilecek olan bir ifade genellendiği zaman tamamen yanlış olur. Bu orta burjuvazinin sınıfsal karakterinin inkarıdır. Bu revizyonistler Marksizm-Leninizmin orta burjuvazi hakkındaki yargısını bilmiyor olamazlar: "Orta burjuvazi zaman zaman devrim saflarına, zaman zaman da karşı devrim saflarına katılır. Bir kanadı devrim saflarına katılırken bir kanadı da karşı devrim saflarına katılabilir vb." Revizyonistler bir çırpıda dünya tecrübesini çiğneyip geçiyorlar ve onun yerine kendi gerici ütopyalarını koyuyorlar. Ülkemizin gerçekleri de milli karakterdeki orta burjuvazinin güçlü bir devrimci siyasi hareket olmadığı dönemlerde uzun yıllar komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları kliklerine yamandıklarının sayısız örneklerini vermektedir. "Büyük burjuvazi ve orta burjuvazi bir arada duramaz" ifadesi ülkemizin gerçeklerine de aykırıdır. Çin'de orta burjuvazinin birçok defalar Kuomintang gericilerinin peşinden gittiğine Mao Zedung yoldaş işaret etmektedir. Yukardaki ifade Çin devriminin objektif gerçekleriyle de çelişmektedir.

Orta burjuvaziye layık olmadığı bir nitelik atfemek revizyonist hainlerin orta burjuvaziye bel bağlama eğilimlerinin başka bir görüntüsüdür.

24) Şafak revizyonistleri hakim millet milliyetçiliği güdüyor. Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını imkansız hale getiriyor.

Revizyonistlerin milli meseleyle ilgili görüşlerini atrı bir broşürde eleştireceğimiz için burada meseleye kısaca dokunacağız.

Şafak revizyonistleri Kürt hareketini bir milli hareket olarak görmüyor. Onu sadece milli baskılara ve zulme karşı yönelmiş bir halk hareketi olarak değerlendiriyor. Halk hareketiyle milli hareket arasındaki muazzam farkı siliyor (bak: Program Taslağı, madde: 10-25). Milli baskıyla sınıf baskısını, milli çelişmeyle sınıf çelişmesini bir ve aynı şey gibi gösteriyor. Böylece Kürt burjuvazisinin ve küçük toprak ağalarının sınıf çelişmelerini ve şiarlarını bir yana iterek Kürt işçi sınıfını ve emekçilerini aldatma çabalarına destek oluyor.

Öte yandan Şafak revizyonistleri "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" kavramını akıl almaz bir şekilde çarpıtarak Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını imkansız hale getiriyor. "Milletlerin kendi kaderini tayin hakkını" "halkın kendi kaderini tayin hakkı" şekline bir zamanlar Buharin tarafından Lenin'e karşı savunulan bu formülasyona dönüştürerek sonra da "halkın kendi kaderini tayin hakkını" birbir şarta bağlayarak "Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını" alçakça çığnıyor. (bak: Program Taslağı, Madde 52) .

"Marksist-Leninist hareket Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkının. ...savunucusudur"(abç) (12 Mart'tan sonra Türkiye'de ve dünyada Siyasi Durum, s.74)

"Kürt Halkının kendi kaderini tayin hakkını (abç) tavizsiz olarak savunacağız" (Aynı broşürde, s.72).

"Kürt halkının kaderini tayin hakkını (abç) savunmaya ısrarla devam etmeliyiz" (Kızıl Siyasi İktidar Meselesi Üzerine).

Buharin tarafından savunulan "halkın kendi kaderini tayin hakkı" ile Lenin yoldaşın savunduğu "milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkı" tamamen farklı şeylerdir. Birincisi "halkın devrim yapma hakkı anlamına gelir, ikincisi ise milletin ayrı bir devlet kurma hakkı anlamına gelir. Şafak revizyonistleri Kürt halkının devrim yapma hakkını savunuyorlar! İşte milli meseleye getirdikleri çözüm budur. Ve bu Türk milletinin mevcut devlet kurma imtiyazının devam etmesini sinsi bir şekilde savunmaktan başka birşey değildir. Türk hakim sınıflarına yardakçılık Kürt milleti aleyhine mevcut olan eşitsizliği tasvip etmektir.

Şafak revizyonistlerinin hakim ulus milliyetçiliğini belgeleyen bir bölümü milli meseleyle ilgili broşürümüzden buraya aynen aktarıyoruz:

Şafak revizyonistleri tarihte Kürt millete ve diğer azınlık milliyetlere yapılan milli baskıları tasvip ediyor. M.Kemal'in Sivas Kongresinde "Türkiye'de Türkler ve Kürtler yaşar" demesini alkışlıyor. İsmet İnönü'nün Lozan'da "ben Türklerin ve Kürtlerin temsilcisiyim" demiş olmasını hararetle karşılıyor ve bunları kendisine dayanak yapıyor. Türk hakim sınıflarına sanki şöyle sesleniyor: Bakın Kürtlerin varlığını Atatürk ve İnönü de tanıdı. Bizim yaptığımız da budur! Bunda kızılacak ne var?

Revizyonist hainler bir milletin varlığını tanımakla milli meseleyi hallettiklerini sanıyorlar. Komünistler milli meselede her milliyetin ve her dilin mutlak eşitliğini savunurlar, milliyetler ve diller arasındaki her türlü eşitsizliğe, imtiyaza karşı çıkarlar, Devlet kurma hakkı konusunda da milletlerin eşitliğini isterler. "Milletlerin kendi kaderini tayin hakkını" kayıtsız şartsız savunmaları burdan gelir. Orta burjuvazi her fırsatta kendi milliyeti lehine eşitsizlik ister, imtiyaz ister, diğer milletlerin en tabii haklarını çığner vs... Hakim milliyetin burjuvazisi başka milletlerin varlığını tanıyabilir, hatta mecbur kaldığı zaman ona bazı haklar da verebilir. Irak'taki Arap burjuvazisi gibi Ama her fırsatta bu hakları, çığner, her fırsatta başka milliyetleri ezmek ister. Komünistlerle burjuvaziyi ayıran azınlık milliyetin varlığını tanıyıp tanımamak değildir.

Kaldı ki M.Kemal'in Sivas Kongresinde merkezi otorite diye bir şeyin mevcut olmadığı veya iyice çöktüğü şartlarda Kürtlerin varlığından sahte

bir edayla bahsederek gerçekte Kürt milletinin muhtemel bir ayrılma hareketini engellemek istemiştir. Onların Türk burjuvazisinin ve toprak ağalarının boyunduruğuna razı olmalarını sağlamak istemiştir. M.Kemal'in bütün hayatı Kürt millete ve diğer azınlık milliyetlere baskı ve zulüm örnekleriyle doludur. Türkiye'de milli meselede komünistlerin kendilerine destek edinemeyecekleri biri varsa o da M.Kemal'dir. Hatta Türkiye'de en başta mücadele edilecek milliyetçilik hakim ulus milliyetçiliği olan M.Kemal milliyetçiliğidir. İnönü'nün Lozan konferansında Kürtlerin de temsilcisi olduğunu iddia etmesi Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkına açıkça bir saldırıdır. Kürt milletinin kaderini dışardan tayin etme alçaklığıdır. Kürt milletinin oturduğu bölgeyi Türkiye sınırlarına yani Türk burjuvazisinin ve toprak ağalarının hakimiyet alanına emperyalistlerle pazarlık yaparak dahil etme kurnazlığıdır! Ve Türk milliyetçiliğinin en azgın bir biçimde tezahür etmesidir. Revizyonist hainlerin kendilerine dayanak yaptığı şey budur işte!

Kürt milliyetçiliğine bazı tavizlerde bulunan bir Türk Milliyetçiliği: Şafak revizyonistlerinin milli meselede yaptıkları bütün gevezeliklerin ve şarlatanlıkların özeti budur.

25) Kemalizm mirasçılığı.

Şafak revizyonistlerinin Türkiye tarihini nasıl Mihrici bir gözle değerlendirdiklerini, Kemalizm dalkavukluğu yaptıklarını, ayrı bir broşürde ele alacağız. Burada kısaca şunu belirtelim ki Kemalist hareketin değerlendirilmesinde Şafak revizyonistleri reformcu burjuvazinin sözcülerinden olan Ecevit'ten daha sağda ve Kemal Satır grubuna daha yakındır. Ecevit'in bile kabul etmek istemediği mirasa aç gözlü miras düşkünlerinin psikolojisiyle sarılmakta ve bu "değerli" mirası sağa sola reklam etmeye çalışmaktadırlar. Kemalistlerin "tam bağımsızlık" ilkesi "yarı-sömürge" yapıyı seve seve kabullenmek anlamına gelir ve komünistlerin bunda sahip çıkacakları hiçbir şey yoktur. Kemal Satır'a layık bir mirastır bu. Bize gelince, biz her milliyetten emekçi halkın, yiğit işçilerimizin ve köylülerimizin mücadelelerinin mirasçısıyız. Kemalistlerin kurtuluş savaşında başına geçerek körelttikleri, daha sonra da her fırsatta hunharca ezdikleri kitlelerin tükenmez enerjilerinin, destanlar dolduran yiğitliklerinin, çökmez mücadele azimlerinin, yakıcı sınıf kinlerinin, mirasçılarıyız. Şafak revizyonistlerinin miras diye ellerinde tuttukları şeyin gerçek mahiyetlerini emekçi kitleler iyi bilirler. O miras köylülerimizin ense sine dayanmış jandarma dipçisi, karakol dayacağı, toprak ağalarının kırbağıdır, kitleler için açlık ve felaket getiren bir şeydir. Azınlık milliyetlere zulümdür. İngiliz, Fransız ve Alman emperyalistleriyle "sınıf kardeşliği" nişanesidir! O mirası elinde tuttukça emekçi kitleler size nicedir içinde taşıdıkları yaman bir öfkeyle bakacaklardı.

26) TKP Mirasçılığı.

Şafak revizyonistleri TKP'nin M.Belli'ye, H.Kıvılcımlı'ya ve Yakup Demir'e layık revizyonist geçmişinin mirasçılığını da kimseye bırakmıyor. TKP konusundaki görüşlerimizi de ayrı bir broşürde ele aldığımız için burada üzerinde durmuyoruz. Kısaca belirtelim ki TKP Mustafa Suphi yoldaşın ölümünden sonra kesin sağcı ve revizyonist bir çizgi izlemiştir. Partinin önderliğini ele geçiren Şefik Hüsnü, Kemalistlerden sosyalist devrim yapmalarını bekleyecek kadar Marksizm-Leninizmden uzaklaşmıştır. Şefik Hüsnü önderliğindeki TKP köylülerin devrimci rolünü asla kavramamıştır. İşçi-köylü ittifakını asla kavramamıştır. daima burjuvaziyle ittifak kurmaya çalışmış ve daima da bunun cezasını çekmiştir. ama bu ceza-yı işçi sınıfımıza ve yoksul köylülerimize de çektirmiştir. Şefik Hüsnü önderliğindeki TKP Kemalist iktidara sonsuz bir sadakat beslemiştir. Silahlı mücadele yolunu reddetmiştir. önce Kemalist iktidarın tedrici devletleştirmeler yoluyla sosyalizme (!)varmalarını beklemiş sonra da hayal kırıklığına uğrayarak, Kemalistlerin sosyalist devrim için şartları olgunlaştırmasını beklemeye koyulmuştur. Kemalist iktidarın azınlık milliyetlere yönelen zulüm ve baskılarını alkışlamıştır. Bu miras bizim aç gözlü miras düşkünü bezirganlara pek yakışıyor. TKP mirasında kendi revizyonist tezlerini destekleyecek pek çok şey bulacaklarına eminiz. Fakat komünizm davasına gerçekten bağlı bir hareket böyle bir mirası reddeder. Biz M.Suphi yoldaşın ve onun önderliğindeki TKP'nin mirasçılarıyız. Komünizm davasına, devrime yürekten bağlı, ama revizyonist önderlik yüzünden inançları ve enerjileri yanlış yollara kanalize edilmiş işçi, köylü ve aydın kadroların subjektif olarak kafalarında ve yüreklerinde taşıdıkları "devrim" ve "komünizm" ateşinin, sarsılmaz inancın mirasçılarıyız.

27) Şafak revizyonistleri Marksizm-Leninizm-Mao Zedung

Düşüncesi'nin sınıfsal niteliğini inkâr ediyor.

Şafak revizyonistlerine göre "Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi bütün insanlığın ortak malıdır" Revizyonist hainler dünya işçi sınıfının malı olan Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini sınıflar karşısında tarafsız olan ve hangi sınıfın elindeyse o sınıfa hizmet eden üretim araçlarına, matbaa makinasına benzetmektedirler. Şafak revizyonistleri her komünistin bilmesi gereken ve Marksizm-Leninizm alfabesi olan en ilkel gerçekleri bile çığnemekte tereddüt etmiyorlar. Marksizm-Leninizm Mao Zedung Düşüncesi'nin iki temel karakteri vardır. biri sınıfsal karakterdir, yani bir sınıfın, proletaryanın hizmetinde olmasıdır. İkincisi de pratik karakteridir, yani sınıf mücadelesi, üretim mücadelesi ve bilimsel deney pratiğinden doğması ve tekrar pratiğe uygulanabilir olmasıdır. Revizyonistler Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesi'ni en önemli

özelliğinden, sınıfsal karakterinden koparmışlar, böylece onu proletaryaya ne ölçüde hizmet ediyorsa burjuvaziye ve toprak ağaları sınıfına da aynı ölçüde hizmet edecek "ilahî bir ahlak felsefesi" durumuna düşürmüşlerdir. Kaldı ki ahlâk felsefesinin bile bir sınıfsal karakteri vardır. Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini bu kadar bayağılaştırabilmek büyük bir kaabiliyet (!), çok ince ve kıvrak bir zeka ister ki o da bizim revizyonistlerimizde bol bol mevcuttur.

Üretim araçları sınıflar karşısında tarafsızdır. Hangi sınıf eline geçirmişse üretim araçları o sınıfa hizmet eder. İşçi sınıfı iktidarı eline geçirdiği zaman üretim araçlarını yakıp yıkmaz, onu bir avuç sömürücü sınıfın elinden alır proletaryanın ortak mülkiyeti haline getirir. Böylece üretim araçları üretim ilişkileriyle, yani kollektif üretimle uygunluk kazanarak geniş ölçüde gelişip serpilme olanağı bulur. Oysa Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesi ortaya çıktığı günden beri burjuvazi ve bütün sömürücü sınıfların düşünceleriyle çatışma halindedir, proletaryanın elinde bir silah hem de en önemli bir silahtır. Gericî sınıfların asla yaramadığı gibi onların sınıf olarak ölümü de bu silahla gerçekleşir. Gericî sınıflar ve hatta proletaryanın bir kısım müttefikleri bazan bu silahın taklitlerini yaparak piyasaya sürerler ama, bu Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'nin sınıfsal karakterini gölgeleyemez. Çünkü diğer sınıfların Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi diye piyasaya sürdükleri şey, gerçekten kendi sınıflarının düşüncesidir ve proletaryanın gözünü boyamak için Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesi ile cilâlanmıştır. Proletarya diktatörlüğü altında da Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi diğer sınıfların düşünceleriyle çatışma halindedir ve yine proletaryanın hizmetindedir. Ne zaman ki bütün sınıflar ortadan kalkar, bir sınıf hakimiyeti aracı olan devlet ortadan kalkar, toplumlar bayraklarının üzerine "herkesten gücüne göre, herkese ihtiyacına göre" şiarını yazarken, yani yüce uyum dünyası olan komünizme ulaşılır, o zaman Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi de bütün insanlığın ortak malı haline gelir. Çünkü artık sınıflar yoktur. Çünkü artık proletarya da yoktur. Çünkü artık sınıf mücadelesi de yoktur. Artık Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi üretim mücadelesinde ve bilimsel deney mücadelesinde, yani insanlığın tabiatla mücadelesinde insanlığın hizmetinde olacaktır. Bugün dünyamızda insanlık sınıflara bölünmüştür. ve bu sınıflar arasında kıyasıya bir mücadele vardır, proletarya elinde Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi silahıyla toplumun bir kesimini arkasında toplamış gericiliğe karşı bir ölüm kalım savaşı vermektedir. Tam böyle bir ortamda revizyonistler proletarya ve müttefiklerini bu silahtan şüpheyi düşürecek şekilde "Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi bütün insanlığın ortak malıdır" diyorlar. Eğer bu yaptıkları kötü niyetlerinde değilse, düpedüz aptallıklarındandır.

28) Şafak revizyonistleri demokratik halk diktatörlüğü sosyalizm ve komünizm öğretisini akıl almaz şekilde tahrif ediyorlar.

Önemli olduğu için program taslağının bu konuyla ilgili maddelerini ve bu maddelerin eleştirisini aynen aktarıyoruz.

"36. Yarı-Sömürge, yarı-feodal toplumumuzda başlıca çelişmeler şunlardır: 1) Emperyalizmle ülkemiz arasındaki çelişme, 2) Geniş halk yığınları ile feodalizm arasındaki çelişme, 3) Proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme. 4) Hakim sınıflar içindeki çelişme."

"37. Bütün bu çelişmelerin ortadan kalkması ve halkımızın sömürü ve zulümden kurtulması sosyalizmle gerçekleşecektir."

"Bütün bu çelişmelerin ortadan kalkması (abç)...sosyalizmle gerçekleşecektir. Bilindiği gibi farklı çelişmelerin farklı çözüm yolları vardır. Emperyalizmle (ülkemiz değil ama) halkımız arasındaki çelişme devrimci milli savaşı (milli devrimle) çözülür. Geniş halk yığınları ile feodalizm arasındaki çelişme devrimci iç savaşı (demokratik devrimle) çözülür. Yarı-Sömürge, yarı-feodal ülkelerde emperyalizme karşı mücadele ile feodalizme karşı mücadele yani milli devrimle demokratik devrim birbirinden ayrılmaz, bunlar birbirine sıkı sıkıya ve kopmaz bağlarla bağlıdır. Fakat şartlara göre bu iki çelişmeden bazan biri bazen de öteki ön plana geçebilir. Emperyalizmin dolaylı yönetimi altında bulunan yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişme baş çelişme olduğu halde, emperyalizmin askeri işgaline uğrayan bu gibi ülkelerde milli çelişme ön plana geçer, ve baş çelişme haline gelir. Ama her iki halde de bu iki çelişmenin çözümü birbirinden ayrılmaz. Demek oluyor ki ilk iki çelişmenin "çözülmesi" sosyalizmle değil, daha önce demokratik halk devrimiyle "gerçekleşecektir. Söz konusu olan ülke Türkiye, söz konusu "hakim sınıflar" Türkiye'nin hakim sınıfları olduğuna göre, Türkiye'de bunların "hakim" durumuna son verildiği andan itibaren "hakim sınıflar içindeki çelişmeden de söz edilemeyecektir. Bugün hakim sınıflar kimdir? Büyük komprador burjuvazi ve toprak ağaları, Bunlar demokratik halk devrimi ile "hakim mevkilerinden alaşağı edildiği zaman hakim sınıflar kimler olacaktır? Esas itibarıyla işçi sınıfı ve köylüler şehir küçük burjuvazisi, milli burjuvazinin devrimci kanadı. Bu ittifak içindeki hakim sınıf ise proletarya olacaktır. Açıktır ki demokratik halk iktidarının hakim sınıfları arasındaki çelişme, artık eski anlamdaki hakim sınıflar içindeki çelişmeden tamamen farklıdır. Ve devrimci halkın kendi içindeki, "halk içindeki" antagonist olmayan ve barışçı metotlarla çözülebilen çelişmedir.

"Sosyalizmle çözülecek" çelişme, bu dört çelişmeden sadece "proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme"dir.(başka bir ifadeyle emekle sermaye

arasındaki çelişmedir). Bir noktayı daha belirtelim: Taslakta, çelişmenin çözülmesinden değil, "ortadan kalkması"ndan söz ediliyor. Ne komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları ne de milli burjuvazi, ne demokratik halk devrimiyle ve ne de sosyalist devrimle tamamen ortadan kaldırılabılır. Bunlar, proletarya diktatörlüğü gerçekleştikten ve hatta üretim araçlarının tamamının kollektif mülkiyete dönüşümü tamamlandıktan sonra da ideolojik ve kültürel alandaki varlıklarını devam ettirirler. Proletarya diktatörlüğü altında devrimin devam ettirilmesinin sebebi budur. Bunların kaynağını Lenin yoldaş "Sol Komünizm- Bir Çocukluk hastalığı" adlı eserinde göstermiştir. Bütün dünyada emperyalizmin ve gericiliğin kökü kazınmadıkça proletaryanın zafer kazandığı bir ülkede devrilen gerici sınıflar mevcudiyetini koruyacaklar, devam ettirecekler, pusuda bekleyecekler ve devrimi karşı devrime dönüştürmek için fırsat kollayacaklardır. Bunlarla proletarya arasındaki çelişmenin "ortadan kalkması" ancak komünizmle mümkün olacaktır. Çelişmenin çözülmesiyle kastedilen şey, bugün ilk üç çelişmede çelişmenin tali yönünün esas yön esas yönünün de tali yön haline gelmesidir. Çelişmelerin "ortadan kalkması" ise artık bunların mevcut olmaması, tamamen yok olması, ne tali yönün ne de hakim yönün bulunmaması anlamına gelir. Demokratik halk devrimi bugün çelişmenin esas yönünü teşkil eden emperyalizmi, komprador burjuvaziyi, toprak ağalarını tali yön; çelişmenin tali yönünü teşkil eden proletarya ve diğer halk sınıflarını ise esas yön haline getirecektir. ama bu çelişmeyi ortadan kaldırmayacaktır. Sosyalizm bugün çelişmenin tali yönü olan proletaryaya esas yön, milli burjuvazi de dahil bütün burjuvaziyi tali yön haline getirecektir. Ama çelişmeyi ortadan kaldırmayacaktır. Proletarya iktidarı altında ve sosyalizm kuruluşu döneminde ve hatta üretim araçlarının sosyalist mülkiyete dönüşümü tamamlandıktan sonra da o ülkenin proletaryasıyla emperyalizmi bütün burjuvazi ve toprak ağaları arasında çelişme mevcut olacaktır. (özellikle ideolojik alanda) Ama o ülke açısından proletarya bu çelişmenin esas yönünü diğerleri ise tali yönünü teşkil edeceklerdir. Hatta çelişmenin tali yönünü teşkil edecek olan gericiiler arasında çelişme mevcut olacak ve devam edecektir. "Bütün bu çelişmelerin ortadan kalkması (abç) "sosyalizmle" değil komünizmle "gerçekleşecektir". Taslaktaki cümleye nereden baksak yanlıştır. Marksizm-Leninizm teorisine aykırıdır.

"37...Halkımızın sömürü ve zulümden kurtulması sosyalizmle gerçekleşecektir."

Halkımızın "sömürüden" kurtulmasının sosyalizmle gerçekleşeceği doğrudur. Demokratik halk iktidarı döneminde milli burjuvazi ve onun mülkiyeti mevcut olacağına göre sömürü de aşırı ölçülere varmamakla beraber mevcut olacaktır. Hatta küçük üretimin mevcudiyeti bile belli ölçülerde

sömürünün de mevcudiyeti demektir. Bu nedenle proletarya iktidarı altında da üretim araçlarının kollektif mülkiyete dönüştürülmesi tamamlanmadığı müddetçe sömürü kısmen devam edecektir. Her alanda üretim araçlarının kollektif mülkiyeti gerçekleştikten sonra artık sömürden söz edilemez. Artık Sosyalizmin parolası "herkesten gücüne göre, herkese emeğine göre!" parolası bir gerçek haline gelmiştir. Sömürünün kaynağı olan üretim araçlarının bir gurup insanın elinde olması sona ermiş, bunlar toplumun ortak mülkü haline getirilmiştir. Sömürünün kaynağı kurutulmuştur.

Fakat cümlelerin ikinci kısmı "halkımızın zulümden kurtulması sosyalizm ile gerçekleşecektir" ifadesi tamamen sakattır. Bu demokratik halk diktatörlüğü sisteminde zulmün mevcut olacağını dolaylı olarak kabul etmektir. Zulüm nedir? Zulüm, gericilerin yani bugünkü hakim sınıfların halk sınıflarına uyguladığı baskı ve zorbalıktır. Gericî şiddettir. Gericî sınıflar bu şiddete ve zorbalığa sömürülerini devam ettirmek için, hakim mevkilerini korumak ve ebedileştirmek için baş vuruyorlar. Bu bakımdan onların halk sınıflarına karşı gösterdiği şiddet aynı zamanda haksızdır. Bu haksız ve gericî şiddet neyle uygulanıyor? Hakim sınıfların muhafızlığını meslek edinmiş daimi orduyla, polis teşkilatıyla, hapishanelerle vs..Bilindiği gibi hakim sınıflar halka karşı öteden beri daima iki silâh kullanagelmışlerdir."Cellat ve papaz". Zulüm aracı işte bu "cellat"tır. Proletarya önderliğinde muzaffer bir halk devrimi "cellatı" da, "papazı" da ülkenin bağrından fırlatıp atacağına göre zulüm nerede kalacaktır? Evet, demokratik halk devriminden sonra da (ve hatta sosyalist devrimden sonra da) şiddet ortadan kalkmayacaktır. Ama, bu şiddetin niteliği tamamen değişiktir. Bu şiddet proletaryanın ve halk sınıflarının eski düzeni geri getirmek isteyen gericî sınıflara karşı kullandığı devrimci şiddettir. Bu şiddet tarihi açıdan meşru ve haklıdır. Bu "zulüm" müdür? Gericilere sorarsanız öyledir. ama, bize sorarsanız, bu en tabii, en kaçınılmaz bir şeydir haklı ve ilerici bir şeydir ve asla zulüm değildir; Tersine, zulmü geri getirmek isteyenlere karşı halkın verdiği bir cezadır. Program taslağı demokratik halk diktatörlüğü sisteminde zulmün mevcut olacağını dolaylı olarak kabul etmekle gericilerin paraleline düşmüyor mu?

"59. Hareketimizin nihai hedefi, insan üzerindeki her türlü sömürü ve zulmü ortadan kaldırmak, halkımızı sınıfların kalmadığı bir dünyada en büyük ve en mutlu bir geleceğe, komünizme ulaştırmaktır".

Aynı ifade tüzük taslağının temel ilkeler bölümünde de geçiyor:

"Partimizin nihai hedefi her türlü sömürü ve zulmü ortadan kaldırarak sınıfsız toplumu yani komünizmi gerçekleştirmektir".

Yukardaki ifadeyle program (ve tüzük) 37. maddenin de gerisine düşmüştür. Sömürü ve zulmün ortadan kaldırılması bir çırpıda hareketimizin nihai hedefi oluyor. Yani sömürünün ve zulmün ortadan kaldırılması komünizm

erteleniyor. Yani hem demokratik halk diktatörlüğü sisteminde hem de proletarya diktatörlüğü sisteminde "zulüm" mevcut! Üstelik, sosyalizm "sömürüyü" de muhafaza ediyor! Ya bu "sosyalizm" "isveç sosyalizmi" cinsinden bir şeydir, ya emperyalistler ve gericiler "sosyalizm en büyük sömürü ve zulüm düzenidir" derken haklıdırlar. Ya da taslağı kaleme alan arkadaş kullandığı gerçek anlamından habersizdir.

Tekrar edelim: Sosyalist toplumda sınıflar ve proletaryanın diktatörlük aracı olarak devlet mevcut olmakla birlikte ne sömürü vardır ne de zulüm. Sömürü sosyalizm inşasıyla birlikte ortadan kalkar. İlke: "Herkesten gücüne göre, herkese emeğine göre"dir. "Herkesin emeğine göre" aldığı bir toplumda sömürüden söz etmek bu ilkenin kavranmadığını gösterir. Zulüm ise daha demokratik halk iktidarının (ki bu bir halk cumhuriyeti-dir) gerçekleşmesiyle birlikte ortadan kalkacaktır. Yani ne demokratik halk diktatörlüğü sisteminde ne de proletarya diktatörlüğü sisteminde zulüm söz konusudur. Zulüm bir avuç sömürücü ve gerici sınıfın devrimci halkı ezmesidir. Eğer halkın ve proletaryanın gericiler üzerindeki diktatörlüğü de zulüm olarak görülüyorsa, bu son derece yanlıştır. Bu gericilerin ağzıdır.

Komünizm dünyasının "sınıfların kalmadığı bir dünya" olacağı doğrudur. Ama bundan ibaret değildir. Komünizm dünyasında sınıflarla birlikte, uzlaşmaz sınıf çelişmelerinin ürünü olan, hakim sınıfların diğer sınıflar üzerindeki baskı aracı olan, sosyalizmde proletarya diktatörlüğünün aracı olan devlet te ortadan kalkacaktır. Çünkü sınıfların tamamen ortadan kalkmasıyla proletaryanın artık devlete de ihtiyacı kalmayacaktır. Öte yandan komünizm aşamasında, yani "bireylerin işbölümüne ve onunla birlikte kafa emeği ile kol emeği arasındaki çelişkiye kölece boyun eğişleri sona erdiği zaman; emek sadece bir geçim aracı değil, ama kendisi birinci hayati ihtiyaç haline geldiği zaman, bireylerin çeşitli biçimde değişmesiyle üretici güçler de arttığı ve bütün kollektif zenginlik kaynakları gürül gürül fışkırdığı zaman, ancak o zaman...Toplum bayraklarının üstüne şunu yazabilecekler: "Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre"! (Marks)

Demek ki komünizm dünyasının özelliği sadece sınıfların ortadan kalkması değil, sınıflarla birlikte sınıf tahakkümünün de ortadan kalkması, "herkesten yeteneğine göre, herkese emeğine göre!" şiarının yerini "herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre!" şiarının almasıdır. Taslak ele aldığımız maddeleriyle demokratik halk diktatörlüğü sistemine ve sosyalizme gericilerin yakıştırdığı nitelikleri aynen onayladıktan başka, komünizmi de onun en önemli özelliklerinden koparmıştır.

29) Bazı iftiralar üzerine.

Şafak revizyonistleri panik içinde bizi eleştiren, daha doğrusu bize bazı iftiralar savuran bir paçavra yavınladılar. Oradaki bazı iftiralara

ve karalamalara kısaca dokunmak gerekiyor:

Legal yayıncılık faaliyetinin esas olmaması gerektiğini savunduğumuz için "gazeteyi ve dergiyi kapatmayı ve bütün kadroları fare deliğine tıkmayı savunuyorlardı" diyorlar. Yayın faaliyetini hiç bir zaman reddetmediğimizi, sadece bir komünist hareketin faaliyetinin yayınevi faaliyeti derecesine düşürülmesine karşı çıktığımızı daha önce belirttik. Zaten yayın faaliyetini nasıl anladığımızı bundan sonraki pratiğimizle de göstereceğiz. Revizyonist hainler bize iftira ederken kendi pisliklerini de ortaya dökmüş oluyorlar. İlegal faaliyetin esas olmasını istemek, burjuva kanunlarına bir köpek sadakatiyle bağlı olan bu hainlerin gözünde "kadroları fare deliğine tıkmak" oluyor. Kendini pek beğenmiş bu entelektüel baylar şöyle diyorlar: "Kendilerinin burjuva kafalarına işçi sınıfının ideolojisini taşıyan, mücadeleye sokan bu yayın organları değil miydi?" Kimin burjuva kafasına sahip olduğuna, bu eleştirileri okuyanlar karar vereceklerdir herhalde. Yayın organlarınızın işçi sınıfı ideolojisi adına biraz Marksizm-Leninizmle cilalanmış, ama su katılmadık burjuva ideolojisini taşıdığını da yine Marksizm-Leninizme yabancı olmayan herkes kolayca kavrayacaktır. Bizim Marksizm-Leninizmi sizin yayın organlarınızdan öğrendiğimiz iddiasına gelince, bunda biraz doğruluk payı vardır baylar! Çünkü insan kötü hocalardan da iyi dersler öğrenir. Böyle hocalar dan insan neler yapmaması gerektiğini, neyi savunmaması gerektiğini öğrenir ki, bu da iyi bir derstir. PDA ve Şafak revizyonizmi Marksizm-Leninizmi kavramamıza yardım etmiştir. Eğer uysal hocalarımızın arkasından gitseydik, biz de şimdi sizler gibi revizyonist hainler olur çıkar dık.

PDA Revizyonizminin geçmişte Sovyet Sosyal emperyalizmine elini uzatmış olmasını eleştirdiğimizde öfkeye kapılarak şöyle diyorlar: "Bunların ithamı beş yaşındaki bir çocuğu neden onbeş yaşındaki bir çocuk git düşünmüyorsun...ithamı ile özünde birdir". Acınacak bir fikir zavallılığı! Stalin yoldaş "insanın bilincini sosyal yaşantısı tayin eder" der. Ne kadar doğru bir söz. Şafak revizyonistlerinin burjuva gibi düşünmekten niçin bir türlü kurtulamadıklarının cevabı işte Stalin yoldaşın bu cümlesidir. Beş yaşındaki bir çocuk normal gelişme seyri içinde onbeş yaşında bir genç haline gelir. Bu son derece tabii bir şeydir. Ama beş yaşındaki bir eşek, hiç bir zaman ve hiç bir yerde onbeş yaşındaki bir genç haline gelmez. Bunun gibi revizyonizm büyüyerek "Marksizm-Leninizm haline gelmez. Burjuva baylar, Marksizm-Leninizmi revizyonizmin gelişiminin tabii sonucu ve uzantısı olarak görüyorlar. Genç bir komünist hareket, revizyonist hareket demek değildir. Genç bir komünist hareketin tecrübesi azdır, henüz zayıftır, mücadele yeteneği sınırlıdır; ama her şeye rağmen doğru bir çizgi izler. Bilmediği ve tecrübesinin yetişmedi

konularda yanlış savunmaz. Sadece doğruyu zamanla ve adım adım kavrar. Bir komünist hareketin her dönemde hataları da olur ama hatalar hiç bir zaman ağır basmaz, vahim değildir ve en kısa zamanda düzeltilir. Marksizm-Leninizm revizyonizme karşı mücadele edilerek gelişir, revizyonizm reddedilerek gelişir, Anlıyormusunuz? Yani siz "eşekliği" reddetmedikçe "eşeklikle" mücadele etmedikçe ne kadar büyürseniz büyüyün, "adam" olmazsınız, sadece daha yaşlı bir "eşek" olursunuz, o kadar!

Revizyonistler bizim önceleri "tasfiyeciler"le birlik olduğumuzu ve hareket saflarında özeleştirilerek yapılarak kaldığımızı söylüyorlar. Bizi onlarla birlikte göstermek isterken düpedüz yalancılık ve sahtekarlık etmektedirler. Hele bizim özeleştirilerek yapılarak saflarda kaldığımız iddiası edepsizliğin son kerteye vardırılmasıdır. Eğer böyle yalan ve dalavereyle ayakta kalmayı ümit ediyorsanız birer siyasi mefta haline gelmeniz ve etrafa koku yaymaya başlamanız uzun sürmeyecektir.

Revizyonist hainler, bir de bizim "artık işçiler, köylüler bütün halkımız, kurtuluşun silâhlı mücadeleyle olacağını kavramıştır" dediğimizi iddia ediyorlarBizim dediğimiz şudur: Bu cümle DABK kararında aynen mevcuttur: "Bugün ülkemizde devrimci mücadele çok önemli bir noktaya, silâhlı mücadele yolunu tutmayan akımın, bunun adı isterse komünist hareket olsun, kitlelerden tecrit olacağı bir noktaya ulaşmış bulunuyor". Bu sizin bize mal etmeye çalıştığınız şeyden farklı bir şeydir. Bugün Türkiye'de henüz silâhlı mücadelenin gereğini kavramamış bir çok insan, silâhlı mücadeleye önderlik eden bir harekete daha fazla güvenmekte, inanmaktadır.

Hele şu nanelere bakın: "Bütün halkımız kurtuluşun silâhlı mücadeleyle olacağını kavramıştır" tesbiti proletarya partisinin etki ve tesirini ülkemizde halkımız üzerinde kurmuş olması, halkımızın özellikle işçi ve köylülerin, siyasi olan iktidar meselesini kavramış, silaha sarılmaya hazır, teşkilatlanmış vs. olmasını içerir. Böyle bir durum mu var?"

Bu mantığa göre Türkiye'de hiç ama hiç bir yerde "kurtuluşun silâhlı mücadeleyle olacağını kavramış" işçi ve köylü olmaması gerekir. Çünkü partinin tesiri olmadan kitleler kendi tecrübeleriyle silâhlı mücadele zorunluluğunu çıkaramazlar. Peki baylar, tarihteki isyanlar nedir? Bırakalım uzak geçmiş, proletarya partisinin adını dahi duymayan işçilerin ve köylülerin yakın dönemlerdeki mücadelesi nedir? İşçiler köylüler sırf kendi tecrübeleriyle bilimsel sosyalizme ulaşamazlar ama kurtuluşun silâhlı mücadele ile olacağı düşüncesine, sizin gibi kendine proleter devrimci" süsü veren pısrık laf ebelerinden çok daha önce ulaşırlar. Siz daha o gerçeği kitaplardan okumadan çok önce işçilerin ve köylülerin bir kısmı kurtuluşun silâhlı mücadeleyle olacağını biliyordu. Tekrar edelim: "Eğer sizin mantığınız doğru olsaydı proletarya partisinin henüz doğum sancıları içinde olduğu günümüz Türkiye'sinde hiç ama hiç bir yerde "kur-

tuluşun silahlı mücadeleyle olacağını kavramış" işçi ve köylü olmaması gerekirdi. Ve bu kitlelere alçakça bir iftira olurdu.

Yine bu hainler kurtuluşun silahlı mücadeleyle olacağını kavramak için kitlelerin "siyasi olarak (ne demekse?) iktidar meselesini kavramış", "silaha sarılmaya hazır", teşkilatlanmış (evet, yanlış okumuyorsunuz, "teşkilatlanmış") olmasını şart koşuyorlar!

Revizyonistlerin "kurtuluşun silahlı mücadeleyle olacağını kavramış" işçi veya köylüyü değil, komünist partisinin militan bir üyesini tarif ediyorlar. Ve bu tarife uyacak insan ülkemizde parmakla sayılacak kadar az olduğu için, baylarımız böyle kıçüstü yan gelip yatıyorlar(!) Kendi geriliğinizi, kafasızlığınızı, budalalığınızı, uyuşmuşluğunuzu kitlelere maletmeye kalkışmayın bari. Kitleler sizin gibi yüreksiz burjuvalardan bin kere daha ileridir. Ülkemizde sizin iddianızın aksine işçilerin ve köylülerin önemli bir kısmı kurtuluşlarının silahlı mücadeleyle olacağını biliyor. Bunu kendi sınıf mücadelelerinden edindikleri tecrübeleriyle biliyorlar. Ama kitleler kendilerine önderlik edecek, güven verecek, kararlı, enerjik, akıllı bir komünist önderliğe muhtaçtır! Ve böyle bir komünist önderlik bugün silahlı mücadelenin alevleri içinde doğup gelişebilir. Mesele budur. Kurtuluşun silahlı mücadele ile olacağını bilmek Marksizm-Leninizm bilmek anlamına da gelmez. Hasımın üzerine sopayla veya silahla geldiğini gören bir sıradan insan da elinde üstünde ne varsa, sağda solda eline ne geçirirse hasımın beynine indirmeyi düşünür herhalde. Halkımız ise yıllardır hasımın dipçiği, süngüsü, zindan tehdidi altındadır. Ona onun dilinden konuşmayı niçin düşüremesin?

Bütün bu gevezeliklerinizden bir kere daha anlaşılıyor ki, silahlı mücadele sizin için bir fobidir. Onu uzaklaştırmak, ona yan çizmek için bin dereden su getiriyor, binbir teori icad ediyorsunuz. Yukardaki tezleriniz, sizin silahlı mücadeleyi yıllarca geriye erteleyen sağcı ve pasifist çizginizin yeni bir kanıtıdır.

Ve daha şimdiden bu yolda daha da yeni teorilerin uç vermeye başladığını, "aman faşizmi kızdırmayalım yoksa mahvoluruz" cinsinden tamamen teslimiyetçi, barışçı teorilerin piyasaya sürülmek üzere ambalajlandığını ibretle görüyoruz. Sıkıyönetimin bir darbesinden sonra illegaliteye daha çok sarılmak ve daha sıkı sarılmak sonucunu çıkarmak yerine "çok kadroyu illegaliteye çektik, ondan oldu" cinsinden gerici sonuçlar çıkarıldığını hayretle izliyoruz.

Kitlelerden kopuk bir silahlı mücadele taraftarı olduğumuzu söylüyorsunuz. Bu iddianızı destekleyecek bir tek cümlemizi bir tek davranışımızı gösteremezsiniz. Tersine sürekli olarak kitlelerin Türkiye şartlarında özellikle köylü kitlelerini silahlı mücadele için teşkilatlanması gerektiğini savunduk ve savunuyoruz. Ama size göre bizzat silahlı

mücadele kitle çizgisine aykırı olduğu için, bize yönelttiğiniz suçlamayı tabii karşıladık.

Partiyi ve işçi-köylü ittifakını reddettiğimiz yolundaki iddialarınız cevapvermeye değmeyecek kadar gülünçtür.

ÖZETLEYELİM

Şafak revizyonizmi görüldüğü gibi devrimin bütün temel meselelerinde bir elini de Mao Zedung Düşüncesi'ne uzatmıştır. İlkelere bağlı devrimci politikanın yerini tam bir bezirgan kurnazlığı almıştır. Bu kurnaz bezirganların dükkanında revizyonizm de vardır, Mao Zedung Düşüncesi de... Şartlara göre bazan birini, bazan diğerini, çoğu zaman da her ikisini birden piyasaya sürmektedirler. Ama hangisini piyasaya sürerlerse sürsünler pratikte daima revizyonizmi uygulamaktadırlar. Şafak revizyonizminin bir özelliği de en sağcı pratiği en mükemmel örnek olarak sunmakta ve kadroları aldatmakta gayet usta olmasıdır.

Böylece Şafak revizyonizminin üç temel özelliğine işaret etmiş oluyoruz: 1) İdeolojide ve politikada en pespaye revizyonist tezlerle Mao Zedung Düşüncesini bağdaştırma çabası. 2) Pratikte daima sağcı, teslimiyetçi, pasifist bir çizgi izlemesi. 3) Bu sağcı, teslimiyetçi, pasifist çizgiyi gizlemek için sahte mükemmelliyetçilik.

ŞAFAK REVİZYONİZMİNİN KAYNAKLARI

Bütün bu eleştirilerden Şafak revizyonizminin kaynakları da anlaşılmalı olmalıdır. Bu kaynaklar kısaca şunlardır: 1) Hareketin daflarını oluşturan kadroların geniş ölçüde ve hatta büyük burjuva çevrelerinden gelmiş olması. Bunlar sınıf ideolojilerini, alışkanlıklarını ve köklü sınıf güdülerini de birlikte getirmekte ve her fırsatta, ama değişik biçimlerde burjuva ideolojisi, alışkanlıkları, güdülerini...kendini ortaya koymaktadır. 2) Hareketin barışçı mücadele biçimleri içinde doğması ve gelişmesi, silahlı mücadeleye başından beri yabancı olması, Kendini ve kadrolarını tamamen barışçı mücadele biçimlerine göre hazırlanmış olan Şafak hareketi silahlı mücadele şartlarında iliklerine kadar işlemiş olan pasiflik, bürokrasi barışçılık hastalıklarını bir türlü söküp atamamakta ve bu tutumunu yeni teorik kılıflarla gizlemeye çalışmaktadır. Gittikçe şiddetlenen sınıf mücadelesinin güçlü fırtınası onu bir kenara atıp fırlatıncaya kadar, Şafak revizyonizmi devrimci hareketin ayağına köstek olmaya devam edecektir. Fakat ömrü çok uzun olmayacaktır.

Şafak revizyonizminin yeni bir çeşidi, Mülteci revizyonizmi.

İki çizgi arasındaki mücadelede başından beri bugünkü Şafak revizyonistlerinin safında yer almış olan ve şimdi yurt dışında bulunan bazı unsurlar, sıkıyönetim içinde özeleştiri yaparak Marksist-Leninist saf-lara geçtiklerini ilân etmişlerdi. Fakat bu iflah olmaz oportünistler sınıf mücadelesine aktif olarak katılmaya çağrıldıklarında tekrar gerçek

yüzlerini ortaya koydular. Sınıf mücadelesine yan çizdiler. Marksist-Leninist hareketimize de Şafak revizyonizminin ağzıyla "sol sapma" damgasını yapıştırdılar. Bunların iddiaları şudur:

1) Bugünkü mesele proletarya partisini örgütleme meselesidir. Öyle bir parti örgütlenmelidir ki, bu parti bütün halka önderlik edecek hale gelsin, bir daha içinde hiç tartışma çıkmamalı ve sonuna kadar hiç sapmadan gitmelidir. Silahlı mücadele sınıf mücadelesinin en yüksek şeklidir. Bu nedenle yukardaki niteliklere sahip bir parti kurulmadan silahlı mücadeleye girilemez.

2) Böyle bir parti örgütlemek için bugün yapılması gereken şey oturup Vietnam deneyini ve diğer ülkelerin tecrübelerini okumak ve öğrenmektir.

3) Türkiye'de devrimci hareket büyük bir yenilgiye uğramıştır. Sorumluluk "bizim" omuzlarımızdadır. Sorumluluğumuzu bilmeli ve yakayı polisin eline vermemeliyiz. Bunun için Türkiye'ye gitmek doğru değildir.

4) Sekterlik yapılmamalıdır. Şafak hareketinin hatası, pasifistliği ve silahlı mücadele aleyhtarlığı değil, sekterliğidir. TKP hareketinin başından beri düştüğü hata da sekterliktir.

5) Türkiye'deki arkadaşlar (bizi kastediyorlar) "bize" danışmadan örgütlenmeye girişmekle hata etmişlerdir. Onlar gibi biz de bir grup teşkil ediyoruz. Örgütlenmeye girişmeden önce iki grubun temsilcileri arasında görüşme ve anlaşma yapılması lazımdı.

Bu iddiaların sahibi olan baylar şimdi yurt dışında, "polise yakalanmak" korkusundan uzak, Vietnam'ın ve diğer ülkelerin devrimci tecrübelerini "kavriyorlar"(!) Yurt dışında mükemmel bir proletarya partisinden nasıl örgütleneceğini "öğreniyorlar"(!). Sonra da hepimizin dört gözle beklediği "proletarya partisini" kurarlar ve bizleri meraktan, Türkiye halkını da öndersizlikten kurtarırlar. Bu "sorumluluğunu pek mütrik" dostlar (!) Cezayir'e iltica etmenin mi, yoksa İsveç'e iltica etmenin mi daha faydalı olacağını tartışıyorlarmış. Bizce "ay" a gitmeleri en doğru davranış olur! Çünkü orada hiç polis yoktur!

Yukardaki teorilerin pasifizmin ve kavga kaçakçılığının kılıfı olduğu açıktır. "Sekter olmamak" sloganı gerçekte bütün revizyonist ve oportünist gruplarla ilkesiz birlik kurma arzusunun, zihni ve fikri tembelliğin gerekçesidir. "Biz bir grubuz" onlar da bir grup. zihniyeti ise dar klikçiliğin ve kariyerizmin ifadesidir. Marksist-Leninistler nerede olurlarsa olsunlar kendilerini ayrı bir grup olarak değil Komünist hareketin bir parçası olarak görürler. Mülteci revizyonistlerine en layık yer yine eski yuvalarıdır, yani Şafak revizyonizmi saflarıdır.

Türkiye'nin Bütün Komünist Devrimcileri!

Marksist-Leninist Hareketin Saflarında Birleşin!

Marksist-Leninistler, hangi kılık altında ortaya çıkarsa çıksın revizyonizme karşı mücadeleyi kararlı ve azimli olarak yürütmeye devam

edecektir.

Marksist-Leninistler kendi hatalarına karşı da insafsız olacaklar, eleştiri ve özeleştiri ilkesini samimiyetle ve cesaretle uygulayacaklardır.

Bugün ülkemizde komünist devrimcilerin esas görevi, silahlı mücadele içinde halkın üç silahını inşa etmektir.

Subjektivizmden, revizyonizmden ve dogmatizmden arınmış, kitlelerle kaynaşmış teoriyle pratiği birleştiren, özeleştiri metodunu uygulayan çelik disiplinli bir komünist partisi; böyle bir partinin önderliğinde halk silahlı kuvvetleri; yine böyle bir partinin önderliğinde halkın birleşik cephesi; İşte düşmanı yenmede kullanacağımız halkın üç silahı bunlardır.

Marksist-Leninistler bu amaçla ülkemizin çeşitli bölgelerinde ve kitleler arasında silâhlı mücadelenin ateşini tutuşturmak azminde ve karındadır.

Bütün yoldaşlar! Ülkemizin bütün komünist devrimcileri!

Revizyonist kliklerle her türlü bağlarımızı koparalım!

Marksist-Leninist saflarda yıkılmaz bir birlik kuralım!

Önümüzde çetin ama şanlı mücadele günleri var. Sınıf mücadelesinin denizine bütün varlığımızla atılalım!

Bu mücadelede kahraman işçi sınıfımıza, fedakâr ve çilekeş köylülerimize, yiğit gençliğimize sonsuz bir güven duyalım!

Yaşasın Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung Yoldaşın ışıklı yolu!

Yaşasın Türkiye'nin her milliyetten emekçi halkı!

Yaşasın Marksist-Leninist hareketimiz!

Haziran, 1972

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

TOPI

TÜRKİYE

KOMÜNİST PARTİSİ / MARKSİST - LENİNİST'İN
(TKP / ML) KURUCUSU

İBRAHİM KAYPAKKAYA
1949 - 1973

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

KEMALİZM HAKKINDAKİ GÖRÜŞLER

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

TOPI

**ŞAFAK REVİZYONİZMİNİN KEMALİST HAREKET- KEMALİST İKTİDAR DÖNEMİ-
İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI YILLARI- SAVAŞ SONRASI VE 27 MAYIS HAKKINDAKİ
TEZLERİ :**

"Bunlar bugün halkımızın yürüttüğü bağımsızlık mücadelesini, Mustafa Kemal' in tam bağımsızlık ilkesinin mirasçısı olmasında revizyonizmle damgalıyorlar. Bu hiç şüphesiz mirasyedi bir hovardanın tutumudur. Devrimci mücadeleye yan çizenler, geçmişteki mücadeleleri^{de} hor görürler ve tarihin bu büyük mücadelede bir silah haline getirilmesinin önemini kavrayamazlar. Onların bu tutumu sınıf karakteri her şeyi hor gören küçük burjuva ideolojisinden ileri gelmektedir.

Hepimizin bildiği gibi milli kurtuluş savaşı millî burjuvanın önderliğinde yürütüldü. Ve millî ihtilâlin önderi de M.Kemal' di...

M.Kemal' in 'istiklâli tam' (tam bağımsızlık) ilkesi ve kurtuluş savaşı o kadar elle tutulur bir mirastır ki, uğruna onbinlerce işçi köylü kanlarını döktüler, canlarını verdiler. Hiç bir fedekârlıktan çekinmediler. Fakat işçi ve köylüler teşkilatsız olduğu için millî ihtilâlin önderliğini millî burjuvazi ele geçirdi ve burjuva demokratik devrimi sonuna kadar ilerletemiyerek işçi ve köylüleri baskı altına alan bir diktatörlük kurdu. Yeni kemalist burjuvazinin halk üzerindeki diktatörlüğü millî burjuvazinin karakteri icabı emperyalizmle ve feodaliteyle uzlaştı. Hatta daha sonra yurdumuzu emperyalizmin pençesine teslim eden işbirlikçi büyük burjuvazi bu yeni burjuvazi içinden bir kesiminin palazlanmasıyla ortaya çıktı. M.Kemal' den tutarlı bir proleter tutum beklemek, bunu bulamayınca damgayı yapıştırmak , hatta onun emperyalist işbirlikçisi olduğunu iddia etmek burjuva idealistlerine yakışıyor. Fakat onlara yakışan bu tutumun proleterya hareketine hiç yakışmayacağı açıktır.

Lenin, Stalin, Mao Zedung' un M.Kemal tahlilleri bize ışık tutmalıdır. Bu mesele niçin önemlidir? Çünkü bu konudaki tutumumuz halkın ilerici geçmişini faşizme ve gericiliğe hediye edip etmemizi tayin edecektir. Amerikan başı faşist generaller çetesinin Millî kurtuluş savaşı, Yunus Emre, M.Kemal gibi halkımızın ilerici tarihinin parçalarını kendi faşist demagojilerine nasıl alet ettiklerini ve bu yolla bir kitle temel yaratmaya çalıştıklarını görüyoruz. Ne yapacağız ? Bütün bunları onlara mı terkedeceğiz? Halkın devrimci mirası sınıf mücadelesinde bir silahtır. Çok kibar beyler bu silahlardan bazılarını çamurlu olduğu için beğenmeyebilirler. Ve aman elimizi kirletmeyelim diyerek onları düşmana terkedebilirler. Ama ölüm kalım savaşı veren bir proleterya savaşçısı, silahın çamurlu olmasına bakmaz. Silahın kabzasını sıkı sıkıya kavrar." (Tasfiyeciler yazısı)

"Faşist hükümet,... halkımızın devrimci geçmişini alçakça kendine mal etmeye çalışan bir kampanya açmıştır. M.Kemal faşist sahtekarlığın bir aleti haline getirilmeye çalışılmaktadır. Bağımsızlığın en azgın düşmanı olan, Amerikan köpeği faşistler, M.Kemal' in ilkelerini tahrif ederek kendi faşist safsatalarının bir parçası olarak gösterebileceklerini sanıyorlar." (abç)?./.

(12 Marttan sonra Dünyada ve Türkiye`de siyasi Durum s.45)

"Orta burjuvazinin kemalist kesimlerinin gözünü boyamak için "(agy.s.45)

"Proleter devrimleri ve milli kurtuluş savaşları çağının ilk kurtuluş mücadelesini veren Türkiye halkları, Asya'nın bütün ezilen halklarına cesaret ve umut verdi" (Program taslağı).

"Kurtuluş savaşının burjuva önderliği işçi ve köylüleri baskı altına alan bir diktatörlük kurdu " (agy).

"Osmanlı sultanlığının ve komprador burjuvazinin milli kurtuluş savaşı ile yıkılmasından sonra, iktidarı ele geçiren yeni türk burjuvazisi büyümek ve zenginleşmek için devlet eliyle milli burjuvazi yaratmaya girişti. Yeni türk burjuvazisi bu hafta altında işçi ve köylüleri insafsızca sömürdü, feodal ağalarla ve emperyalizmle uzlaştı" (agy).

"Halkımızın üzerindeki burjuva diktatörlüğü, yurdumuzu giderek emperyalist boyunduruğuna teslim etti. Feodal ağalarla ittifak kuran büyük burjuvazi Kürt halkına karşı da milli baskı ve eritme politikası uyguladı" (agy).

"Milli burjuva yaratma politikasıyla semiren yeni türk burjuvazisinin içinden çıkan işbirlikçi büyük burjuvazi, özellikle ikinci dünya savaşı yıllarından itibaren hızla gelişti ve emperyalizmle işbirliğini adım adım yoğunlaştırdı" (agy).

"Savaş sırasında vurgunculukla palazlanan büyük burjuvazi uluslararası sermayenin kanatları altına iyice girdi ve savaş yıllarındaki yüksek tarım fiatları politikasıyla gelişmiş olan toprak ağalarıyla ittifakını iyice güçlendirdi.Bu gerici ittifak kendini CHP'nin devlet kapitalizminin bürokratik kösteklerinden kurtarmak için DP'ye ağırlık vererek iktidarını bu parti ile devam ettirdi" (agy).

"1950'den sonra emperyalist sermayenin Türkiye'de dolu dizgin at oynatması" (agy).

"1950'den sonra gerici parlamentoya bir hakimiyet aracı olarak kullanan emperyalizm ve işbirlikçileri..."

"Halk üzerindeki ve iktisadi buhran amerikan uşağı DP iktidarını 27 Mayıs 1960'da yıkılmasıyla sonuçlandı.

27 Mayıs hareketine karakterini veren orta burjuvazi emperyalizme başında teslim olmuştu. İktidarı işbirlikçi büyük burjuvaziye ve toprak ağalarına bıraktı" (agy).

Şafak revizyonistlerinin tezlerini özetleyelim :

- 1) "Milli kurtuluş savaşımız milli burjuvazinin önderliğinde yürütüldü".
- 2) Kurtuluş savaşımız "proleter devrimler ve milli kurtuluş savaşları çağının ilk kurtuluş mücadelesidir" (abç)
- 3) Kurtuluş savaşımız "Asya'nın bütün ezilen halklarına cesaret ve umut vermiştir".
- 4) Milli kurtuluş savaşıyla "Osmanlı sultanlığı ve komprador burjuvazi yıkılmıştır".
- 5) Kemalist iktidar, siyasi bakımdan bağımsız bir milli burjuva diktatörlüğüdür. "M.Kemal'in emperyalist işbirlikçisi olduğunu iddia edenler burjuva idealistleridir".
- 6) "İktidarı ele geçiren yeni türk burjuvazisi, büyümek ve zenginleşmek için devlet eliyle devlet eliyle milli burjuva yaratmaya girişmiştir" (abç).
- 7) "Kemalist burjuvazinin halk üzerindeki diktatörlüğü milli burjuvazinin karakteri icabı, emperyalizmle ve feodalizmle uzlaştı" (abç).
- 8) "Milli burjuva yaratma politikasıyla semiren yeni türk burjuvazisinin içinden, işbirlikçi büyük burjuvazi çıktı".
"İşbirlikçi büyük burjuvazi özellikle ikinci dünya savaşı yıllarından itibaren hızla gelişti ve emperyalizmle işbirliğini adım adım yoğunlaştırdı". "Savaş sırasında vurgunculukla palazlandı ve uluslararası sermayenin kanatları altına iyice girdi".
"İşbirlikçi büyük burjuvazi savaş yıllarında gelişmiş olan toprak ağalarıyla ittifak kurdu".
"Bu gerici ittifak, kendini CHP'nin devlet kapitalizminin bürokratik kösteklerinden kurtarmak için DP'ye ağırlık vererek iktidarını bu parti ile devam ettirdi".
- 9) "1950'den sonra emperyalist sermaye Türkiye'de dolu dizgin at oynatmaya başladı".
- 10) "Emperyalizm ve işbirlikçileri gerici parlamentoyu bir hakimiyet aracı olarak kullandılar".
- 11) "Siyasi ve iktisadi buhran, amerikan uşağı DP iktidarının 27 Mayıs 1960'da yıkılmasıyla sonuçlandı"(abç).
- 12) "27 Mayıs hareketine karakterini veren orta burjuvazidir". 27 Mayıs hareketiyle iktidar orta burjuvazinin eline geçmiştir. Fakat orta burjuvazi "işbirlikçi büyük burjuvaziye ve toprak ağalarına bıraktı" (abç).
- 13) Kemalizm, orta burjuvazinin devrimci kesiminin ideolojisidir.
"M.Kemal'in ilkeleri asla faşizmle bağdaşmaz".
"M.Kemal halkımızın ilerici tarihinin bir parçasıdır".
- 14) "M.Kemal'in tam bağımsızlık ilkesinin mirasçısıyız. Bu mirası faşistlere terketmeyiz, ona sıkı sıkıya sarılmalıyız".

15) "Lenin, Stalin, Mao Zedung'un M.Kemal tahlilleri bize ışık tutsun".
Şafak revizyonistlerinin tezleri işte bunlardır. Şimdi eleştirilene geçelim.

11) Kemalist hareketin niteliğini ve kemalist iktidarın uygulamalarını Şunurof'tan geniş aktarmalar yaparak ortaya koyacağız. Çünkü Şunurof güvenilir bir tanık, sağlam bir bolşeviktir. Aktarma yapacağımız broşürü, Sovyet işçi sınıfına Türkiye'nin durumu ve türk işçi sınıfının mücadelesini tanıtmak amacıyla yazmıştır. Şunurof'un dile getirdiği görüşlerin, aynı yıllarda Stalin yoldaşın ve diğer bolşevik partisinin önderlerinin de görüşleri olduğunu kabul etmemek için hiç bir sebep yoktur.

1) Kemalist Devrime önderlik eden sınıflar, Türk Büyük Burjuvazisi ve Toprak Ağaları Sınıflarıdır.

"Şunurof yoldaş şöyle diyor:

"Devrimin önderi M.Kemal'e izafeten kemalist adı verilen bu türk millî devrimini Türkiye'nin millî burjuvazisi, yani tüccar, toprak ağası ve o sıralarda Türkiye'de çok az sayıda bulunan sanayiciler yönetiyordu".

Kemalist devrim, Jön türk devriminin benzeri ve izleyicisidir.

Şunurof bunu da şöyle anlatıyor:

"Esasen fakir olan ülkeyi insafsızca soyan büyük toprak sahipleri ile din adamlarının en başta da sultanlığının hakimiyeti neticesinde Türkiye tamamen avrupa sermayesinin eline düşerek, Avrupa kapitalistlerinin kölesi olmuştu. 1908 senesinde sultanın hakimiyeti, türk tarihinde ilk defa olmak üzere türk ticaret burjuvazisi, subaylar ve asilzadelerinin (eşrafın) birleşmiş gücü ile kökünden sarsılmıştır. Bu burjuva devrimi olarak tanınmaktadır. Ve bunu başlangıçta halk yığınlarında desteklemiştir"(...).

"Jön Türk devriminden sonra da Türkiye yarı-sömürge karakterini muhafaza ediyordu. Yani kapitalist ülkeler için, hammadde alıp sanayi mamullerini sattıkları bir pazar durumunda idi. Politik bakımdan Türkiye bağımsız sayılıyordu. Fakat Türkiye emperyalist ülkelerin elinde oyuncak idi. Bu yüzden Türkiye ekonomik bakımdan aşırı derecede bağımlı bulunduğu Almanya tarafından 1.Dünya Savaşına itildi. Ve Almanya uğrunda savaştı. Almanya savaş kaybedince Türkiye tam anlamı ile yağma edildi. Ülkenin bütünlüğünü korumak için ikinci bir devrime ihtiyaç hasıl oldu".

"Bu defa 'Kemalist Devrim' adıyla tanınan devrim İngiliz-Fransız emperyalizmine karşı yapılmıştır".

"...Devrimin başına Türk ticaret burjuvazisi geçti. Türkiye tarım memleketi olduğu için, tüccarların başlıca alış veriş tarım ürünleri idi. Böylece ticaret burjuvazisi, ağalar ve büyük toprak sahipleri ile sıkı

bağlar kurdu. Her türk köyünde ağa ve toprak sahibi, aynı zamanda tefeci ve köylü ürünlerinin belli başlı alıcısı ve satıcısı idi. Bu ağaların bazen un değirmeni, yağ veya kuru meyva işleyen küçük imaletheneleri ve diğer ufak teşebüsleri oluyordu. Ağalar aynı zamanda tarım ürünlerini toptan satın alan büyük ticaret firmalarının acenteleri durumundaydılar".

"Bu koşullar altında, Türkiye Avrupa kapitalistlerine yenilmiş olsaydı yabancılar en kısa zamanda bütün ticareti ve sanayi ele geçireceklerdi. Türk burjuvazisi bir ölüm -kalım sorunu ile karşı karşıya idi. Kapitalistlerin işgali altındaki liman şehirleri olmazsa, devlet kendilerini desteklemezse, yabancılara verilen imtiyaz devam edip Türkiye her bakımdan yabancı kapitale bağlı kalırsa, yurdun öz ticaret ve sanayi er geç ölecekti. Tüccarı, sanayiciyi, tarım ürünlerini yabancı ülkelere satan ağa ve büyük toprak sahiplerini devrimci kılan işte bu tehlike idi. Köylü, işçi ve küçük esnafın kapitalistler ve toprak ağalarınınaduyduğu hoşnutsuzluk, ustalıkla yabancı kapitalistlerle mücadelede dönüştürüldü. Bunun için devrim bütün yurda yayılarak milli bir karakter aldı."

Kemalist devrim esas olarak ticaret burjuvazisinin başını çektiği, fakat bunların bir kısım ağalar, büyük toprak sahipleri ve tefeciler lede ittifakına dayanan bir "milli burjuva"devrimidir ve burjuvazi ilk başlarda halkın desteğini almayı başarmıştır.

Yukarıdaki "milli burjuva" kavramı üzerinde kısaca durmak gerekiyor. Lenin, Stalin ve Şunurof yoldaşlar kemalist devrimden bahsederken "milli burjuva" kavramını, türk olan burjuva anlamında kullanmaktadırlar. Milli burjuva-komprador burjuva ayrımı, onlarda henüz yoktur. Bu kavramı daha sonra, yeni anlamıyla Mao Zedung yoldaşta görmekteyiz. Lennin, Stalin ve Şunurof yoldaşlar, kemalist devrime, "milli burjuva devrimi" derken, kastettikleri "komprador olmayan burjuvazinin devrimi" değildir, kastettikleri "Türk olan burjuvazinin devrimi" dir.

Yine sözünü ettiğimiz broşürde şunurof yoldaş, toprak ağalarını ve tefecileri de "Burjuva" kavramı içinde düşünmektedir. Mesela "Türkiye'nin milli burjuvazisi, yani, tüccar, toprak ağası " (abc) demektedir. Burjuva kavramının bu şekilde kullanılmışına, Stalin yoldaşta ve Dimitroff yoldaşta da raslamaktayız.

Şunurof yoldaş kemalist devrim "milli burjuvazinin devrimidir" derken Türk olan ticaret burjuvazisinin, toprak ağalarının, tefecilerin, az sayıdaki sanayi burjuvazisinin devrimiydi demektir ve zaten bütün bu sınıfları tek tek de saymaktadır.

Bu sınıflar, bugün kullandığımız anlamıyla "milli" miydi, komprador muydu bunun üzerinde duralım:

Stalin yoldaş, Yeni demokrasi kitabına Mao Zedung yoldaşın yaptığı alıntı da "kemalist devrim, üst tabakanın, milli ticaret burjuvazisinin bir devrimidir" demektedir (abç).

"Üst tabaka", İttihat ve Teraki içinde palazlanmış olan, önce Alman emperyalizmine uşaklık eden, 1.Dünya Savaşı'nda Alman emperyalizminin yenilgisinden sonra da, İngiliz-Fransız emperyalizmine yaklaşan, Türk komprador büyük burjuvazisinin ta kendisidir.

Türk burjuvazisinin önce İttihat ve Teraki cemiyeti etrafında toplandığını, bu sınıfın subaylar ve asilzadelerle birlikte 1908 Jön Türk devrimine önderlik ettiğini biliyoruz. İttihat ve Teraki cemiyeti iktidar makamına oturduktan sonra, dünya şartlarının ve Türkiye'nin tasviye edilemeyen yarı-sömürge yapısının zorlamasıyla İttihat ve Terakiciler, Alman ile işbirliğine giriştiler. Bir yandan burjuvazinin bir kanadı hızla büyüdü, palazlandı. Türk büyük burjuvazini oluşturdu; öte yandan Abdülhamit zamanından beri mevcut olan genellikle azınlık milliyetlere mensup komprador burjuvazi varlığını devam ettiriyordu. İttihat Teraki partisi birincilerin menfaatini temsil ediyordu. İttihat ve Teraki partisi, Alman emperyalizminin sadık uşağı, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin de düşmanı olup çıktı. Türk burjuvazisinin büyüyen ve kompradorlaşan kanadı (yani Türk Komprador burjuvazisi) 1.Dünya Savaşı yıllarında, istibdat şartlarında, savaş araç ve gereçleri alım satım vagon tekeli, zaruri 'ihtiyaç maddeleri üzerinde yapılan vurgunları vb. yoluyla muazzam zenginleşti. Büyük servetler, sermayeler edildi. Bunlar Alman emperyalizminin kesin iflası ve bu sebeple kendi egmenliklerinin de tehlekeye düşmesi karşısında itilaf emperyalizmine kuyruk salamaya, onunla yakınlaşmaya ve bu yolla gerekli tedbirleri almaya giriştiler.

İşte Stalin yoldaşın üst tabaka dediği bunlardır.

Şunurof yoldaş broşürün bir yerinde Türk burjuvalarının, "devrimci olmadıkları halde", milli kurtuluş savaşına katılmak zorunda kaldıklarını belirtiyor. Geri ülkelerde komprador olmayan burjuvazi, yani milli burjuvazi bilindiği gibi, sınırlı da olsa devrimci bir nitelik taşır. Devrimci olmayan sınıf, emperyalizmle menfaat birliği halinde olan komprador burjuvazidir.

Yine Şunurof yoldaş "ağalar aynı zamanda tarım ürünlerini toptan satın alan büyük ticaret firmalarının acentaları durumundaydı" diyor.

O yıllarda "Büyük ticaret firmalarının " geniş ölçüde emperyalistlerin kontrolünde veya elinde olduğuda bilinen bir gerçektir.

Bütün bunlar şunu gösteriyorki, milli kurtuluş savaşının önderliği, ta başından itibaren ve Terakki içindeki türk büyük komprador burjuvazisinin, toprak ağalarının ve tefecilerin eline geçmiştir. Bu sınıfları, kurtuluş savaşına iten sebepleri Şunurof yoldaş biraz yukarıda açıklamaktadır.

Bir noktayı daha belirtelim: İttihat ve Teraki içinde, palazlanmayan kesim, yani orta burjuvazi de varlığını devam ettiriyordu. Kurtuluş savaşı içinde burjuvazinin de bu kanadının da son derece önemli bir rol oynadığı açıktır. Biz, önceleri kurtuluş savaşına milli karakterdeki orta burjuvazinin önderlik ettiği görüşündeydik. Fakat Stalin yoldaşı ve Şunurof yoldaşı daha dikkatli olarak inceleyince bu görüşün yanlış olduğunu gördük. Milli karakterdeki orta burjuvazi, kurtuluş savaşının önderi değildir ama, kurtuluş savaşında önemli bir rolü vardır. Müdafai Hukuk Cemiyetleri içinde örgütlenenler, çoğu ticaretle uğraşan Türk büyük komprador burjuvaları, toprak ağaları, tefeciler, kasabaların eşraf takımı ve milli karakterdeki orta burjuvazidir.

Kurtuluş savaşına önderlik eden sınıflar işte bu sınıflardır.

2)Kemalistler,daha kurtuluş savaşı yıllarındayken emperyalistlerle işbirliğine girişiyorlar.

Emperyalistler ufak tefek tavizler vermeye başlayınca,kemalistler gene,hemen Fransa,İngiltere ve diğer memleketler burjuvazisiyle anlaşmalar imza etmekte gecikmediler.

"Kemalistlerin korkusu şu idi:Şavaş devam ederse,emekçi kitleleri yabancı sömürücülere karşı mücadele ile yetinmeyip,kendi yurttaşı olan sömürücülerede karşı savaşa girişebilirdi".Şunurof böyle diyor. Stalin yoldaş ise daha 30 kasım 1920 de şunları yazıyordu:"İtilaf devletlerinin kesin tarafsızlığı'ile Ermenilerin kemalistler tarafından yenilmesi Trakya ve İzmir'in Türkiye'ye geri verilmesi söylentileri itilaf devletlerinin ajanı sultan ile kemalistler arasındaki görüşme söylentileri,İstanbulun boşalması plânı ve son olarak Türk batı cephesindeki durgunluk,bütün bunlar itilaf devletlerinin kemalistlere karşı olarak kur yaptığını ve kemalistlerin belli bir sağa dönüş yaptıklarının belirtileridir.(abç)

İtilaf devletlerinin iltifatlarının ne şekilde sonuçlanacağı ve Kemalistlerin sağa gidişlerinde ne kadar ileri gideceklerini söylemek zordur.Bir kaç yıl önce sömürgelerin kurtuluşu için başlayan mücadelenin her şeye rağmen güçleneceği,Rusya'nın bu mücadelenin öncüsü olarak bütün gücü ile ve bütün vasıtalarla bu mücadele taraftarlarını destekleyeceği,ve mücadelenin ezilen halkların davasına ihanet etme-

dikleri sürece Kemalistlerle birlikte veya İtilaf devletleri cephesine geçerlerse Kemalistlere karşı zafere ulaşacağı bütün şüphelerin dışındadır".

Kemalistler, ilk başlarda açıkca İtilaf devletlerinin saflarına geçemediler ama dışarda Sosyalist Sovyetler Birliğine ve içerde Komünistlere, işçi sınıfına ve diğer emekçi halka karşı onlarla el altından işbirliği yapmayı da ihmal etmediler. M.Kemal ve hükümeti, Sovyetler Birliğine karşı iki yüzlü bir politika izlemişlerdir. Bir yandan yardım koparmak için en aşırı iltifatları yağdırırken, öte yandan ABD, İngiltere, Fransa ile yapılacak gizli anlaşmalar için zemin aramaktadırlar. Çiğerine gönderilen yardım talebinden iki ay sonra, M.Suphi ve 14 yoldaşı Hunharca öldürülmektedir. Ayrıca Anadoludaki Komünistlere karşı da bir sindirme kampanyasına girişilmektedir. Çünkü, Kemalist burjuvazi, 23 Şubat 1921 de toplanan Londra Konferansına Komünistleri katlederek katılırsa, Avrupalı efendilerinin teveccühünü kazanacağını Sevr andlaşmasının öldürücü hükümlerinden vazgeçebileceğini hesaplamaktadırlar. Konferansta delegasyonun başı Bekir Sami Türkiyenin anti-Sovyet blokuna katılacağını söylüyerek daha iyi anlaşma şartları aramaktadırlar. Yine Londra konferansının devam ettiği günlerde, 28 Şubat 1921'de Kemalist hükümet Sovyetlerden Artvin ve Ardahan'ın terkinin istemekte ve Batum'u işgal etmeye girişmekdedirler. Fakat Avrupalı efendilerine yaranmaları boşa çıkıp, efendileri Sevr andlaşması üzerine ısrar edince, Kemalistler için tekrar Sovyetler Birliğine yanaşmak mecburiyeti doğmuştur.

Yunan orduları atıldıktan sonra Sovyet yardımına ihtiyaç kalmadığı için, Kemalistler yeniden komünizm yasağını uygulamaya girişmişlerdir.

14 Kasım 1922 tarihli İzvestia şöyle yazmaktadır; "Kemalist hükümet Komünistleri takip ettirerek emperyalist devletlerin teveccühünü kazanmak emelinde".

Demek oluyor ki Kemalist hükümet, daha kurtuluş savaşı içindeyken Avrupalı emperyalist efendileri ile işbirliğine girişmiştir. Şafak revizyonistlerinin sandığı gibi çok kısa bir sürede Atatürk'ün ölümünden sonra değil. Nitekim kurtuluş savaşı 4 yıl gibi çok kısa bir sürede sona ermiştir. Şafak revizyonistleri, "uzun ve kanlı bir savaş" diyorlar ama gerçekte kurtuluş savaşı çok kısa sürmüştür. Çin Devrimi ile, Vietnam Devrimi ile karşılaştırılırsa kısa sürdüğü anlaşılabacaktır. Burda İtilaf emperyalistlerinin Kemalist burjuvaziye besledikleri iyi duyguların önemli payı olduğunu kimse inkar edemez.

3) Kurtuluy Savaşı İle Sömürgeleştirilmiş Topraklar Kurtarıldı.
Sultanlık Kaldırıldı. Fakat Yarı-Sömürge Ve Yarı-Feodal Yapı
Olduğu Gibi Kaldı.

Kemalist devrim işgal altındaki toprakları kurtardı. Sultanlığı kaldırdı, emperyalist ülkelere tanınan imtiyazlardan bir kısmını kaldırdı(örneğin yabancı ülkelere ithal olunan mallardan daha yüksek vergi, gümrük rüsumu alınmaya başlandı. Yabancı sermayeye tanınan rüçhan hakları kaldırıldı). Fakat yinede Türkiye yarı-sömürge bir ülke olarak kaldı. "Bir müddet daha Demiryolları, fabrikalar, maden ocakları bugün dahi (yani 1929 yılında) Türkiye'de dilediği şekilde çalışmaktadır"(Şunurof). Emperyalistlerin baskısı altında eski borçlar kabul edildi. Yabancılar ticaret serbestisi sağlandı. "Gerçi yabancılar bu serbest ticarete Türk vatandaşlardan fazla yada özel her hangi bir hakka sihip değildi. Fakat bu eşit olmayanlar arasında eşitlikti. Yani güçlü Avrupa sermayesi, nasıl olurda Türk sermayesine eşit olabilir? Doğaldır ki hiç bir eşitlik söz konusu alamazdı. Gerek Türk sermayesi gerek yabancı sermaye ile yeni yeni tesisler kuruluyordu". Şunurof yine aynı bröşüründe şunları söylüyor: "Türkiye'nin en büyük kapitalistleri yabancılardır. Bütün maden işletmelerinden başka birde demiryollarının büyük bir kısmı ve tarım ürünlerini işleyen fabrikaların çoğu yabancıların elindedir".

"Türkiye milli ekonomisine 1100 mil. frank yabancı sermaye yatırmıştır. Sermayenin 450 milyonu Alman, 350 milyonu Fransız 200 milyonu İngiliz ve 100 milyonu diğer ülkelerin sermayesidir". (S. 72-73)

Şunurof bröşürünün bir başka yerinde Türkiye'nin yarı-sömürge olduğunda belirtiyor. "Türkiye az gelişmiş yarı-sömürge olan bir ülkedir. Türk işçisi ve köylüsünün sırtından Fransa, Almanya ve İngiltere kapitalistleri servetler sağlıyorlar" (s.57).

Gerek Jön Türkler gerek Kemalistler emekçi sınıfların sırtından iktidara geldiler. Fakat her ikisinde Türkiyenin yarı-sömürge yapısını aynen muhafaza ettiler. Jön Türk devrimi, sultanlığı da muhafaza ettiği halde, Kemalist devrim sultanlığı kaldırdı ve birde işgal altındaki toprakları yani sömürgeleştirilmiş toprakları kurtardı. Böyleve sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal düzen, yarı-sömürge ve yarı-feodal bir düzen haline geldi.

4) Kurtuluş Savaşından Sonra Büyük Burjuvazinin ve Toprak Ağalarının Bir Kesiminin Hakimiyetinin Yerine, Bir Başka Kesimin Hakimiyeti Geçmiştir.

Kemalist burjuvazinin İtilaf emperyalistleriyle işbirliğine, daha savaş yıllarında giriştiğine işaret ettik. Toprak ağalarıyla ittifak ise savaşın başından itibaren mevcuttur. Savaşın başını çekenler, Şunurof'un da belirttiği gibi, birbirleriyle kopmaz bağları bulunan, ticaret burjuvazisi, toprak ağaları, tefeciler, o zaman zayıf olan sanayi burjuvazisi idi. Bunların içindeki hakim unsur ise ticaret burjuvazisi idi. Bu ittifak, emperyalizme bağlı olarak gelen bir kısım eski büyük ticaret burjuvazisinin ve milli azınlıkların burjuvazisinin (Ermeni, Rum burjuvazisinin) yerini aldı. Aynı noktayı, Şunurof şöyle açıklıyor: "Yeni tesislerin ve teşebbüslerin elinde bulunan sermaye, kısmen memleketi terketmiş olan Ermeni ve Rum teşebbüslerinin ele geçirilmesi, kısmende devlet müesseselerinin soyulması ve rüşvetlerle meydana getirilmişti. Yine bugün birçok Kemalist Milletvekili ve devlet adamı, iktidardan faydalanarak, birinci dünya savaşı sırasında yurttan kaçan Rum, Ermeni ve diğer Türk Uyruklu yabancılardan kalar müesseseleri ele geçirip memurlukları sırasında bir yana koydukları paralarla işletiyor ve yeni teşebbüsler kuruyor"(s.49). Türkiyenin çeşitli bölgelerinde yaptığımız soruşturmalardan öğreniyoruzki, ağaların ve büyük toprak sahiplerinin bir kısmı da, aynı şekilde yani boşalan Ermeni ve Rum topraklarına el koyarak ortaya çıkmışlardır. Demek oluyor ki eski komprador burjuvazinin bir kısmının (ki bunlar çoğunlukla azınlık burjuvazi idi) ve toprak ağalarının bir kısmının hakimiyetinin yerine, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının başka bir kesiminin hakimiyeti geçmiştir. Elbette eski toprak ağalarının önemli bir kısmı da hakimiyetini devam ettirmektedir. Hakimiyet kuran yeni Türk burjuvazisinin bir kısmı, komprador niteliğini zaten eskiden beri taşımaktadır. Buna işaret ettik. Diğer bir kısım burjuvazinin komprador niteliği ise, kurtuluş savaşından hemen sonra başlamış ve bunlar gittikçe de daha çok kompradorlaşmıştır. Türk burjuvazisinin emperyalizmle savaş yıllarında gizli kapaklı başlayan siyasi işbirliği, savaştan sonra iktisadi alandada gelişmiş ve zaten tasfiye edilmeyen yarı-sömürge yapı bu işbirliğini daha da kaçınılmaz hale getirmiştir. Bu elbette Türk burjuvazisinin içinde taşıdığı kötü niyetten ötürü değildir,

eşyanın tabiatı icabıdır. Türk burjuvazisi zenginleşmek istemektedir, oysa sermayesi çok cılızdır. Büyük ve bol sermaye batılı emperyalist burjuvazinin elindedir. Onunla rekabet etmek ölüm demektir, elverişli bir paya razı olarak onunla işbirliği etmek en çıkar ve en karlı yoldur. Türk burjuvazisi de bir yandan bu yolu tutmuş öte yandan işçi sınıfını ve emekçi halkı insafsızca soyarak ve ezerek, sermayesini büyümeye, hakimiyetini perçinlemeye çalışmıştır. Bu gerçeği Şunurof yoldaş şöyle dile getiriyor: "Eninde sonunda bir çok Kemalist, türlü yabancı firmaların ortağı oluyor. Bu yabancı firmalarda hükümet organlarıyla sıkı ilişkisi olan isim sahibi memurlardan ve ortaklarından faydalanıyor" (s. 49) .

5)Komprador Büyük Burjuvazi ve Toprak Ağaları Kurtuluş Savaşından Sonra Esaslı İki Siyasi Kampa Bölünmüştür. Kemalist Diktatörlük Bu Kamplardan Birinin Menfaatlerini Temsil Etmektedir.

0 yıllarda hakim sınıflar arasındaki esaslı iki siyasi kamp şu unsurlardan teşekkül ediyordu: Bir yanda, emperyalizmle işbirliğine giren ve bu işbirliğini gittikçe artıran yeni Türk burjuvazisi, eski komprador büyük burjuvazinin bir kısmı, ağaların ve büyük toprak sahiplerinin bir kısmı, memurların ve aydınların en üst ve imtiyazlı tabakaları. Öte yandan eski komprador burjuvazinin diğer bir kısmı, ağaların ve büyük toprak sahiplerinin başka bir kesimi, feodalizmin ve sultanlığın ideolojik dayanakları olan din adamları, eski ulema sınıfı artıkları. Hangi toprak ağalarının hangi menfaat hesaplarıyla şu veya bu tarafta yer aldıklarını bilmiyoruz. Bu ayrı ve etraflı bir araştırmayı gerektirir. Üzerinde durduğumuz konu açısından bunun zaten pek önemi yoktur. Önemli olan ve tartışılmıyacak kadar açık olan gerçek şudur ki, toprak ağalarının bir kesimi Kemalist iktidarın karşısındadır. Mesela Doğu Anadolu'daki Kürt toprak ağaları ve aşiret reislerinin yeri genelilikle ikinci kamptır. Daha sonraları bunlar DP'yi ve AP'yi destekliyecek, CHP karşısında yer alacaklardır. Ama dediğimiz gibi, toprak ağalarının bir kesimi ta başından itibaren Kemalist iktidarın içindedir ve ona ortaktır, devlette söz ve nüfuz sahibidir.

Birinci kampın siyasi partisi CHP idi ve köken itibariyle Müdafaa-i Hukuk Cemiyetlerine dayanıyordu. İkinci kamp ise, tek partili sistem yürürlükte olduğu müddetçe CHP içerisinde yer almış ve iki kamp arasındaki siyasi mücadele CHP içinde sürdürülmüştür.

Çok partili sisteme geçildiği zamanlarda da bunlar, kendi siyasi partilerini kurmuşlardır. 1925'de kurulan Terakkiperver Fırka, 1930'da kurulan Serbest Fırka, daha sonraları kurulan DP ve AP esas olarak ikinci kampın siyasi partileridir. "Esas olarak" diyoruz, çünkü, çeşitli menfaat çelişmeleri yeni durumlar vs. bu kampların birinden diğerine geçişi bunlara yeni unsurların katılmasını daima mümkün kılmaktadır. Ve öylede olmuştur. 1946'da çok partili sisteme geçildiğinde CHP içinde bir yığın partinin türemesi, hakim sınıfların bütün kesimlerinin CHP içinde yer almış olmalarından ileri gelmektedir.

Kemalist iktidar, siyasi bakımdan bağımsız bir milli burjuva iktidarı değil, birinci kampa dahil olan komprador büyük burjuvazinin, toprak ağalarının, memurların ve aydınların en üst ve imtiyazlı tabakasının emperyalizme yarı-bağımlı iktidarıydı. Hatta Kemalist diktatörlük bir ölçüde, emperyalizmle işbirliği halinde olmayan orta burjuvaziyi de eziyordu. Kemalist iktidarın temsil ettiği komprador büyük burjuvazi ile orta burjuvazi arasındaki ayrılık gittikçe daha çok beraklık kazanmıştır.

İttihat ve Teraki döneminde olduğu gibi, Cumhuriyet döneminde de kurtuluş savaşına katılan orta burjuvazinin bir kesimi ele geçirdiği devlet gücünü zenginleşmek için, bir kaldıraç gibi kullanarak, devlet tekellerini yaratıp bunları kendi hizmetine koşarak, hükümet mallarını yüksek memuriyetleride hizmetine sokarak devlet bankalarından aldıkları kredilerle, rüşvetlerle, vurgunlarla şişerek, Türkiye'yi terkeden ve katledilen Ermeni ve Rum kapitalistlerinin mallarına, mülklerine el koyarak iyice zenginleştiler, milli karakterdeki orta burjuvazinin diğer kesimlerinden koptular. Bu farklılaşma ve kopma giderek daha belirgen hale geldi. İttihat ve Teraki'ci komprador Türk büyük burjuvazinin bir kesimi ile, bu yeni komprador Türk büyük burjuvazisi; Kemalist iktidar içindeki hakim unsurlar işte bunlardır. Türk burjuvazisinin bu yüksek tabakasının çıkarları, Avrupa kapitalistleri ile ayırdedilmiyecek derecede karışmış ve bunlar Avrupalı emperyalistlerle kesin bir tarzda işbirliğine girişmişlerdir.

Nasıl, 1924-1927 Çin devriminden hemen sonra iktidar orada komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının eline geçmişse Türkiye'de de bu olayın bir benzeri Çin'dekinden daha önce cerayan etmiştir.

Stalin yoldaş aynı fikri, başka bir tarzda ifade ederek şöyle diyor: "Kemalist devrim üst tabakanın (abç) milli ticaret burjuvazisinin bir devrimidir. Yabancı emperyalistlere karşı mücadelenin için-
den yükselen ama daha sonra özünde köylülere ve işçilere, bir top-

rak devrimi imkanına karşı gelişen bir devrimdir"(abç).

Burada üzerinde parmak basmak istediğimiz nokta şudur: Kemalist iktidar orta burjuvazinin yani milli burjuvazinin menfaatini temsil ediyordu, bu sınıfın içinden çıkıp palazlanan ve kompradorlaşan kesim ile, İttihat ve Terakki zamanında palazlanan ve kompradorlaşan büyük burjuvazinin bir kesiminin menfaatini temsil ediyordu. Orta burjuvazinin büyümeyen kesimi ise yine CHP'nin içinde tutuluyor ve işçilere, köylülere karşı bunlar da destekleniyordu. Nasıl 1924-1927 Birinci Devrimci İç Savaştan sonra, Çin'de orta burjuvazi Komintag içinde ve safında yer almışsa, Türkiye'deki-ler de CHP içinde ve safında yer almışlardır. Hakim sınıflar içindeki mücadele sanıldığı gibi iktidarı elinde tutan milli burjuvazi ile komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının arasında ceryan etmiyordu. Esas olarak komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının iki kanadı arasında ceryan ediyordu. Milli karakterdeki orta burjuvazi bu kanatlardan birinde tali bir güç olarak yer alıyordu. Bu noktanın kavranması, gerek dün, gerek bugünün açıklanmasında son derece önemlidir. CHP'ye nisbeten ilerici bir karakter kazandıran şey, onun içinde başından beri sosyal bir güç olarak mevcut olan, fakat partiye hakim olmayan bu milli karakterdeki orta burjuvazidir. TİP, D.Avcıoğlu, H.Kıvılcımlı, Şafak ve TKP revizyonistlerinin (geçmişte ve Bugün) iddia ettiği gibi, Kemalist iktidar devrimci ve ilerici bir iktidar değildi. Kemalist iktidarla ittifak yapmayı düşünmek, karşı devrim safına iltica etmek demektir. Çünkü Kemalist iktidarın kendisi bizzat karşı devrimi temsil ediyordu. Revizyonistlerin karşı devrim dediği Cumhuriyet düzenin yıkılması ve sultanlığın tesisidir. Oysa böyle bir şey artık burjuvazinin genç kesimlerinin de işine gelmez, hatta eski büyük Türk burjuvazisinin de...dünyada gelişmeler öyle bir noktaya ulaşmıştır ki, yuvarlanan taşları kimse başına koymaya cesaret edememektedir. Taçlı bir yönetim artık hakim sınıfların ihtiyaçlarını karşılayamaz, egemenliklerini koruyamaz. Bunu burjuvazide bilmektedir. Artık karşı-devrim "Demokratik Cumhuriyet" maskeli faşist diktatörlük olabilir ve öyle olmuştur.

- 6) Kemalist Diktatörlük İşçiler, Köylüler, Şehir Küçük Burjuvazisi, Küçük Memurlar ve Demokrat Aydınlar Üzerinde Askeri Faşist Bir Diktatörlüktür.

Sözü Şunurof'a bırakıyoruz: "Her ne kadar bazı görüntüsel demokratik şekiller mevcutsa da (seçimle meydana gelen parlamento vs.) Türkiye'de bugün (1929)mevcut olan düzenin özü bütün demokrasilerden uzak bir diktatoryadır. (abç) (yani faşizmdir.)

Egemen parti dışında hiç bir parti yoktur ve hiç bir partinin meydana gelmesine imkan verilmemektedir. Sosyal demokrat bile yasaklanmıştır. Gazete ve dergiler bir an dahi gevşemeyen sıkı kontrol altındadır. Hatta bu gazete ve dergilerde hükümet aleyhine, ilerde herhangi bir makalenin çıkabilmesi ihtimali dahi, bunların kapatılmasına yetiyor" (s.22).

"Bugünkü Türk hükümeti elbette bir diktatorya (faşizm olmalı) hükümetidir. Çünkü egmen olan Türk burjuvazisi, tamamen güçsüzdür ve gelişebilmek için emekçi halkı ezmek zorundadır" (s.22).

..."Sendikalar hemen hemen yasaklanmıştır. Kurulmasına izin verilen federasyon ve dernekler hayır işleriyle yetinip devlet kontrolü altında çalışmak zorundadır" (s.24). "Her türlü iş kolu dernekleri yasaktır" (s.25). "Kanuna göre, memur ve işçi işini terk edebilir, fakat her türlü gösteri eylem ve iş özgürlüğüne halel getiren hareketler yasak edilmiştir" (s.26).

..."Kemalistler, de Jön Türkler gibi, yalnız emekçi kitlelerin desteği ile iktidara gelebilirdi. Jön Türkler gibi, kemalist devrimin ilk aylarında milli burjuvazi, işçi örgütlerinin kurulmasına engel olamadı. Ancak, bu sendikalar sırf sınıfsal nitelikte değildi, bazıları burjuvazinin etkisi altında idi" (s.42)

"Kemalist burjuvazisi emperyalistlere barış paktını imzaladıktan sonra (...) Burjuvazinin artık emekçi kitlelerinin desteğine ihtiyacı kalmamıştı. Sınıf kavgasının büyümesine engel olmak lazımdı. Öyle ya yerli olsun yabancı olsun bu kavga bütün sömürenlere, bütün sömürenlere, bütün kapitalistlere karşı açık bir savaş halini almak zorunda idi".

"Kemalistler Komünist partisinin ve işçi hareketinin canını okudu Komünist partisi yeraltına inmek zorunda kaldı. Bir çok ünlü üyesi, bu arada M. Suphi hınharca öldürüldü. Hayatta kalanlar takiplere uğradı, hapishanelere atıldı. 1923 senesinde İstanbul Milletlerarası işçi birliği kapatıldı. Kapatılması için 1 Mayıs gününün kutlanması ve ilgili bildirilerin dağıtılması bahane edildi. Birliğin ileri gelenleri tutuklandı. Ve tıpkı vaktiyle Jön Türklerin proleterya sınıf hareketinin (hesabını) gördükleri, burjuva kontrolünde sözüm ona işçi örgütleri kurmaya koyuldukları gibi, şimdi de Kemalistler, kendi burjuva sendikalarını, işçi eylemlerine karşı mücadele aracı olarak kutladılar" (s.43).

Amele Teali'nin yağma edilmesi üzerine yayınlanan Profintern yönetim kurulu bildirisinde şöyle deniliyor:

"Halk Partisi hükümeti (Kemalistler) uzun zamandan beri sendika eylemini eline geçirip faşist bir örgüt haline getirmeye çalışılı-

yor(s.47)

"Türkiye işçi hareketinin en zalim takibata uğradığı ülkelerden biridir. Profintern'in III. Kongresi(1924 yılında) özel bir kararda Türkiye işçi sınıfına yapılan bu baskıları şiddetle protesto ederek şu bildiriği yayınlamıştı:

Profintern'in III. Kongresi Türk-Kemalist hükümetinin Türkiye devrimci işçi örgütlerine yaptığı baskıyı ve işçileri uğrattığı kovuşturmayı şiddetle protesto ediyor'..." (s.59).

..." Kürt isyanından sonra 1925 senesinde 'İstiklâl Mahkemeleri' kurularak yine iki yıl müddetle sıkı yönetim ilân edilmişti. 'Bu olay vesile edilerek işçi köylü genellikle bütün emekçi kitleleri ağır takibata uğratıldı. Aydınlik ile orak-Çekiç gazeteleri kapatıldı. Türkiye işçi liderleri, türlü işçi birlikleri ve bu gazeteyi çıkaran yayınevleri sorumluları istiklâl mahkemelerinde 10-15 sene hapis cezalarına mahkum oldular' ".

"Tarihin tekrürü! tıpkı bunun gibi devrimin sonunda emekçi kitlelerinin sırtından iktidara gelmiş olan Jön Türkler'de aynı şeyi yapmışlardı vaktiyle. Fakat ne oldu: Jön Türkler eninde sonunda Alman emperyalizminin ittâtkâr aleti haline geldiler" (s.59-60).

..."İşçi hareketini ezmek için Kemalist hükümet her araca başvuruyor, herşeyi mübah görüyor. İşçi örgütlerinin ilerici üyelerini polis gece yarısından sonra, şafak vakti evinden alıp karakola götürüyor, bir kaç gün tutuklu tutuyor... Sebep? hiç. Filan tarihte, falan günde kravatın rengi ne imiş. Kasketlerinde nasıl işaretler varmış, ne konuşmalar acaba ? ". AP'de aynı politikayı harfi harfine uygulamadı mı ? Kırmızı ışık altında gitim çalan genci, tutuklanmasıyla yukardaki olaylar arasında ne fark var? Faşist Erim hükümeti de aynı yolu harfi harfine izlemiyor mu ? Grevleri yasaklayıp dergileri kapatmıyor mu?

Kemalist hükümetin işçi sınıfının hareketine karşı gösterdiği gaddarlıklardan bir örnek: "1972 Ağustos ayında Fransızlara ait Adana Nusaybin demiryolunda çalışan işçiler greve gitmişlerdi. Sebep de gayet basitti. Bayram arifesinde kendilerine istedikleri avans ödeme mişti. Bundan öncede işçi temsilcileri basit ve mütevazı 31 dilek tesbit etmişler ve bunların yerine getirilmesini istemişlerdi... Kapitalistler bir türlü cevap vermediler ve aradan birbuçuk ay geçtikten sonra dilekçeyi reddettiler. Bunun üzerine başlayan grev 20 gün sürdü ve greve 850 işçi katıldı. İki gün tren işlemedi".

"Nihayet üçüncü gün kumpanya (Fransız kapitalistler şirketi) grev kırıcılara yardım için bir tren yolladı. O zaman birkaç yüz işçi karıları ve çocukları ile hat boyunca ray üzerinde yattılar ve

tren yolunu kapadılar. Buna karşı Kemalist hükümet yetkilileri askeri birlikleri göndererek aralarında çoluk çocuk ve kadın bulunan silahsız işçilere ateş açtırdı. Raylar alkana boyandı, 22 elebaşı tutuklandı".

"Grev yabancı kapitalistler tarafından ezildi. Ve bu işe 'demokratik' olan Kemalist hükümet de iştirak etti. Kapitalistlerin sınıf kardeşliği, milli düşmanlıklarından ağır bastı". Şunurof şöyle devam ediyor: "Bu örnek tek değildir. 1926 yılında Seyrüsefayün şirketin çalışan işçilerin grevi de aynı şekilde bastırıldı. Hükümet grevi dağıtmak için deniz askerini grev kırıcısı olarak gönderdi" (s. 63, 64).

Yine en basit sebeplerle, yüzlerce, binlerce işçi işinden atıldı ve Kemalist hükümet, patronlara bizzat destek oldu. Birçok olayda hükümet bizzat patron durumunda idi. Şunurof'un kitabı bu konuda örneklerle doludur. Şimdi bu örnekleri aktarmayı gereksiz buluyoruz.

Köylülerin durumuna göz atalım. Yine tanığımız Şunuroftur.

..."Soyulup evi barkı yıkılan bir çok köylü ırgat olmakla kalmıyor iş aramak için şehirlere göçüyor. Köyde köylüyü tefeci, büyük toprak sahibi, ağalar toptancılar, tüccarlar insafsızca soyuyor. Türkiye'nin ekseri köy aileleri yoksuldur. İşlitmeleri fakirdir. Ne yeterli toprağı, ne aracı, makinesi, ne de hayvanı vardır. Fakir köylü zenginlerden, yani büyük toprak sahipleriyle ağalardan toprağı icara, aracı borca alır; karşılığında mal sahibinin tarlasında hem bedeva ırgatlık yapar, hemde mahsülün yarısını veya üçte birini verir. Araç almaya geçinmeye parası yetmediği için köylü parayı tefecilerden alıp, fahiş faizle öder. Yoksul köylünün pazara indirmek için atı, arabası olmadığından ister istemez ürününü yok pahasına toptancıya vermek zorundadır. Bu toptancı çoğu defa toprağı icara aldığı toprak sahibi, ağa veya tefecidir. Bu yüzden, köylünün ufacık işletmesine türlü borç, faiz vergisi biniyor ve er geç bu yükün altında yıkılıyor. Fakir köylü kitleleri ya köylerde ırgat olarak çalışmaya ya da şehirlere gidip kendilerine iş aramaya zorlanıyor" (s. 35).

"Köylerdeki sömürü geliştiğinden, köylerde emekçi köylünün sırtından geçinen köy burjuvazisi yani ağalar, tefeciler ve bezirgan sınıfı (abç) (not: Bunların hepsine köy burjuvazisi demek yanlıştır.) gelişiyor. Köylülerin ekserisi ya sefaletin kapısına dayanmış bir haldedir, ya da ırgat olarak zengin ağaların emrinde çalışıyor ve onlar da proletarya saflarını dolduruyor" (s. 76).

Kemalist diktatörlük köylerde köylülere karşı, ağaların, büyük toprak sahiplerinin, tefeci ve bezirganların, toptancıların yanında yer alıyor, devlet kuvvetleri bunların hizmetinde köylüleri insafsızca

eziyor.Kemalist diktatörlük zenaatçı ve memurların alt kesimlerini de ezmektedir.Kayıkçıların,gümrük memurlarının,telgrafçıların vs. grev ve direnişleri şiddetle bastırılmaktadır.Sözü Şunurofa bırakalım:"Memurların hareketi ağır şartlara bağlıdır,çünkü onlar için hükümet doğrudan doğruya ücretle müstahdem çalıştıran bir kapitalisttir.Hatta daha iyi ücret ve daha elverişli iş şartları uğruna yapılan her mücadele,Kemalistler tarafından hemen hükümete karşı hareket,politik bir suç olarak vasıflandırılıyor.Diğer taraftan Kemalistler,bütün güçleriyle güvenilir ve hükümete sadık bir devlet örgütünü kurmaya gayret ediyorlar".

"Kemalistler başka görüş açısı olan kimseleri işten kovuyor" (s.67). 1925 yılında bir kaç şehrin telgraf(telsiz) memurlarının maaşlarına zam yapılması için giriştikleri grev de bastırıldı.

"Hükümet bu işin arkasında yine komünistlerin bulunduğunu ileri sürerek grevcileri tutukladı.Adana'da emir yerine getirildi ve bir kaç grevci telgrafçı Ankara'ya İstiklâl Mahkemesine sevk edildi. Suçları hükümet aleyhine bir komplo imiş !"(s.69).

7- Kemalist Diktatörlük,Azınlık Milliyetleri ve Özellikle Kürt Milliyetini Amansız Milli Baskı politikasıyla Ezdi-Kitle katliamlarına girişti,Türk Şövenizmini bütün gücüyle Körükledi.

Kemalist Diktatörlük,azınlık milliyetlerin,özellikle Kürt milleti nin bütün haklarını gasbetti.Onları zorla Türkleştirmeye girişti, dillerini yasakladı.Zaman zaman başgösteren Kürt Milli hareketini, bazı Kürt feodalleriyle de elele vererek insafsızca ezdi,peşinden kitle katliamlarına girişti kadın erkek,çoluk çocuk,genç ihtiyar, binlerce insanı katletti, "Askeri yasak bölge" ilanlarıyla "örfi idare" zorbalıklarıyla Kürt halkı için,hayatı çekilmez hale getirdi.Sadece Dersim Ayaklanması'ndan sonra katledilen kürt köylülerin sayısı 60 binin üzerindedir.Lozan'da Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı alçakça çiğnendi.Kemalistlerle emperyalistler Kürt ulusunun kendi istek ve eğilimini hiçe sayarak,pazarlıkla,Kürdüstan bölgesini çeşitli devletler arasında bölüştüler.

Azınlık milliyetlere ve özellikle Kürtlere son derece aşağılayıcı muamele yapılıyordu,onlara her türlü hareket mübah görülüyordu.

Kemalist diktatörlük,Türk şövenizmini körüklemeye girişti.Tarihi yeni baştan kaleme alarak,bütün milletlerin Türklerden türediği şeklinde ırkçı ve faşist teoriyi piyasaya sürdü.Diğer azınlık milli yetlerin tarihini,kitaplardan tamamen sildi.Bütün dillerin türkçeden doğduğu şeklindeki Güneş Dil teorisi safsatasını yaydı.

"Bir türk dünyaya bedeldir", "Ne mutlu Türküm Diyene" cinsinden şövenist sloganları ülkenin her köşesine,okullara dairelere her yere soktu.Böylece çeşitli milliyetlere mensup işçiler ve emekçiler

arasına milli düşmanlık ve kin tohumları saçtı; işçilerin ve emekçilerin birliğini ve dayanışmasını baltaladı. Türk işçi ve emekçilerini kendi şövenist politikasına alet etmek istedi.

Kemalist diktatörlüğün, milli meselede izlediği çizgi tam anlamıyla Türk şövenizmidir. Ve bilindiği gibi, faşist diktatörlerin bir özelliği de makim ulus şövenizmini körüklemek, milli düşmanlıklar yaratarak ve kışkırtarak emekçi halk kitlelerini bölmek, birbirine düşürmektir.

8- Kemalistler Devlet tekkelleri kurarak, Rekabeti Geniş Ölçüde Ortadan Kaldırarak Halk Kitlelerini İnsafsızca Sömürdüler.

Tekeller sayesinde Hükümetin Kendisinde Bir müteşebbüs Olup Çıktı. Müteşebbüslükle Hükümet Üyeliğini Birleştiren Tekeller Burjuvazi ve Bürokratik Bir Nitelik Kazandırdı.

Devlet gücünü tamamen ellerine geçiren, kemalistler, bu gücü, alabildiğine zenginleştirmek, palazlanmak için kullandılar....

"Hükümet bir sürü ticaret tekeli kurarak satılan maddelerin vasıtalı vergilerini durmadan artırmaktadır. Tanınmış bir gazeteci, 'tekel kelimesi, Türk halkı için kanunlaşmış soygun anlamına geliyor' demektedir. Almanya'da çıkan Die Werk Zeitung 25 Eylül 1927 tarihli sayısında, tekellilik politikasının nasıl bir soygun olduğunu ve vergilerin korkunç hacmini gösteren rakamlar yayınlamıştır. Buna göre, gazyağının İstanbul'da teslim fiyatı 4,5 kuruştur (litresi), satış fiyatı ise 16,5 kuruş, yani fiyat dört misli artıyor. Benzin fiyatı 7 kuruştan (alış fiyatı) 11,5 kuruş imtiyazlı satış fiyatına çıkıyor (fabrika, atölye, vs... için). Şekerin fiyatı yarı yarıya artıyor bu vasıtalı vergiler, tekkellerle birlikte 1927-1928 senelerinde devlet gelirinin 3/5'ini teşkil ediyor. Tüccar ve kapitalistler bu vergilerden mağdur olmuyor. Çünkü bu vergiler satış fiyatının artırılması ile, tüketiciden tahsil ediliyor. Bu vergilerin tüm ağırlığını, emekçiler taşıyor. Çünkü yoksul insanların gelirinin en büyük kısmı yiyecek ve diğer birinci derecede gerekli maddelere harcanıyor". Şunurof (s. 32).

"Kemalist hükümet fabrika ve tesis sahiplerini korur, çünkü Kemalist olan ticaret burjuvazisi, sermayesini henüz yerleşen sanayi kollarına yatırır... Bir çok teşebbüsler ve ticaret müesseseler, hükümet bankalarından aldıkları kredilerle kurulmuştur. Birçok tesisin sermayesi yalnız kısmen özel sermaye sayılabilir. Bu sermayenin büyük kısmı, özel şahıslar elinden fazla sermaye bulunmadığından, hükümet tarafından ödenir" (s. 48-49).

"Kemalist hükümet de bir sürü tekeller kurdu: Tütün işletme ve ihraç etme tekelli, şeker, gazyağı, kibrit, tuz, barut, iskambil kağıdı,

liman işleri vs..."

"Bu tekeller sayesinde hükümetin kendisi de müteşbbüs bir tüccar haline geldi. Demiryolları ya devlet hazinesinden ya da yabancı kapitalistler tarafından yapılıyor; bu yabancı kapitalistlere hükümet rahat çalışma şartlarını sağlamak zorundadır. Yabancı yatırımlarla çalışan şirketlerde de, durum başka değildir..." (s.48-49).

Demek ki, söz konusu olan şey, "Devlet eliyle milli burjuvazi yaratmak" değildir. Söz konusu olan, bütün devlet imkanlarını, Kemalist burjuvazinin zenginleşmesine ve palazlanmasına tahsis etmektedir. Devlet tekelleri de bu amaca hizmet ediyordu. Kemalist burjuvalar devlet tekelleri yaratarak ve bunları kendi hizmetine koşarak, bu alanlarda rekabeti geniş ölçüde ortadan kaldırıyor, böylece işçi ve köylüleri yüksek tekel kârlarıyla daha da insafsızca sömürüyordu... Öte yandan tekelci-devlet kapitalizmi Şunurof'un da belirttiği gibi, müteşbbüslükle hükümet üyeliğini birleştirerek burjuvaziye bürokratik bir karakter kazandırıyor, yani bürokrat burjuvaziye doğuruyordu. 1929-1930 dünya kapitalizminin buhranı, Türkiye'de de kendisini gösterince, CHP devletçiliğe daha da sıkı sarılmış, buhrandan kurtulmak için, "Devletçiliği" bir zırh gibi kullanmak istemiştir. CHP'nin devletçiliğinin esası budur.

9- Komprador Büyük Burjuvazinin ve Toprak Ağalarının İki Siyasi Kampı arasında "Devletçilik-Hür Teşebbüsçülük", "Tek Parti"- "Çok Parti" Üzerine Yürütülen Mücadelenin özü Nedir?

İktidarı elinde tutan birinci kampın, devlet cihazına tamamen hakim olduğunu, devlet tekelleri yaratarak, bu tekelleri kendi hizmetine koşarak ve böylece, rekabeti büyük ölçüde ortadan kaldırıp rakiplerini ezerek, gittikçe büyüdüğünü ve zenginleştiğini gördük.

Hakim sınıfların ikinci kampta yer alan kesimi ise, devlet cihazı içindğ zayıf olmasından, onu dilediği gibi kullanmadığından, hatta devlet cihazına kuvvetle hakim olan birinci kamp tarafından yine "devletçilik" yoluyla rekabet edemez hale getirildiğinden, bir yandan devlet cihazını kendi amaçları için kullanmak uğruna mücadele ederken, öte yandan, iktisadî alanda "hür teşebbüs" ün "devletçilik" aleyhtarlığının bayraktarlığını yapmıştır.

İktisadî alanda "Devletçilik", "hür teşebbüsçülük" şeklindeki kendi dini gösteren mücadele., siyasi alanda da buna benzer bir şekilde yürütülmüştür.

Birinci kampın devlet cihazına ve onun temel dayanağı olan orduya kesin olarak hakimdir. Bu nedenle, birinci kamp ötedenberi hakimiyetini orduya dayanarak, ordu vasıtası ile sürdürmüştür. Kemalist diktatörlük gerçekte askeri bir diktatörlüktür. İkinci kamp ise, bir yandan devlet kuvvetlerini ve orduyu kendi hizmetine koşmaya çalışır-

ken,öte yandan,esas kuvvetini taşradaki toprak ağalarından tefeci bezirganlardan ve din adamlarından aldığı için ve bunlar vasıtası ile geniş köylü kitlelerine hükmettiği için "çok partıcılık" ten ve"seçim" lerden yana olmuştur. Elbette bunların istediği "çok parti" nin içine proletaryanın partisi dahil değildi.

Bunların istediği "Seçim" gerici ittifaklar arasında halkı tercih yapmak zorunda bırakmaktan başka bir şey değildi.Bu iki arasındaki,iktisadi alanda "devletçilik"- "hür teşebbüsçülük"şeklinde kendi sini gösteren mücadele siyasi alanda da,bu şekilde yansiyordu.Aynı mücadelenin bir benzerini bu gün de görmekteyiz.DP ve daha sonra AP daha çok sivil gerici kuvvetleri harekete getirerek,onları kullanarak zorbalığını yürütmüştür ve yürütmektedir.Demirel ikiyüzbin halkın silahlanmasından bahsederken,gerçekte taşradaki ağaların,tefecilerin ve din adamlarının beslediği gerici örgütleri,imam hatip okullarında,kuran kurslarında vs...yetiştirilen faşist kuvvetleri ve benzerlerini kastediyordu.CHP`ye hakim olan komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları kligi ise,sürükli olarak,orduyu AP`ye karşı tehdit unsuru olarak kullanıyordu.Burada şu noktayı belirtelim ki,AP`nin son yıllarda içindeki hakimiyeti hayli artmıştır.Fakat yine de AP bir yandan askeriye dayanan sıkıyönetimin devamını isterken öte yandan-seçimlerden yanadır.Bunu o,tek başına iktidara hakim olmak amacıyla istemektedir,anti-faşist olduğu için değil,Ve bu olayın kökleri belirttiğimiz gibi çok eskilerdedir.

Şu noktayı iyice aklımızda tutmalıyız kihakim sınıfların hiç bir kanadı,ezeli ve ebedi olarak "devletçi" veya "hür teşebbüsçü","tek partici" veya "çok partici" değildir,hangisi işine gelirse onu savunur.Devlet cihazına kesinlikle hakim olan,onu kendi amaçları için dilediği gibi kullanan kanat,bu durumu ettirebildiği sürece "devletçi" dir;bu durumdan zarar gören,kanat ise "özel teşebbüsçü" dür.Orduya kesinlikle hakim olan gerici kanat,bu durumu devam ettirebildiği müddetçe,göstermelik demokratik şekillerle kamufle edilmiş,bir askeri diktatörlükten yanadır;gücünü daha ziyade sivil faşist güçlerden alan kanat ise,tabi olarak buna karşı çıkar;kendi iktidarını garantiye alacak yolların savunculugunu yapar.Mesele budur.Türkiye`de hakim sınıflar arasında ötedenberi sürüp gelen mücadelenin özü budur.CHP`nin devletçiliğinde ilericilik,devrimcilik keşfeden "soslist"(!) hitler faşizmininde "devletçi" olduğunu görmeyecek kadar kör ve kafasız bulunanın tekidir.

10- Kemalist Türkiye,Gittikçe Daha Çok Bir Yarı Sömürge ve Gerici Emperyalist Dünyanın Bir Parçası Haline Gelerek,Kendini İngiliz Fransız Emperyalizminin Kollarına Atmak Zorunda Kaldı.

"Kemalist Türkiye", ne yönde ilerledi ve nereye vardı? Bu sorunun cevabını Mao Zedung yoldaştan tan öğrenelim:

"Kemalist Türkiye bile gittikçe daha çok bir yarı-sömürge ve geri ci emperyalist dünyanın bir parçası haline gelerek nihayet kendini İngiliz-Fransız emperyalizminin kucağına atmak zorunda kalmıştır. Günümüzdeki uluslararası durumda sömürge ve yarı-sömürgelerdeki 'kahramanlar'ya emperyalist cephede yer alarak dünya karşı devrim güçlerinin bir parçası haline gelirler ya da anti-emperyalist cephe de yer alarak dünya devrim güçlerinin bir parçası haline gelirler. Ya birini ya diğerini seçmek zorundadırlar. Çünkü üçüncü bir secim yoktur". Kemalistlerin daha savaş yıllarında iken üstü örtülü olarak emperyalist cephede yer aldıklarını ve dünya karşı-devrim güçlerinin bir parçası haline geldiklerini Şunurof'tan yaptığımız aktarmalarla gösterdik. Daha sonraları ise İttihat ve Terakî seçleflerinin Alman emperyalizminin itaatkâr aleti olup çıktılar. Kemalist hareketin doğuşu, gelişmesi mahiyeti kısaca budur!

Ö Z E T L E Y E L İ M

1-Kemalist devrim, Türk ticaret burjuvazisinin, toprak ağalarının, tefecilerin, az miktardaki sanayi burjuvazisinin, bunların üst kesimlerinin bir devrimidir. Yeni devrimin önderleri, Türk komprador büyük burjuvazisi ve toprak ağaları sınıfıdır. Devrimde milli karakterdeki orta burjuvazi önder güç olarak değil, yedek güç olarak yer almıştır.

2-Devrimin önderleri, daha anti-emperyalist savaş yıllarında iken itilaf emperyalizmi ile el altından işbirliğine girişmişlerdir, emperyalistler kemalistlere karşı hayırhah bir tutum takınmışlardır, bir kemalist iktidara rıza göstermeye başlamıştır.

3-Kemalistler, emperyalistlerle barış imzaladıktan sonra bu işbirliği daha da kopularak devam etmiştir.

4-Kemalist hareket, "özünde işçilere ve köylülere, bir toprak devrimi imkanı karşı" gelişmiştir.

5-Kemalist hareketin sonucunda, Türkiye'nin sömürge, yarı-sömürge yarı-feodal yapısı; yarı-sömürge ve yarı-feodal yapı ile yer değişmiştir; yani yarı-sömürge ve Yarı-feodal iktisadi yapı devam etmiştir.

6-Sosyal alanda, eski milli azınlıklara mensup komprador büyük burjuvazinin ve eski bürokrasinin, ulemanın hakim mevkini milli karakterdeki orta burjuvazi içinden palazlanan ve emperyalizmle işbirliğine girişen yeni Türk burjuvazisi, eski Türk komprador burjuvazisinin bir kesimi ve yeni bürokrasi almıştır. Eski toprak ağalarının, büyük toprak sahiplerinin, tefecilerin, vurguncu tüccarların bir kıs-

mının hakimiyeti devam etmiş,bir kısmının yerine yenileri almıştır.

7-Politik alanda,hanedanlık çıkarları ile birleştirilmiş olan meşrutiyet idaresinin yerini,yeni hakim sınıfların çıkarlarına en iyi cevap veren idare,burjuva cumhuriyeti almıştır.Bu idare sözde bağımsız,gerçekte siyasi bakımdan emperyalizme yarı-bağımlı bir idaredir.

8-Kemalist diktatörlük,sözde demokratik gerçekte askeri faşist bir diktatörlüktür.

9-"Kemalist Türkiye gittikçe daha çok yarı-sömürge ve gerici emperyalist dünyanın bir parçası haline gelerek nihayet kendini İngiliz-Fransız emperyalizminin kucağına atmak zorunda kalmıştır".

10-Kurtuluş savaşını takip eden yıllarda,devrimin baş düşmanı kemalist iktidardır.O dönemde komünist hareketin görevi,hakim mevkini kaybeden eski komprador burjuvaziye ve toprak ağaları kliğine karşı,kemalistlerle ittifak değil(böyle bir ittifak zaten hiç bir zaman gerçekleşmemiştir),komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının bir başka kliğini temsil eden kemalist iktidarı devirmek,yerine işçi sınıfı önderliğinde ve işçi-köylü ittifakına dayanan demokratik halk diktatörlüğünü kurmaktır.

--III--

Kurtuluş savaşından sonra,hakim sınıflar(komprador burjuvazi ve toprak ağaları) arasında iki siyasi kampın doğduğuna işaret etmiştik:

Birinci kamp;emperyalizmle işbirliğini gittikçe geliştiren ve palazlanan yeni Türk burjuvazisi,İttihat ve Terakici komprador burjuvazisinin bir kesimi,memurların ve aydınların en üst ve imtiyazlı tabakasından oluşuyordu.

İkinci kamp ise;tamamen tasfiye edilemeyen eski komprador büyük burjuvazisinin,ağaların,büyük toprak sahiplerinin,tefecilerin,vurguncu tüccarların başka bir kesimi,saray mensupları,din adamları,eski ulema sınıfı artıklarından meydana geliyordu.

Milli karakterdeki orta burjuvazi de bu kamplardan birincisinde CHP ve iktidar safında yedek kuvvet olarak yer alıyordu.İkinci kampa mensup olanlar örgütlenme imkanına kavuştukları zaman,Terakiperver Fırkada ve Serbest Fırkada örgütlendiler,bu imkanı bulamadıkları zamanlarda ise,CHP içinde yuvalandılar,İkinci kampta hilafetçi ve padişahçı unsurlar(eski feodal bürokrasi,ulema artıkları,din adamları,...)da vardı.Fakat bunlar ne o zaman ne de daha sonra hakim unsurları olamadılar.Hakim olanlar büyük komprador burjuvazi ile bir kısım toprak ağaları,tefeciler,vurguncu tüccarlar vs... idi. Aynı hilafetçi unsurlar,tali bir güç olarak DP ve AP içinde yer al-

dılar .Daha sonra bunların MNP'yi kurduklarını hepimiz biliyoruz. Yani bu iki kamp arasındaki mücadele,başındanberi,esas olarak cumhuriyet temeli üzerinde kalmak üzere,büyük komprador burjuvazi ve toprak ağaları arasında bir iktidar mücadelesi olarak cereyan ediyordu:Sultanlığı ve hilafeti geri getirmek isteyenlerle,cumhuriyetçi burjuvazi arasında,karşı-devrim ve devrim taraftarları arasında değil.Bu dönem geride kalmıştı artık! Tekrar edelimki,bu emelleri besleyenler de vardı,ama onlar,dediğimiz gibi,kamplardan birine yamanmış,zayıf ve tali güçtü.Devrimle karşı-devrim arasındaki mücadele,artık cumhuriyetçilerle sultancı ve hilafetçiler arasında değil,komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının diktatörlüğünü bir burjuva cumhuriyetçi çevresinde devam ettirmek isteyenlerle,bundan menfaati olan sınıflaralarla,bir işçi köylü diktatörlüğü, bir demokratik halk cumhuriyeti kurmak isteyenler ve bundan menfaati olan sınıflar arındaydı.

Bir yandan hakim sınıfların iki kampı arasındaki mücadele,öte yandan halk sınıflarıyla bunların tamamı arasındaki mücadele devam ederek,ikinci dünya savaşı yıllarına gelindi.Bu arada CHP'ye ve iktidara hakim olan gerici klik önce İngiliz-Fransız emperyalistleriyle,1935'lerden itibaren de değişen dünya şartlarının zorlamasıyla Alman emperyalistleriyle,işbirliğine girişti.Daha sonra II. Dünyasavşının başlarında olan şudur:Faşist alman emperyalistleri,Türkiye'ye tamamen hakim olmuşlardır.CHP'ye hakim olan klik,tamamıyla ve kesinlikle Alman emperyalistlerinin elinde oyuncak haline onların uysal kölesi haline gelmiştir.Bu klik,Hitlerci faşist zorbalık ve hükümet etme metodlarını Türkiye'de de uygulamaya girişmiştir.Bu klik,dünya çapındaki kamplaşmada Alman faşizminin safında yer almıştır. Çünkü onun safında savaşa girmediyse,buna sebep,dünya çapındaki güçler dengesinin buna müsait olmaması,Sovyetler Birliğindeki sosyalist iktidarın baskısı,savaşın Alman emperyalizminin aleyhine dönmesi vs...dir.Eğer şartları elverişli görseydi,bu klik,aynen İttihat ve Terakici selefleri gibi,Almanların safında savaşa girmekte bir an bile tereddüt etmezdi.Dünya güçler dengesi,onun bu isteğini kursağında bıraktı! Saraçoğlu hükümetinin kurulması,sadece bir gelişmenin,Alman işbirlikçiliği yolunda 1935'lerden beri atılan adımların tabii ve kaçınılmaz sonucudur.Yani bu gelişme,kesin bir Alman işbirlikçisi iktidarın gerçekleşmesiyle,doruğuna ulaşmıştır.Şefik Hüsnü'de doğru olarak Saraçoğlu hükümetinin,"Türk burjuvazisinin çoğu Alman sermayesiyle karışmış en mütereddi vurguncu tabakalarının ve büyük toprak sahiplerinin menfaatlerini korumak prensibini el'an bu gün dört elle sarılmış" ol-

duğunu ve bu prensibi "ilk günlerden beri mihenk" ni söylüyor.Yine Şefik Hüsnü "bir taraftan Halk Partisinin idare edici kardosu başta Saraçoğlu ve arkadaşları olmak üzere şüphe götürmez bir tarzda Sovyetlere aleyhtar ve Londra'nın Sovyetler Birliği ile,dostluk ve işbirliği siyasetine açıktan açığa hasımdır.Bundan ötürü iki büyük Anglo-Sakson demokrasisi de Türk hükümetinin ömrünü bir gün bile uzatmaya yardım etmek şöyle dursun,idare mekanizmasının demokratlaştırılması hususunda nüfuzlarını kullanmak suretiyle,içerdeki demokratlar cephesini desteklemek zorundadırlar" derken bu "demokratlaştırmanın" mahiyetini yanlış değerlendirmekle birlikte, doğru bir teşhis yapıyor.

Burda Şafak revizyonizminin bir türülü kavrayamadığı,çok önemli bir noktaya geldik.Daha sonra DP'yi meydana getirecek olanlar,CHP içindeki bu Almanca hakim klik değil,tersine bu hakim kliğe karşı ötedenberi,Terakiperver Fırka ve Serbest Fırka dönemlerinden beri mücadele edenlerdir.Bunların ötedenberi savundukları"çok partili" ve "serbest seçim" sloganları,yeni tarihi şartlarda,CHP'nin faşist Alman emperyalistlerinin kesin işbirlikçisi haline gelerek, daha da faşist bir hüviyet kazandığı şartlarda kötülerin iyisi haline gelmiştir.Bu talepler,yani"çok parti" ve "serbest seçim" vs.. aynı yıllarda reformcu orta burjuvazinin de talepleridir.Bir orta burjuva hareketi olmaktan ileri gidemeyen TKP de aynı yıllarda, buna benzer şeyler istemektedir.Yeni tarihi şartlarda,tarihimizde yeni bir olay ortaya çıkmıştır.Öte den beri hakim sınıflar arasındaki kamplaşmada CHP'ye ve iktidara hakim olan cliğin tarafında yer alan reformcu orta burjuvazi,yeni şartlarda geniş ölçüde ikinci kampa geçmiştir.Böylece TKP den başlayarak DP ve MP'ye kadar uzanan bir cephe meydana gelmiştir.Şefik Hüsnü'nün "içerdeki demokratlar cephesi" dediği şey budur.Bu yıllarda TKP üyeleriyle bazı DP'liler(veya sonradan DP'li olacak kimselerin) ve MP'nin ilk başkanı Fevzi Çakmak'ın aynı örgütler içinde olmalarının ve olabilmelerinin sebebi budur.

Bir komünist hareket için elbette iki gerici klikten birini tercih etmek söz konusu olmaz.Komünist hareket,ikisini de düşman olarak görür;ikisini de devirmek için mücadele eder;ama bunlar arasındaki mücadeleye de gözlerini yummaz;bu boğuşmadan,kendi hesabına azami derecede fayda sağlamak için,bunların bir birine göre durumunu tesbit işi tesbit eder,en gerici olanı tecrit eder ve ilk ve en şiddetli saldırılarını ona yöneltir,bu arada diğer gerici cliğin mahiyetini teşhir etmekten,onunla kendi arasındaki düşmanlık gizgisini sıkı sıkıya muhafaza etmekten de geri kalmaz.Bilir ki

hakim sınıflar arasındaki bu boğuşma her an halka karşı bir birleşmeye dönüşebileceği gibi,bugün en gerici olan klğin yerini,yarın diğeri alabilir.Bu gericiler arasında durmadan değişen kuvvet dengesini,iktidara hangi klğin hakim olduğuna,iktisadi ve siyasi buhranın mevcut olup olmamasına ve benzeri şartlara bağlıdır.

II.Dünya savaşının başlarından DP iktidarının ilk dönemlerine kadar devam eden evrede olanlar kısaca şudur:CHP'nin her bakımdan faşist Alman emperyalistleriyle işbirliğine ve koyu bir faşizme kayması,CHP karşısında saf tutan gerici klğin,nisbeten daha ileri bir rol oynar hale gelmesi,orta burjuvazinin birinci kamptan koparak ikinci kampa katılması.Çin'de Kuomintang'ın Japon emperyalizmine ve Japon işbirlikçilerine karşı oynadığı rolün bir benzerini, o yıllarda Türkiye'de de ,DP ve diğer muhalif hakim sınıf partileri(Bu partiler yokken de,bunları oluşturacak çevreler mevcuttu), Alman faşizmine karşı ve CHP'ye karşı oynamışlardır.Bir benzerini diyoruz,çünkü,şartlar iki ülkede farklı farklı idi.

Ülke içindeki bu kuvvet mevzilenmesi,dünya çapındaki mevzilenmeye de birbirini tamamladı.İngiliz-Fransız-Amerikan emperyalistleri Alman ve Japon emperyalistlerine karşı,Sovyetler Birliği ile ittifak kurmak zorunda kalmışlardı.Türkiye'de iktidar Alman emperyalizminin uşaklarının elinde olduğu için,Türkiye'deki muhalefet cephesiyle,İngiliz-Fransız-Amerikan emperyalistleri ve Sovyetler Birliği arasında bir ittifak doğdu.Bu ittifak elbette çelişmeli bir ittifaktı.ABD ve İngiliz emperyalistleri Türkiye'de,ittifakın diğer güçlerine karşı,kendilerine en yakın buldukları komprador büyük burjuvazi ve toprak ağalarını destekleyeceklerdi; Çin'de ÇKP'ye karşı Kuomintang'ı destekledikleri gibi... II.Dünya savaşı yıllarında ve savaştan sonra dünya çapında ABD emperyalizmi nasıl "demokrasi" havariliğine çıktıysa,Türkiye'de DP ve onun kadrosu "demokrasi" havariliğine çıktı.CHP'nin faşist uygulamalarına karşı bayrak aldı,orta burjuvaziyi ve bir kısım halk tabakalarını çevresinde toplamayı başardı.Bunda TKP'nin yanlış politikasının da büyük bir payı vardır.TKP daha önce nasıl iktidar partisinin kuyruğuna takılmışsa bu kez de büyük muhalif partinin(DP'nin)kuyruğuna takıldı.Bağımsız bir halk hareketi yaratmadı!O yıllarda DP'nin orta burjuvaziyi ve bir kısım halk tabakalarını çevresinde toplayabilmesinde,bunun rolü oldu.Halkın Alman faşizminin kuklası CHP iktidarına kızgınlığı DP'nin barajına akıtıldı.Böylece 1950'de komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının Alman faşizmine bağlı klği iktidarı ele geçirdi.Bunda Alman emperyalizminin savaşta yenilmesinin ve ABD emperyalizminin savaşın galipleri arasında bulunmasının çok önemli rolü vardır.

1950'de DP'nin başa geçmesi, ne devrimdir, ne de karşı devrimdir. Hakim sınıfların ötedenberi devam edip gelen iki siyasi kliği arasında bir iktidar değişikliğidir. Öte yandan bu değişiklik, Alman emperyalizmine bağımlı, tek partili askeri faşist diktatörlüğün yerine, daha çok sivil gerici kuvvetlerden destek alan, Amerikan emperyalizmine bağımlı "çok partili" diktatörlüğü getirmiştir. II. Dünya savaşı yıllarında iyice palazlanan vurguncu tüccarların, mütahitlerinin, yüksek tarım fiatları politikasıyla güçlenen ağaların ve büyük toprak sahiplerinin hepsinin, elele vererek DP'de yer aldıkları kesinlikle yanlıştır. Bunların bir kısmı DP'yi desteklemiş olsa bile, esas itibariyle bunlar CHP'de yer almışlardır. O dönemde vurgunculukla palazlananların bir çoğunun bu gün taşrada CHP "göbekçileri" nin en fanatik dayanakları olduğuna şahsen, şahit oluyoruz. Eğer böyle olmasaydı, bugün CHP'den nasıl bir MGP doğduğunu, MGP'nin ayrılmasına rağmen, nasıl olupta halâ CHP'de "ortanın göbekçisi" denilen komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının temsilcilerinin mevcut olduğunu açıklayamazdık. DP iktidarı ele geçirdikten sora daha bir süre, reformcu orta burjuvazi, onun safında kalmıştır. Nadir Nadi DP'nin seçim propagandalarına katılan demokrat aydınlar dan biridir. Ve daha ona benzer bir çok aydın o yıllarda DP sempatanıdır. Reformcu orta burjuvazinin görüşlerini yansıtan yayınlar da DP'nin ilk başlarında "iyi" olduğu, fakat sonradan bozulduğu iddialarına sık sık rastlanır. DP Amerikan emperyalizminin dümen suyunda, halka ve aydınlara CHP'den daha aşağı olmayan saldırıya girişince, Türkiye'yi ABD emperyalizmine peşkeş çekince, NATO gibi ABD emperyalizminin saldırgan aleti olan örgütlere Türkiye'ye sokunca, Kore'de halkımızı, haksız ve gerici bir savaşta kırdırınca, milli bir karakter taşıyan orta burjuvazi ve demokrat aydınlar, DP'den soğumaya ve uzaklaşmaya, CHP'ye doğru dümen kırmaya başladılar. Bağımsız ve güçlü bir halk hareketinin yokluğu yüzünden orta burjuvazi ve onunla birlikte emekçi halkımız, büyük komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iki kliği arasında savrulmuş kalmıştır. Türkiye'nin tarihi gerçeği budur, zaman zaman orta burjuvazi bağımsız bir siyasi hareket olarak kendini göstermişse de, önemli bir varlık olmamıştır. 1946 da kurulan Esat Adil'in Türkiye "Sosyalist" partisi ve benzeri partiler, sosyalizm maskeli reformcu burjuva partileridir. TSEKP'de reformcu orta burjuva partilerinin değişik bir tonu nu yansıtır.

1954'de çıkıp sönen Vatan partisi de öyledir. Komünist hareket TKP içinde, burjuva reformizminin dalgaları arasında eritilmiş ve boğulmuştur. Küçük burjuva muhalefeti de orta burjuva reformizminin

bendine akmıştır.Orta burjuva reformizmi ise,kendini her an komprador büyük burjuvaziye ve toprak ağalarına gayet ucuza satmaya hazırdır.Bunların siyasi sözcülüğünü yaptığı sınıfın mensupları zaten,ellerine bir imkan geçer geçmez,bu imkanı büyük burjuva saf-larına katılmaktadır.Böyle bir sınıfın temsilcileri elbette karar-sız ve uzlaşıcı olacaktır.

Burada bir noktayı daha belirtelim:

Komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları elbette sadece,değiş mez ve dondurulmuş iki siyasi kamptan ibaret değildir.Bir defa, bu kamplardan birinden diğerine geçmek daima mümkündür ve öyle de olmaktadır.Öte yandan,her kamp kendi içnide de mütecanis değıl-dir.Gericiler bir yığın çelişkilerle paramparça olmuştur.Ve bu parçalanan her biri diğerinin gözünü oymaya hazırdır.Fakat,nispet-ten birbirine yakın menfaati olanlar,daha derin menfaat çelişki-leriyle ayrıldıkları parçalar karşısında birleşmektedirler.İşte gerici siyasi böyle teşekkül etmektedir.Biz Türkiye`de iki gerici kampın varlığından bahsederken bu noktayı da akıldan çıkarmıyo-ruz.

Ö Z E T L E Y E L İ M

1-Türkiye`de kurtuluş savaşının sonundan itibaren komprador bü-yük burjuvazi ve toprak ağaları iktidara hakimdir.Fakat komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları iki büyük siyasi klige ayrılmıştır.

İktidara ve devlet mekanizmasına sahip olan klik,önce İngiliz-Fransız emperyalizminin,1935`lerden itibaren Alman emperyalizmi-nin işbirlikçiliğini yapmıştır.II.Dünya savaşı öncesine kadar ge-nel olarak orta burjuvazi de bu klingen safında yer almıştır.

2-II.Emperyalist dünya savaşı yıllarında Alman işbirlikçisi ha-kim klik koyu bir faşizm uygulamasına ve vurgunculuk politikasına girişmiştir.Bu klik içinde işçi sınıfı dahil bütün demokratik güçlere,dışarda da SSCB ne ve İngiliz-Fransız-Amerikan blokuna karşı Alman faşizminin safında yer almıştır.Fakat dünyadaki güç-ler dengesi ve SSCB nin varlığı, bunların Alman faşistlerinin sa-fında savaşa katılmasına engel olmuştur.

3-Öte yandan da,daha sonra DP ve MP içinde örgütlenen,büyük komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının muhalif kligi,bunun peşin-de de,o zamana kadar CHP saflarında tali bir unsur olarak yer alan reformcu orta burjuvazi ve diğer demokratik unsurlar yer almıştır.TKP de bu klingen kuyruğuna takılmıştır.Bunlar dünya çapında Ameri-kan-İngiliz-Fransız blokuyla ve SSCB ile ittifak kurmuşlardır.II. Dünya savaşı Alman faşistlerinin ve müttefiklerinin yenilgisiyle bitince,Türkiye`de bu blok güçlenmiştir.Fakat savaş sona erer er-mez,ABD emperyalizminin desteği ile ve CHP nin Almancı faşist dik-

tatörlüğüne halkın ve demokratik güçlerin duyduğu nefret ustalıklarla kullanılarak 1950'de DP iktidara gelmiştir.

4-Böylece Alman emperyalizminin uşağı olan büyük komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının yerini, ABD emperyalizminin uşağı olan büyük komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarı almıştır. Söz konusu olan şey, "savaş sırasında vurgunculukla palazlanan büyük burjuvazinin uluslararası sermayenin kanatları arasına iyice girmesi" değil, Alman emperyalizminin "kanatları"nın yerini, ABD emperyalizminin "kanatlarının" yer alması, Alman uşağı gericilerin yerini de ABD uşağı gericilerin almasıdır.

5-Proleteryanın ve küçük burjuvazinin muhalefeti kendi bendinde boğan kararsız orta burjuvazi, bu muhalefeti bir müddet DP'nin kuyruğuna taktıktan sonra DP'nin faşizan uygulamaları karşısında tekrar muhalefetteki CHP katarına katılmıştır. Proleterya önderliğinde, bağımsız ve güçlü bir halk hareketinin yaratılmamış olması, işçi sınıfının, emekçi halkın ve demokratik unsurların muhalefeti büyük komprador burjuvazi ve toprak ağaları kliklerinin bazen birini, bazen diğerini iktidara getirmeye yarayan bir kaldıraç gibi kullanılmasına yol açmıştır.

6-Muhalefete yken "demokrasi" havarisi kesilen büyük komprador burjuvazi ve toprak ağaları klikleri, iktidara geçtikleri zaman, halkın en azılı düşmanı kesilmişlerdir.

II. Dünya savaşı yıllarında ve savaş sonrasında ülkemizin gerçekleri kısaca bunlardır.

IV

1940'ların faşist Hitlerci CHP'si 1950'lerin ortasından itibaren "demokrasi" havariliğine kalkmış, "hak", "adalet", "hürriyet", diye bağırmaya başlamıştır, öte yandan Amerikancı DP iktidarının ezdiği ve sefalete sürüklediği kitleler, her türlü demokratik hakları gasbedilen orta burjuvazi arasında hoşnutsuzluk artmıştır. Kitleler devrimci bir önderlikten yoksun oldukları için, onların DP iktidarına karşı muhalefeti, yer yer parlayıp sönen istikrarsız ve kendiliğinden gelme bir muhalefet olmaktan illeri gitmemiştir. Hatta kitleler de her başa geçenin kendilerine düşman olması, kendilerini ezip soyması yüzünden, bir umutsuzluk ve hiç kimseye güvenmemeye eğilimi bile belirmiştir. İşçilerin ve köylülerin kabaran isyancı öfkesini, aynı potada birleştirip muazzam bir güç haline getirerek seferber edecek, komünist bir önderlik yoktu. TKP çökertilmişti. TKP döküntülerinden H. Kıvılcımlı'nın 1954'te kurduğu Vatan partisi, kitlelere sırtını dönmüştü, Adnan Menderes köpeğini "ikinci kuvaî milliyeceliği-cigimizin önderi" olarak alkışlamakla meşguldür! Önderlikten yok-

sun kitlelerin kendiliklerinden dverim yapmaları elbette beklene-
mezdi.Onlar sadece dişlerini sıkıp,öfkelerini içlerine biriktirdi-
ler.Ve zaman zaman da taştilar.

Orta burjuvaziye gelince:Bunların istedikleri,sınıf nitelikleri
icabı "yazma hürriyeti","konuşma hürriyeti"gibi,çok sınırlı bir
takım demokratik taleplerin ötesine geçmiyordu.Bütün sınırlılığına
ve miyopluğuna rağmen elbette bu talaplar de illericiydi.Öte yan-
dan,aynı şeyleri,kendisi için,muhalefetteki büyük komprador burju-
vazi ve toprak ağaları kliği de istiyordu.Türkiye`de orta burjuva-
zi ve bu sınıfa dahil edilebilecek demokrat aydınlar oldukça da
miyop,uzlaşıcı ve kararsızdır.Barışa yatkındır.Fakat bu gücü arka-
sına takan büyük burjuvazi ve toprak ağaları kliği hasmını altede-
cek önemli bir koza sahip demektir.Yukarıdaki şartlar büyük kompra-
dor burjuvazinin muhalefetteki kliği CHP ile orta burjuvazinin ge-
niş kesimleri arasında "kısmi burjuva demokratik haklar" talebi et-
rafında bir ittifakın doğmasına yol açtı.CHP muhalefetin önderliği
ni ele aldı ve orta burjuvazinin ve gençliğin heyecanlı atılımını,
kendi iktidarı yönünde ustalıkla kanalize etti.27 Mayıs darbesiyle
iktidarı ele geçirdi.Darbenin öncüleri sadık inönücülerdir.Halkı
mız geldi "geldi İsmat,kesildi kısmet" diyerek,iktidara gelenin
kim olduğunu doğru teşhis etti.Halkın kasdettiği,İnönü`nün şahsın-
da sembolleşen halk düşmanı gerici kliğin iktidarı ele geçirdiği-
dir.Hatta darbeciler arasında,Türkeş gibi,büyük komprador burjuva-
zinin ve toprak ağalarının daha azgın gerici kliğini temsil eden,
fanatik milliyetçi Hitler taslağı faşistler de vardır.Sonradan
İnönücü ekip bunları tasfiye etmiştir.Bu fanatik milliyetçi,faşist
takım,ordunun meclisi vs..dağıtarak kesinlikle ve doğrudan doğ-
ruya iktidarı eline alması,"astığım astık,kestiğim kestik" bir
faşist diktatörlük kurulması taraftarıydılar.Bizim M.Belli gibi
revizyonistlerin için,bunların tasfiye edilmesi ve seçimlere dö-
nülmesi "devrimin"gerilemesidir.Büyük burjuvazinin ve toprak ağala-
rının akilli(!)ve tecrübeli önderi ve kıddemli halk düşmanı İnönü
ve onun taraftarları bu yolu tutmak istemediler.Çünkü bu yol,onla-
rın muhtaç olduğu orta burjuvazinin desteğini bir çırpıda kaybede-
cek demek olacaktı.Çünkü böyle bir faşist diktatörlük,orta burjuva-
zinin uğrunda mücadele ettiği "kısmi burjuva demokratik hakları"
da silip süpürmek zorundadır.Bu ise kendilerini en kuvvetli daya-
naklardan mahrum bırakırdı.Öte yandan orta burjuvazinin hızı he-
nüz kesilmemişti,onun atılımınıkendi iktidarı için ustalıkla kul-
lananlar iktidarı el geçirdikten sonra,bu hızı kesmek için.onu cep
heden karşılamadılar.O zaman kolları burkulabilir,bilekleri incele-
yebilir,kendileri sendeleyebilirdi,bir tabiat kanunu politikaya uy

guladılar,hareketin doğrultusuna kendilerini uydurarak onu önce ya vaşlattılar,sonra da durdurdular.Yani orta burjuvazinin sınırlı ta leplerini de içeren bir anayasa hazırlayarak,bir yandan ileri bir atılımı boğup kendi iktidarlarını muhafaza ettiler.Öte yandan da orta burjuvazinin desteğini korudular.Hakim sınıfların politik mü- cadelerle iyice parçalandığı ve birbirleriyle silahlı çatışmakara girdiği dönemler,onlar açısından korkulu dönemlerdir.İnsiyatifleri ve kontrolleri son derece zayıflar.Bu yüzden,böyle dönemlerini uza masını istemezler.27 Mayıs darbesine.önderlik eden kligin de yaptı ğı budur.

Bir orta burjuvazinin akımı olan TİP hareketi,işte böyle bir or- tamda,orta burjuvazinin hızını henüz kaybetmediği bir ortamda doğdu.Sonradan kendisine "sosyalizm" maskesi takacak olan bu akı- mın,anayasanın sınırlarını biraz zorlayan reformist talepleri bile kitlelerde,gençlik ve aydın safında büyük ilgi ve destek gördü.CHP gençliğin ve aydınların desteğini kaybetmeye başladı.Bunun üzerine gerici klikler telaşa düştüler.Birbirlerini suçlamaya başladılar. DP'nin yerini alan AP,bütün bu belaların "başımıza" İnönü tarafın- dan sarıldığını ileri sürecektir saldırıya geçti.İnönü,büyük burjuva- zinin ve toprak ağalarının bu ustü sözcüsü,kendi tabiriyle "solı duvar çekmek için",CHP'nin ortanın solunda olduğunu ve kırk yıldır öyle olduğunu" ilan etti!İşte gerici kliklerin kendi aralarındaki mücadelenin,bazen uzlaşarak,bazen hırslarak,ama şiddetli siyasi ve eko- buhranlarla gittikçe kızışarak sürüp gittiği böyle bir ortamda,fabrika-^{nomik} lar da ve köylerde yeni,taze,canlı bir halk hareketi filizlenmeye başlıyordu.

Kahraman işçi sınıfımızın,fedekar köylülerimizin ve yiğit gençli ğin çığ gibi yükselen mücadelesi,hızla yayılan marksist-leninst eserler,Çin'de Başkan Mao'nun önderliğinde yer alan Büyük Proleter Kültür Devriminin dünyayı sarsan etkileri,bütün bunlar,ülkemizin toprağında yığınların mücadelesine önderlik edecek genç bir komü- nist hareketin fişkırmasına elverişli ortamı hazırlıyordu.

Yığınların mücadelesi,gerici kliklerin bazen birini,bzen diğeri- ni iktidara getiren bir kaldıraç olmaktan kurtaracak olan,bu müca- deleyi muzaffer bir halk devrimine dönüştürecek olan ,kitlerelelrin şiddetle ihtiyaç duyduğu komünist bir önderliktir.

Ş A F A K R E V İ Z Y O N İ Z M İ N İ N Y A N I L D I Ğ I N O K T A L A R

1-) Milli kurtuş savaşımız. şafak revizyonizminin sandığı gibi milli burjuvazinin önderliğinde değil,komprador Türk büyük burju- vazinin,toprak ağalarının,tefecilerin önderliğinde yürütülmüştür. Milli karakterdeki orta burjuvazi kurtuluş savaşına,önder olarak değil,komprador Türk büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının yedek

gücü olarak katılmıştır.Kurtuluş savaşı içindeki etki ve nüfuzunu da savaştan sonra adım adım kaybetmiştir.Savaşın bütün ağırlığını omuzlarında taşıyan halk kitlelerinin devrimci gücü,büyük potansiyeli bir devrimden öcünden korkar gibi kurtuluş savaşının burjuva ve toprak ağası önderliği tarafından boğulmuş,kösteklenmiş,savaştan sonra da her fırsatta kanla ve zorbalıkla bastırılmıştır.

2) Kurtuluş Savaşımızın Yer Aldığı Çağ,Şafak revizyonistlerinin dediği gibi "Proleter devrimleri ve Milli kurtuluş savaşları çağı" değil,"Proleter devrimleri çağı" dır.Ekim devrimi bütün dünyada "Proleter devrimleri çağı" nı açmıştır.Geri ülkelerde dahil,dünyanın her yanında burjuvazi,devrimden korkar hale gelmiştir.

Bu nedenle,burjuvazi herhangi bir devrime önderlik etmek bir yana,bizzatdevrimin köstek olmaya,devrimin ilerlemesini engellemeye koyulmuştur.Dünyada,proleterya önderliğinde yeni demokratik devrimler ve sosyalist devrimler yer almaya başlamıştır.Bunun içindir ki büyük ekim devriminin başlattığı çağı,"Proleter devrimleri çağı" dır,Mao Zedung yoldaşın işaret ettiği gibi kemalist devrim,bu çağda yer almasına rağmen,proleter dünya devrimlerinin bir parçası değil,eski tip burjuva demokratik devrimlerin bir parçasıdır.Şafak revizyonistleri,"proleter devrimleri çağı" na bir de "milli kurtuluş savaşları çağı " ibaresinin ekleyerek,kemalist devrimin, o çağda yer alan devrimlerin tıpkı bir örneği ;tabii ve normal bir parçası olduğunu isbatlamaya çalışıyorlar,yani Mao Zedung yoldaşı yalanmaya çalışıyorlar.Böylece Şafak revizyonistlerinin,kemalist hayranlığı ve dalkavukluğu kendini ele veriyor...

3)-Kurtuluş savaşımız,Şafak revizyonistlerinin iddia ettiği gibi "Asyanın ezilen halklarına" değil.Asya'nın korkak burjuvazisine ve bir de emperyalist ülkelerin mali-oligarşisine "cesaret ve umut vermiştir".Asyanın korkak burjuvazisi,kemalist devrimde kendi gerici emellerini gerçekleştirdiğini görmüştür; köklü bir anti-emperyalist ve anti-feodal devrim olmadan,kitlelerin devrimde hakim rolü olmadan,yerli hakim sınıfların çıkarları zedeledimeden,burjuvazi ve toprak ağalarını da rahatsız eden sömürge yapmayı tasfiye etmek,fakat öte yandan emperyalist ülkelerle işbirliğine devam etmek,yarı-sömürge yapmayı devam ettirmek,emperyalistlerle elele ülkeyi talan etmek ve kitlelerin köklü bir devrim isteğini emperyalistlerle birlikte boğmak ve bastırmak:Bu köklü bir devrimden tiril tiril titreyen Asya'nın burjuva ve toprak ağaları sınıflarının istediği şeydir.Nitekim Çin'de burjuvazi toprak ağaları,kemalist devrimin bir benzerini gerçekleştirmek için can atmıştır.Fakat Mao Zedung yoldaş,bu yolun çıkmaz olduğuna ta o zaman işaret etmiştir.Kemalist devrimden emperyalist ülkelerin mali oligarşisi de cesaret bulmuştur.Çünkü böylelikle,köklü bir halk devriminin önüne geç

mek geri ülkelerin yarı sömürge bağımlılığını devam ettirmek imkanı açılmıştır önünde."Asya'nın ezilen halkları", işçi köylü yığınlarının ezilmeye ve sömürülmeye devam ettiği,feodal sömürünün ve zülmün bütün şiddetiyle devam ettiği,emperyalist devletlere yarı-sömürge bağımlılığın devam ettiği bir "devrim" den ne diye "cesaret ve umut" alsınlar? Ezilen halklara cesaret ve umut veren devrim,Çin devrimidir,Vietnam devrimidir.Kemalist devrim kitlelerin kitlelerin nasıl kurtulmayacağını örneğidir.Çin ve Vietnam devrimleri ise,kitlelerin gerçek kurtuluşa nasıl ulaşacaklarının örneğini vermiştir ve vermektedir.

4)-Şafak revizyonistleri,millî kurtuluş savaşıyla komprador burjuvazinin bütününü tasfiye edildiğini iddia ediyorlarki,bu Türkiye gerçeklerine tamamen aykırıdır.İşaret ettiğimiz gibi,yıkılan komprador burjuvazinin sadece bir kesimidir.Ve özellikle azınlık milliyetlere mensup olanlardır.Komprador burjuvazinin bir başka kesimi ise (İttihat ve Teraki içinde palazlanan Türk büyük burjuvazisi),toprak ağalarının bir kesimiyle birlikte,kurtuluş savaşının önderliğini ele geçirmiş,hakim mevkiye yükselmiştir.

5)-Kemalist iktidar,Şafak revizyonistlerinin iddia ettiği gibi,"siyasi bakımdan bağımsız bir millî burjuva diktatörlüğü" değil,komprador nitelikteki Türk Büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının emperyalizme yarı-bağımlı diktatörlüğüdür,...Şafak revizyonistlerinin iddiası,hem sosyalizm genel teorisine aykırıdır,hem de ülkemizin gerçeklerine ters düşmektedir.Sosyalizm genel teorisi ne aykırıdır,çünkü,artık geri ülkelerde genel bir kural olarak siyasi bakımdan bağımsız millî burjuva diktatörlükleri mümkün değildir.Mao Zedung yoldaş daha 1926 yılında şunu belirtmiştir:"Bu sınıf (orta burjuvazi),siyasi bakımdan,tek bir sınıfın yani millî burjuvazinin hakimiyeti altında bir devletin kurulmasından yanadır...Ancak bu sınıfın millî burjuvazi hakimiyeti altında bir devlet kurma teşebbüsü hemen hemen imkansızdır.(abç).Çünkü bu gün dünyada iki büyük güç,devrim ve karşı devrim bir ölüm kalım mücadelesi içine girmiş bulunmaktadır.Her iki tarafta birer büyük sancak dalgalanmaktadır.Bunlardan bir tanesi üçüncü enternasyonalin dalgalandığı ve bütün ezilen sınıfların etrafında toplandığı devrimin kırmızı sancağı,diğeri ise Cemiyeti Akvamın dalgalandığıve bütün dünyadaki karşı devrimcilerin etrafında toplandığı karşı devrimin beyaz sancağıdır.Ara sınıflar,bir kısmının sola dönerek devrime,diğerlerinin ise sağa dönerek karşı devrime katılmasıyla,hızla dağılmaya mahkumdurlar.Bu sınıfların bağımsız kalmaları imkansızdır.Dolaysıyla,Çin'deki orta burjuvazinin önder olacağı bir

'bağımsız' devrim düşüncesi boş bir hayaldir".(abç)(Seçme eserler, I.cilt,1.kitap,s.19.-20).Mao Zedung yoldaşın sözleri,Büyük Ekim Devriminden sonra açılan proleter devrimleri çağı için genel geçerliliği olan sözlerdir.Şafak revizyonistleri,"boş bir hayal" olan şeyi,gerçek gibi göstermekle,sosyalizmin genel teorisini açıkca ve alçakca çığnıyorlar.

Şafak revizyonistlerinin,"kemalist iktidarın siyasi bakımdan bağımsız bir milli burjuva iktidarı olduğu"tezi,Türkiyenin gerçeklerine aykırıdır.Şunurof yoldaştan aktardığımız delil kemalist iktidarda feodalizmin,söz ve nüfüz sahibi olduğunu,kemalist iktidara ortak olduğunu yeterince kanıtlamaktadır.Kemalist iktidarın ayrıca emperyalistlerle hem iktisadi,hem de siyasi alanda işbirliği halinde olduğunu da yeterince kanıtlamaktadır.Kemalist iktidar işçilere köylülere karşı emperyalist şirketlerin menfaatlerini korumaktadır.Kemalist iktidar emperyalistlerin teveccühünü kazanmak için devrimcilere saldırmaktadır.Emperyalist yatırımlar devam etmektedir.Türkiye'deki sermayenin büyük çoğunluğu İngiliz-Fransız ve Alman emperyalistlerine aitti.Hükümet üyeleri emperyalist şirketlerle müşterek yatırımlara girişmektedir.Bunlar gerçeklerdir,Şafak revizyonistlerinin iddiası ise "boş bir hayaldir".

Şafak revizyonistleri,kemalist diktatörlüğün bağımsız bir milli burjuva iktidarı olduğunu iddia etmekle kalmıyorlar günümüz de , milli burjuva iktidarlarını genel bir kural olarak mümkün görüyorlar ve hatta bu gibi iktidarların artmakta olduğunu iddia ediyorlar.Burada bir nokta üzerinde durmuyoruz.Şu kadarı belirtelim ki Şafak revizyonistleri,bu gibi iddialarla,gizli askeri darbecilik emellerine dayanarak sağlamaya çalışmaktadırlar.

6-Şafak revizyonistleri,"iktidarı ele geçiren yeni Türk burjuvazisi büyümek ve zenginleşmek için,devlet eliyle milli burjuvazi yaratmaya girişmiştir" diyorlar.Söz konusu olan şey devlet eliyle milli burjuvazi yaratmak değil,bütün devlet imkanlarını,iktidarda ki komprador büyük burjuva ve toprak ağaları sınıflarının gelişip güçlenmesi,palazlanması için kullanmaktır.Şafak revizyonistleri,yukardaki tahlilleriyle,bir yandan kemalist iktidarının uygulamalarını yanlış değerlendiriyorlar,öte yandan da bütün modern revizyonistlerin,TİP,D.Avcıoğlu,M.Belli revizyonistlerinin kemalist iktidara yönelttikleri eleştiriyi aynen benimseyerek,leninst devlet teorisini çığnıyorlar.Kemalist iktidarın uygulamalarını yanlış tahlil ediyorlar,çünkü kemalist iktidarın yaptığı "milli burjuva yaratmak" değil,komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları sınıflarını,bütün devlet imkanlarını seferber ederek güçlendirmektir.

Leninst devlet teorisini çiginiyorlar, çünkü, devlet onu elinde tutan sınıfların baskı ve sömürü aracıdır, başka bir sınıfı yaratmak için asla kullanılmaz, tersine başka sınıfları baskı altına almak ezmek sömürmek için kullanılır. Modern revizyonistlerin, kemalist hareketi değerlendirmeleri ve kemalist iktidara yönelttikleri eleştirileri şöyledir: Milli kurtuluş savaşının önderliğini, Türkiye'de burjuvazi mevcut olmadığı için(!) asker-sivil-aydın zümreyapmıştır. (Barevizyonistleri: "asker-sivil-aydın zümre" yerine, "ilerici demokratlar", "devrimci demokratlar", "millici güçler", "vurucu güç", "zinde kuvvetler", "dinç kuvvetler" vs...de diyorlar). Kurtuluş savaşına önderlik eden bu zümre iktidarı ele geçirmiştir(!) Bu zümre kapitalist olmayan kalkınma yolunu benimseyerek, bu yoldan sosyalizme gidebileceği(!) gibi, kapitalist kalkınma yolunu da benimseyebilir. İşte, "asker-sivil-aydın zümrenin iktidarı(!) olan kemalist iktidar, kapitalist olmayan yoldan sosyalizme gitmek(!) yerine, kapitalist kalkınma yolunu benimsemiş, bu amaçla devlet eliyle milli burjuva yaratmaya" giriş(!) bu yüzden de Türkiyemiz gerilikten kurtulamamış, kalkınmayı başaramamıştır(!). Revizyonistlerin "kapitalist olmayan yoldan sosyalizme varmak" dedikleri şey burjuva hükümetlerinin, tedrici devletleştirmeler yoluyla adım adım devlet patronluğuna dayanan, devlet kapitalizmini gerçekleştirmeleridir, onların sosyalizm dedikleri şey üretim araçlarının ve toprakların devlet mülküyetinde olduğu, devlet kapitalizmidir. Yani bu gün Sovyetler Birliğinde ve bütün doğu avrupa ülkelerinde yürütülmekte olan sistemdir. Engels, çok önceden kapitalizmin bu çeşidiyle sosyalizm arasındaki farka dikkati çekmiştir. "Sosyal demokrat(komünist) Partinin devlet sosyalizmi denen şeyle, mali amaçlarla devlet tarafından devlet sömürü sistemiyle özel müteşebbisin yerine devleti koyan ve böylelikle iktisadi sömürü ile siyasi baskı iktidarını birleştiren sistemle hiç bir ortak yanı yoktur"(Gotha ve Erfurt Programının eleştirisi, s.104) Revizyonistlerin "kapitalist kalkınma yolu" dedikleri de, özel müteşebbis dayanan kapitalizmdir. İşte revizyonistler, gerçekte kemalist iktidarı, "devlet sosyalizmi denen şeyi" benimsediği için, "özel müteşebbüse" e dayanan kapitalizmi benimsediği için ve devlet imkanlarını özel müteşebbüsün eline verdiği için eleştiriyorlar. "Devlet eliyle milli burjuva yaratma" eleştirisinin aslı asarı yoktur. Bu eleştiri bir kere "milli burjuvazinin mevcut olmadığı"na dayanmaktadır ki, Şafak revizyonistleri de dolaylı olarak bunu benimsemiş oluyorlar. İkinci olarak bu eleştiri, devlet sınıflar üstü bir şey olarak görmekte, bu sınıfın elinde olduğu halde, bir başka sınıfın amaçlarına hizmet edebilecek bir şey olarak görmektedir ki, Şafak revizyonistleri bunu benimsemiş oluyorlar. Üçüncü olarak bu eleştiri, özel teşebbüse dayanan kapitalizm yerine, devlet

patronluğuna dayanan devlet kapitalizmini savunmaktadır ki,Şafak revizyonistleri,dolaylı olarak bunu da benimsiyorlar.

Devlet teorisi üzerine durmadan gevezilik eden Şafak revizyonistlerinin,sıra pratik bir meselenin çözümüne gelince,nasıl sınıflar üstü teorisine sarıldıklarını görüyorsunuz.Leninst devlet teorisini ağızlarından biraz daha az geveleseler,ama kavramak için biraz daha fazla çaba harcasalardı bu zirvalıkları savunmazlardı.

7-Şafak revizyonistleri "kemalist burjuvazinin halk üzerindeki diktatörlüğü,milli burjuvazinin karakteri icabı emperyalizmle ve feodalizmle uzlaştı" diyorlar.Kemalist diktatörlüğün,milli burjuva iktidarı olmadığına,komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarı olduğuna işaret ettik,bu nedenle,emperyalizmle uzlaşma değil,işbirliği etmesi söz konusudur.Feodalizmle uzlaşma ifadesi ise büsbütün saçmadır,çünkü burjuvazi,kurtuluş savaşının başından beri feodalizmle ittifak halindedir,kurtuluş savaşının önderliği bu ittifakın elindedir,iktidar başından beri burjuvazi ve toprak ağalarının ittifakın müşterek iktidarıdır.

Şafak revizyonistleri "uzlaşma" terimiyle,"işbirliği" terimini bilindiği gibi devrimci ve ilerici olan bir sınıfın bazı tavizlerde bulunmasıdır.Uzlaşma,bazı şartlarda,doğru ve grekli olduğu halde bazı şartlarda yanlış ve zararlıdır.Lenin,"Sol Komünizm"adlı kitabında bu iki uzlaşma çeşidini birbirinden ayırır,işçi sınıfının da,yerine ve şartlara göre,birinci çeşit uzlaşmalara gireceğini ve girmesi gerektiğini savunur.İlke olarak uzlaşmayı reddenderi eleştirir.İkinci çeşit uzlaşmayı ise sert bir dille yerer.Genellikle küçük burjuvazi ve milli burjuvazi ilerici bir tarihi rol oynadıkları zamanlarda,bu çeşit zararlı uzlaşmalara sık sık girerler.Bu onların sınıfsal niteliklerinden gelir.Bu gibi durumlarda,bu uzlaşmacılık eğilimiyle mücadele etmek,küçük burjuvazi ve milli burjuvaziye daha kararlı çizgiye çekmek ve onlarla ittifak kurmaya ve ittifakı korumaya çalışmaktır.çünkü uzlaşma eğilimleri,devrim başarısını geçiktirdiği veya sekteye uğrattığı için bizzat küçük burjuvazinin ve milli burjuvazinin(hiç değilse bunların önemli bir kısmını)menfaatlerini de aykırıdır.Oysa Türkiye`de kullanıldığı şekliyle işbirliği başka bir şeydir.İşbirlikçi burjuvazi,marksist-leninst literatürdeki "komprador burjuvazi" nin karşılığıdır.Komprador burjuvazinin en küçük bir devrimci niteliği yoktur.Yabancı emperyalistlerin ülkeyi talan etmesinden bunlar zarar değil,fayda görürler çünkü kendileri de bu talandan uygun bir pay alırlar.Bunlarla emperyalist efendileri arasındaki çelişki,emperyalistlerin ülkeyi talan etmesinden değil,bu talandaki hisselerin

azlığı çokluğu meselesinden doğar.Bunlar efendileriyle paylarını artırmak için didişirler,veya büyük burjuvazinin başka kesimiyle işbirliği yapan emperyalist devletlere veya tekkellere karşı,kendi lerinin işbirliği yaptığı emperyalist devletlerin veya tekkellerin safında yer alır.Bunlar arasındaki çelişmeler,halkın düşmanları arasındaki çelişmeler katagorisine girer.Bunlarla halk arasındaki çelişme antagonist çelişmedir.Oysa genel olarak menfaati devrim sa fında olduğu halde düşmanla kararlı ve cesur bir mücadeleye yan çizen,onunla anlaşmak,barışmak vs. için ikide bir ona elini uza tan yani düşmanla uzlaşan küçük burjuvazi ve milli burjuvazi ile proleterya arasındaki çelişme henüz halkın saflarındaki çelişmeler katagorisine girer.

Şafak revizyonistleri,kemalist burjuvazinin emperyalizmle olan ilişkisini uzlaşma olarak görüyor.Bunun ne zamana kadar "uzlaşma" olduğunu,ne zaman "işbirliği" haline dönüştüğü belli değildir.Bu yüzden de kemalist burjuvazi ile,proleterya ve yoksul köylüler ara sındaki çelişme haliyle belli bir süre (daha doğrusu belirsiz bir süre) halk arasındaki çelişmeler katagorisine girmektedir(!). Pro leteryanın görevi kemalist iktidarı devirerek,halkın demokratik ik tidarını gerçekleştirmek için için mücadele etmek değil,devrimci(! kemalist iktidarla emperyalizme ve feodalizme karşı ittifak kur maktır.İşte Şafak revizyonistlerinin vardığı sonuç budur.Bu,önce de belirttiğimiz gibi,karşı devrimin safına iltihak etmektir.

8-Şafak revizyonistlerinin,M.Belli'nin,"Türkiye`de karşı devrim" teorisini aynen benimsediklerini görüyoruz:Bunlara göre "devlet eliyle milli burjuva yaratmak"(!) politikasıyla bir süre sonra (ne zaman olduğu belli değil) semiren ve büyüyen yeni Türk burjuvazisi büyüdükten sonra "işbirliğine" girişmiştir(!).Bu büyüme ve işbir likçilik özellikle ikinci dünya savaşı yıllarında olmuştur(!) ve bunların toprak ağaları ile ittifakı(artık "uzlaşma" değil: İtti fak" tabiri kullanılıyor) bu yıllarda güçlenmiştir.Sonra "bu geri ci ittifak" DP`yi kurmuştur ve iktidarını bu parti vasıtasıyla devam ettirmiştir.Demek oluyorki CHP ve iktidar,belli bir tarihe kadar esas olarak milli burjuvazinin elindedir ve bu sınıfın "uzlaşmalarına" rağmen devrimcidir(!).Ayrıca bu yıllarda Türkiye`de İşbirlikçi büyük burjuvazi henüz yoktur.Belli bir yerden sonra (muhtemeldir ki Atatürk`ün ölümünden sonra) partiye ve iktidara büyüyen ve işbirlikçi hale gelen burjuvazi hakim olmuştur(!). 1946`da bunlar DP`yi kurduklarına göre CHP işbirlikçi büyük bur juvaziden ve toprak ağalarından arınmıştır.Almanlarla işbirliği yapanlar da,Amerikan işbirlikçileri de bunlardır.O günden beri CHP`nin bir milli burjuva partisi olması gerekir! Oluştugu günde

beri büyük komprador burjuvazi tek ve bölünmez bir bloktur(!),Şafak revizyonistlerinin tezleri işte bu sonuçlara varmaktadır.Bütün bunlar,M.Belli'nin,"karşı-devrim"tezlerinin daha ince bir uslupla savunulmasından başka bir şey değildir.Eğer bu söylenenler doğruysa M.Belli'nin karşı devrim teorisinin de doğru olması gerekir.Çünkü ne kadar uzlaşıcı olursa olsun(zaten başka türlü olamaz),bir milli burjuva iktidarının yerini,komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının alması,siyasi iktidar açısından bir karşı devrimin başlangıç tarihi olarak 1942 tarihini,Saraçoğlu hükümetini iş başına geçmesini alıyor,Şafak revizyonistleri ise,bu tarihi sadece belirsiz bırakıyorlar.M.Belli kendi teorisini daha açıkca,cesaretle ve kesin bir dille savunurken,Şafak revizyonistleri,aynı teoriyi bulandırarak çekingen ve kararsız bir dille savunuyorlar.Aradaki fark budur.

9-Şafak revizyonistlerine göre,II.Dünya savaşı öncesine kadar,Türkiye emperyalizmin nüfuz ve sömürsünden azadadır(M.Kemal dalkavukluğuna bakın siz!).Türkiye'de "emperyalist sermayenin at oynaması" 1950'den sonradır.Bu tesbit sadece şu açıdan doğrudur:1950'den sonra Türkiye'ye giren emperyalist sermaye önceki yıllara nisbetle çok daha fazladır.Ama Şafak revizyonistlerinin görmek istemediği,inkara kalkıştığı bir gerçek daha vardır:Türkiye'de emperyalist sermaye kapitalist iktidarın başından beri mevcuttur.İngiliz,Alman ve Fransız emperyalistleri,bir çok alana yatırım yapmışlardır vs...1935'lerden itibaren Alman emperyalizminin,Türkiye üzerindeki nüfuz ve sömürsü artmaya başlamış,Saraçoğlu hükümetiyle de bu nüfuz ve sömürü doruğuna ulaşmıştır.II.Dünya savaşı sonundan itibaren ise ABD emperyalizmi ülkemize burnunu sokmuştur.1950'den sonra ülkemizde doğu dizgin at oynatan esas olarak ABD emperyalizminin sermayesidir.

Şafak revizyonistleri,Kemalist iktidar dönemini temize çıkarabilmek için her çareye baş vurmaktadır.

10-Şafak revizyonistleri,1950'den sora "emperyalizm ve işbirlikçilerinin gerici parlamentoyu bir hakimiyet aracı(abç)olarak kullandıklarını söylüyorlar".Buradan herşeyden önce parlamentonun mahiyetini kavramadığına yani Marksist-Leninst devlet teorisinin kavramadığına şahit oluyoruz.Marksist-Leninst devlet teorisi açısından parlamento nedir?Bunu Lenin yoldaştan öğrenelim:"belirli bir süre için parlamentoda halkı yönetici sınıfın hangi bölümün ayaklar altına alacağına,ezeceğine,dönem dönem karar vermek,sadece meşruti parlamenter monarşilerde değil,en demokratik cumhuriyetlerde de burjuva parlamenterizminin gerçek özü budur"(Devlet ve İhtilal,s.61).

"Amerikadan İsviçre'ye,Fransa'dan İngiltere'ye,Norveç'e kadar vb.herhangi bir parlamenter ülkeyi düşününüz;asıl devlet işleri hep kulislerde yapılır,bu işler hep devlet daireleri bakanlıklar, kurmay heyetleri tarafından yürütülür.Parlamentolarda,sadece (Saf halkı) aldatmak ereği ile gevezelikten başka bir şey yapılmaz.Bu o kadar doğrudur ki burjuva demokratik cumhuriyeti olan Rus cumhuriyetinde bile,hatta gerçek bir parlamento kuracak zamanı bile bulma madan önce parlamenterizmin bütün kusurları hemen hemen ortaya çıktı"(age,s.62).

Parlamentonun özü ve fraksiyonu işte budur.Parlamento,Şafak revizyonistlerinin sandığı gibi,"hakimiyet aracı" değildir.Hakimiyet aracı,ordusuyla,polisiyle,adliyesiyle,karakolu,hapishaneleriyle... devlet cihazıdır.Parlamentonun varlığı veya yokluğu,hakimiyetin biçimini de değiştirir, ama,bâzzat hakimiyetin varlığını asla etkilemez.Şafak revizyonistleri,yukarıdaki mantıkla,parlamentonun bulunmadığı bir faşist diktatörlüğü hakim sınıfların "hakimiyet araçları "nın bulunmadığı bir sistem(!) olarak alkışlamaya hazırdır.Hatırlarsınız ki bu mantık M.Belli'nin kaba burjuva mantığıdır M.Belli,D.Avcıoğlu gibi beyinsiz burjuvalar,parlamentoyu her türlü kötülüklerin anası olarak görmekte,parlamento kalkınca her yerin güllük gülistanlık olacağına düşünmektedirler.Hatta bu baylar,parlamentonun bulunmadığı bir askeri faşist diktatörlüğe dahi davetie çıkarmaya hazırdırlar.Amerikancı faşist generaller çetesinin 12 Mart muhturasındaki meclise çatan iki küçük kelime bunları göğezıplatmıştır.Ve hep bir ağızdan "vur,vur","kapa parlamentoyu" diye faşist generallere tempo tutmuşlardır.Yine 27 Mayıs'tan sonra,parlamenterizme dönülmesi bu beyler açısından "devrimin gerilemesi"dir(!).Bu beyinsiz burjuvalar,kemalist iktidar dönemindeki askeri faşist diktatörlüğü "yeryüzünde cennet" olarak ilan etmeye hazırdırlar ve odönemin derin özlemi içindedirler.M.Belli'nin çöplüğündeki teori kırıntılılarıyla palazlanan Şafak horozları da şimdi aynı makamda ötüyorlar.Emperyalizm ve işbirlikçilerinin hakimiyet aracı parlamentodur(!).Eğer böylese parlamento bir kere kalkarsa hakim sınıflar hapyutar,hakimiyetleri yıkılır,düzenleri bozulur(!).

Bütün bu zirvalıkların temeli,elbetteki bu bayların ciğerine işlemiş olan anti-marksist-leninst devlet anlayışıdır.Parlamentonun özünü ve fonksiyonunu,ne genel olarak marksizm-leninzmin genel teorisini açısından,ne de özel olarak Türkiye açısından kavramamış olmalarıdır.

En demokratik burjuva cumhuriyetlerinde bile parlamentonun hakim sınıflar tarafından bir köşeye fırlatılması iki şeyi değiştirecektir: Birincisi,"bir süre için parlamentoda,halkı yönetici sınıfın

hangi bölümünün ayaklar altına alacağına,ezeceğine,dönem dönem karar vermek" imkanı kalkacaktır.İkincisi de,hakim sınıfların temsilcileri artık "parlamentolarda...'saf halkı' aldatmak ereği gevezelik" yapamayacaklardır.Ama,hakim sınıfların hakimiyeti araçları parlamento değildir.

Komünistler elbette,"baskı biçiminin şöyle ya da böyle olmasının proleterya bakımından önem taşıdığını" düşünmezler;"sınıf mücadele sinin ve sınıfları baskı altında tutmanın daha geniş,daha serbest,daha özgür bir biçiminin,proleteryanın genel olarak sınıfların ortadan kalkması için yürüttüğü mücadeleyi önemli ölçüde kolaylaştıracağını bilirler(agy.s,103).Bu nedenle "özellikle şartların devrim için uygun olmadığı durumlarda,burjuva parlamenterizmi ahırından faydalanırlar"(age,s.61);"parlamentoda,halkı yönetici sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağına,ezeceğine,dönem dönem karar vermek" imkanından yararlanırlar;bu nedenle "şartların devrim için uygun olmadığı durumlarda" burjuva anlamda demokratik bir parlamenter düzeni,faşist düzene tercih ederler ve savunurlar;"ama aynı zamanda,parlamentarizmin gerçekten proleter ve devrimci bir eleştirisininide bilirler".

"Şartların devrim için uygun olduğu" durumlarda ise komünistler,burjuva parlamenterizminin en devrimci olanın bile kaldırıp bir kenara atarlar;kitleleri,biçimi ne olursa olsun,mevcut diktatörlüğü yıkmak için harekete geçirirler.

Komünistlerin parlamentoya bakış açıları budur.Şafak revizyonistleri'nin bakış açısı ise,M.Belli ve D.Avcıoğlu burjuvalarınının bakış açısıdır.

Bir noktayı daha belirtelim: Burjuva parlamenterizmi,burjuva demokrasisinin bir göstergesi olmakla birlikte,faşist diktatörlükle asla bağdaşmaz bir şey değildir.Bu konuda Dimitrof yoldaşı dinleyelim:

"Tarihsel,toplumsal ve ekonomik koşullar!ulusal özellikler,hatta bir ülkenin uluslararası durumu,faşizmin ve faşist diktatörlüğün değişik ülkelerde değişik biçimlerde gelişmesine yol açmaktadır. Faşizmin geniş bir kitle dayanağı bulamadığı ve faşist burjuva kampın,çeşitli gurupları arasındaki mücadelenin kesin olduğu bir takım ülkelerde bu rejim,öncelikle parlamentoyu feshetme yoluna gitmez.Sosyal demokrat partiler de dahil olmak üzere öteki burjuva partilerinin biraz meşruiyet elde etmelerine göz yummar.Başka ülkelerde eğer yönetici burjuvazi erken bir devrimin patlak vermesinden korkuyorsa,faşizm sınırlandırılmamış olan siyasal tekeline kurar.Bunu,ya hemen ya da rakip parti ve guruplara karşı terör yönetmeyi arttırarak yapar.Kendi özellikle açığa çı

kınca, bu durum faşizmin, kendi temelini genişletmesini ve sınıfsal yapısını değiştirmeksizin açık terörist diktatoryayı kaba ve uydurma bir parlamentarizmle birleştirmesini engellemez"(abç)(Faşizme karşı Birleşik Cephe, s.60).

Demek oluyor ki bazı şartlarda faşizm "parlamentoyu feshetme yolu na gitmeyebilir", "Sosyal demokrat partilerde dahil olmak üzere, öteki burjuva partilerinin biraz meşruiyet elde etmelerine göz yumabiliyor", "sınıfsal yapısını değiştirmeksizin açık terörist diktatoryayı kaba ve uydurma bir parlamenterizmle birleştirebiliyorlar".

Şimdi Türkiye'de parlamentonun fonksiyonuna gelelim:

Ülkemizin tarihsel, toplumsal ve ekonomik koşulları, Türkiye'de parlamenterizmin başından beri "kaba ve uydurma" olmasına yol açmıştır. Türkiye'de yarı-sömürge, yarı-feodal yapıdan dolayı zayıf bir burjuvazi mevcuttur. Zayıf burjuvazi iktidarını koruyabilmek için daima kitlelerin mücadelesini zorla ve şiddetle ezme yolunu seçmiştir; daha doğrusu o varlığını ve iktidarını korumak için buna mecburdur. Öte yandan, ülkemizde iktidara zayıf burjuvaziyle birlikte feodalizm döneminin kalıntısı kudurgan toprak ağaları sınıfı da ortaktır. Bu sınıf, feodalizmin kanunu olan sopayı ve cebiri, burjuva demokrasinin yerine geçirmek için sürekli bir çaba harcamaktadır; feodalizmin menfaati ile çelişir. Bu iki nedenle, Türkiye'de burjuva demokrasisi, başından beri, kemalist iktidar dönemi de dahil, faşizan ve feodal bir karakter taşımaktadır.

Öte yandan, uluslararası durum, burjuvaziye ve toprak ağaları sınıfını parlamentoyu benimsemeye zorlamaktadır; çünkü, parlamentoyu da kaldıran açık terörist bir diktatörlük, hem içerdeki halk kitlelerinin önünde, hem de, dünya demokratik kamu oyu önünde, faşist çehresiyle sırtı verecek ve kısa zamanda tecrit olacaktır. Kitlelere ve dünya demokratik kamu oyuna karşı "demokratik" görünebilmek, onları aldatmak için, Türkiye'de hakim sınıflar, başından beri "kaba ve uydurma bir parlamenterizmle", faşist suratlarını maskeleyi, sınıf menfaatlerine daha uygun bulmuşlardır. İşte, Türkiye'de parlamentonun fonksiyonu budur: Faşizmi maskelemek.

Türkiye'de parlamento kemalist iktidar döneminde de vardır ve hatta o dönemde parlamento daha da "kaba ve uydurmadır": gerçekte mebuslar seçimle değil, CHP yöneticileri tarafından, hatta bizzat M. Kemal tarafından tayin edilerek tesbit ediliyordu. Tabii ki her bölgeden, kitlelerin en azılı düşmanları, çevrenin en zengin ve nüfuzlu su, ağa, bey, eşraf, faizci, tefeci, patron, yüksek bürokrat vb. meclise dolduruluyor, parlamento böyle teşkil ediliyordu. Şafak revizyonistleri bu gerçekleri masumana(!) atlayıveriyorlar; "hakimiyet aracı" (!) olarak gördükleri "gerici parlamentoyu" 1950 sonrasına has bir

şey olarak görüyorlar tekrarlayalım:Türkiye`de gerici parlamento 1950 sonrasında has bir şey değildir,başından beri,kemalist iktidar döneminden beri,hatta monarşik meşrutiyetten bu yana mevcuttur ve başından beri de "kaba uydurma" dır; Faşizmin suratına örtülmüş "demokratik" bir peçedir.

1950 sonrasında özelliği,parlamentosuz bir iktidarın yerini parlamentonun mevcut olduğu bir iktidarın alması değildir.Daha önce komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sadece hakim kliğinin de partisi serbest edilmiştir;bu hatta bu 1950`den sonra değil,1946`dan itibaren olmuştur.Bu arada,TSEKP gibi,TSP gibi,reformcu orta burjuva partileride ,kısa bir süre boy göstermişse de,bunlar derhal ezilmiştir.Ve "çok partili" sistemin,gerçekte,komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının çeşitli siyasi kliklerine parti kurma imkanı sağlamaktan başka bir fonksiyonu olmamıştır.Ülkemizde ikinci dünya savaşının sonundan itibaren "çok partili" sisteme geçilmesinin sebebi ise,Amerikan ve İngiliz emperyalizminin işbirlikçisi olarak boy gösteren DP kliğini,yani,komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının o güne kadar muhalefette kalan ve siyasi örgütlenme imkanı bulamayan kliğini,örgütlenme imkanına kavuşturmak,Almancı faşist CHP kliğinin yerine Amerikan ve İngiliz uşağı DP kliğini iktidara getirmektir.Meselenin özü budur.Söz konusu olan,bazı akıllı evvellerin sandığı gibi,ne "faşizmden demokrasiye geçiş" tir,he de "gerici parlamentonun " başımıza "bela edilmesi ve böylece" karşı-devrimin pekiştirilmesi" dir! Söz konusu olan şey ikisi de değildir..

Şunu da belirtelim:Türkiye`de burjuva demokrasinin sınırlı da olsa,kırıntıların tadıldığı üçkısık dönem olmuştur: Birincisi kurtuluş savaşının hemen ertesinde,TKP`nin serbest olduğu hemen kısacık dönem,ikincisi II.Dünya savaşının sonunda,TSEKP ve benzeri partilerin,sendikal örgütlenmenin serbest bırakıldığı kısacık dönem.Üçüncü de 27 Mayıs darbesinden sonra gelen kısacık dönem. Bu üç kısa dönemde,nisbi demokratik bir ortamın mevcut olmasının sebebi şudur;kurtuluş savaşına katılan kitlelerin demokratik burjuva çevrelerin etkilediği kurtuluş savaşından sonra da bir süre devam etmiştir.Aynı şekilde,Almancı CHP kliğine karşı,II.Dünya savaş sırasında yürütülen anti-faşist mücadelenin hızı ve etkinliği Saraçoğlu hükümeti düşürüldükten sonra da bir süre daha devam etmiştir.Yine aynı şekilde,faşist DP iktidara karşı 27 Mayıs öncesinde girilen demokratik mücadelenin hızı ve etkinliği,27 Mayıstan sonra da daha bir süre devam etmiştir.Fakat her seferinde de,önderliği elinde tutan komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları sınıflarının siyasi klikleri halk kitlelerinin ve reforcu milli bur-

juvazinin kaldıraç yaparak iktidarı ele geçirdikten sonra bu mücadelenin hızını önce yavaşlatmış, sonra da ,her türlü demokratik hakları çiğneyerek yarı-faşist veya faşist diktatörlüklerini adım adım gerçekleştirmişlerdir. Türkiye'de parlamento başından beri, işte bu iktidarların, yani komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının yarı faşist ve diktatörlüklerinin maskesi olmuştur. Bu gün de Türkiye faşist diktatörlük altındadır. Ama bugün de yine, "kaba ve uydurma" parlamento devam etmektedir ve bu kaba uydurma parlamentonun devam etmesini bazı kimseleri hariç, bizzat faşist klikler istemektedir.

En bağdaşmaz şeyleri, mesela M.Belli'nin askeri darbeceliği ile Mao Zedung'yoldaşın halk savaşı teorisini bağdaştırma(!) maharetini gösteren Şafak revizyonistleri, şimdi de M.Belli ve D.Avcıoğlu'nun "bütün kötülüklerin anası parlamentodur" safsatası ile, TİP'in ve Ecevit'in "parlamentar ahmaklığın" bağdaştırma (!) maharetini göstermiştir. Şafak revizyonistleri, bir yandan "gerici parlamentoyu "emperyalizmin ve işbirlikçilerinin hakimiyet aracı"(!) olarak görüyorlar; öte yandan, parlamentonun faşizmle asla bağdaşmayacağını, her şeye rağmen" parlamentonun iyi bir şey olduğunu savunulması gerektiğini iddia ediyorlar (bak: PDA sayı, 27, başyazı). Böylece faşist kliklerle birlikte Türkiye'deki "kaba ve uydurma" parlamento-nun savucusu durumuna düşürüyorlar.

Özetleyelim: Her şeyden önce parlamento "emperyalizm ve işbirlikçilerinin hakimiyet aracı" değildir hakimiyet aracı gerici devlet makinasıdır, hakim sınıflar parlamentodan vazgeçerek de hakimiyetlerini sürdürebilirler.

İkincisi, Türkiye'de parlamento 1950'den sonra ortaya çıkmış değil, cumhuriyet döneminin başından beri ve hatta meşrutiyet döneminde de parlamento mevcuttur; Fakat parlamento başından beri Türkiye'de "kaba ve uydurma" bir şeydir, faşist ve yarı faşist diktatörlüklerin "demokratik" maskesidir.

Üçüncüsü, 1950 sonrasının özelliği parlamentosuz bir diktatörlükten parlamenter bir diktatörlüğe geçilmesi değil, komprador büyük burjuva ve toprak ağası sınıflarının bütün kliklerinin siyasi örgütlenme imkanına kavuşmuş olmasıdır.

Şafak revizyonistleri, parlamentonun marksit-leninst bir değerlendirmesini yaptıkları gibi, Türkiye'de parlamentonun fonksiyonunu da asla kavrayamamışlardır. Bu dar kafalı burjuvalar, herhangi meseleye el atsalar içinden çıkılmaz hale getiriyorlar.

11-Şafak revizyonistleri, "siyasi ve iktisadi buhran Amerikan uşağı DP iktidarının 27 Mayıs 1960'da yıkılmasıyla sonuçlandı". diyorlar. Üzerinde durulmaya bile değmeyecek ölçüde saç bir iddiadır bu. Burjuvazinin ve toprak ağalarının hakimiyeti devam edecek, feo-

dal ağalarla örölmüş bir kapitalizm devam edecek ,fakat siyasi ve iktisadi buhran sonuçlanacak(!).Buhran,bugün kü iktisadi düzenin ve onabağılı olarak sosyal ve siyasi düzenin bizzat yapısında mevcut olan çelişmelerden doğmaktadır.Bu yapı muzaffer bir halk devrimiyle yıkılmadıkça,bu çelişmeler sona ermeyecektir;bu çelişmeler sona ermediğı sürece de,ne iktisadi ve ne de siyasi buhran sonuçlanır.Şafak revizyonistleri,düzenin temellerine dokunmadan, onun,bütün hastalıklarından kurtulabileceğini zannediyorlar.Böyle bir reçeteyi,"marksizmi-leninizmi çürötmek" için bütün gerici sınıflar ve onların "ilim adamları" da arıyorlar ama,hnüz bulamadılar.

12-Şafak revizyonistleri,27 Mayıs hareketine orta burjuvazinin önderlik ettiğini darbeden ve darbeden sonra iktidarı orta burjuvazinin ele geçirdiğini,fakat,daha sonra,"iktidarı işbirlikçi büyük burjuvaziye ve toprak ağalarına bıraktığını" iddia ediyorlar.Bu doğru değildir.Daha önce de belirttiğimiz gibi darbeye önderlik eden,darbeden sonra iktidarı eline geçiren İnönücü CHP kliğinin temsil ettiğı komprador büyük burjuvazi ve toprak ağalardır.Orta burjuvazi ve gençlik darbenin gerçekleşmesinde önemli bir rol oynamışlardır,ama önder olarak değil CHP kliğinin arkasına takılarak.Eğer Şafak revizyonistleri,İnönücü CHP kliğini orta burjuvazinin temsilcisi olarak görüyorlarsa,bir kere daha yanıılıyorlar.

1965'da AP'nin tek başına iktidara gelmesiyle,orta burjuvazinin iktidarda indiiği kastedediliyorsa,MBK iktidarının ve koalisyonu hükümetlerinin orta burjuvaziye temsil ettiğı kabul ediliyor.Eğer koalisyon hükümetleriyle birlikte orta burjuvazinin iktidarı nın sona erdiği kastediliyorsa,bu sefer de sadece MBK iktidarının orta burjuvaziye temsil ettiğı iddia ediliyor demektir.Gerçekte ise hem MBK iktidarı dönemi hem de koalisyon hükümetleri büyük komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarda olduğu dönemlerdir.Değişen şudur ki,büyük komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının bir kliğı batarken,diğer kliğı çıkmıştır.Mesele budur.İşçi köylü kitleleri kendi tecrübeleriyle 27 Mayıs hareketini Şafak revizyonistlerinden daha doğru bir teşhis koymuşlardır.

13-Kemalizm,hangi sınıfın ideolojisiidir? Şafak revizyonistlerine göre kemalizm orta burjuvazinin devrimci kanadının ideolojisiidir."12 Marttan Sonra Türkiye'de ve Dünya'da Siyasi Durum" broşüründe,faşizmin,"orta burjuvazinin kemalist kesimlerinin(abç) gözünü boyamak..." istediğı söyleniyor(bak:agy,s.45)"Orta burjuvazinin devrimci kesimlerdir,yani sol kanadıdır.

Yine Şafak revizyonistleri,M.Kemal'in ilkelerinin faşizmle asla

bağdaşmıyacağını iddia etmekte ve "faşistler,M.Kemal'in ilkelerini tahrif ederek,kendi faşist safsatalarının bir parçası olarak gösterebileceklerini sanıyorlar" demektedirler(agy,s.45).

Yine Şafak revizyonistleri "M.Kemal,halkımızın ilerici tarihinin (abç) bir parçasıdır" demektedirler.

Bu iddiaların,Türkiye gerçekleriyle en küçük bir ilgisi ve bağdaşır tarafı yoktur.Şafak revizyonistleri,kendi boş hayallerini gerçekleri yerine koymaya çalışıyorlar;ülkemizde bir yığın revizyonist ve oportünist klik bilhassa kemalizm konusunda aynı şeyi yapıyor.Özellikle kemalizm konusunda,orta burjuvazinin gerçeklere aykırı idealist yargıları öylesine beyinlere yerleşmiş kafalara öylesine tekel kurmuştur ki,kemalizmin komünistçe değerlendirilmesi adeta imkansız hale gelmiştir,şimdi,iyi biliyoruz ki,bizim kemalizm konusundaki yargılarımız,Çetin Altan,D.Avcıoğlu-İ.Selçuk tan tuun da,TİP;M.Belli,H.Kıvılcımlı,TKP,THKP-THKC,THKO ve Şafak revizyonistlerine kadar,bütün burjuva ve küçük burjuva örgüt ve akımlarını öfkeyle ayağa fırlatacaktır.Ama,öfkeyle ayağa fırlatmaktansa,Türkiye tarihine daha ciddi olarak göz atmaları onu doğru olarak kavramaya çalışmaları gerekmez mi? Türkiye gerçekleri bize bunu gösteriyor:

Kemalizm demek,fanatik bir anti-komünizm demektir.Kemalistler,M.Suphi ve 14 yoldaşını,kahpece ve hunharca boğazlamışlardır.TKP'yi,M.Suphi yoldaşın ölümünden sonra bu isme layık bir parti olmadığı halde,amansız bir şekilde ve her fırsatta ezmiş,bu gün Amerikancı faşist sıkıyönetim mahkemelerinin yaptığını,kemalist iktidar defalarca yapmıştır;her iki yılda bir,çoğu zaman her yıl en az bir kere,genel tutuklamalar düzenleyerek yüzlerce insanı polis işkencesinden geçirmiş,karakollarda ve zindanlarda çürütmüştür.Sovyetler Birliği'ne,menfaat sağlamayı hesapladığı müddetçe dalkavukluk etmiş,diğer zamanlarda sinsî ve azgın bir düşmanlık beslemiştir.Kemalizm demek,işçi ve köylü yığınlarının,şehir küçük burjuvazisinin ve küçük memurların,sınıf mücadelesinin kanla ve zorbalıkla bastırılması demektir.Kemalizm,işçiler için,süngü ve ateş,cop ve dipçik mahkeme ve zindan,grev ve sendika yasağı demektir;köylüler için,ağa zulmü,jandarma dayaağı,yine mahkeme ve zindan ve yine her türlü örgütlenme yasağı demektir,Şunurof yoldaşın verdiği örnekleri,Adana-Nüsaybin demiryolunda işçilerin nasıl kurşuna dizildiğini bütün arkadaşlar bir kere daha hatırlasınlar.

Kemalizm demek,her türlü ilerici ve demokratik düşüncenin zincire vurulması demektir,Kemalizmi övmeyen her türlü basın faaliyetleri yasaktır.İlerde,kemalist iktidar alayhine her hangi bir yazının çıkabileceği ihtimali dahi,yayın organlarının kapatılması için yet

erli sebeptir.Sonu gelmez,"örfi idareler",memleketi kasıp kavurmak tadır;ve her bir "örfi idare",yıllarca sürmüktedir; Meclis CHP'nin tepesindeki bir avuç yöneticinin ve onun değişmez başkanı M.Kemal'in elinde oyuncaktır;anayasa da ve bütün yasalar da öyledir,ülkeyi gerçekte ordu idare etmektedir.

Kemalizm demek,her alnda Türk şövenizminin kışkırtılması,azınlık milliyetlere amansız bir milli baskının uygulanması,zorla türkleştirme ve kitle katliamı demektir.

Kemalizm'in "istiklâl-i tam" ilkesi demek,yarı-sömürgelik şartlarına seve seve razı olma ilkesi demektir.Kemalist Türkiye,yarı sömürge Türkiye'dir.Kemalist iktidar İngiliz-Fransız emperyalizme ve daha sonra Alman emperyalizmine uşaklık eden,onlarla işbirliği eden bir iktidar demektir.Şunurof'un belirttiği gibi,kemalistlerin emperyalistlerle olan sınıf kardeşliği,milli düşmanlıklarından ağır basmıştır,kemalist iktidar,bir çok defalar,İngiliz,Fransız ve Alman şirketlerinin menfaatlerini korumak için,Adana-Nüsaybin demiryolu grevinde olduğu gibi,işçileri kurşuna dizmiştir.

Şimdi kemalizm dalkavukluğu yapan revizyonistler,bize hışımla soracaklar,Peki öyleyse,kemalistleri SSCB ve Lenin niçin destekledi!Bunun cevabı gayet basittir:SSCB ve Stalin Japonya'ya karşı Kuo mingtangı niçin desteklediyse,bunu da onun için destekledi.ÇKP ve Mao Zedung yoldaş,Asya'nın,Afrika'nın ve Latin Amerika'nın geri ülkelerindeki komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarını,mesela Yahya Han'ın faşizmini,ABD emperyalistlerine ve Sovyet Sosyal emperyalistlerine karşı niçin destekliyorsa,o dönemde SSCB ve Lenin yoldaşta,kemalistleri onun için destekledi,yani o dönemde daha gerici ve daha büyük düşman olan İngiliz-Fransız emperyalistlerini tecrit etmek için destekledi;yani SSCB ve Lenin yoldaş gericiiler arasındaki çelişmeden ustalıkla yararlandılar.Mesele budur.

Kemalizme dalkavukluk eden revizyonistler,hışımla bağıracaklar:"Siz,kemalizmin milli kurtuluşçu yönünü reddediyorsunuz".Hayır!biz sadece kemalizmin "milli kurtuluşçuluğunun" niteliğini doğru tesbit ediyoruz.Kemalizmin milli kurtuluşçuluk olaarak gördüğü şey sömürge yapının kalkması,fakat yarı-sömürge yapının olduğu gibi muhafaza edilmesidir;emperyalizmin doğrudan hakimiyetinin kalkması fakat dolaylı hakimiyetinin olduğu gibi devam etmesidir,emperyalizmle iktisadi ve siyasi işbirliğidir;emperyalizme siyasi bakımdan yarı-bağımlılıktır.Kemalistler,sömürgecilige niçin karşıdılar Bu sorunun cevabını Şunurof yoldaştan daha önce aktardık.Bir kere daha okuyalım:"...devrimin başına Türk ticaret burjuvazisi geçti.Türkiye tarım memleketi olduğu için,tüccarların başlıca alış veriş tarım ürünleri üzerine idi.Böylece ticaret burjuvazisi ağalar

ve büyük toprak sahipleriyle sıkı bağlar kurdu. Her Türk ağa ve büyük toprak sahibi, aynı zamanda tefeci ve köylü ürünlerinin belli başlı alıcısı ve satıcısıydı. Bu ağaların bazen, un değirmeni, yağ veya kuru meyva işleyen küçük imâlethaneleri ve diğer ufak tefek teşebbüsleri oluyordu. Ağalar aynı zamanda tarım ürünlerini toptan satın alan büyük ticaret firmalarının acenteleri durumundaydılar".

"Bu koşullar altında, Türkiye Avrupa kapitlastlerine yenilmiş olsaydı, yabancılar kısa zamanda bütün ticareti ve sanayii geçireceklerdi. Türk ticaret burjuvazisi bir ölüm kalım sorunuyla karşı karşıyaydı. Kapitalistlerin işgal altındaki liman şehirleri olmazsa, devlet kendilerini desteklemezse, yabancılara verilen imtiyazlar devam edip Türkiye her bakımdan yabancı kapitalistlere bağımlı kalırsa, yurdun öz ticaret ve sanayisi er geç ölecekti, tüccarı, sanayiciyi, tarım ürünlerini yabancı kapitalistlere satan ağa ve büyük toprak sahiplerini devrimci kılan işte bu tehlikeydi. Köylü işçi ve küçük esnafın kapitalistler ve toprak ağalarına karşı duyduğu hoşnutsuzluk ustalıkla yabancı kapitalistlerle mücadeleye dönüştürüldü". Kemalistleri, sömürgeciliğe karşı çıkaran sebepler, işte, Şunurol yoldaşın işaret ettiği sebeplerdir. Japon emperyalizminin işgaline karşı çıkan Çan Kay Şek ve onun temsil ettiği sınıflar da o kadar milli kurtuluşçu ve devrimcidir.

Kemalizm demek, aynı zamanda, toprak ağaları sınıfıyla, kolkola, omuz omuza köylü kitlelerini ezmek, menfaat birliği etmek, sınıf kardeşliği etmek demektir.

Bütün bu gerçekler, kemalizmin sınıf karakterini, hangi sınıfın ideolojisi olduğunu açıkça gösteriyor: Kemalizm, komprador Türk büyük burjuvazisinin ve orta burjuvazinin sağ kanadının ideolojidir.

Kemalizmin faşizmle bağdaşmaması bir yana, kemalizm, bizzat faşizm demektir; Kemalist diktatörlük, askeri faşist bir diktatörlüktür. 1930'ları yaşıyan birinden dinleyen, eski bir devrimci arkadaşın ifade ettiğine göre, o günlerde TKP'nin şiarı: "Kahrolsun kemalistlerin faşist diktatörlüğü". Ama bu şiar her nedense sonraları terk edilmiştir.

"M. Kemal, halkımızın ilerici tarihinin bir parçasıdır" diyorlar Halkımızın tarihi zaten tümünden ilericidir. Bütün dünya halklarının tarihleri ilericidir. Ama M. Kemal, halkımızın tarihinin bir parçası değil, komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının ve onlarla birleşen orta burjuvazinin sağ kanadının, yani gerici sınıfların tarihinin bir parçasıdır. Mesela bir Fatih Sultan Mehmet ne kadar halkımızın tarihinin bir parçasıysa(!), M. Kemal de, o ölçüde halkımızın tarihinin bir parçasıdır(!).

Şafak revizyonistleri, M. Kemal'i, Sun Yat Sen'e benzetiyorlar. M. Ke

mal, Sun Yat Sen'e değil, Çan Kay Şek'e benzer; hatta Türkiye'nin Çan Kay Şek'dir. Sun Yat Sen, ülkesindeki komünistlerle ittifaktan yanadır; bir çok komünist, bu arada Mao Zedung yoldaş, Sun Yat Sen'in partisinin merkez komitesindedir. Sun Yat Sen Sovyetler Birliği ile samimi ve yakın dostluk kurmuştur. Sun Yat Sen İşçi-köylü yığınlarının hayat seviyelerinin yükseltilmesinden ve onlarla burjuva demokrasisinin verebileceği azami hak ve özgürlüklerin verilmesinden yanadır; hayata olduğu sürece de, bunun için mücadele etmiştir. Sun Yat Sen, toprak ağaları sınıfının amansız düşmanıdır. Onlara karşı köylü kitlelerinin menfaatlerinden yanadır. Sun Yat Sen kapitalistlerin ve toprak ağalarının değil, köylü kitlesinin söcüsüdür. Lenin yoldaş da ha 1912 yılında Sun Yat Sen için söylediklerine kulak verelim: "...Cumhuriyette kavuşan militan ve başarılı Çin demokrasisinin bu aydın sözcüsü... ilereci bir Çin demokrati olduğu halde tıpkı bir Rus gibi düşünmekte. Bir Rus Narodniğine benzemektedir. (abç) temel fikirlerde ve bir çok ifade biçimlerinde tam bir özdeşliğe varıyor (Doğu'da Ulusal Kurtuluş Hareketleri, s.62).

Narodnikler, bilindiği gibi, Rusya'da köylü kitlelerinin menfaatlerini temsil eden bir küçük burjuva demokratik hareketinin mensuplarıydılar. Bunların amacı istibdata son verilmesi, büyük toprakların dağıtılmasıydı. Narodniklerin yanlışı, tutarlı demokratik devrim programını sosyalizm sanmalarıydı.

"Rus burjuva demokrasisi, uzak ve yalnız öncüsü soylu Herzenle başlayarak, ta yığın temsilcilerine, 1905'in Köylü Birliği üyelerine 1906-1912'nin ilk üç dumasındaki Trudovik milletvekillerine kadar, Narodnik bir renk taşımıştır. Şimdi bakıyoruz, (Sun Yat Sen'in temsil ettiği) Çin'deki burjuva demokraside aynı Narodnik rengi taşıyor" (age, s.63).

Aynı kitabın dip notunda şunu okuyoruz:

"Köylü Birliği, 1905'te (Rusya'da) kurulan devrimci bir köylü örgütüdür... Tarım Programı, toprakta özel mülkiyetin kaldırılmasını, hükümet, kilise ve krallık topraklarının tazminat ödemeksizin köylülere devredilmesini öngörüyordu" (abç).

"Trudovikler, I. Dumada bir köylü milletvekilleri grubu, Nisan 1906'da küçük burjuva demokratlar tarafından kurulmuştu. Trudovikler, Narodnik eşit toprak tasarrufu programını benimsiyor, toprak sahiplerinin topraklarıyla hükümet, kilise ve çarlık topraklarının köylülere devrini, toprak eşitsizliğinin ve milli eşitsizliğin kaldırılması, genel oy hakkının tanınmasını istiyorlardı" (abç).

Lenin yoldaş, Sun Yat Sen'i işte bu köylü temsilcisi devrimci demokratlara benzetmektedir. Bu benzerlik o kadar ki, Sun Yat Sende Narodnikler gibi, tutarlı ve millitan demokratik devrim programına "sosyalizm" adını vermektedir.

Lenin yoldaşı okumaya devam edelim.

"Sun Yat Sen'in programının her bir satırında militan ve içten bir demokrasi ruhu seziliyor. Program bir "ırk" devriminin yetersizliğinin iyice anlaşıldığını göstermektedir. Siyasi sorunları önemsemenin, hatta siyasi özgürlüğün değerini küçümsemenin dahi, ya da Çin'sosyal reformu" nun, Çin anayasa reformlarının, vs. Çin istibdadıyla bağdaşma bilirliliği fikrini tek bir izi bile yok bu programda. Tam demokrasi ve cumhuriyet dileğinden yana bir program bu... Çalışan ve sömürülen halka duyulan içten yakınlığı, halkın gücüne ve devletin haklılığına duyulan inancı dile getiriyor" (abç)(age, s.63)

Lenin yoldaş devam ediyor:

"Çin'de cumhuriyetin Asyalı geçici cumhurbaşkanı (Sun Yat Sen), çökmekte olan değil, yükselmekte olan bir sınıfın, gelecekte korkmayan, geleceğe inanan ve kendini feda etmeyi göze alarak geleceğin için çarpışan bir sınıfın; imtiyazlarını korumak geçmişin ayakta kalmasına ya da yeniden başa geçmesine bel bağlayan bir sınıfın değil, geçmişten nefret eden, geçmişin ölü ve boğucu çürüyüklerini nasıl temizleyip atacağını bilen bir sınıfın soyluluğu ve kahramanlığına sahip bir devrimci demokrattır"(age, s.64).

Lenin yoldaş, Sun Yat Sen'in hangi sosyal sınıfa dayandığına da açıkça işaret ediyor:

"Tarihi olarak hala ilerici bir davanın savunculuğu nu üzerine alabilecek güçte olan bu Asya burjuvazisinin başlıca temsilcisi, ya da sosyal dayanağı Köylüdür"(abç)(age, s.65).

Lenin yoldaş, Asya'da burjuvazinin bir başka kesiminin daha işaret ediyor:

"Ve onun yanı sıra (yani köylülerin yanı sıra), Yüan Şih-Kay gibi önderleri pek ala ihanet edebilecek tinnette bir liberal burjuvazi (abç) vardır (aynı eserde).

Lenin yoldaşın liberal burjuvazi ile neyi kastettiğini biraz sonra belirteceğiz. Şimdi onun, Sun Yat Sen hakkında söylediklerini okumaya devam edelim:

"Emekçi yığınları harekete geçiren, onlara mucizeler yarattıran ve Sun Yat Sen'in siyasi programının her bir satırından dışarı vurulan o büyük içtenlikle demokratik heyecan olmaksızın Çin halkının yüzyıllar süren esaretinden kurtulmasına imkan yoktur"(abç)(aynı yerde).

Lenin yoldaş aynı yazıda Çin'deki üç sosyal gücü birbirinden ayırıyor ve bunların nasıl bir siyaset izlediklerini ve izleyebileceklerini de belirtiyor:

"İmparator, muhakkak, yeniden başa geçmek için feodal beyleri, bürokrasi ve din adamlarını birleştirmeye çalışacaktır. Liberal kral-

oılıktan,liberal cumhuriyetçiliğe daha henüz geçen (o da ne zamana kadar?) bir burjuvazinin temsilcisi Yüan Şih-KAY,krallıkla devrim arasında kaypak bir siyaset izleyecektir.

Sun Yat Sen'in temsil ettiği devrimci burjuva demokrasisi,siyasi ve tarımsal reformlar konusunda köylü yığınlarının inisiyatifini, kararlılığını ve gözüpekliğini azami ölçüde geliştirme yoluyla Çin i yenileştirmeye çalışmakla doğru hareket etmektedir"(age,s.68-69)

Nihayet Lenin yoldaş,Çin'de ileride kurulacak bir proleterya partisinin,Sun Yat Sen hareketine karşı nasıl bir tutum takınacağına da büyük bir uzak görüşlülükle tesbit ediyor:

"Bir ihtimal,proleterya bir çeşit Çin sosyal demokrat işçi partisi(yani Çin Komünist partisi) kuracak;ve bu parti,Sun Yat Sen'in küçük burjuva ütolarıyla gerici görüşlerini (yani demokratik devrim programına "sosyalizm" demesini) eleştirmekle birlikte,muhakkak ki onur siyasi ve tarımsal programının devrimci-demokratik özünü ortaya ^{Çi-}karmaya,savunmaya geliştirmeye dikkat edecek"(age,s.-69).

Sun Yat Sen hareketi görüldüğü gibi geniş köylü yığınlarına dayanan,onları harekete geçiren,gerçekten devrimci ve militan bir köylü hareketidir.ÇKP elbette bu mirasa sarılacaktı.M.Kemal hareketiyle bunun arasında bir benzerlik var mıdır? Yoktur,ama M.Kemal hareketi ile liberal burjuvazinin hareketi olan Yüan Şih-Kay hareketi arasında,tam bir benzerlik vardır.

Liberal burjuvazi kavramıyla Lenin yoldaşın kastettiği nedir?"Burjuvazinin siyasi yönden en az gelişmiş kanadı adına hareket eden eğilim liberal,burjuvazinin daha fazla gelişmiş kesimiyle küçük burjuvazi adına hareket eden eğilim de liberal demokratik eğilim" dir (Bir adım İleri,İki adım Geri,s.156).

"Bizde (Rusya'da)liberal demokratik eğilimin en demokratik kesimi olan Sosyalist Devrimciler..."(age,s.156)

Rusya'da Sosyalist Devrimciler,bilindiği gibi,Narodniklerin devamıdır.Lenin,Sun Yat Sen Hareketini Narodniklerle aynı gördüğüne göre,denek ki Sun Yat Sen hareketini de,"liberal-demokratik eğilimin en demokratik kesimi" olarak değerlendirmektedir.

Bu gün yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerde Lenin yoldaşın liberal-demokratik dediği eğilimin temsil ettiği sınıflar,proleterya önderliğinde halkın birleşik cephesine katılan,milli burjuvazinin devrimci kanadı,şehir küçük burjuvazisi ve köylülerdir,yani orta köylülerdir;Lenin yoldaşın liberal dediği eğilimin temsil ettiği sınıflar ise,milli burjuvazinin karşı-devrim safında yer alan gerici kanadı ve komprador büyük burjuvazidir(Rusya'da bu eğilimi kadetler temsil etmekteydi).

Sun Yat Sen Hareketi,liberal-demokratik eğilimin en demokratik kesimi olduğu halde,yani orta köylüleri temsil ettiği halde,kemalist hareket,liberal eğilimi yani burjuvazinin sağ kanadını ve komprador Türk büyük burjuvazisini temsil ediyordu.Bu iki hareket arasında,böylesine kıyas kabul etmez,önemli bir fark vardır.Şafak revizyonistleri işte bu son derece önemli farka gözlerini kapıyorlar.

14-Şafak revizyonistleri,M.Kemal'in 'istiklal-i tam' ilkesinin mirasçısıyız,bu mirası faşistlere terketmeyiz;ona sımsıkıya sarılmayız",diyorlar.Bu "miras"denilen şeye komünistlerin neden sarılmayacağı,zannederiz ki,yeterince açıklığa kavuşmuştur.

Bu "miras" ı bu gün M.Kemal'in yakın silah arkadaşı İ.İnönü devam ettiriyor,nihayet Erim devam ettiriyor,bunların izinde yürüyenler devam ettiriyor.Bu kişilerin ve bunların mensup olduğu örgütlerin bu gün hangi sınıfların ve hangi eğilimi temsil ettiğini biliyorsunuz.Hatta B.Ecevit,Şafak revizyonistlerinin dört elle sarıldığı "miras" ı birizcık eleştirdiği için Kemal Satır güruhunun saldırısına uğradı.Şafak revizyonistleri,bu "miras" diye her olur olmaz şeye hırsla sarılan aç gözlü bezirganlar,M.Kemal hareketini değerlendiren,Ecevit'in daha sağına düşmekte,Kemal Satır güruhuna yaklaşmaktadırlar.

Komünistler,tarihin devrimci mücadelede silah haline getirilmeni çok iyi bilirler.Ama "miras" diye gerici şeylere sarılmak halk kitlelerinin aldatılmasında,gericilerle ağız birliği etmek,onlara suç ortaklığı etmek olur."Miras" diye gerici şeylere sarılmak,bizi kitlelerle kaynaştırmaz,tersine,onlardan koparır.Kemalizm miras diye sarılmak,bizi kemalist iktidarın hunharca ezdiği işçi köylü yığınlarıdır,emekçilerden koparır.Evet,bu gün hakim sınıflar tarafından kafası kemalizm konusunda yanlış fikirlerle doldurulmuş,kemalizme sempati duyan,işçi köylü yığınları da vardır.Ama eğer bu yanlış fikirlerle mücadele etmezsek,eğer bu yanlış fikirleri işçilerin ve köylülerin kafasından söküp atmazsak,emekçi yığınlarının çeşitli kesimleri arasında,çeşitli milliyetlere mensup emekçiler arasında tam bir birlik,dayanışma ve güven sağlayamayız.Ayrıca bu gün açısından,gerici sınıflara karşı doğru ve başarılı bir mücadele yürütemeyiz.Kemalizmin ilkelerini (bu ilkelerin neler olduğunu gördük) savunan ve uygulayan askeri faşist diktatörlükler karşısında kitleleri silahsız bırakmış oluruz.Kemalist diktatörlük,Yahya Han diktatörlüğünden farksızdır;biz kitlelere böyle bir rejimi,sempatik gösteremeyiz.Şafak revizyonistlerinin yaptığı şey budur.

Komünistler,tarihin,devrimci mücadelede bir silah haline getirilmesini bilirler.Kurtuluş savaşında,canıyla,kanııyla destanlar yara-

tan halk kahramanları vardır,mesela bir Kara Yılan vardır,biz bunların mücadelelerinin mirasçısıyız.Biz,yığınların tükenmez enerjilerinin,mucizeler yaratan dehalarının,sonsuz devrimci güçlerinin mirasçısıyız.Her fırsatta yığınların mücadelesini kanla ve zorbalıkla bastırmaya çalışanların onlara düşmanlık gösterenlerin değil

Bazı silahlar vardır ki,onu elinde tutanlar yenilmez bir güce sahip olurlar.Mesela Marksizm-Leninizm-Mao Zedug Düşüncesi böyle bir silahtır.

Bazı silahlar vardır ki,onu elinde tutanlar,kendilerini yaralarlar:Yani Silah geri teper ve kendisini elinde tutanları vurur. İşte Kemalizm böyle bir silahtır.Şafak revizyonistleri böyle bir silahı elimize almak istemediğimiz için bizi diledikleri gibi suçlayabilirler.Ama,biz de,onların sağa sola reklam ettikleri bu silahın gerçek mahiyetini yığınlara ve devrimci kadrolara anlatmaktan geri durmuyacağız.'

15-Şafak revizyonistleri "Lenin-Stalin ve Mao Zedung'un M.Kemal tahlilleri bize ışık tutmalıdır" diyorlar.Evet,biz de aynı kanaatteyiz.Böyle bir ışığa çok ihtiyaçları var.çünkü,baksanıza,karanlıkta el yordamıyla yürümeye çalışan körlere benziyorlar.Ama bunlarınki körlüğün başka bir çeşidi:Siyasi körlük.

Not: Ocak 1972'de yazıldı.Ağustos 1972'de revizyonizmle örgütsel ayrılıktan sonra aslına bağlı kalınarak yeniden kaleme alındı.

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

TÜRKİYE

KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST'İN
(TKP/ML) KURUCUSU

İBRAHİM KAYPAKKAYA

1949 - 1973

TÜRKİYEDE MİLLİ MESELE

**ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI**

TÜRKİYE'DE MİLLÎ MESELE

I. MİLLÎ MESELEDE ŞAFAK REVİZYONİZMİNİN TEZLERİ:

"Feodal ağalarla ittifak kuran büyük burjuvazi, Kürt halkına karşı da milli baskı ve eritme politikası uyguladı." (Program taslağı madde:70)

"Yurdumuzda yaşayan 6 milyon nüfuslu Kürt halkı, burjuva ve toprak ağası iktidarların ağır milli baskı ve eritme politikasına karşı mücadele bayrağını kaldırdı. Amerikancı iktidarların Kürt halkını yıldırma için giriştikleri en ağır zulüm ve işkencelere göğüs gerdi. Kürt halkının demokratik haklar, milliyetlerin eşitliği ve kendi kaderini tayin için giriştiği mücadele hızla güçlenmektedir. Türkiye'nin bütün işçi ve köylüleri bu mücadeleyi destekliyor. Türkiye halklarını birbirine düşman etmek ve ezmek amacını güden emperyalizmin ırkçılık politikası, iflas etmekte ve halkları devrim yolunda birleştiren bağlar sağlamlaştırmaktadır." (Program taslağı, madde:25)

"Hareketimiz, Kürt halkının kendi kaderini tayin ve isterse ayrı bir devlet kurma hakkını tanıdığını açıklar."

"Hareketimiz... Kürt halkının kaderinin, Kürt işçi ve köylülerinin menfaatleri yönünde tayin edilmesi için çalışır."

"Hareketimiz, Türkiye'nin iki kardeş halkının demokratik halk cumhuriyeti içinde eşit haklara sahip olarak birleşmelerine yönelik bir siyaset izler."

"Hareketimiz, Türk ve Kürt halklarının devrimci birliği ve kardeşliğine düşmanlık güden her milliyetten gerici hakim sınıflarla ve onların bölücü politikalarıyla mücadele eder." (Program taslağı, madde:52)

"Marksist-Leninist hareket, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkının en tavizsiz savunucusudur ve aynı zamanda Kürt halkının kaderinin Kürt işçi ve köylülerinin menfaati yönünde tayin edilmesi için mücadele edecektir. Bununla beraber Marksist-Leninist hareket, Türkiye'nin iki kardeş halkının, demokratik halk cumhuriyeti içinde eşit haklara sahip olarak birleştirilmelerine yönelik bir siyaset izleyecektir." (12 Marttan Sonra Dünyada Ve Türkiye'de Siyasi Durum, s.74)

"Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını tavizsiz olarak savunacağız." (agy, s.72)

"Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını (sonradan kurtuluşu) yoksul köylülere dayanan toprak devrimi mücadelesinden ve emperyalizme karşı mücadeleden koparılamaz." (agy, s.73)

"Kürt halkına karşı yürütülen milli düşmanlık ve eritme politikası..." (Kızıl Siyasi İktidarın Kurulması Meselesi Üzerine.)

"Kürt halkına uygulanan milli baskılarla mücadele..." (agy)

"Kürt halkının kaderini tayin hakkını savunmaya ısrarla devam etmeliyiz." (agy)

Şafak revizyonizminin yeni dönemde,yani 26 Nisan 1971 Sıkıyönetimin-
den beri milli meselede ileri sürdüğü tezlerin hemen hepsi bunlar-
dır.Millî meselede sıkıyönetim öncesi izlenen çizgi üzerinde durmu-
yoruz.Çünkü o dönemde koyu bir Türk milliyetçiliğinin,Mihricilikten
miras azgın bir hakim ulus milliyetçiliğinin hüküm sürdüğü,hareketle
ilgisi olan hemen herkesin malumudur.Şimdi milliyetçiliğin daha ince
ve aldatıcı biçimleri geliştirilmiştir ki,bugün mücadele edilmesi ve
çürütülmesi gereken bunlardır.

Bu tezler üzerinde duralım:

2.MİLLÎ BASKI KİME UYGULANIYOR?

Şafak revizyonizmine göre millî baskı,Kürt halkına uygulanmaktadır.
Bu millî baskının ne olduğunu anlamamaktır.Millî baskı,ezen,sömüren
ve hakim milletlerin hakim sınıflarının,ezilen,bağımlı ve uyruk mil-
letlere uyguladığı baskıdır.Türkiye'de millî baskı,hakim Türk mille-
tinin hakim sınıflarının,sadece Kürt halkına değil,bütün Kürt mille-
tine,sadece Kürt millete de değil,bütün azınlık milliyetlere uyu-
ladığı baskıdır.

Halk ve millet aynı şey değildir.Halk kavramı,bugün genel olarak
işçi sınıfını,yoksul ve orta halli köylüleri,yarı proleterleri ve şe-
hir küçük burjuvasisini kapsar.Geri ülkelerde,halk sınıflarına bir
de emperyalizme,feodalizme ve komprador kapitalizmine karşı demok-
ratik halk devrimi safında yer alan,millî burjuvazinin devrimci ka-
nadı girer.Oysa millet,hakim sınıflarda dahil,bütün sınıf ve tabaka-
ları içine alır."Millet veya Ulus" dil,toprak,iktisadi yaşantı bir-
liğinin ve ortak kültür biçiminde beliren ruhi şekillenme birliğinin
hüküm sürdüğü,tarihi olarak meydana gelmiş istikrarlı bir topluluk-
tur.(Stalin) Aynı dili konuşan,aynı toprak üzerinde oturan,iktisadi
yaşantı birliği ve ruhi şekillenme birliği içinde olan bütün sınıf
ve tabakalar,milletin kapsamına dahildirler.Bunların içinde devrimden
menfaati olan,devrim safında yer alan sınıf ve tabakalar olduğu gi-
bi,devrime düşman olan ve devrimle karşı devrim arasında bocalayan,
sınıf ve tabakalarda vardır.

Halk,her tarihi dönemde devrimden menfaati olan,devrim safında
yer alan sınıf ve tabakaları ifade eder.Halk,belli bir tarihi dönem-
de ortaya çıkan ve sonra yok olan bir topluluk olmayıp,her tarihi
dönemde mevcut olan bir topluluktur.Oysa millet,kapitalizmle birlik-
te,"kapitalizmin yükselme çağı"nda ortaya çıkmıştır;sosyalizmin ile-
ri bir aşamasında da yok olacaktır.

Halk kapsamı,her devrim aşamasında değişir.Oysa milletin kapsamı
devrim aşamalarına bağlı değildir.

Bugün Kürt halkı kavramına Kürt işçileri, Kürt yoksul ve orta halli köylüleri, şehir yarı-proleterleri, şehir küçük burjuvazisi ve Kürt burjuvazisinin demokratik halk devrimi saflarına katılacak olan devrimci kanadı girer. Oysa Kürt milleti kavramına bu sınıf ve tabakalardan başka, Kürt burjuvalarının diğer bütün kesimleri ve Kürt toprak ağaları da girer. Bazı çok bilmiş akıldaneler, toprak ağalarının millettten sayılamıyacağını iddia ediyorlar. Hatta bunlar, Kürt bölgesinde toprak ağalarının mevcut olması sebebiyle, Kürtlerin henüz bir millet teşkil etmediği kerametini de yumurtluyorlar. Bu korkunç bir demagoji ve saf-satadır. Toprak ağaları aynı ortak dili konuşmuyor mu? Aynı toprak üzerinde oturmuyor mu? Aynı iktisadi yaşantı birliği ve ruhi şekillenme birliği içinde bulunmuyor mu? Hem sonra milletler kapitalizmin gelişmesinin son sınırına ulaşmasıyla değil, kapitalizmin şafağında ortaya çıkarlar. Kapitalizmin bir ülkeye, bir bölgeye belli ölçülerde girmesiyle ve o ülkede, o bölgede pazarları belli ölçülerde birleştirmesiyle, millet olmanın diğer şartlarını birarada taşıyan topluluklar, artık millet haline gelmiş sayılırlar. Eğer böyle olmasaydı, kapitalist gelişmenin sınırlı olduğu bütün geri ülkelerdeki ve bölgelerdeki istikrarlı toplulukları millettten saymamak gerekirdi. Çin'de 1940'lara kadar oldukça kuvvetli bir feodal parçalanma mevcuttur, bu nedenle Çin'de daha önce milletlerin varlığını kabul etmemek gerekirdi. 1917 devrimine kadar Rusya'nın geniş kırlık bölgelerinde feodalizm kuvvetle mevcuttu, bu nedenle Rusya'da milletlerin varlığını kabul etmemek gerekirdi. Türkiye'de mesela kurtuluş savaşı yıllarında bugünkünden çok daha kuvvetli olarak feodalizm mevcuttu: Bu nedenle o yıllarda Türkiye'de hiçbir milletin var olmadığını kabul etmek gerekirdi. Bugün dünyanın iktisaden geri ve ezilen bölgelerinde ve ülkelerinde, Asya'da, Latin Amerika'da değişen ölçülerde feodalizm mevcuttur. Bu nedenle iktisaden geri bölgelerde ve ülkelerde milletlerin varlığını kabul etmemek gerekmektedir. Kürtlerin bir millet teşkil etmediğini ileri süreren tez, besbelli ki, baştan sona saçmadır. Gerçeklere aykırıdır ve pratikte de zararlıdır. Çünkü, böyle bir tez, ancak ezen, sömüren ve hakim milletlerin hakim sınıflarının işine yarar. Onlar böylece ezilen, baskımlı ve uyruk milletlere uyguladıkları milli baskıyı ve zulmü, kendi lehlerine olan bütün imtiyazları ve eşitsizliği haklı çıkaracak bir gerekçe bulmuş olurlar. Böylece proletaryanın, milletlerin eşitliği uğruna, milli baskıların, imtiyazların vs. kalkması uğruna yürütməsi gereken mücadele suya düşmüş olur. Milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkı suya düşmüş olur. Emperyalistlerin, geri milletleri sömürgeleştirmesi, onların iç işlerine burnunu sokması, kendi kaderini tayin hakkını çiğnemesi, "onların bir millet teşkil etmediği" gerekçesiyle meşrulaştırılmış olur.

Aynı şekilde, çok milletli devletlerde hakim milletin uyruk milletler üzerindeki her türlü zulmü ve zorbalığı meşrulaştırılmış olur. Toprak ağalarının bulunması halinde millettten söz edilemeyeceğini iddia edenler, emperyalizmin ve hakim milletlerin borusunu öttürmektedirler. Türkiye'de Kürtlerin bir millet teşkil etmediğini iddia edenler, Türk hakim sınıflarının borusunu öttürmektedirler. Bilindiği gibi Türk hakim sınıflarında Kürtlerin bir millet olmadığını iddia etmektedir. Bunlar, Türk hakim sınıflarının imtiyazlarını savunmak suretiyle, çeşitli milliyetlere mensup emekçi halk kitleleri arasındaki güveni, dayanışmayı, ve birliği alçakça sabote etmektedirler.

Çözülmemiş bir feodalizm şartlarında yaşayan bir topluluk elbette millet olarak nitelendirilemez. Ama bugün dünyanın neresinde böyle bir feodalizm mevcuttur? Kapitalizm daha ondokuzuncu yüzyılın sonunda ve yirminci yüzyılın başında ezilen doğu Avrupa'nın, Asya'nın, Afrika'nın, Latin Amerikanın hayatına sessizce girmiş, oralarda ulus çapında pazarları bir ölçüde birleştirerek, iktisadi yaşantı birliğini sağlamış, milletlerin teşekkülüne yol açmış bulunuyordu. Bugün millet haline gelmemiş kabile toplulukları dünyanın bazı bölgelerinde ve çok sınırlı bir alanda mevcuttur ki, bunlar söz edilmeye değmeyecek kadar azdır.

Özetlersek:

Türkiye'de Kürtlerin bir millet teşkil ettiği, gözü azgın Türk şövenizmiyle karartılmamış olan herkesin kabul edeceği tartışmayacak kadar açık bir gerçektir. Kürt işçileri, yoksul ve orta halli köylüleri, yarı proleterleri, şehir küçük burjuvazisi, bütün Kürt burjuvazisi ve toprak ağaları, Kürt milletin kapsamina dahildirler.

Milli baskı sadece Kürt halkına değil, Türk hakim sınıflarıyla her bakımdan kaynaşmış bir avuç büyük feodal bey ve üç beş büyük burjuva hariç, bütün Kürt millete uygulanmaktadır. Kürt işçileri, köylüleri, şehir küçük burjuvazisi, küçük toprak ağaları, milli baskıdan acı çekmektedir.

Hatta milli baskıların esas hedefi, ezilen, bağımlı ve uyruk milletin burjuvazisidir. Çünkü halkın millete mensup kapitalistler ve toprak ağaları bütün zenginliklerinin ve pazarlarının rakipsiz sahibi olmak isterler. Devlet kurma imtiyazını ellerinde tutmak isterler. Diğer dilleri yasaklayarak, pazar için son derece gerekli olan "dil birliği"ni sağlamak isterler. Ezilen milliyete mensup burjuvazi ve toprak ağaları bu emellerinin önüne önemli bir engel olarak dikilir. Çünkü o da, kendi pazarına kendisi sahip olmak, bu pazarı dilediği gibi kontrol etmek, maddi zenginlikleri ve halkın iş gücünü kendisi sömürmek ister.

İki milletin burjuva ve toprak ağalarını birbirine düşüren güçlü ekonomik etkenler bunlardır; hakim milliyete mensup burjuva ve toprak sahiplerinin ardı arkası kesilmeyen milli baskılara girişmesi buradan

gelir.Millî baskıların,ezilen ulusun burjuva ve toprak ağalarına da yönelmesi buradan gelir.

Bugün faşist sıkıyönetim,Diyarbakır hapishanesini Kürt burjuvalarının ve küçük toprak ağalarının sözcüsü demokrat Kürt aydınlarıyla,gençleriyle doldurmuştur.Bugün küçük toprak ağaları ve bir kısım Kürt din adamları da zindanlardadır.Veya zindanlara tıkılmak için aranmaktadır.

Bir avuç büyük toprak ağasına,onların yaltakçılarına ve üç beş büyük burjuvaya gelince;bunlar öteden beri Türk hakim sınıflarıyla ittifak kurmuşlardır.Her türlü imtiyaz Türk hakim sınıfları gibi bunlara da açıktır.Ordu,jandarma ve polis bunlarında hizmetindedir.Kemal Burkay şöyle diyor:"Feodal beyler,eski hükümlerlik iddialarını terketmişler;yani onlar,artık bazı küçük krallıkların tek hakimi olan inatçılığını bırakmışlar,buna karşılık burjuvaziyle ekonomik ve politik alanda işbirliği kurmuşlar.Ağalar,ağa-dedeler,hatta şeyhler ticaret yapıyorlar,topraklarını traktörle işletiyorlar,banka kredilerinde aslan payı onların.Encümen azası,belediye başkanı,mebus,bakan da oluyorlar.Partiler onların avuçlarında.Şimdi "Kürdistan Birliği" davası gören bir Şeyh Sait yok;ama meclislerde gurup sözcülüğü filan yapan "Doçent Şeyhler" var...Şimdi Dersim dağlarında hükümlerlik bir Seyit Rıza yok;ama aynı dağlarda çıkan ve önce İskenderun'a,oradan da İtalya'ya,Amerika'ya sevk edilen krom madeninin ulaşımından önemli miktarda komisyon alan bir torunu var.Ve Doğulu feodalite kalıntıları şimdi bürokrasiyle rahat anlaşıyorlar,o günden bu yana kravata ve fötr şapkaya alıştılar."

Kemal Burkay'ın belirttiği şeyler,büyük toprak ağaları ve üç beş büyük burjuva ve bunların yaltakçıları için doğrudur ama,onun göstermek istediği gibi bütün "feodal kalıntılar" için ve bütün Kürt burjuvazisi için asla doğru değildir.Küçük toprak ağalarının ve Kürt burjuvalarının çok büyük bir kısmı,Türk hakim sınıflarının millî baskısına maruz kalmaktadırlar.Bunlar hatta büyük Kürt feodal beylerinin de baskısına maruz kalıyorlar.Bir avuçluk büyük toprak ağaları,küçük toprak ağalarından zorla ve baskıyla büyük haraçlar alıyor.Küçük toprak ağalarının ve Kürt burjuvazisinin,büyük feodal beylere ve bunların yaltakçılarına öfkelenmesi,işte bu iki sebebe dayanıyor.Bizzat Kemal Burkay'ın bunlara gösterdiği tepki de buradan geliyor.K.Burkay,"Türk burjuvalarıyla" tamamlanan "feodal kalıntıların" dışında,homojen bir "Doğu halkından söz ediyor.Bunların içine Kürt burjuvalarının ve küçük toprak ağalarının da girdiğini ustalıkla gözden saklayarak,("Doğu halkıyla,şeyh,ağa-dede ve işbirlikçi burjuvalar gibi tutucu unsurlar dışındaki tüm halkı kastediyorum").Böylece Kürt proletaryasıyla,yarı-proletaryasıyla ve yoksul ve aşağı orta halli köylüleriyle,Kürt burjuvaları ve küçük toprak ağaları arasındaki çelişki de göz ardı edilmiş

oluyor.Kürt burjuvazisinin ve küçük toprak ağalarının kendi sınıf emelleri,proleter,yarı-proleter unsurların ve yoksul köylülerin emelleriyle bir ve aynı gibi gösterilmiş oluyor.

Şimdilik özet olarak şunu belirtelim ve geçelim:Kürt işçileriyle,yarı proleterleriyle,yoksul ve orta köylüleriyle,şehir küçük burjuvazisiyle birlikte,Kürt burjuvazisi ve küçük toprak ağaları da milli baskıya maruzdur.Ve Kürt milli hareketinin saflarını bu sınıflar teşkil ediyor.

Milli baskılara karşı birleşen bu saflardaki her bir sınıfın elbette kendine has emelleri ve hedefleri de var.Biz bunlardan neyi,nereye kadar destekleyeceğimizi ilerde belirteceğiz.

Şafak revizyonistleri,milli baskının sadece Kürt halkına uygulandığını ileri sürmekle,şu iki yanıştan birine düşmektedir:Ya bu KÜRT HALKI ifadesi doğru olarak kullanılmakta,bütün Kürt burjuvazisi ve toprak ağaları bunun içine dahil edilmemektedir;bu taktirde,Kürt burjuvalarına ve küçük toprak ağalarına uygulanan baskı gözlerden saklanmakta;bu baskı dolaylı olarak tasvip edilmekte,böylece Türk milliyetçiliği çizgisine düşülmektedir;ya da Kürt halkı kavramına yanlış olarak bütün Kürt burjuvazisi ve küçük toprak ağaları da dahil edilmektedir;bu taktirdeMilli baskının yanında bir de sınıfsal baskı altında olan Kürt halkı üzerindeki katmerli baskı gözlerden saklanmakta,milli hareketle sınıf hareketi bir ve aynı gibi gösterilmekte;böylece Kürt milliyetçilerinin çizgisine düşülmektedir.

Ayrıca Kürt milletininde dışında da bir ulus teşkil etmeyen azınlık milliyetler vardır ve bunlar üzerinde de dillerini yasaklamak vb.şeklinde milli baskı uygulanmaktadır.Şafak revizyonistleri bu noktayı tamamen bir kenara bırakıyorlar.

3.MİLLİ BASKININ AMACI NEDİR ?

Şafak revizyonistlerine göre milli baskının amacı "Kürt halkını yıldırmaktır".Amerikancı iktidarlar ağır zulüm ve işkencelere Kürt halkını yıldırmak için girişmiştir.(abç) Elbette Amerikancı iktidarların bir amacı da Kürt halkını yıldırmaktır.Ama milli baskının amacı bu mudur? Öyle olsaydı Kürt burjuvazisine ve küçük toprak ağalarına yapılan baskı nasıl izah edilebilirdi?Kürtçe'yi yasaklamanın ne anlamı kalırdı? Eğer öyle olsaydı,Amerikancı iktidarların Türk halkına uyguladığı baskı arasında ne fark kalırdı? Çünkü Amerikancı iktidarlar Türk halkını da yıldırmak istiyorlar ve bu amaçla ona da ağır zulüm ve işkencelere girişiyorlar.Sıkıyönetim mahkemeleri,yüzlerce devrimci Türk işçisiyle,köylüsü,aydınıyla dolu.15-16Haziran olaylarından sonra,yüzlerce Türk işçisi polis tarafından hunharca işkencelere uğratıldı.Toprak işgal eden Türk köylülerinin karakollarda pestili çıkarıldı.Önderler zindanlara atıldı.O halde Amerikancı iktidarın amacı,KÜRT

HALKINI yıldırmaktan ibaret değildir.Bu bütün gerici iktidarların,milliyetine bakmaksızın,bütün emekçilere karşı uyguladığı politikadır. Onun ötesinde,şadece Kürt halkı değil,bütün Kürt milleti (bir avuçluk büyük feodal beyler hariç),sadece yıldırmak için değil,aynı zamanda daha esaslı bir amacı gerçekleştirmek için de "zulüm ve işkencelere" uğratılır.Bu amaç nedir? Bu amaç,en genel ifadesiyle,ülkenin bütün pazarlarının,maddi zenginliklerinin rakipsiz hakim olmasıdır.Yeni imtiyazlar edinmek,eski imtiyazları en son sınırına kadar genişletmek ve kullanmaktır.Bunun için hakim ulusun burjuvaları ve toprak ağaları,ülkenin siyasi sınırlarını muhafaza etmek yolunda,ayrı milliyetlerin yaşadığı bölgelerin ülkeden kopmasını her ne suretle olursa olsun engellemek yolunda büyük çaba gösterirler.Ticaretin en geniş ölçüde gelişebilmesi için gerekli şartlardan biri de,dil birliğidir.Bu amaçla hakim ulusun burjuvaları ve toprak ağaları,kendi dillerinin bütün ülkede konuşulmasını isterler ve hatta bunu zorla kabul ettirmeye çalışırlar.Stalin yoldaşın ifadesiyle "pazara kim hakim olacaktır?" Meselelenin özü budur."Milli birlik","devletin birliği ve bütünlüğü","toprak bütünlüğü" şiarları,burjuvazinin ve toprak ağalarının bencil çıkarlarının,"pazar"a kayıtsız şartsız hakim olma arzularının ifadesidir.

Stalin yoldaş şunu da ilave ediyor:

"Ama iş her zaman pazarda bitmez.Savaşa,"zorbalık ve aktif savunma" metotlarıyla hakim ulusun yarı feodal,yarı-burjuva bürokrasisi de gelir katılır...Güçler birleşmekte ve ezilen ulus burjuvazisine karşı bir sürü kısıtlayıcı tedbirlerin uygulanması başlamaktadır,kısaca bir süre sonra soysuzlaşarak baskı biçimine bürünen tedbirler....Savaş iktisadi alandan siyasi alana aktarılır.Gezi özgürlüğünün kısıtlanması,dilin konuşulmasına karşı çıkarılan engeller,seçim haklarının kısıtlanması,okul sayısının azaltılması,dini örf ve adetlerin uygulanmasına karşı,vb., "rakibin" başına yaymaya başlar.Hiç şüphe yok ki,bu gibi tedbirler hakim ulusun burjuva sınıflarının çıkarlarına yaramakla kalmaz, aynı zamanda belirli amaçlarda güder,hakim bürokrasinin kast amaçları"(Marksizm ve Milli Mesele,s.24)

Hakim ulusun burjuvazisinin ve toprak ağalarının "pazar" için,hakim bürokrasinin "kast amaçları" için uyguladığı milli baskılar,demokratik hakların gasbına ve kitle katliamlarına (yani jenoside) kadar uzanır.Türkiye'de jenosidin de bir çok örnekleri vardır.

Azınlık milliyetlerin emekçilerine yapılan baskı,böylelikle katmerli bir nitelik kazanır.Birincisi,sınıfsal amaçlarla,daha çok sömürmek ve sınıf mücadelesini bastırmak için emekçilere yapılan sınıfsal baskı; ikincisi,yukarda belirttiğimiz amaçlarla,yani milli amaçlarla,azınlık milletin hemen bütün sınıflarına uygulanan milli baskı.Komünistler,bu iki baskıyı birbirinden ayırmak zorundadırlar.Çünkü mesela,Kürt burju-

va ve küçük toprak ağaları ikinci çeşit baskıya karşı çıkarken, birinci çeşit baskıya taraftardır. Biz ise her iki baskıya da karşıyız. Milli baskının ortadan kalkması için Kürt burjuva ve küçük toprak ağalarının mücadelesini destekleriz; ama öte yandan sınıfsal baskının ortadan kalkması için, bunlarla da mücadele etmek zorundayız. Şafak revizyonistleri milli baskıyla sınıfsal baskıyı bir ve aynı gibi göstermektedir. İki ihtimal vardır: Ya Şafak revizyonistleri halk kavramı içine Kürt burjuvazisini ve toprak ağalarını katmamakta, bu kavramı doğru olarak kullanmaktadır; o taktirde, Kürt burjuva ve ^{küçük} toprak ağalarının milli baskıya karşı mücadelesinin demokratik muhtevasını inkar etmek gibi Türk milliyetçiliğinin işine yarayacak bir sonuca varmaktadır. Ya da Şafak revizyonistleri, yanlış olarak Kürt burjuvazisini ve küçük toprak ağalarında halk kavramı içinde düşünmektedir; o taktirde Kürt burjuvazisine ve küçük toprak ağalarına karşı, Kürt işçilerinin ve diğer emekçilerin mücadelesini gözardı etmekte, Kürt milliyetçiliğinin değirmenine su taşımaktadır. İkisinden biri her iki halde de, Kürt ve Türk emekçilerinin birliği bahtalanmakta, mücadelesi zarar görmektedir.

Kürt halkına yapılan sınıfsal baskıyla, Kürt millete yapılan milli baskıyı birbirinden ayırmak son derece önemlidir. Yukarda belirttiğimiz gibi, bu iki baskının mahiyetleri, biçimleri başka başka olduğu gibi, amaçları da başka başkadır.

4. EMPERYALİZMİN İRKÇILIK POLİTİKASI-

YERLİ HAKİM SINIFLARIN İRKÇILIK POLİTİKASI.

Şafak revizyonistleri, iki farklı şeyi, emperyalizmin ırkçılık politikasıyla yerli hakim sınıfların ırkçılık politikasını birbirine karıştırmaktadır. "Türkiye halklarını birbirine düşman etmek ve ezmek amacını güden emperyalizmin ırkçılık politikası"ndan bahsetmektedir. Emperyalizmin, "Türkiye halklarını birbirine düşman etmek ve ezmek" istediği, bu alçak emeller için her fırsattan, her imkandan yararlanmak istediği açıktır. Ama bu emelleri için bizzat kendisinin ırkçılık politikası güttüğü sadece saçmadır.

Türkiye'de ırkçılık politikası, yerli hakim sınıfların politikasıdır; burjuvazinin siyasi bakımdan en geri kesimlerinin ve feodalizmin politikasıdır: feodal ve feodal burjuva eğilimlidir. Bu karakterinden dolayı, ırkçılık politikası, tutarlı burjuva demokratizminin bile düşmanıdır. Türkiye'de bu akımın en aşırı temsilcisi, Hitler taslağı Türkeş ve onun partisidir. AP. MGP. CHP. ve diğer partilerde ırkçılık politikası taraftarlığı çok kuvvetli olarak mevcuttur. Irkçılık politikası, diğer milliyetleri sopayla ezip, sindirme, yoketme politikasıdır. Türkiye'de Kürt ulusuna ve diğer azınlık milliyetlere karşı ırkçılık politikası güdenler, işte bu feodal ve feodal-burjuva sınıflar ve onların siyasi partileri, iktidarlarıdır. Emperyalizm menfaatlerine elverdiği yerde

bu sınıfların ırkçılık politikasını kışkırtır ve destekler, menfaatlere elvermediği yerde, bu politikanın karşısına çıkar; bir yerde desteklerken, bir başka yerde karşısına çıkabilir. Mesela Türkiye'de hakim olan, Türk hakim sınıflarını kendisine bağlamış olan ABD emperyalizminin Türk ırkçılığını körüklemekte ve desteklemekte menfaati vardır ve bu görevini(!) seve seve fazlasıyla yapıyor. Ama Sovyet Sosyal Emperyalizmi bugün Türkiye'ye hakim olmadığı için o, Türk ırkçılığının karşısındadır, ama Bengaldeş ırkçılığını şahlandırmakta katiben tereddüt etmez.

Emperyalizmin bizzat güttüğü ırkçılık politikası ise bambaşkadır. Faşist Hitler köpeğinin Alman ırkının dünyada en üstün ırk olduğu, dünyaya hükmetmek için yaratıldığı zırvaları, ABD emperyalizminin ve Sovyet sosyal emperyalizminin güttüğü "büyük devlet şövenizmi", dünyanın ezilen halklarını ve milliyetlerini küçümsemeleri ve onların işlerini ne hayasızca burunlarını sokmaları, müdahale etmeleri; emperyalizmin ırkçılık politikasının tezahürleri de işte bunlardır.

Şafak revizyonistleri, sapla sabanı birbirine karıştırmıştır. Türk hakim sınıflarının ırkçılık politikasını gözden saklamakla Şafak revizyonistleri kimi kurtarmak istiyor?

Irkçılık dışardan sokulan bir şey değildir. Irkçılığın dayandığı sosyal sınıflar ve zümreler vardır. Emperyalizmin işine geldiği zaman ve yerde bu sınıfların ırkçılık politikasını kışkırtır ve destekler. Bu sınıf ve zümreler sadece Türkler arasında değil, Kürtler arasında da vardır ve hiç şüpheniz olmasın, emperyalizmin işine geldiği anda onu kışkırtmakta ve desteklemekte de hiç tereddüt etmeyecektir. Bu sebeptendir ki, ırkçılığa karşı yürütülecek mücadele her şeyden önce, bu sınıf ve zümrelere karşı yürütülecek mücadeledir; proletarya hareketinin en önemli görevlerinden biri, bunları emekçi halka teşhir etmektir; bunun yanında ve buna bağlı olarak emperyalizmin bizzat güttüğü ırkçılık politikasını da teşhir etmektir; çeşitli ulusların arasında ırkçılığı nasıl ahlaksızca kışkırttığını ve desteklediğini de teşhir etmektir; emekçiler arasında demokratizmin ve dünya işçi hareketinin uluslararası kültürünü yaymaktır.

Bu nedenlerle iflas eden, iflas etmesi gereken ve tamamen iflas edecek olan sadece "emperyalizmin ırkçılık politikası" değil, emperyalizmin ve yerli gericiliğin ırkçılık politikasıdır.

Yukardaki harika formülasyon sadece yerli ırkçıların işine yarar. Bir de proletaryanın mücadele bilincini karartmaya.....

5. TÜRKİYE'DE MİLLİ BASKININ ŞAMPİYONLARI,

VE ONLARIN SUÇ ORTAKLARI

Ülkemizde milli baskının asıl şampiyonları, komprador nitelikteki Türk büyük burjuvazisi ve toprak ağaları sınıfıdır. ABD emperyalizmi, bunların milli baskı politikasını ve ırkçılık politikasını desteklemekte ve kışkırtmaktadır. Ama aynı suça, yani milli baskılara, daha sinisi ve daha ince metotlarla, milli karakter taşıyan Türk orta burjuvazisi de iştirak etmektedir. Lenin yoldaşın deyimiyle bunlar, "bütün siyasi meselelerde olduğu gibi, diller meselesinde de (tarihi milli meselenin her alanında), bir elini (açıkça) demokrasiye uzatan ve öteki elini (arkalarında) gericilere ve polis ajanlarına uzatan iki yüzlü bezirganlar gibi davranmaktadırlar."

Doğan Avcıoğlu'na, Ecevit'e ve bütün oportünistlerimize, M. Belli'ye, H. Kıvılcımlı'ya bakın. Lenin'in bu tanımına nasılda uyuyorlar. Bunlar bir yandan iktidarın elindeki feodal sopaya bunun işe yarayacağını ileri sürerak karşı çıkarken, öte yandan milli baskının daha ince ve kibar metotlarını tavsiye etmekten kendilerini alamıyorlar. D. Avcıoğlu feodal sopayı sımsıkı kavramış, azgın ve fenatik Türk şövenistlerinin dahi savunmaya cesaret edemediği komando zulümlerini, "Bir Komando Su-bayı Anlatıyor" başlıklı iğrenç tefrikayla müdaafaya kalkıştı, bu zulmü şöyle savunuyor: "Kadınları askerler aramaktadır. Kadınların aranmasında dedektör kullanılmaktadır. Ağaların dışında köylülerin herkesin gözü önünde dövüldükleri doğru değildir. Soyundurma ve toplu olarak halkı yerlerde süründürme iddiaları asılsızdır. Ancak yat-kalk talimleri yaptırılmıştır. Ayrıca bazı yerlerde silahlar ve kanun kaçakçıları teslim edilmeyince, şüpheli kişilerin, etkili bir yol olan, karısının ve kendisinin soyundurulup teşhir edileceği tehdidiyle korkutulduğu doğrudur. Fakat tehdidin ötesinde bir şey yapılmamıştır."

D. Avcıoğlu'nun ve benzerlerinin bu kaba şövenizmine ve iğrenç suç ortaklığına karşılık, M. Belli ve benzerleri daha gizli (ama yine de aşıkarak) bir Türk milliyetçiliğinin (Marksizm-Leninizm'le maskelenmeye çalışılan bir milliyetçiliğin) bayrağını olanca gücüyle yüksek tutmakta ve bunu "Sosyalistlerin tarihi görevi" saymaktadır. Türkeş'in ırkçıturancılı faşizminde bile "olumlu" bir yön bulan M. Belli, Kürt meselesinde şöyle diyor: "Türkiye'de etnik topluluklar için ve özellikle Kürtler için ana dil ve kültür eğilimlerinin merkezi, laik, devrimci bir cumhuriyet maarifi yönetiminde olmasını gerekli gördüğümüzü belirttik. ... Tarihi köklere dayanan, Türklerle Kürtler arasındaki kardeşliğin, Türkiye'de ulusal birliğin, Türkiye'nin toprak bütünlüğünün hangi biçimde olursa olsun baltalanması, hem Türklerin hem Kürtlerin gerçek çıkarlarına aykırı sonuçlara varır ve dünyanın bu bölgesinde emperyalizmin durumunu güçlendirir." (abç) Bu hakim milliyet şövenizminin ta kendisi değil midir? Sözde milliyetlerin eşitliğinden görünüp, gerçekte devlet kurma imtiyazını sadece Türklere tanıyarak, Kürtlerin devlet kurma hakkını "ulusal birlik", "toprak bütünlüğü" gibi demagogik bur-

juva sloganları ile ortadan kaldırmak, en adi bir tarzda milliyetler arasındaki eşitsizliğin ve Türk burjuvazisinin imtiyazlarının savunuculuğunu yapmak değil midir? Sosyalistler, herhangi bir ulus lehine en ufak bir imtiyaza, bir eşitsizliğini dahi karşıdırlar. Oysa Türkiye'de ulusal devlet kurma bugüne kadar bir ulusun, Türk ulusunun bir imtiyazı olarak kalmaktadır. Biz komünistler, hiç bir imtiyazı savunmadığımız gibi, bu imtiyazı da savunmayız, savunmuyoruz. Kürt milletinin devlet kurma hakkını olanca gücümüzle savunuyoruz. Biz bu hakka sonuna kadar saygılıyız; biz Türklerin Kürtler üzerindeki (ve başka milliyetler üzerindeki) imtiyazlı durumlarını desteklemeyiz; biz kitlelere, bu hakkı te reddütsüz tanımayı öğretiriz, devlet kurma hakkının herhangi bir ulusun tekelinde imtiyaz olmasını reddetmeyi öğretiriz. Lenin yoldaş şunu diyor: "Eğer ulusların ayrılma hakkı sloganını ileri sürmez ve onu savunmazsak, o zaman ezen ulusun sadece burjuvazisinin değil, ama feodal derebeylerinin ve despotizminin de oyununa gelmiş oluruz."

Bizim milli karakterdeki orta burjuvalarımız ve sosyal oportünistlerimiz, bir yandan imtiyazlara karşıymış gibi bir poz takınırken, öte yandan ve sinsice Türk burjuvazisi lehine mevcut imtiyazlara dört elle ve kıskançlıkla sarılıyorlar. Bu iki yüzlü bezirganlar, bir ellerini (açıkça) demokrasiye uzatırken, öteki ellerini (arkalarında) gericilere ve polis ajanlarına, azgın ve fenatik Türkes milliyetçiliğine, feodal ırkçılığa uzatıyorlar, onlarla suç ortaklığı yapıyorlar.

Milli baskının sadece Kürt halkına uygulandığı ne kadar yanlışsa, milli baskıyı sadece komprador burjuva ve toprak ağaların iktidarının uyguladığı da o kadar yanlıştır. Milli karakterdeki Türk orta burjuvaları ve onların temsilcileri (Doğan Avcıoğlu'lar, İlhan Selçuk'lar, onların izinde yürüyen bilumum Türk milliyetçileri), bunlardan en ufak bir farkı olmayan oportünistlerimiz (M. Belli, H. Kıvılcımlı, Aren-Boran oportünistleri ve daha sinsi olan Şafak revizyonistleri) milli baskının uygulanmasında Türk komprador burjuvazisinin ve toprak ağalarının suç ortaklarıdır. Bunların sinsi milliyetçiliğiyle de mücadele edilmeden, Türk işçileri ve emekçileri üzerinde bu milliyetçiliğin izleri de silinmeden, çeşitli milliyetlere mensup işçiler ve emekçiler arasında karşılıklı güven, birlik ve dayanışma sağlanamaz.

6. "HALK HAREKETİ" VE MİLLİ HAREKET

Milli baskının sadece Kürt halkına uygulandığını, milli baskının amacının Kürt halkını yıldırma olduğunu iddia eden Şafak revizyonistleri, milli baskılara karşı gelişen Kürt milli hareketini de halk hareketi olarak görmektedir. "Kürt halkı, ağır milli baskı ve eritme politikasına karşı mücadele bayrağını kaldırmıştır." "Kürt halkının demokratik haklar, milliyetlerin eşitliği ve kendi kaderini tayin için giriştiği mücadele...."

Oysa halk hareketiyle milli hareket bambaşka şeylerdir. Halk hareketi, her tarihi dönemde, ezilen kitlelerin, kendilerini ezen yukardaki sınıfları devirmek için giriştikleri mücadelenin adıdır. Halk hareketi, ezilen kitlelerin sınıf hareketidir. Tarihin ilk dönemlerinden beri halk hareketleri, emperyalizm çağında ve "emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği" çağımızda, proletaryanın bilinçli önderliği ile birleşmekte, kitlelerin sömürden ve zulümden kesin kurtuluşuna doğru ilerlemektedir. Oysa milli hareket, birinci olarak, sınırları belli bir tarihi alana yerleşmiştir. Lenin yoldaşın işaret ettiği gibi Batı Avrupa'da milli hareketler, aşağı yukarı 1789 ile 1871 arasında, oldukça belli bir dönemi kapsar. "İşte bu dönem milli hareketler ve milli devletlerin kuruluş dönemidir." Doğu Avrupa'da ve Asya'da ise milli hareketler, ancak 1905 yılında başlamıştır.

İkinci olarak, milli hareketlerin tabii eğilimi, milli devletlerin kurulması yönündedir. 1789-1871 döneminin sonuna doğru Batı Avrupa yerleşik bir burjuva devletler sistemine dönüşmüştür; ve bu devletler (İrlanda hariç) kural olarak, milli bütünlüğü olan devletlerdir. (Lenin) Doğu Avrupa'da ve Asya'da 1905'lerde başlayan milli hareketlerin tabii eğilimi de, yine milli devletlerin kurulması yönündedir. "Rusya'da, İran'da, Türkiye'de, Çin'de devrimler, balkan savaşları.... Doğu'da bizim dönemimizin dünya olayları zincirini bunlar teşkil eder. Ve bu olaylar zincirinde milli bağımsızlığa ve milli bütünlüğe sahip devletler kurma yönünde (abç) koca bir dizi (altını çizen Lenin) burjuva demokratik milli hareketin belirlediğini görmemek için insan kör olmalıdır.."(Lenin)

Niçin milli hareketlerin tabii eğilimi milli devletlerin kurulması yönündedir? Çünkü, milli hareketler kapitalizmin gelişmesiyle birlikte ortaya çıkmıştır. Ve kapitalizmin ihtiyaçlarını karşılamaya yönelmiştir. "Bütün dünyada kapitalizmin feodal düzene karşı nihai zaferinin sağlandığı dönem, milli hareketleri de birlikte getirmiştir. Meta üretiminin tam bir zafer kazanabilmesi için, burjuvazi iç pazarı ele geçirmek zorundadır. Bundan başka siyasi düzeyde birleşmiş, halkı tek dil konuşan topraklara ihtiyaç vardır; bu topraklar üzerinde o dilin gelişip edebiyatta yer etmesini önleyen engeller ortadan kaldırılmış olmalıdır. Dil insanlar arasında en önemli ilişki aracıdır. Dil birliği ve dilin hiç bir engelle karşılaşmadan gelişmesi, çağdaş kapitalizmin gerektirdiği çapta gerçekten serbest ve yaygın bir ticaret için, halkın ayrı sınıflarda serbestçe ve yaygın olarak gerçekleşmesi için ve nihayet pazarla, büyük ya da küçük her bir mülk sahibi arasında ve satıcıyla alıcı arasında sıkı bir bağın kurulabilmesi için en önemli şartlardır. "Dolayısıyla her milli hareketin tabii eğilimi, milli devletlerin kurulması yönündedir. Çağdaş kapitalizmin ihtiyaçlarını en iyi bu devletler karşılar. En köklü ekonomik etkenler bu yönde genişler ve o yüzden

bütün Batı Avrupa için,hatta bütün medeni dünya için milli devlet kapitalist dönemde tipik ve normaldir."

"Karışık milletlerden meydana gelen devletler (milli devletlerden ayrı olarak çok milletli devletler diye bilinen devletler)'her zaman' iç yapıları şu ya da bu nedenlerle anormal ya da az gelişmiş (geri) kalanlardır." (Lenin)

Üçüncü olarak,milli hareket,"özünde her zaman burjuvazinin damgasını taşımakta ve her şeyden önce burjuvazi için yararlı,onun tarafından özlenir bir hareket olmaktadır." (Stalin)

Stalin yoldaş şöyle demektedir:

"Her yandan sıkıştırılan,ezilen ulusun burjuvazisi,tabiî harekete geçer.Kendi halkına hitap eder ve kendi özel davasını bütün halkın davasıymış gibi göstererek,bütün avazıyla 'vatan' diye bağırmaya başlar.Kendi 'vatandaşları' arasında,'vatan' için bir ordu toplar ve 'halk' bu çağrılara her zaman kayıtsız kalmaz.Burjuvazinin bayrağı çevresinde toplanır.Yukarıdan gelen baskı onu da ezer ve hoşnutsuzluğuna sebep olur.

Ve işte ulusal hareket böyle başlar.Ulusal hareketin gücü,bu harekete ulusun geniş tabakalarının,proletarya ile köylülerin katılma derecesiyle orantılıdır."

Stalin yoldaş,ulusal harekete,işçilerin ve köylülerin hangi şartlar altında katıldıklarını tahlil ettikten ve "Bilinçli proletaryanın denenmiş olan kendi bayrağı vardır.Ve onun,burjuvazisinin bayrağı altında safa girmesinin gereği olmaz" dedikten sonra şöyle devam ediyor:

"Yukarıda söylediklerimizden çıkan açık sonuç şudur ki,yükselen kapitalizm şartlarında ulusal savaş,burjuva sınıflar arasındaki bir savaştır.Bazan burjuvazi ulusal harekete proletaryayı da sürükleyebilmekte ve o zaman ulusal hareket görünüşte (altını çizen Stalin), ama yalnız görünüşte,bir genel halk hareketi karakteri kazanmaktadır. Ama bu hareket özünde (altını çizen Stalin) her zaman burjuvazinin damgasını taşımakta ve her şeyden önce burjuvazi için yararlı ve onun tarafından özlenir bir hareket olmaktadır." (Stalin,Marksizm ve Milli Mesele,s.24-25-26)

Stalin yoldaşın da hemen eklediği gibi bundan,proletaryanın,milliyetlerin ezilmesi politikasına karşı savaşmaması gerektiği sonucu asla çıkarılmamalıdır.Hayır,bundan çıkarılacak sonuç,halk hareketi ile milli hareketin bir ve aynı şey olmadığıdır.

Özetlersek;halk hareketi,ezilen ve sömürülen yığınların sınıf hareketidir.Ve özünde her zaman ezilen kitlelerin damgasını taşımaktadır; her tarihi dönemde vardır;ve bugün halk hareketleri,sınıf bilinçli proletaryanın önderliğiyle birleşerek,demokratik halk devrimleriyle

ve sosyalist devrimleriyle kitlelerin nihai kurtuluşuna yönelmiştir.

Milli hareketler,yükselen kapitalizm şartlarında ortaya çıkmıştır. Batı'da 1789 ile 1871 arasında belli bir tarihi dönemi kapsar;Doğu Avrupa'da ve Asya'da 1905'lerden sonra başlamıştır ve halen yer yer devam etmektedir;milli hareketler her zaman burjuvazinin damgasını taşımaktadır ve her milli hareketin tabii eğilimi,kapitalizmin ihtiyaçlarına en iyi cevap milli bütünlüğü olan devletlerin kurulması yönündedir.

Bugün Türkiye Kürdistan'ında "hızla güçlenmekte" olan hareket,hem Kürt burjuvazisinin ve küçük toprak ağalarının başını çektiği Kürt milli hareketidir,hem de ezilen ve sömürülen Kürt işçi ve köylülerinin,gittikçe komünist bir önderlikle birleşme istidadı gösteren sınıf hareketi yani halk hareketidir.Birincisi,sade ve Türk hakim sınıflarının milli baskılarını ortadan kaldırmaya ve aynı zamanda Kürt burjuvazisinin ve toprak ağalarının 'iç pazarı' ele geçirmesi amacına yöneldiği halde,ikincisi,hem Kürt burjuvalarının ve toprak ağalarının sömürü ve baskısına,hem de milli baskıya,milliyetlerin ezilmesi politikasına karşı yönelmiştir.Şafak revizyonistleri,karakteri ve amaçları yönünden birbirinden tamamen farklı bu iki hareketi 'halk hareketi' adı altında,bir ve aynı şey gibi göstermektedir.

7.DOĞU AVRUPA VE ASYA'DA MİLLİ HAREKETLERİN GELİŞMESİ :

Doğu Avrupa'da ve Asya'da milli hareketlerin,ancak 1905'lerde başlamış olduğunu ve hareketlerin tabii eğiliminin de milli devletlerin kurulması yönünde olduğunu belirttik.Doğu Avrupa'da ve Asya'da milli hareketlerin başladığı dönem,emperyalizmin teşekkülü,ticaretin uluslar arası bir nitelik kazanmasıyla,milletler arası sermayeyle,milletler arası işçi sınıfı arasındaki çelişkinin ön plana çıktığı dönemdir.

1905'lerden II.inci Dünya Savaşının sonlarına kadar geçen süre içinde,Doğu Avrupa'da ve Asya'da milli devletler (bir kısmında çok milletli devletler) teşekkül etmiş,sömürgeler genel olarak sözde bağımsız hale gelmişlerdir.Gerçektenyse,bağımsızlığın yeni bir biçimi yaygınlık kazanmış,sömürge ülkelerin yerini,yarı-sömürge ülkeler almıştır.

1917 Büyük Ekim Sosyalist Devrimi,bütün dünyada burjuva önderliğinde eski tip devrimler dönemini kapamış,proletarya önderliğinde yeni demokratik devrimler dönemini ve sosyalist devrimler dönemini açmış bulunuyordu.Burjuvazi bütün dünyada halk hareketlerinden korkar hale gelmiştir.Bu yüzden Doğu Avrupa'da ve Asya'da milli hareketler sömürge yapıyı yarı-sömürge yapıyla değiştirmekten ileri gidemediler.

Yarı-feodal yapıyı ise olduğu gibi muhafaza ettiler. Burjuvazi ve toprak ağaları sınıfları ittifak kurarak, emperyalizmle işbirliğine giriştiler.

İkinci Dünya Savaşının sonunda Çin'de yeni demokratik devrimin başarıya ulaşması, Doğu Avrupa ülkelerinde proletarya önderliğinde anti-faşist halk cephelerinin iktidarı ele geçirmesi, bunların demokratik halk diktatörlüğünden durmaksızın proletarya diktatörlüğüne ve sosyalizmin inşasına geçmeleri, emperyalizmin gerilemesi, bütün bunlar geri ülkelerdeki burjuvaziye, devrimden daha çok korkar hale getirmiştir.

Emperyalizmin toptan çöküşü, sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği bu yeni dönemde milli hareketlerin durumu şudur:

Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde milli devrimin tamamlanması görevi, yani emperyalizmin ve feodalizmin tamamem ve kesinlikle tasfiyesi görevi, artık proletaryanın sınıf hareketinin omuzlarındadır. Burjuvazi artık kendisinin tarihi görevleri olan bu görevleri başaracak güçte ve yetenekte değildir. Sadece milli burjuvazinin bir kanadı, devrimci kanadı, proletarya önderliğindeki birleşik halk cephesinde bir müttefik olarak yer alabilir, o da durmaksızın yalpalayarak, bocalayarak. Çağımız için genel, yaygın ve tipik olan durum budur.

Öte yandan hala devam eden az miktardaki eski sömürgelerde ve çok milletli devletlerde ezilen bağımlı ve uyruk milletlerin burjuvaları ve bir kısım toprak ağaları, milli baskılara karşı ve milli devletler kurma amacı ile, milli hareketlere girişmektedirler. Gerek sömürgeler ve gerekse uyruk milletlerdeki bu milli hareketler, eski dönemin çağımıza devrettiği yaygın olmayan ve çağımızı karakterize etmeyen ama yine de Marksist-Leninistlerin ele almak zorunda oldukları birer vaktadırlar. Bu iki tip ulusta da milli hareketlerin doğal gelişme eğilimi, milli devletlerin kurulması yönündedir. Kesin bir şey varsa, o da, bu milli hareketlerin ilerici ve demokratik bir muhteva taşıdığıdır. Ama öte yandan kesin bir başka şeyde, buralardaki milli hareketlerin ister ayrı bir devlet kurmakla sonuçlansın, ister başka şekillerde sonuçlansın, milli ve demokratik devrimi tamamlamayacağıdır. Bu uluslarda emperyalizmi ve feodalizmi silip süpürmek görevi, yine proletaryanın sınıf hareketinin omuzlarındadır. Bu iki tip ulusta da proletarya, bir yandan milli ve demokratik devrimi tamamlama görevinin kendi omuzlarında olduğunu bilmeli, öte yandan da burjuva milli hareketinin ilerici ve demokratik muhtevasını desteklemelidir.

Türkiye bugün çok milletli devletlerden biridir. Ve Türkiye'de sadece Kürtler bir ulus teşkil ederler. Bu bakımdan da Türkiye komünistleri açısından milli meselenin esasını (tamamını değil) Kürt meselesi teşkil eder. Şimdi Kürt milli hareketinin gelişmesine göz atalım.

8. KÜRT MILLİ HAREKETİ :

Türkiye'de milli hareketler henüz yeni değildir.Daha Osmanlı toplumu döneminden bugüne kadar devam edegelmiştir.Milli hareket elbette Kürt hareketinden ibaret de değildir.Bulgarlar,Yunanlılar,Macarlar,Arnavutlar,Kürtler,Ermeniler,Araplar,Yugoslavlara,Romenler....Osmanlı devletinde hakim ulus olan Türk ulusuna karşı defalarca ayaklanmıştır.Bugün Türkiye sınırları içinde hala bir çözüme bağlanmamış olan milli hareket,Kürt hareketidir.Türkiye'de milli hareketin tabii eğilimi de daima milli bütünlüğü olan devletlerin kurulması yönünde olmuştur.19.uncu yüzyılın sonucunda ve 20.inci yüzyılın başında Doğu Avrupa'nın ve Asya'nın hayatına sessizce giren kapitalizm,bu bölgelerde milli hareketleri depreştirmiştir.Türkiye sınırları içindeki diğer milliyetler meta üretiminin ve kapitalizmin gelişmesi ölçüsünde Türkiye'den koparak ayrı milli devletler içinde (veya çok milletli devletler içinde) örgütlenmişlerdir.1915'de ve 1919'da,1920'de kitle halinde katledilen ve topraklarından sürülen Ermenilerin hareketi müstesna.

Lozan andlaşması Kürtleri çeşitli devletler arasında parçaladı.Emperyalistler ve yeni Türk hükümeti,Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını çiğneyerek,Kürt milletinin kendi eğilimini ve istegini hiçe sayarak,sınırları pazarlıkla tesbit ettiler.

Böylece Kürdistan bölgesi İran,Irak ve Türkiye arasında bölündü.Burada bir noktayı daha belirtelim:Kürdistan'ın Lozan andlaşmasıyla kendi kaderini tayin hakkı çiğnenerek parçalanması,elbette tarihi bir haksızlıktır.Ve Lenin yoldaşın bir başka vazifeyle söylediği gibi,haksızlığı durmadan protesto etmek ve bütün hakim sınıfları bu konuda ayıplamak,komünist partilerinin görevidir.Ama böyle bir haksızlığın düzeltilmesini programına koymak akılsızlık olur.Çünkü günün meselesi olma niteliğini çoktan kaybetmiş bir sürü tarihi haksızlık örnekleri vardır."Sosyal gelişmeyi ve sınıf mücadelesini doğrudan doğruya kösteklemekte devam eden bir tarihi haksızlık olmadıkları sürece,komünist partiler bunların düzeltilmesini sağlamak gibi,işçi sınıfının dikkatini temel meselelerden uzaklaştırıcı bir tutuma girmezler." Yukarda işaret ettiğimiz tarihi haksızlık,artık günün meselesi olma niteliğini çoktan yitirmiştir."Sosyal gelişmeyi ve sınıf mücadelesini doğrudan doğruya kösteklemek" gibi bir mahiyet taşımamaktadır.Bu nedenle komünistler onun düzeltilmesini istemek akılsızlığını ve basiretsizliğini göstermezler.Bu noktayı belirtmemizin sebebi,program taslağı üzerindeki tartışmalarda arkadaşın Kürdistan bölgesinin birleştirilmesini programa koymak yolundaki isteğidir.Türkiye'de komünist hareket ancak Türkiye sınırları içindeki milli meseleyi en iyi,en doğru çözüme bağlamakla yükümlüdür.Irak ve İran'daki komünist partileri de milli mese-

leyi kendi ülkeleri açısından en doğru çözüme kavuştururlarsa, söz konusu tarihi haksızlığın hiç bir değeri ve önemi kalmayacaktır. Bütün Kürdistan'ın birleştirilmesini programımıza koymamız, bir de şu açıdan sakattır: Bu, bizim tayin edeceğimiz bir şey değildir. Kürt milletinin kendisinin tayin edeceği bir şeydir. Biz Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını, yani ayrı bir devlet kurma hakkını savunuruz. Bu hakkı kullanıp kullanmayacağını veya ne yönde kullanacağını, Kürt milletinin kendisine bırakırız. Bu nokta üzerinde ileride tekrar duracağımızdan, geçiyoruz.

Türkiye'nin Lozan andlaşmasıyla tesbit edilen sınırları içinde de Kürt milli hareketi devam etmiştir. Zaman zaman ayaklanmalar olmuştur. Bunların en önemlileri 1925 Şeyh Sait İsyanı, 1928 Ağrı İsyanı, 1930 Zilan İsyanı ve 1938 Dersim İsyanıdır. Bu hareketlerin milli karakterlerinin yanında, bir de feodal karakterleri vardır: O zamana kadar kendi başlarına hükümlan olan feodal beyler, merkezi otoritenin bu hükümlanlığı tehdit etmeye başlaması üzerine, bu otoriteyle çatışmışlardır. Feodal beyleri merkezi otoriteye başkaldırmaya atan esaslı etken budur. Kürt burjuvazisinin "kendi" iç pazarına hakim olma arzusu ile, feodal beylerin kendi başlarına hükümlanlık arzusu, Türk hakim sınıflarının elinde tuttuğu merkezi otoriteye karşı birleşmiştir. Köylü kitlelerinin geniş ölçüde bu hareketlere katılmalarının sebebi ise, amansız milli baskılardır. Stalin yoldaşın belirttiği gibi, milli baskı politikası "halkın geniş tabakalarının dikkatini, sosyal meselelerden ulusal meselelere, proletaryanın ve burjuvazinin 'ortak' meselelerine doğru çevirir. Bu da 'çıkartlar harmonisi' yalanını yaymak için proletaryanın sınıf çıkarlarını örtbas etmek için, işçileri (ve köylüleri) manevi bakımdan köleleştirmek için, elverişli ortamı yaratır! Bütün bu sebepler feodal Kürt beylerinin genç Kürt burjuvalarını ve aydınlarını, Kürt köylülerini, yeni devletin hakimi olan Türk burjuvalarına, toprak ağalarına ve onlarla beraber hareket eden hakim bürokrasiye karşı birleştirdi. Yeni devletin hakimi olan Türk burjuvaları ve toprak ağaları, her alanda ırkçılığı yaymaya ve diriltmeye girişmişlerdi. Tarihi yeni baştan kaleme alarak, bütün milletlerin Türklerden doğduğu gibi, ırkçı ve saçma bir teori icat etmişlerdi. Bütün dillerin kaynağı da Türkçeydi (!) Güneş Dil Teorisi bunu ispatlamak için uyduruldu. Türkler efendi millettir. (gerçekte "efendi" olanlar, Türk hakim sınıflarıydı): Azınlıklar ona itaate mecburdu. Türkçeden başka dil konuşmak yasaktı. Azınlık milliyetlerin bütün demokratik hakları gasp edilmişti, onlara her türlü eziyet ve hakaret mübahtı. Kürt olanlara aşağılayıcı sıfatlar takılıyordu. Türk işçi ve köylüleri, bir Türk şövenizmi içinde

yaratılmaya çalışılıyordu ve bunda az çok da başarılı olmuştu. Bütün ülke çapında uygulanan "örfi idareler", Doğu'da katmerli bir hal alıyordu. Kürt bölgesi sık sık "askeri yasak bölge" ilan ediliyordu vs.vs... Bütün bunların hakim millet şövenizmine bir tepki olarak, ezilen millet milliyetçiliğini güçlendirmesi kaçınılmazdır. Kürt köylülerini kendi milliyetinden burjuvaların ve feodal beylerin safına itmesi kaçınılmazdır. Büyük çoğunluğu Türkçe dahi bilmeyen Kürt halkı, özellikle Kürt köylülerin, kendilerini bir sömürge valisi gibi ezen, zulmeden, aşağılayan bu yeni idarenin memurlarına, doğal olarak şiddetli bir tepki gösteriyordu. Köylülerin bu haklı tepkisi zorunlu olarak feodal Kürt beylerinin ve Kürt burjuvalarının tepkisiyle birleşti. Kürt isyanları böyle doğdu. Komünistler, bu isyanların zulme, milletleri ezme politikasına, eşitsizliğe ve imtiyazlara karşı yönelen ilerici ve demokratik yanını destekler; ama feodal beylerin kendi başlarına hükümlanlık sağlamak istemesine veya burjuvazinin kendi üstünlükleri uğruna mücadelesine de karşı çıkarlar; hiç bir milletin burjuva ve toprak ağaları sınıfının imtiyazını ve üstünlüğünü savunmazlar. O dönemlerde TKP, yanlış bir politika izlediği için, Türk hakim sınıflarının milli baskı politikasını kayıtsız şartsız destekledi. Kürt köylülerinin milli baskılara duyduğu kuvvetli ve haklı tepkiyi, proletarya önderliğiyle birleştirmek yerine, Türk burjuva ve toprak ağalarının peşine takıldı. Böylece de iki milliyetten emekçi halkın birliğine büyük zarar verdi. Kürt emekçileri arasında Türk işçilerine ve köylülerine karşı güvensizlik tohumları saçtı.

Kürt isyanlarının yeni Türk devleti tarafından vahşice bastırılmasını ve peşinden yapılan kitle katliamlarını feodalizme karşı yönelmiş "ilerici", "devrimci" bir hareket diye alkışlayanlar, sadece iflah olmaz hakim ulus milliyetçileridir. Böyleleri, yeni Türk devletinin sadece feodal Kürt beylerine saldırmadığını, çoluk çocuk, kadın erkek bütün Kürt halkına da vahşice saldırdığını, onbinlerce köylüyü katlettiğini görmezlikten geliyorlar. Böyleleri, yeni Türk devletinin bu katliamları yaparken, kendisine karşı çıkmayan feodal beylere candan dostluk gösterdiğini, bunlara destek olduğunu ve bunları güçlendirdiğini unutuyorlar. Böyleleri, Kürt köylülerini ayaklanmaya iten sebeplerle, Kürt feodal beylerini ayaklanmaya iten sebep arasındaki son derece önemli farklılığı görmezlikten geliyorlar. Bir de, Şeyh Sait ayaklanmasının arkasında İngiliz emperyalizminin parmağı olduğu iddiasıyla, Türk hakim sınıflarının milli baskı politikasını savunmaya yeltenen sözümüne "komünistler" var. Biz burada İngiliz emperyalizminin parmağı olup olmadığını tartışmıyacağız. Böyle bir iddiayla milli baskı politikasının savunulup savunulmayacağını tartışacağız. Şeyh Sait isyanının arkasında İngiliz emperyalizminin parmağının olduğunu varsayalım. Bu

şartlarda bir komünist hareketin tutumunun nasıl olması gerekir? Birinci olarak, Türk hakim sınıflarının Kürt milli hareketini zorla bastırma ve ezme politikasına kesinlikle karşı çıkmak, buna karşı aktif bir şekilde mücadele etmek, Kürt milletinin kendi kaderini kendisinin tayin etmesini istemek, yani ayrı bir devlet kurup kurmamaya bizzat Kürt milletinin karar vermesini istemek, bu pratikte dışarıdan müdahale edilmeksizin, Kürt bölgesinde genel oylama yapılması, ayrılma veya ayrılmama kararının bu yolla veya buna benzer bir yolla bizzat Kürt milliyeti tarafından verilmesi anlamına gelir. Kürt hareketini bastırma için yollanan bütün askeri birliklerin geri çekilmesi, her türlü müdahalenin kesinlikle önlenmesi, Kürt milletine kendi geleceği hakkında kendisinin karar vermesi; komünist hareket birinci olarak bunun için mücadele eder, ve Türk hakim sınıflarının bastırma, ezme, müdahale politikasını kitlelere teşhir eder, ona karşı aktif olarak savaşırdı. İkincisi, İngiliz emperyalizminin milliyetleri birbirine düşürme politikasını, bunun her milliyetten emekçi halka, bunların birliğine verdiği zararı kitlelere teşhir eder, İngiliz emperyalizminin müdahale, içişlere burnunu sokma politikasıyla aktif olarak savaşırdı. Üçüncüsü, Kürt ulusunun ayrılmasını "bir bütün olarak sosyal gelişmenin ve sosyalizm için proletaryanın sınıf mücadelesinin menfaatlerine uygun buluyorsa, Kürt işçileri ve köylüleri arasında bunun propogandasını yapardı; özellikle Kürt komünistleri, kendi halkı arasında birleşmenin propogandasını yapardı ve milli baskılara karşı mücadeleyi toprak ağalarının, mollaların, şayhlerin vb. durumunun güçlenmesiyle bağdaştırma çabasında, onlara karşı mücadele ederdi. Buna rağmen Kürt ulusu ayrılma yönünde karar verirse, Türk komünistleri buna razı olur, ayrılma isteğinin karşısına zor çıkarma eğilimleriyle kesinlikle mücadele ederdi. Kürt komünistleri ise, Kürt işçi ve emekçileri arasında "birleşmenin" propogandasını yapmaya, emperyalist müdahaleyle mücadeleye Kürt feodal beyleriyle, şeyhlerle, mollalarla, burjuvazinin milliyetçi amaçlarıyla mücadeleye devam ederdi.

Eğer komünist hareket, Kürt ulusunun ayrılmasının proletaryanın sınıf menfaatleri açısından faydalı olacağına karar verirse, mesela ayrılma halinde Kürt bölgesinde devrim imkanı artarsa, o taktirde bizzat ayrılmayı savunurdu; hem Türk işçi ve emekçileri arasında, hem de Kürt işçi ve emekçileri arasında ayrılmanın propogandasını yapardı. Her iki halde de Türk işçi ve emekçileriyle, Kürt işçi ve emekçileri arasında sıcak ve samimi bağlar doğardı. Kürt halkı, Türk halkına ve komünistlere büyük bir güven ve dostluk duygusu beslerdi. Halkların birliği pekişir, devrimin başarısı daha da kolaylaşırdı.

İngiliz emperyalizminin, Şeyh Sait hareketinde parmağı olduğu iddia

ederek,Türk hükümetinin Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını çiğnemesini,kitle katliamlarına girişmesini vs. haklı ve ilerici göstermeye çalışanlar,bir kere daha tekrarlayalım,iflah olmaz Türk şovenistleridir.Bugün Amerikancı faşist generaller çetesinin en köpekçe savunucusu ve tayin edilmemiş akıl hocası Metin Toker'in de,o gün Kürt ulusuna reva görülen katliamları haklı çıkarmak için "İngiliz emperyalizmi parmağı" isnadına sarılması ibret vericidir.Faşist iktidarın bile açıkça savunma cesareti göstermedikleri komando zulümlerini alçakça savunmaya yeltenen Doğan Avcıoğlu'nun da aynı iddiaya sarılması yine ibret vericidir.Bir milletin kendi kaderini tayin hakkı,emperyalizme alet oldukları veya olabilecekleri iddiasıyla kısıtlanamaz veya ortadan kaldırılamaz;böyle bir iddiayla bir milletin "ezilmesi ve gadre uğraması" savunulamaz.Kaldı ki,söz konusu dönemde bizzat Türk hükümeti ve Fransız emperyalistleriyle işbirliği halindedir.Proletaryanın milli meseledeki temel şiarı her şart altında aynıdır:"Bir millet yada bir dil için imtiyaza hayır: Bir milli azınlığın en ufak bir ölçüde dahi olsa,ezilmesine ya da gadre uğramasına hayır:" (Lenin)

Devam edelim:

Türk hakim sınıflarının milli baskıları günümüze kadar sürüp gelmiştir.Ve hala devam etmektedir.Buna paralel olarak Kürt milli hareketi de süregelmiştir.Ve hala devam etmektedir.Şu farkla ki,bir kısım feodal beyleri,Türk hakim sınıflarının safına geçmiştir.Sayıları son derece sınırlı bazı Kürt büyük burjuvaları,Türk hakim sınıflarının safına geçmiştir.Kürt burjuvazisi bir hayli güçlenmiş ve Kürt milli hareketi üzerindeki feodal etki nisbeten zayıflamıştır.Bugün Kürt milli hareketinin başını,bir hayli güçlenmiş olan Kürt burjuvaları,bunların ideolojisini benimseyen aydınlar ve küçük toprak ağaları çekmektedir.Bunun yanında Kürt işçi ve köylüleri de,Kürt burjuvalarının ve toprak ağalarının nüfuzundan geçmişe nispetle biraz daha sıyrılmış bulunuyor.Kürt işçileri,yoksul köylüleri ve aydınları arasında Marksist-Leninist fikirler kök salmaya başlamıştır ve hızla yayılmaktadır.Bu şartlar altında,Türkiye komünistlerinin Kürt milli hareketi karşısındaki tutumları ne olmalıdır? Şimdi bu noktaya geçiyoruz ve bu konuda Şafak revizyonistlerinin yanlış ve halkların birliğine zarar veren çizgilerini de sergiliyeceğiz.

9.KÜRT MİLLİ HAREKETİNİN DEMOKRATİK MUHTEVASI :

Kürt milli hareketi genel bir demokratik muhteva taşır.Çünkü,bir yönüyle ezen ulusun hakim sınıflarının zulmüne,zorbalığına,imtiyazlarına,bencil çıkarlarına karşı yönelmiştir.Milli baskının kaldırılması

milliyetler arasında eşitliğin sağlanması,hakim sınıfların imtiyazlarının kaldırılması,dil üzerindeki yasaklamaların ve sınırlamaların son bulması,her alanda uluslar arasında eşitliğin ve ulusal devlet kurma hakkı eşitliğinin taşınması,bütün bunlar demokratik ve ilerici taleplerdir.

Stalin yoldaş şöyle diyor:"Gezi özgürlüğünün kısıtlanmalarından, seçim haklarından yoksun bırakılmalarından,ulusal dilin kullanılmasına karşı ileri sürülen engellerden,okul sayısının azaltılmasından ve başka baskı tedbirlerinden,işçiler burjuvazi kadar,hatta daha da fazla acı çekmektedirler.Böyle bir durumun etkisi,ancak bağımlı ulusların proletaryasının manevi güçlerinin serbestçe gelişmesini frenler.Toplantılarda ve kongrelerde,ana dilini konuşmasına izin verilmezken,okulları kapatılırken,Tatar ya da Yahudi işçinin tam olarak geliştiğinden ciddiyetle söz edilemez." Yine Stalin yoldaşın şu sözlerini bir kere daha okuyalım:"Milliyetçi baskı politikasını halkın geniş tabakalarının dikkatini,sosyal meselelerden,sınıf mücadelesi meselelerinden,ulusal meselelere,proletaryanın ve burjuvazinin ortak meselelerine çevirir.Bu da çıkarlar harmonisi yalanını yaymak için,proletaryanın çıkarlarını örtbas etmek için,işçileri manevi bakımdan köleleştirmek için elverişli ortamı yaratır,Ve böylece bütün ulusların işçileri arasında birliği kurma görevi karşısına ciddi bir engel dikilmiş olur."

Hatta milli baskı politikası,bağımlı ulusları ezmekle de yetinmiyor,çok kere ulusları biribirine karşı kışkırtma politikasına dönüşüyor.Böylece çeşitli milliyetlere mensup emekçiler arasında kin ve düşmanlık tohumları ekilmiş oluyor.İşçileri ve emekçileri böylece bölen ve birbirlerine düşüren hakim ulusun hakim sınıfları daha kolay hükmetme imkanına kavuşuyor.Ezilen ulusun milli hareketi bir yönüyle de hakim ulusun milli baskı politikasına yöneldiği içindir ki,çeşitli milliyetlere mensup işçiler ve emekçiler arasında birliğin sağlanmasına,ezilen ulusun işçilerinin ve emekçilerinin manevi güçlerinin serbestçe gelişmesine ve bunu engelleyen kösteklerin kaldırılmasına hizmet eder.

Lenin yoldaş,şunu belirtiyor:

"...Her ezilen ulusun burjuva milliyetçiliği,zulme karşı yönelmiş olan genel bir demokratik muhteva taşır,ve bizim ulusal imtiyazları sağlama eğiliminden bunu kesin olarak ayırdederek...kayıtsız şartsız desteklediğimiz işte bu muhtevadır."

Fakat hiç bir milli harekette,o milletin burjuvazisinin ve toprak ağalarının talebi,milli baskının kaldırılması ve milliyetinin eşitliği talebiyle sınırlı kalamaz.Şimdi bu noktaya gelelim.

10. KÜRT MİLLİ HAREKETİ İÇİNDE, BURJUVAZİNİN VE KÜÇÜK TOPRAK AĞALARININ MİLLİYETÇİLİĞİ GÜÇLENDİRMEYİ HEDEF ALAN "OLUMLU" EYLEMİ.

Genel olarak her milli harekette ve özel olarak Kürt milli hareketinde burjuvazinin asıl amacı, kendi üstünlüklerini sağlamaktır. Pazara hakim olmaktır; bölgesindeki maddi zenginlikleri vs... kendi ulusal gelişmesini garantiye almaktır. Burjuvazi ve milli harekete katıldığı ölçüde toprak ağaları kendi lehine eşitsizlik, kendi lehine imtiyaz isterler. Başka milletlerin demokratik haklarını kendi lehine gaspetmek ister. Milliyetlerin proleterlerini ulusal çitlerle birbirinden ayırmak, kendi milliyetinden olan proleterlerin ve diğer emekçilerin, kendi milliyetçi emellerini kayıtsız şartsız desteklemesini sağlamak ister. Proletaryanın ve demokratizmin uluslararası kültürü yerine, kendi ulusal kültürünü geçirmek, ulusal kültürünü (yani hakim olan burjuva kültürünü) geliştirmek, proletaryayı ve emekçileri ulusal kültürle beslemek ve kendi sınıf emellerinin kayıtsız şartsız destekçileri haline getirmek ister. Burjuvazi ve toprak ağaları zorla özümleme dışındaki milliyetlerin kaynaşması yönündeki tarihi eğilme, yani kendiliğinden özümlemeye, ulusal farklılıkların kendiliğinden silinmesine direnir bir devlet içindeki her milliyetten proleterlerin aynı örgütler içinde birleşmesine direnir. Proleterleri milliyetlerine göre birbirinden ayırmak, kendi milliyetinden olan proleterleri sınıf örgütleri yerine "milli örgütler içinde ve kendi sınıf amaçları doğrultusunda birleştirmek ister.

Bugün, Kürt milli hareketi içinde genel demokratik muhtevanın yanında, yukardakilere benzer milliyetçiliği güçlendirmeyi hedef alan gerici emelleri görmemek mümkün değildir. Bu emeller, Kürt milli hareketinin başını çeken burjuvazinin ve toprak ağalarının emelleridir.

Şafak revizyonistleri, Kürt milli hareketi içindeki burjuvazinin ve toprak ağalarının milliyetçiliği güçlendirmeyi hedef alan "olumlu" eylemini tamamen bir yana bırakmıştır. Şafak revizyonistlerine göre Türkiye Kürdistan'ında gelişen hareket, ilerici ve gerici yanlarıyla bir milli hareket değil, "milli baskı ve eritme politikasına karşı," demokratik haklar, milliyetlerin eşitliği ve kendi kaderini tayin için yürütülen, tamamen ilerici bir halk hareketidir. Böylece Şafak revizyonistleri, Kürt burjuvazisinin ve küçük toprak ağalarının peşine takılarak, iki halkın birliğini baltalamaktadır. Şafak revizyonizminin Türk milliyetçisi çizgisi, Kürt milliyetçiliği ile uzlaşmıştır.

Özetlersek; her milli hareketin olduğu gibi, Kürt milli hareketinin de iki niteliği vardır.

Birincisi; Türk burjuva ve toprak ağalarının milli baskılarına, imtiyazlarına, devlet kurma imtiyazına, zulmüne ve zorbalığına karşı yönelmiş, genel demokratik muhteva.

İkincisi;Kürt milliyetçiliğini güçlendirmeye,böylece Kürt burjuva ve toprak ağalarının üstünlük ve imtiyazlarını gerçekleştirmeye yönelen,gerici muhteva.

11.SINIF BİLİNÇLİ TÜRKİYE PROLETARYASININ KÜRT MİLLİ HAREKETİ
KARŞISINDAKİ TUTUMU NE OLMALIDIR ?

Her şeyden önce şunu belirtelimki,milliyeti ne olursa olsun,bilinçli Türkiye proletaryası,burjuva milliyetçiliğinin bayrağı altında yer almayacaktır.Stalin yoldaşın ifadesiyle "bilinçli proletaryanın denenmiş olan kendi bayrağı vardır ve onun,burjuvazinin bayrağı altında safa girmesinin gereği olmaz."

İkinci olarak,milliyeti ne olursa olsun,bilinçli Türkiye proletaryası,işçi ve köylü yığınlarını kendi bayrağı etrafında toplamaya çalışacak,bütün emekçi sınıfların sınıf mücadelesine önderlik edecektir,Türkiye devletini kendine temel alarak,Türkiye içindeki bütün ulusların işçilerini ve emekçilerini,ortak sınıf örgütleri içinde birleştirecektir.

Üçüncü olarak,milliyeti ne olursa olsun,bilinçli Türkiye proletaryası,Kürt milli hareketinin Türk hakim sınıflarının zulmüne,zorbalığına,çıkarlarına karşı yönelen,her türlü milli baskının kalkmasını ve milletlerin eşitliğini hedef alan genel demokratik muhtevasını,kesinlikle ve kayıtsız şartsız destekleyecektir.Diğer ezilen milliyetlerin aynı yöndeki hareketlerini kesinlikle ve kayıtsız şartsız destekleyecektir.

Dördüncü olarak,milliyeti ne olursa olsun,bilinçli Türkiye proletaryası,çeşitli milliyetlere mensup burjuvazi ve toprak ağalarının,kendi üstünlükleri ve imtiyazları için yürüttükleri mücadelede,tamamen tarafsız kalacaktır.Bilinçli Türkiye proletaryası,Kürt milli hareketi içindeki Kürt milliyetçiliğini güçlendirmeye yönelen eğilime asla ve asla destek olmayacaktır,burjuva milliyetçiliğine yardım etmeyecektir.Kürt burjuvalarının ve toprak ağalarının kendi üstünlükleri ve imtiyazları için giriştikleri mücadeleyi,kesinlikle desteklemeyecektir,yani,Kürt milli hareketi içindeki genel demokratik muhtevayı desteklemekle yetinecek,onun ötesine geçmeyecektir.

Meselenin daha iyi kavranabilmesi için,Lenin yoldaştan geniş aktarmalar yapmamızı okuyucuların hoş göreceğini umarız.

Lenin yoldaş şöyle diyor:

"Milliyet ilkesi,burjuva toplumunda,tarihi bakımdan kaçınılmaz ve zorunlu bir ilkedir ve bu toplumu ele alan bir Marksist,milli hareketlerin tarihi meşruiyetini kesin olarak kabul eder.Ama bu kabul

edişin burjuva milliyetçiliğinin savunma biçimini almaması için,o,milli hareketlerde ilerici olarak ne varsa (abç) ancak onu desteklemekle yetinmelidir;öyle ki,proleter bilinci,burjuva ideolojisi tarafından karartılması olmasın."

"Feodal uyusukluktan çıkan yığınların uyanışı,ilerici bir şeydir,nasıl ki bu yığınların halkın egemenliği uğruna,ulusun egemenliği uğruna her türlü ulusal baskıya karşı mücadelesi de ilerici bir şeyse. Marksistin en kararlı ve en tutarlı demokratizmi,milli meselenin bütün yönlerinde mutlak savunma görevi,buradan gelmektedir.BU,ÖZELLİKLE OLUMSUZ BİR GÖREVDİR.(abç).Proletarya,milliyetçiliği desteklerken aşırı davranışlara gidemez,çünkü daha ilerde,milliyetçiliği güçlendirmeyi hedef tutan burjuvazinin olumlu eylemi başlar."

"Her türlü feodal boyunduruğu kırmak,uluslara karşı her türlü baskıya,uluslardan biri ya da dillerden biri için her türlü imtiyaza karşı çıkmak,demokratik bir güç olarak proletaryanın mutlak görevidir,milli kavgalarla karartılan ve geciktirilen proleter sınıf mücadelesinin mutlak çıkarınadır.Ama kesin olarak sınırlandırılmış olan ve sınırları belli tarihi bir alana yerleştirilmiş bulunan çerçevenin ötesinde burjuva milliyetçiliğine yardım etmek,proletaryaya ihanet ve burjuvazinin saflarına geçmek olur.Burada çok kere çok ince olan bir sınır vardır..."

"Ulusal boyunduruğa karşı mücadele mi? Evet,elbette.Her türlü ulusal gelişme için,genel olarak "ulusal kültür" için mücadele mi? Elbette ki hayır!"

"Burjuva milliyetçiliğinin ilkesi,genel olarak,milliyetin gelişmesidir,(abç) burjuva milliyetçiliğinin tekeli karakteri buradan gelir,sonu olmayan ulusal kavgalar buradan doğar.Proletarya ise,herhangi bir ulusun ulusal gelişmesini savunmak şöyle dursun,yığınları bu gibi hayallere karşı uyarır,kapitalist değişim için en geniş özgürlüğü savunur ve zorla özümleme ya da imtiyazlara dayanan özümleme dışında,ulusların özümlemesini olumlu karşılar."

"Proletarya,burjuva-milliyetçiliğin gelişmesine destek olmaz;tersine, o,ulusal farklılıkların silinmesine ve uluslararası engellerin yıkılmasına,milliyetler arasındaki bağları sağlamlaştıran her şeye,ulusların birbiriyle kaynaşmasına yardım eden her şeye destek olur.Başka türlü davranmak,gerici milliyetçi küçük-burjuvazinin yanında yer almak olur."

Yine Lenin başka bir yerde şunları söylüyor:

"Burjuvazi,her zaman,kendi ulusal taleplerini ön plana sürer.Ama :proletarya için bu talepler,sınıf mücadelesinin çıkarlarına bağlıdır. Teorik bakımdan,belirli bir ulusun diğerinden ayrılmasının ya da bu

ulusun başka bir ulusla eşitliğinin, burjuva-demokratik devrimi tamamlayıp tamamlayamayacağını önceden kestirmek imkansızdır. Her iki halde de proletarya için önemli olan şey, kendi sınıfının gelişmesini garantiye almaktır. Burjuvazi için önemli olan şey, bu gelişmeyi baltalamak ve "kendi" ulusunun amaçlarını proletaryaninkinden öne almaktır. Onun için proletarya, kendi kaderini tayin etme hakkının tanınması isteğinin, deyim uygun düşerse, olumsuz yönüyle yetinir ve hiç bir ulusa başka bir ulusun sırtından üstünlükler garanti etmeye, bu konuda taahhütlerde bulunmaya kalkışmaz.

Bu pek "pratik" bir davranış olmayabilir, ama gerçekte bu, mümkün olan çözümlerin en demokratik olanının başarılması için, en iyi garantidir. Proletarya, sadece bu garantilerin gereğini duymaktadır, her ulusun burjuvazisi ise, başka ulusların durumları ne olursa olsun, (başka ulusların zararına da olsa) kendi çıkarlarının teminat altına alınmasını ister."

Lenin devam ediyor:

"Ezilen ulusların burjuvazisi, taleplerinin "pratik" olduğu iddiasıyla, proletaryayı, özlemlerini kayıtsız şartsız desteklemeye çağıracaktır."

"Proletarya, bu çeşit pratikliğin karşısındadır. Proletarya, eşitliği ve ulusal devlet kurma hakkı eşitliğini tanıırken, bütün ulusların proletarlerinin birliğine pek büyük değer verir, ve her ulusal talebi, her ulusun ayrılma hakkını, işçilerin sınıf mücadelesi açısından değerlendirir."

"İşçiler için önemli olan, iki akımın ilkelerini ayırt etmektir. Eğer ezilen ulusun burjuvazisi, ezen burjuvaziye karşı savaşırsa, biz, her zaman ve her durumda, herkesten daha kararlı olarak bu savaştan yanayız; çünkü biz, zulmün en amansız ve en tutarlı düşmanlarıyız. Ama ezilen ulusun burjuvazisi, kendi öz burjuva şöven milliyetçiliğinin çıkarlarını savunuyorsa, biz ona karşıyız. Ezen ulusun imtiyazlarına ve zulmü-karşı savaşıyoruz, ama ezilen ulusun kendisi için imtiyazlar sağlama yolunda çabalarına destek olmayız.

Eğer ulusların ayrılma hakkı sloganını ileri sürmez ve onu savunmazsak, o zaman ezen ulusun sadece burjuvazisinin değil, ama feodal derebeylerinin ve despotizminin de oyununa gelmiş oluruz..."

...Her ezilen ulusun burjuva milliyetçiliği, zulme karşı yönelmiş olan genel bir demokratik muhteva taşır ve bizim ulusal imtiyazlar sağlama eğiliminden bunu kesin olarak ayırdederek.... kayıtsız şartsız desteklediğimiz işte bu muhtevadır."

"Mücadelemizde belirli bir devleti kendimize temel olarak alıyoruz; o belirli devlet içindeki bütün ülkelerden (uluslardan olmalı) işçileri birleştiriyoruz; biz hiç bir özel ulusal gelişme yolunu savunamayız, biz

bütün mümkün olan yollardan sınıf hedefimize doğru yürüyoruz.

Ama biz, her türlü burjuva milliyetçiliğine karşı savaşılmazsak, bütün ulusların işçileri arasında eşitlik uğruna mücadele etmezsek, o hedefe doğru yol alamayız."

"...Her türlü devlet imtiyazına ve ulusal imtiyazlara karşı ve bütün ulusların kendi ulusal devletlerini kurmada hak eşitliği uğruna günlük bilinçlendirme ve propaganda görevi. Bu görev, (şu anda) milli meselede başlıca görevimizdir; çünkü biz, demokrasinin ve bütün ulusların proleterlerinin eşit olarak ittifakının çıkarlarını ancak böyle savunabiliriz,"

"İşçi sınıfının ve onun kapitalizme karşı mücadelesinin çıkarları, bütün uluslar işçilerinin tam dayanışmasını ve sıkı birliğini gerektirmektedir; bu çıkarları, her milliyetten burjuvazinin milliyetçi politikasına karşı şiddetle karşı koymayı emreder. Onun için sosyal-demokratlar (komünistler), eğer ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkını, yani ezilen ulusların ayrılma hakkını reddederlerse, ya da ezilen ulusların burjuvazilerinin bütün ulusal isteklerini desteklerlerse, proletaryanın siyasi çizgisine karşı gelmiş olurlar ve işçileri burjuvazinin politikasına boyun eğmeye yöneltirler. Ücretli işçinin, Rus olmayan burjuvazi değil de, başlıca Rus burjuvazisi tarafından sömürülmesi, ya da Yahudi burjuvazisi değil de, Polonya burjuvazisi tarafından sömürülmesi vb. hiç de önemli değildir. Sınıf çıkarlarını anlayan ücretli işçi, Rus kapitalistlerinin devlet imtiyazlarına olduğu kadar, Polonyalı ya da Ukraynalı kapitalistlerin, devlet imtiyazlarına kavuştukları zaman, dünya yüzünde cenneti kuracakları yolunda vaadleri karşısında da kayıtsızdır..."

Her iki durumda da işçiler sömürüleceklerdir. Ve sömürüye karşı başarıyla mücadele edebilmek için, proletarya, burjuva milliyetçiliğinden arınmış olmalıdır; o, eğer deyim uygun düşerse, çeşitli ulusların burjuvazileri arasında üstünlük uğruna süregelmekte olan mücadelede mutlak olarak tarafsız kalmalıdır. Eğer, herhangi bir ulusun proletaryası, "kendisi" ulusal burjuvazisinin imtiyazlarını en hafif şekilde de olsa desteklerse, bu, kaçınılmaz olarak, öteki ulusun proletaryası arasında güvensizlik yaratacaktır; işçilerin uluslararası sınıf dayanışmasını zayıflatacak, onları bölecektir, ve böyle bir duruma sevinecek olan ancak burjuvazi olacaktır. vs...

Tekrar edelim:

Kürt milli hareketi, ezilen bir ulusun, hakim bir ulusun hakim sınıflarına karşı mücadelesi olarak ileridir ve demokratik bir muhteva taşır. Biz bu demokratik muhtevayı kesinlikle ve kayıtsız şartsız destekleriz. Türk burjuvazisi ve toprak ağaları lehine her türlü imtiyazlara ve eşitsizliğe karşı (devlet kurma hakkı imtiyazı da dahil) kararlı ve amansız olarak mücadele ederiz. Kürt milli hareketinin bu yoldaki ta-

leplerini de kayıtsız şartsız destekleriz.

Fakat öte yandan,Kürt burjuvazisinin ve küçük toprak ağalarının gerici ve milliyetçi emellerine karşı da mücadele ederiz.Türk hakim sınıfları lehine her türlü eşitsizliğe ve imtiyaza,millî azınlıklara yönelen her türlü baskı ve zulme mücadele ederken,millî azınlık burjuva ve toprak ağalarının milliyetçi emelleriyle de mücadele edilmezse,bu kez bir başka milliyetçilik,Kürt milliyetçiliği güçlendirilir,Kürt proletaryasının sınıf bilinci,burjuva milliyetçiliğinin sisleriyle karartılır;Kürt işçileri ve köylüleri milliyetçiliğin kucasına itilir:Kürt işçi ve emekçileriyle,Türk işçi ve emekçileri arasındaki birlik ve dayanışma baltalanır.

Şafak revizyonistleri,içinde farklı unsurların yer aldığı Kürt millî hareketini,homojen bir "Kürt halkı"hareketi olarak takdim etmekle,bu hareketi bir bütün olarak ve tamamen ilerici göstermekle,nereye kadar ve hangi bakımlardan ilerici olduğunu,nereden sonra ve hangi bakımlardan burjuvazinin ve toprak ağalarının işine yarayacak sonuca varıyor. Böylece genel olarak Türkiye proletaryası ve özel olarak Kürt proletaryası aleyhine,Kürt burjuva ve toprak ağalarına taviz veriyor;Yarın Kürt burjuva ve toprak ağalarının "olumlu" eylemi daha kuvvetle kendini hissettirdiği zaman,Şafak revizyonistlerinin ne yapacağını merak etmekteyiz.Ama ne yapacakları daha bugünden bellidir;Türk milliyetçilerinin saflarına kayıtsız şartsız iltihak edeceklerdir.

Şu noktayı da belirtelim:Komünistler,ezilen bir milletin milliyetçiliğiyle,hakim bir milletin milliyetçiliği arasında da ima ve mutlak bir ayırım yaparlar.

Lenin yoldaş bu konuda şunları söylüyor:

"Bu ikinci tür milliyetçilik konusunda (küçük bir milletin milliyetçiliği) bizim birbüyük milletin fertlerinin tarihi pratikte öteden beri yapmadığımız zorbalık kalmamıştır.Üstelik biz hiç farkında olmadan zorbalık yapıp,ona buna hakaret ederiz....

İşte bunun içindir ki,hakim ya da,denildiği gibi "büyük" milletlerin (yalnız zorbalıkta büyük,yalnız kabadayılar olarak büyüktürler oy-sa) enternasyonalciligi,milletlerin eşitliği biçiminde gözetmek olmalı sadece,hatta hakim milletin,büyük milletin eşitsizliği olmalıdır. Böylece pratikte var olan eşitsizliğe karşı bir denge sağlanmış olacaktır.Kim bunu anlamıyorsa,millî mesele karşısında gerçek proleter tutumunu kavramamış demektir;hayat görüşüne kayacaktır."

Lenin yoldaş şöyle devam ediyor:

"....Millî haksızlık kadar proleter sınıf dayanışmasının gelişmesini ve güçlenmesini geciktiren bir şey yoktur;milletin 'gocunan' fertleri her şeyden çok eşitsizlik konusunda ve sırf ihmalden ötürü ya da la-tife olsun diye dahi olsa,bu eşitliğin çiğnenmesi,kendi proleter yol-

daşlarına çığnenmesi hususunda hassastırlar; işte bunun içindir ki, milli azınlıklara taviz verme ve hoşgörüyle davranma hususunda yetersiz kalmaktansa, aşırı gitmek daha iyidir." (Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri, s.303-304).

Şafak revizyonistlerinin yaptığı, Lenin yoldaşın savunduğu şey midir? Hayır, asla; Şafak revizyonistleri, bugün esas olarak Türk milliyetçisi bir çizgi izliyorlar, Türk hakim sınıflarının imtiyazların savunuyorlar. İleride göreceğimiz gibi, Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını alçakça bir yığın demogojiyle çığnıyorlar; Türk şövenizminin temsilcilerini kendilerine bayrak ediniyorlar; onların yaptığı şey, Lenin yoldaşın savunduğu şeyden farklıdır. Onlar, bir yandan hakim millet milliyetçisi bir çizgi izlerken, öte yandan da, Kürt işçi ve emekçileriyle, Kürt burjuva ve toprak ağaları arasında ~~anagındaki çizgiyi siliyor~~, Kürt burjuva ve toprak ağalarının görüş açısında yer alıyor. ~~Bu hakim~~ ulus milliyetçiliğine karşı, milli azınlıklara taviz verme ve hoşgörüyle davranmada aşırı gitme değil, hakim millet milliyetçisinin, azınlık milletin işçi ve emekçilerine karşı, azınlık milletin sömürücü sınıflarının milliyetçi emellerini desteklemesidir.

Bir başka nokta da şudur: Şafak revizyonistleri, "Kürt halkının" "ağır milli baskı ve eritme politikasına karşı", "demokratik haklar, milliyetlerin eşitliği ve kendi kaderini tayin için" mücadele ettiğini söylemektedir.

Kürt halkının kendi kaderini tayin için mücadele etmesi demek, Kürt halkının, hakim sınıfları devirerek demokratik halk iktidarını kurmak için mücadele etmesi demektir. Çünkü, halk, kendi kaderini ancak devrim yaparak tayin edebilir. Milli meselenin ele alındığı bir yazıda Kürt halkının devrim için mücadele ettiğini söylemek, doğrusu çok kıvrak bir zeka gerektirir. (!). Eğer Kürt milleti kastediliyorsa, o zaman Şafak revizyonistleri şunu söylemeye oluyorlar: Kürt milleti ayrılmak için mücadele etmektedir. Çünkü, bugünkü zoraki birlik şartlarında Kürt milletinin kendi kaderini tayin için (dikkat edilirse, tayin hakkı için değil) mücadele etmesi, sadece ve sadece ayrılmak için mücadele etmesi anlamına gelir.

Her milli hareketin genel eğiliminin milli bütünlüğü olan devletler kurulması yönünde olduğunu, meta üretiminin ve kapitalizmin ihtiyaçlarını en iyi bu devletlerin karşıladığını, en güçlü ekonomik etkenlerin bu yönde işlediğini daha önce belirtmiştik. Kürt milli hareketinin genel eğilimi de elbette milli bütünlüğü olan bir devlet kurulması yönündedir. Fakat genel eğilim başka şeydir, bir milli hareketin formüle ettiği somut istekler başka şeydir. Somut istekler bu genel eğilime aykırı düşmezler, fakat her milli hareket bu genel eğilimi, yani ayrı devlet kurmayı kendisine somut hedef olarak seçmeyebilir. Bu durumu etki-

leyen sayısız faktörler vardır.Devlet çapındaki ve uluslararası plandaki kuvvet ilişkileri,ülke içindeki değişik milliyetlere mensup burjuvaların ve toprak ağalarının menfaat hesapları,millî baskının karakteri,taktik endişeler vb...bir millî hareketin formüle ettiği somut hedefleri bütün bu faktörler tayin eder.Bu nedenle her yerde millî hareketlerin genel eğilimi,ulusal bütünlüğü olan devletler kurma yönünde olduğu halde,millî hareketlerin formüle ettiği somut talepler başka başka olur.

Sözü Stalin yoldaşa bırakalım:

"Besbelli ki,ulusal hareketin muhtevası,her yerde aynı olamaz.Bu muhteva,hareketin formüle ettiği değişik taleplere bağlıdır.İrlanda da hareket bir tarım karakterine bürünür:Bohemya'da 'dil' karakterine bürünür;bir yerde insan haklarında eşitlik,vicdan özgürlüğü istenir;bir başka yerde 'kendinden' memurlar ya da kendinden bir başka meclis uğruna savaşıılır."

Türkiye'de Kürt millî hareketi,henüz ayrılma talebini açıkça formüle etmiş değildir.Bugün Kürt millî hareketinin açıkça formüle ettiği talepler,Kürtçe'nin okuma,yazma ve konuşmada serbest bırakılması,rad-yoda Kürtçe yayınlar yapılması,emillî kültürün (gerçekte Kürt burjuva ve toprak ağalarının kültürünün)serbestçe yayılmasını köstekleyen engellerin kaldırılması,asimilasyon politikasına son verilmesi,Kürtçe eğitim yapan okulların olması,kendi kaderini tayin hakkının tanınması vb...dır.Yukarıdaki saydığımız çeşitli nedenler Kürt millî hareketinin bizzat ayrılma talebini açıkça formüle etmesine engel olmaktadır;Kürt halkının değil ama,"Kürt milletinin kendi kaderini tayin için" mücadele ettiğini söylemek,bu sebeple hiç değilse bugün doğru değildir.Biz bunu söylerken,Kürt burjuva ve küçük toprak ağaları arasındaki güçlü ayrılma arzusunu da gözden uzak tutmuyoruz.Fakat bu istek millî hareketin açık bir talebi haline gelmemiştir diyoruz.Bugün mesela,Kuzey İrlanda'daki millî hareket bizzat ayrılma talebini açıkça formüle etmiştir.Mesela geçmişte Türkiye'de Kürt millî hareketi bizzat ayrılma talebiyle ortaya çıkmıştır.vs....Bugün Kürt millî hareketinin ayrılma-yı açıkça formüle etmemiş olması,yarında etmiyeceği anlamına gelmez.Fakat iki ulusun burjuva ve toprak ağaları sınıfları arasında çeşitli uzlaşmalarda mümkündür;bunu da aklımızdan çıkarmayalım.Nitekim Irak'ta Barzanî hareketi,kısmi bir özerklikle yetinmiştir.Ayrıca Kürt millî hareketinin bir kanadı ayrılmayı savunurken,bir başka kanadı aksini de savunabilir.Bu nedenlerle,henüz dereyi görmeden paçayı sıvamıyalım.

12.TÜRK İŞÇİ VE KÖYLÜLERİ ÜZERİNDEKİ HAKİM ULUS

MİLLİYETÇİLİĞİNİN ETKİLERİNİ İNKAR ETMEYELİM:

Şafak revizyonistleri,"Kürt halkının (1) mücadelesini ("millî baskı

ve eritme politikasına karşı" mücadeleyi,"demokratik haklar,milliyetlerin eşitliği ve kendi kaderini tayin için" mücadeleyi) Türkiye'nin bütün işçi ve köylüleri destekliyor" diyorlar (abç).

Burada gerçek süslü cümlelerle ifade edilmiştir.Bir kere şu hatayı düzeltelim:"Türkiye'nin bütün işçi ve köylüleri" bir yana,Türkiye'nin sınıf bilinçli proletaryası dahi "kendi kaderini tayin için" mücadeleyi,(tayin hakkı için mücadeleyi değil) her şart altında desteklemez: ayrılmayı ancak her somut durumda proletaryanın sosyalizm için yürüttüğü mücadelenin menfaatine uygun düştüğü zaman destekler,değilse Kürt milletin ayrılma isteğine saygı gösterir ve ayrılmasına razı olur, ama ayrılmayı aktif olarak desteklemez.Bu noktaya ileride gene döneceğiz.

Öte yandan,"Türkiye'nin bütün işçi ve köylülerinin bugün Kürt milletin en haklı ve ilerici isteklerini dahi desteklediğini iddia edemeyiz.

Bu sadece arzu edilen bir şeydir,ama ne yapalım ki gerçek değildir. Türk işçi ve köylülerinin bilinçleri,Türk hakim sınıfları tarafından milliyetçilik ideolojisiyle geniş ölçüde karartılmıştır.Hakim ulus milliyetçiliği köylülerin değil,proleterlerin en ileri unsurlarının bile gözlerini az çok karartmıştır.Yani özellikle Türk komünistlerinin önünde Türk milliyetçiliğini yıkmak görevi,işçi ve köylüleri burjuva milliyetçiliğinin her türlü kalıntılarından temizlemek görevi vardır.Bu görevi ihmal veya önemsememeye yol açacak her tesbit,sınıf mücadelesi açısından sadece zararlıdır.Lenin yoldaşın Rusya için söylediği şu sözler bizim için de aynı ölçüde geçerlidir:Şimdi bile ve her halde daha uzun bir zaman için proleter demokrasisi(ona tavizde bulunmak anlamında değil,onunla mücadele etmek anlamında) Rus köylüsünün milliyet-milliyetçiliğini hesaba katmak zorundadır." (UKTH.127).

Şafak revizyonistleri,bu gerçeği hesaba katmamakta,komünist hareketin Türk milliyetçiliğiyle mücadele etmek görevini unutturmaktadırlar.

13.HALKIN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI.1

ULUSUN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI.2

Şafak revizyonistleri,Marksizm-Leninizm'in milli meseleyle ilgili en temel prensiplerini tahrif etmiş ve içinden çıkılmaz hale getirmişlerdir.En temel ilkelerden biri olan "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" ilkesini,"halkın kendi kaderini tayin hakkı" şeklinde tahrif etmişlerdir."Halkın kendi kaderini tayin hakkı" ile "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı",tamamen farklı şeylerdir.Birincisi,halkın, iktidarda bulunan gerici sınıfları devirmesi,iktidarı ele geçirmesi, devlete hakim olması,yani kısacası,devrim yapması hakkı anlamına geldiği halde,ikincisi,milletin ayrı bir devlet kurma hakkı anlamına ge-

lır.Şafak revizyonistleri,Kürt halkının devrim yapma hakkını tanıdıklarını ilan ediyorlar(),ve milli meseleyi de böylece halletmiş oluyorlar.().Bravo doğrusu.

İbret verici olan şudur ki,halkın kendi kaderini tayin hakkı formülasyonu,bir zamanlar Buharin tarafından Lenin yoldaşa karşı savunulmuş ve Lenin yoldaş tarafından da eleştirilmiştir.Lenin yoldaşın Buharin'e cevabını aktaralım:

"Milli mesele hakkında da aynı şeyi söylemek zorundayım.Burada da yoldaş Buharin,olmasını istediği şeyi olanla karıştırmıştır.Milletlerin kendi kaderini tayin hakkını tanınamalıyız diyor.Bir millet,proletarya ile burjuvazi demektir.Biz proleterler,hor gördüğümüz burjuvaziye kendi kaderini tayin hakkını niçin tanıyalım? Bu iki şey birbiriyle mutlak surette bağdaşmaz.Müsaadenizle,bugün fiilen varolanla bağdaşır.Bunu yok ederseniz sonuç hayal olur." (abç)

Yalnız emekçi sınıfların kendi kaderlerini tayin hakkını,kendi ifadesiyle "ısrarla" savunan Şafak revizyonistleri,sadece "gülünç" olmuyorlar,aynı zamanda korkunç bir hakim ulus milliyetçiliğinin de en usta teorisyenleri oluyorlar.Bugün Türkiye'de devlet kurma hakkı,hakim Türk ulusunun bir imtiyazıdır.Kürt ulusunun ayrı bir devlet kurma hakkı zorla elinden alınmıştır.Komünistler,hiç bir ulusal imtiyazı savunmamışlar,milletler arasında mutlak eşitliği savunurlar.Kapitalizm şartlarında milletler arasında mutlak eşitliğin olmayacağını elbette bilirler;ama buna rağmen yine de teoride de kalsa,çeşitli milliyetten işçilerin ve emekçilerin birliğini sağlamak için her türlü milli imtiyaza ve eşitsizliğe karşı çıkarlar;olabildiği kadar en tutarlı,en geniş,en ileri demokratizmden yana çıkarlar;Şafak revizyonistleri ne yapıyorlar? Kürt halkına devrim yapma hakkını bahsederek,(.) Kürt milletinin devlet kurma imtiyazını alçakça ve sinsice savunma yolunu tutuyorlar."Gülünç" olanın yanında "korkunç" olan şey budur.

14."ULUSLARIN KENDİ KADERLERİNİ TAYİN HAKKI" AYRI BİR

DEVLET KURMA HAKKINDAN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİLDİR.

Şafak revizyonistleri,"...kendi kaderini tayin ve isterse ayrı bir devlet kurma hakkı" demek suretiyle,"kendi kaderini tayin hakkını" ayrı bir devlet kurma hakkından başka bir şey olarak görüyorlar.Yukarıdaki ifade ancak şu şekilde doğru olurdu:"...kendi kaderini tayin hakkını,yani ayrı bir devlet kurma hakkıdır.

Kendi kaderini tayin hakkı'nın,ayrı bir devlet kurma hakkından başka bir şey olmadığını Lenin yoldaş defalarca belirtmiştir:

"Ulusların siyasi kaderlerini kendilerinin tayin etmesi meselesinin yani(abç) bunların tamamen özgür ve demokratik yoldan ayrılmaları ve bağımsız devlet kurmaları meselesinin çözüme bağlanması..."(UKTH.s.12)

"Demek ki, eğer biz, ulusların kendi kaderlerini tayin etmesi kavramının anlamını hukuki tanımlamalarla cambazlıklar yaparak ya da soyut tanımlamalar 'icat ederek' değil, de, ulusal hareketlerin tarihi ve iktisadi şartlarını inceleyerek öğrenmek istiyorsak, varacağımız sonuç kaçınılmaz olarak, ulusların kendi kaderlerini tayin etmesinin, o ulusların yabancı ulusal bütünlerden siyasi bakımdan ayrılma ve bağımsız bir ulusal devlet kurma anlamına geldiği sonucudur."(abç)

"Daha aşağıda, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkını, devlet olarak ayrı varlık hakkından başka bir anlamda kullanmanın niçin yanlış olacağına(abç) başka sebeplerini de göstereceğiz(age, s.55).

"...Marksistlerin programındaki 'ulusların kendi kaderlerini tayin etmeleri' ilkesi, tarihi-iktisadi bakımdan, siyasi kaderlerini tayin etme, siyasi bağımsızlık, ulusal bir devletin kurulmasından başka bir anlama gelmez...."(abç) (age, s.59)

"Ulusların siyasi kaderlerini tayin etmeleri hakkının ayrılma ve bağımsız bir ulusal devlet kurma hakkından başka bir anlama gelmeyeceği.. (age, s.86)

"Boşanma serbestliğini savunan bir kimseyi, aile bağlarını yıkmak istemekle suçlamak ne kadar ahmakça ve ne kadar ikiyüzlüce bir davranışsa, ulusların kendi kaderlerini tayin etme özgürlüğünü savunanları da, yani ayrılma özgürlüğünü savunanları da(abç) ayrılmaya teşvikle suçlamak, o ölçüde ahmakça ve ikiyüzlü bir davranıştır...Kapitalist devlette, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkını, yani ulusların ayrılma hakkını(abç) reddetmek, egemen ulusun imtiyazlarını ve demokratik metodlara karşı, polis yönetim metodlarını savunmaya eşittir(age, s. 87-88).

"Sosyal demokratlar, eğer ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkını, yani ezilen ulusun ayrılma hakkını(abç) reddederse..."(age, s.89)

"İlk önce şunu belirtelim ki, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı 'konusunda Rus Sosyal Demokrat literatörü ne kadar yetersiz olursa olsun, bu literatür, gene de söz konusu hakkın, ulusların ayrılma hakkı anlamına geldiğini açıkça ifade eder."(abç)(age, s.114)

"Okuyucu, programı kabul eden partinin ikinci kongresinde, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkının 'ancak' ayrılma hakkı anlamına geldiği(abç) konusunda iki ayrı görüş bulunmadığını görecektir"(age.118).

"Genel olarak Marksizmin teorisi bakımından ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı meselesi hiç bir zorunluk arzetmez.1896 Londra kararlarına, ya da ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkının sadece ayrılma hakkı anlamına geldiği gerçeğine...(abç) ciddi olarak kimse karşı gelemez."(age, s.125)

"Her türlü burjuva milliyetçiliğine karşı ve özellikle Rus milliyetçiliğine karşı mücadele etmek, sadece genel olarak bütün ulusların tam

hak eşitliğini,tanımakla yetinmemek,fakat aynı zamanda bağımsız devlet kurmada da hak eşitliğini,yani ulusların kendi kaderlerini tayin etmede ayrılmada hak eşitliğini(abç)tanımak..."(age,s.128)

("Partinin Birinci Kongresinin(1898)kararlarından mekanik olarak devralınan-ki bu kongrede,bunu,Uluslararası Sosyalist Kongresinin kararlarından ariyet olarak almıştı- bu karar,tartışmalardan da anlaşıldığı gibi,1903 Kongresinde,tıpkı Sosyalist Enternasyonalin anladığı biçimde yorumlanmıştır,yani ulusların kendi siyasi kaderlerini tayin etme hakkının,ulusların siyasi bağımsızlık doğrultusunda kendi kaderlerini tayin etme hakkı olarak(abç).Böylece toprağını ayırma hakkı anlamını taşıyan,ulusların kendi kaderlerini tayin etmeleri formülü,(abç)belirli bir devlet organizması içinde bu devletten ayrılamayan ya da ayrılma isteğinde olmayan milliyetlerle ulusal ilişkilerin düzenlenmesi meselesini kapsamaz.")(age,s.129,Naşata Roboçaya Gazeta'dan VI.Kossovski'den aktaran Lenin).

("Besbelli ki,Bay VI.Kossovski,1903 İkinci Kongresinin tutataklarını elinin altında bulundurmaktadır ve ulusların kendi kaderini tayin etme teriminin gerçek (ve biricik) anlamını pek iyi bilmektedir.(abç)

Lenin'in bu itiraza meydan vermeyecek kadar açık ifadelerine rağmen, hala kavramları allak bullak etmenin sebebi nedir? Marksist literatürü böylesine içinden çıkılmaz bir hale sokmak,bir çorbaya çevirmek,büyük bir kabiliyet ister doğrusu !

Bir yandan milletin kaderini tayin hakkı kaşla göz arasında halkın kendi kaderini tayin hakkına dönüştürülüyor(halkın kendi kaderinin halkın devrim yapmasından başka bir anlama gelmediğini gördük.Çünkü halkın ayrı bir devlet kurma hakkını kazanması,ancak gericileri devirmekle mümkündür).Öte yandan,kendi kaderini tayin hakkı,ayrı bir devlet kurma hakkından başka bir şey sayılıyor.

Kavramların gerçek anlamını yerine koyarsak,Şafak revizyonistleri şunu demiş oluyorlar:

"Hareketimiz,Kürt halkının (devrim) ve isterse ayrı bir devlet kurma hakkını tanıdığını açıklar."

İşte bir Marksist-Leninist hareketin milli meseleye getirdiği şahane çözüm(.) Bu çözüm(.)ün hakim Türk ulusunun mevcut devlet kurma imtiyazını savunmaktan başka bir anlama gelmediği açıktır.

15."KENDİ KADERİNİ TAYİN"

"KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI"

"Kendi kaderini tayin" ile "kendi kaderini tayin hakkı" farklı şeylerdir."Kendi kaderini tayin" veya "kendi kaderini tayin etme",ayrılma, ayrı bir devlet kurma anlamına gelir.Oysa "kendi kaderini tayin hakkı" biraz önce de işaret ettiğimiz gibi,ayrılma hakkı,ayrı bir devlet kurma

hakki anlamına gelir. Komünistlerin her şart altında ve kayıtsız şartsız savundukları şey, "kendi kaderini tayin hakki", yani "ayrı bir devlet kurma hakkidir." "Kendi kaderini tayin hakki" ile "kendi kaderini tayin" veya başka bir deyişle, "ayrı bir devlet kurma hakki" ile "ayrı bir devlet kurma" asla birbirine karıştırılmamalıdır. Komünistler birincisini her şart altında savundukları halde, ikincisini, şartlara bağlı olarak savunurlar. Lenin yoldaşın ifadesiyle komünist hareket bu ikinci sorunu, "her özel meselede somut olarak, bir bütün olarak, sosyal gelişmenin ve sosyalizm için proletaryanın sınıf mücadelesinin menfaatlari açısından yargılar ve tayin eder." Lenin yoldaş, "ulusların kendi kaderini tayin hakkini, boşanma hakkına benzetir. Boşanma hakki her şart altında ve kayıtsız şartsız savunulduğu halde, bizzat boşanma meselesi, bilindiği gibi bazı şartlarda savunulur, bazı şartlarda ise savunulmaz. Boşanma hakkini tanımadan, ailenin birliği nasıl zoraki bir birlik olursa, "kendi kaderini tayin hakki" tanımadan da, milliyetlerin birliği, zoraki bir birlik olur. Karşılıklı güvene, gönüllülüğe dayanan bir birlik olmaz. Karşılıklı düşmanlığa, baskıya ve cebire dayanan kof ve çürük bir birlik olur. Komünistler, böyle bir birlik savunamazlar; her milliyetten emekçi halk arasında karşılıklı güvene, dostluğa, gönüllülüğe dayanan sağlam birlik olmasını isterler ve savunurlar. Yine komünistler, genel olarak büyük devletler halinde örgütlenmiş olmayı, küçük küçük devletler halinde örgütlenmiş olmaya tercih ederler. Çünkü geniş bir alana kurulmuş büyük devletler halinde örgütlenmenin milliyetler üzerinde baskıya ve zora dayanmasına kesinlikle karşıdırlar. Milliyetler arasındaki birlik, gönüllülüğe ve karşılıklı güvene dayanan bir birlik olmalıdır. İşte, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkini, kayıtsız şartsız savunma görevi buradan gelir. Peki böyle önemli bir prensip meselesinde Şafak revizyonistlerinin tutumu nedir? Halkın devrim yapma hakkını(.) savunmak, milletlerin kendi kaderini tayin hakkini çiğnemektir. Üstelik, "Kürt halkının kendi kaderini tayin hakki, yoksul köylülere dayanan toprak devrimi mücadelesinden ve emperyalizme karşı mücadeleden koparılamaz" diyerek, kendi kaderini tayin hakkini da şartlara bağlıyorlar. Unutmayın ki, bu saçma cümle, Şafak revizyonistlerinin milli meseleyle getirdiği çözümdür. (.) Revizyonistler, eleştiriler üzerine "kendi kaderini tayin hakkinin " yerine "kurtuluşu" sözcüğünü geçirmek zorunda kalmışlardır. Ama bu, onların, milli meselede hakim ulus milliyetçiliğini savunmaya devam etmelerinde asla engel değildir. Ve zaten engel olmamıştır.

Şafak revizyonistleri şöyle diyorlar: "Halkımız... Kürt halkının kaderinin, Kürt işçi ve köylülerinin menfaatlari yönünde tayin edilmesi (abç) için çalışır.

Neresinden baksanız yanlışlarla dolu bir ifade. Bir kere daha tekrarlayalım ki, her şeyden önce, "Kürt halkının" değil, "Kürt milletin"denme-

si gerekir.Çünkü,Kürt halkının kendi kaderini tayin etmesi meselesi, milli meseleyle ilgili bir şey değildir,tartıştığımız konuyla alakası olmayan bir şeydir.Ayrıca Kürt halkı kendi kaderini tayin ederse,bu elbette "Kürt işçi ve köylülerinin menfaatları yönünde" olur.Başka bir yönde olması imkansızdır;çünkü bir halkın kendi kaderini tayin etmesi, o halkın kendi devrimci devletini kurması demektir.Bir halk,kendi devrimci devletini kuracak,yani kaderini tayin edecek ve bu,"işçilerin ve köylülerin menfaati yönünde" olmayabilecek().Bu düpedüz saçmalamaktır.

"Kürt halkının kaderinin...tayin edilmesi" deniliyor.Bu ifade bir başka yönden de sakattır."Kaderinin...tayin edilmesi" değil,"kendi kaderini kendisinin tayin etmesi" dir.Besbelli ki,"Kürt halkının kaderinin tayin edilmesi" "ifadesi";"tayin etme"işinin,dışarıdan yapılması anlamını taşır.Kendi dışındaki bir gücün,Kürt halkının kaderini çizmesi anlamına gelir.Şafak revizyonistleri, milli meseleyi arap saçına çevirmişlerdir, "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" kavramında ilerici olan,devrimci olan,doğru olan ne varsa,hepsinin ırzına geçmişlerdir.Bu kavramı,akıl almaz çarpışmalarla,hakim ulusun burjuvalarının ve toprak ağalarının işine yarayacak bir şekle sokmuşlardır.

Yukarıdaki ifadede,"halk" sözcüğü yerine "millet" sözcüğü konmuş olsaydı,ifade yine de şu iki sakatlığı devam ettirirdi:Cümle "hareketimiz, Kürt (milletinin) kaderinin,Kürt işçi ve köylülerinin menfaati yönünde tayin edilmesi için çalışır" şekline girerdi,bu taktirde de yine birinci olarak ,Kürt milletinin kaderinin tayin işi,kendisinin eliyle değil de,"hareketimiz"()eliyle yapılmış olurdu.Böylece, milli meselede en önemli şey,milletin kendi kaderini tayin hakkı,milletin elinden alınmış,bu temel ilke alçakça çiğnenmiş olurdu.Yukardaki cümle şu anlama gelirdi: "Hareketimiz","Kürt işçi ve köylülerinin menfaati yönünde",ayrı bir Kürt milli devletinin kurulması için çalışır.Besbelli ki,bu ifade,devlet kurma hakkını milletin elinden alıp,"hareketimiz" denilen şeyin eline vermektir.İkinci olarak,bir komünist hareket,bir milli devlet kurulup kurulmaması meselesini asla programına almaz;ayrı bir milli devlet kurulması konusunda asla peşin hüküm vermez.Komünist hareket,yukarda da belirttiğimiz gibi,"milletin kendi kaderini tayin hakkının" garantisini verir ve bunu programına koyar.Ayrılıp ayrılmama meselesinde somut şartlara göre bir karara varır.

Şafak revizyonistleri,sonuç itibariyle genel olarak,milletin kendi kaderini tayin hakkını,özel olarak ta Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını,fiilen yok etmişlerdir.Bunu yokettinizmi de,ulusların eşitliği prensibinden geriye kocaman bir sıfır kalır;elinizi hakim ulusun sadece burjuvazisine değil,polis şeflerine,faşist generallerine de dostça uzatmış olursunuz.

16. TÜRKİYE'NİN SINIF BİLİNÇLİ PROLETARYASI, KÜRT MİLLETİNİN AYRILMASINI NE ZAMAN DESTEKLER, NE ZAMAN DESTEKLEMEZ ?

Hangi milliyetten olursa olsun, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası, Kürt milletinin ayrı bir devlet kurması meselesine, devrimin gelişmesi, güçlenmesi açısından bakar. Eğer Kürt milletinin ayrı bir devlet kurması, Türkiye Kürdistan'ında proletarya önderliğinde demokratik halk devriminin gelişmesi ve başarıya ulaşması imkanını arttıracaksa, hangi milliyetten olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası, bizzat ayrılmayı destekleyecektir. Eğer ayrılma, Türkiye Kürdistan'ında proletarya önderliğinde demokratik halk devriminin gelişmesini ve başarıya ulaşmasını geciktirecekse, zorlaştıracaksa, hangi milliyetten olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası, ayrılmayı desteklemeyecektir. Ülkemizde gelişen komünist hareketin Kürdistan'da köylüler arasında hızla kök saldığını, toprak devrimi mücadelesinin hızla gelişip yayıldığını, devrimci hareketin Kürdistan bölgesinde, Batı bölgesine nispetle daha hızla geliştiğini düşünelim. Bu şartlar altında Kürt bölgesinin Türkiye sınırları içinde kalması, bu bölgede sadece hakim Türk ulusunun burjuva ve toprak ağalarının devletinin çıkardığı engellerle, devrimin kösteklenmesine vs... yol açacaktır. Veya Kürt bölgesinde çeşitli alanlarda kıvılcıktan siyasi iktidarların doğduğunu düşünelim. Bu şartlar altında yine, Türk hakim sınıflarının ve bunların devletinin baskısı, doğu'da gelişen devrimi geciktirecek, köstekleyecektir. Bu taktirde Doğu'nun ayrılması, devrimin gelişmesini hızlandıracak, güçlendirecektir. Doğu'nun bu durumu, Batı ve Doğu'daki devrimin gelişmesini ve diğer ülkelerdeki devrimin gelişmesini de elbette etkileyip, hızlandıracaktır. Böyle bir durumda, hangi milliyetten olursa olsun, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası, Kürt milletinin ayrılmasını, Kürdistan'da hızla gelişen devrimin daha hızlı gelişme imkanlarına kavuşmasını ister ve savunur.

Öte yandan, eğer, Türkiye'nin diğer bölgelerinde devrim daha hızlı geliyorsa, Kürt bölgesindeki gelişme daha yavaşsa, Kürdistan'ın ayrılması bu bölgede devrimin gelişmesini daha da yavaşlatacaksa, feodal beylerin, şeyhlerin, mollaların vs. hakimiyetini güçlendirecekse, Doğudaki devrimci mücadele, batının desteğinden mahrum kalarak zayıf düşecekse, bu taktirde, hangi milliyetten olursa olsun, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası, ayrılmayı desteklemeyecektir. Eğer Türkiye'de devrim başarıya ulaştıktan sonra Kürt burjuvazisinin önderliğinde bir ayrılma hareketi baş gösterirse, hangi milliyetten olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası, ayrılmayı desteklemeyecektir. vs...

Bu söylediğimiz şeyler elbette faraziyeyle dayanmaktadır. Fakat komünist hareketin hangi şartlarda ayrılmayı savunacağı, hangi şartlarda ayrılmanın aleyhine bir tutum takınacağını kavramak bakımından bu,

faraziyeler üzerinde durmanın da büyük faydaları vardır. Ayrıca bu faraziyeler gerçeğe aykırı, olması imkansız şeyler değil, gerçeğe uygun, olması mümkün şeylerdir.

17. KÜRT MİLLETİ AYRILMAYA KARAR VERİRSE, SINIF BİLİNÇLİ

TÜRKİYE PROLETARYASI NASIL DAVRANACAKTIR ?

Ayrılma halinde durum söz konusu olabilir :

Birincisi, ayrılmanın, yukarıda belirttiğimiz gibi, devrimin gelişmesine olumlu yönde etkilemesi durumudur ki, bu taktirde mesele basittir: Her milliyetten sınıf bilinçli Türkiye proletaryası, ayrılmayı kesinlikle savunur ve destekler.

İkincisi, ayrılmanın, devrimin gelişmesini olumsuz yönde etkilemesi durumudur. Böyle bir durum varsa, ve buna rağmen Kürt milleti ayrılmak istiyorsa, sınıf bilinçli "Türkiye proletaryası ne yapacaktır? Sözlü tartışmalarda bu soruya Şafak revizyonistlerinin verdiği cevap şudur: Zor kullanmak dahil, her metoda başvurarak ayrılmayı engellemek; aynı soruya hareketimizin verdiği cevap şudur: Komünistler böyle bir durumda zor kullanmayı kesinlikle reddederler. Kürt işçileri ve emekçileri arasında "birleşme" lehinde propoganda yürütmekle birlikte, ayrılma isteğinin önüne asla zor çıkarmazlar. "Milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkını" tanımak, bir millet bu hakkı kullanmak, yani ayrılmak istediği zaman, onun karşısına asla engel ve güçlük çıkarmamak demektir. Komünistler, Kürt milletin ayrılma, bir devlet kurup kurmayacağı kararını tamamen ve kesinlikle Kürt millete bırakır. Kürt milleti isterse ayrı bir devlet kurar istemezse kurmaz. Buna karar verecek olan başkaları değil, Kürt millettir. Komünistler, bir milletin ayrılma isteğinin önüne kendileri asla engel çıkarmıyacağı gibi, burjuva ve toprak ağalarının hükümetinin engel çıkarma, zor kullanma girişimleriyle de aktif olarak mücadele eder. Her türlü dış müdahaleye karşı mücadele eder. Eğer Kürt proletaryası ve emekçileri, ayrılmanın, devrimi zayıflatacağının bilincinde ise, o zaman birleşmek yolunda elinden geleni yapacaktır: Bilincinde değilse, onun adına dışardan müdahaleye kimsenin hakkı yoktur. Dışardan müdahale, zor kullanma, ayrılma isteğinin önüne engel çıkarma, hangi gerekçeyle olursa olsun, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına bir tecavüzdür. Böyle bir tecavüz, işçilerin ve emekçilerin birliğini baltalar, birbirine güvenini sarsar, milli düşmanlıkları körükler, sonuç olarak uzun vadede proletaryanın davasına büyük zararlar verir.

Sovyetler Birliğinde devrim başarıya ulaştıktan sonra (31/Aralık 1917 de), Fin'lerin ayrılmak istemesi üzerine Bolşevikler hiç tereddüt etmeden ayrılmaya razı olmuşlardır. Eğer Finliler ayrılmayı ve Finlandiya S?S?C?B? içinde bir halk cumhuriyeti olarak örgütlenseydi, bu elbette daha iyi bir şeydi. Ama Fin ulusu ayrılmak istiyordu. Bu durumda

ya ayrılmaya razı olmak, ya da isteği zorla bastırmak gibi son derece zararlı bir yol tutmak gerekiyordu. Bolşevikler ayrılmaya razı oldular, ayrılma isteğinin önüne en küçük ölçüde bile olsa hiçbir engel çıkarmadılar. Bu tutum gerek Fin halkının, gerekse Sovyetler Birliği'ndeki devrimin menfaatına olmuştur. Bu tutum Fin işçi ve köylülerinin Sovyet proleteriyasına güvenini sağlamlaştırmıştır. Sovyetler Birliği'nde iç savaşın devam ettiği 1918-1920 yıllarında emperyalistlerin, Sovyetler Birliğine Finlandiya üzerinden saldırma planları, Fin halkının direnişiyle karşılaşmıştır. Eğer Fin ulusunun ayrılma isteğine rağmen ayrılma engellenseydi, bu tutum iki ülke halkı arasında köklü bir düşmanlık doğururdu sadece.

"Smolni'de" diyor, Lenin yoldaş, "Fin burjuvazisinin cellat rolündeki temsilcisi Svinhufvud'a-Rusçası "domuz kafalı" demektir- kararnameyi uzattığım zamanki sahneyi çok iyi hatırlıyorum. Dostça elimi sıktı, birbirimize karşılıklı iltifatlar ettik. Ne tatsız bir iş bu. Ama yapılması gerekiyordu: Çünkü o sırada burjuvazi moskofların, şövenlerin Büyük Rusların Finleri ezmek istediği iddiası ile halkı, emekçi halkı aldatmaktaydı. Bunu yapmak zorundaydık." (Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri s.278-279)

Lenin yoldaşın Fin meselesindeki tutumu son derece öğretici bir örnektir. Şafak revizyonistlerinin tutumu Lenin yoldaşın tutumuna taban tabana zıttır. Bizim tutumumuz Lenin yoldaşın tutumuyla tam bir uygunluk halindedir.

18. "BÖLÜCÜLÜK" DEMOGOJİSİ

Şafak revizyonistleri, "hareketimiz Kürt ve Türk halklarının devrimci birlik ve kardeşliğine düşmanlık güden her milliyetten hakim sınıflara ve onların bölücü politikasıyla (abç) mücadele eder" diyorlar.

Bunların "bölücü politika" taahhü, Türk hakim sınıflarının şöven milliyetçilerinin ve feodallerin siyasi sözlüğünden ödünç alınmıştır. Hakim sınıflar, kendi milliyatçı politikalarına karşı çıkan herkese "bölücü" diyorlar. Bölücülüğün Türkiye'de taşıdığı anlam, "toprakların bölünmesi", "devletin birliğinin ve bütünlüğünün bölünmesidir." Bu anlamda Türk hakim sınıflarının ve hatta siyasi bakımdan biraz daha ileri olmakla birlikte, bir elini (açıkça) demokrasiye, öbür elini (arkadan) hakim sınıflara uzatan orta burjuvazinin "bölücü" olduğunu söylemek sadece komik olur. Ne bölücülüğü? bunlar, "bölücülüğün" amansız düşmanıdır. Baksanıza sabah akşam "bölücülüğe" küfrediyorlar. Bunlar ne pahasına olursa olsun, devletin, toprakların bölünmemesinden, birliğinden yanadırlar. Yani Kürt milletin ve bütün azınlık milliyetlerin zorla Türkiye devleti sınırları içinde tutulmasından yanadırlar. Komünistler ise, böyle bir "birliğe" karşıdır, komünistler, her milliyetten işçilerin ve emekçilerin birliğini savunurlar, toprakların ayrılmamasını veya bir tek devlet

halinde örgütlenmeyi,devrimin menfaati ile bağdaştığı zaman savunurlar. (Ve bunu savunurken bile esas olarak işçilerin ve emekçilerin birliğini hedef alırlar),bağdaşmadığı zaman ise,toprakların ve devletin bölünmesini, ayrılmasını savunurlar."Toprakların birliği" veya "devletin birliği"şiarı hakim ulusun burjuvalarının ve toprak ağalarının şiarıdır.Komünistler,"her milliyetten işçilerin ve emekçilerin birliği"şiarı ile,"toprakların ve devletin birliği"şiarını kesin olarak ve kalın çizgilerle ayırtetmek zorundadırlar.Meseleyi böyle koymak yerine,hakim ulusun burjuva ve toprak ağalarının ağzıyla "bölücülüğe"saldırmak,sadece kafaları bulandırır ve Türk hakim sınıflarının işini kolaylaştırır.Bölücülük kavramına gerçekte onun taşımadığı bir anlam atfederek,"asıl bölücüler onlardır" gibi,korkunç derecede demagojik bir üslupla milli haksızlıklara karşı çıkılmaz. İşçi-Köylü gazetesinde "kimdir bölücü"başlığı altında,böyle bir demagojik ve safsata yığını arasında,Kürt milletinin ayrılma hakkının nasıl güme getirildiği,hakim sınıfların ağzıyla "bölücü politikaya" saldırarak,gerçekte dolaylı yoldan "toprakların ve devletin birliğini" savunmaktadır: Yani devletin resmi görünüşünü benimsemektedir.Hangi milliyetten olursa olsun,sınıf bilinçli proletaryanın şiarı da şudur:Bütün uluslar için tam bir hak eşitliği:Ulusların kaderini tayin etme hakkı:Bütün ülkelerin işçilerinin (ve ezilen halkların) birleşmesi"(Lenin).

19.ŞAFAK REVİZYONİZMİ,M.KEMAL VE İ.İNÖNÜ'NÜN HAKİM ULUS

MİLLİYETÇİLİĞİNİ KENDİSİNE DAYANAK YAPIYOR.

Şafak revizyonistleri,tarihte Kürt ulusuna ve diğer azınlık milliyetlere yapılan milli baskıları tasvip ediyor,M.Kemal'in Sivas Kongresinde "Türkiye'de Türkler ve Kürtler yaşar" demecini alkışlıyor,İ.İnönü'nün Lozan'da "ben Türklerin ve Kürtlerin temsilcisiyim" demiş olmasını hararetle karşılıyor ve bunları kendisine dayanak yapıyor.Türk hakim sınıflarına sanki şöyle sesleniyor:Bakın,Kürtlerin varlığını Atatürk ve İnönü'de tanıdı.Bizim yaptığımız budur.Bunda kızacak ne var?

Revizyonist hainler,bir milletin varlığını tanımakla milli meseleyi hallettiklerini sanıyorlar,(hatta onlar,henüz Kürt milletinin varlığını da değil,Kürt halkının varlığını tanıyorlar).Komünistler,milli meselede her milletin ve dilin mutlak eşitliğini savunuyorlar.Milliyetler ve diller arasındaki her türlü eşitsizliğe,imtiyaza karşı çıkarlar.Devlet kurma konusunda da milliyetlerin eşitliğini isterler."Milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkını kayıtsız şartsız savunmaları buradan gelir.Oysa burjuvazi her fırsatta kendi milliyeti lehine eşitsizlik ister,imtiyaz ister, diğer milletlerin en tabii haklarını çiğner.Vs...Hakim milletin burjuvazisi başka milletlerin varlığını tanıyabilir,hatta mecbur kaldığı zaman ona bazı haklar da verebilir.Irak'taki Arap burjuvazisi gibi.Ama her fırsatta da bu hakları çiğner.Her fırsatta başka milliyetleri ezme ister.

Komünistlerle burjuvaziyi ayıran, azınlık milliyetlerin varlığını tanıyıp tanımamak değildir.

Kaldı ki M.Kemal, Sivas Kongresinde merkezi otorite diye bir şeyin mevcut olmadığını veya iyice çöktüğü şartlarda Kürtlerin varlığından sahte bir edayla bahsederek, gerçekte Kürt milletinin muhtemel bir ayrılma hareketini engellemek istemiştir. Onların, Türk burjuvazisinin ve toprak ağalarının boyunduruğuna razı olmalarını sağlamak istemiştir. M.Kemal'in bütün hayatı, Kürt milletine ve diğer azınlık milliyetlere baskı ve zulüm örnekleri ile doludur. Türkiye'de milli meselede komünistlerin kendilerine destek edilmeyeceği biri varsa, o da M.Kemal'dir. Hatta Türkiye'de en başta mücadele edilecek milliyetçilik, hakim millet milliyetçiliği olan M.Kemal milliyetçiliğidir. İnönü'nün Lozan'da Kürtlerinde temsilcisi olduğunu iddia etmesi, Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkına açıkça bir saldırıdır. Kürt milletinin kaderini dışardan tayin etme alçaklığıdır. Kürt milletinin oturduğu bölgeyi Türkiye sınırlarına, yani Türk burjuvazisinin ve toprak ağalarının hakimiyet alanına, emperyalistlerle pazarlık yaparak dahil etme kurnazlığıdır. Ve Türk milliyetçiliğinin en azgın bir biçimde tezahür etmesidir. Revizyonist hainlerin kendilerine dayanak yaptığı şey işte budur.

20. ŞAFAK REVİZYONİZMİNİN, MİLLİ MESELE İLE İLGİLİ TEZLERİNİN ÖZETİ:

Şafak revizyonistleri, diğer azınlık milliyetler ve diller üzerindeki milli baskıyı gözardı ediyor. Şafak revizyonistleri, Kürt hareketini bir milli hareket olarak görüyor: Onu sadece milli baskılara karşı yönelmiş bir "halk" hareketi olarak değerlendiriyor: Kürt halkının halk hareketi ile milli hareketi birbirinden ayırtetmediği gibi, Kürt milli hareketinin baskılara ve zulme karşı yönelmiş genel demokratik muhtevasıyla, Kürt milliyetçiliğini güçlendirmeye yönelik gerici muhtevasını birbirinden ayırtetmiyor: Kürt burjuva ve toprak ağalarıyla, Kürt proletaryası ve emekçileri arasındaki farkı siliyor. Şafak revizyonistleri, Türk hakim sınıflarının Kürt milletine uyguladığı milli baskı ile sınıf baskısını, milli çelişki ile sınıf çelişkisini bir ve aynı gibi gösteriyor.

Şafak revizyonistleri, Türk işçi ve köylüleri üzerindeki Türk milliyetçiliğinin derin izlerini de görmezlikten gelerek, gerçeği süslü lafla ifade ediyor. Türk milliyetçiliğine karşı, işçiler ve köylüler arasında yürütmek zorunda olduğumuz faaliyetin önemini ortadan kaldırıyor.

Şafak revizyonistleri, ulusların kendi kaderini tayin haklarını kavramını akıl almaz bir şekilde çarpıtarak, onu önce Buharinci formülasyona dönüştürerek, sonra bu Buharinci formülasyonun da ırzına geçerek, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını tamamen imkansız hale getiriyor. Ve ortadan kaldırıyor. Milli mesele ile ilgili kavramları alt üst ediyor.

Şafak revizyonistleri, "bölücülük" demagojisi ile sinsî bir şekilde toprakların ve devletin birliğini savunuyor.

Şafak revizyonistleri,Türkiye'de hakim ulus milliyetçiliğinin temsilcileri olan M.Kemal'i ve İ.Inönü'yü kendisine dayanak yapıyor: Bir milletin varlığını tanımakla,milli meselelerin halledileceğini sanıyor.

Sonuç şudur:Şafak revizyonistlerinin milli meselede izledikleri çizgi Türk milliyetçiliği ile,Mihri'cilikten miras bir milliyetçilikle,Kürt milliyetçiliğini bağdaştırma çabasıdır.Şafak revizyonistleri,bir yandan Türk milliyetçisidir,fakat öte yandan Kürt milliyetçiliğine de dostça elini uzatmıştır.Satırlar arasında sanki şu okunuyor:Kürt burjuvazisi ve toprak ağaları kardeşlerimiz.Şu ayrılmak fikrini bir yana bırakınız.Gelin bizimle elele verin.Bakin size yapılan baskılara biz de karşı çıkıyoruz.Size baskı yapanlar "bölücülerdir".Ama eğer ayrılmak isterseniz,siz de "bölücü"olursunuz.Oysa biz,bilirsiniz "bölücülüğün"düşmanlarıyız.vs.vs..."

Kürt milliyetçiliğine taviz veren bir Türk milliyetçiliği,işte milli mesele ile ilgili bütün gevezeliklerinve şarlatanların özeti.

21.Marksist-Leninist hareket,bugün Türk hakim sınıflarının Kürt milletine ve bütün azınlık milliyetlere uyguladığı milli baskıların en amansız ve en kararlı düşmanıdır:Milli baskılara,diğer diller üzerindeki baskılara,milli imtiyazlara karşı en önde mücadele eder.

Marksist-Leninist hareket,Türk burjuva ve toprak ağaları tarafından ezilen Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını,yani ayrılma ve bağımsız bir devlet meydana getirmek hakkını her dönemde ve kayıtsız şartsız tanır.Ve savunur.Marksist-Leninist hareket,devlet kurma konusunda da imtiyaza karşıdır.Halk demokrasisinin en temel ilkeleri bunu zorunlu kılmaktadır.Aynı zamanda Türk burjuva ve toprak ağalarının Türkiye'deki azınlık milliyetlere uyguladığı şimdiye dek görülmedik milli baskılar da bunu zorunlu kılıyor.Bu aynı zamanda bizzat Türk işçilerinin ve emekçilerin özgürlük mücadelesi tarafından zorunlu kılmaktadır.Çünkü onlar,eğer Türk milliyetçiliğini yıkmazlarsa,onlar için kurtuluş imkansız olacaktır.

Ulusların kendi kaderini tayin hakkı,milli bir ulusun ayrılmasının gerekliliği ile asla karıştırılmamalıdır.Marksist-Leninist hareket,tasvip etmediği bir ayrılma karşısında da zor kullanmayı,engel ve güçlük çıkarmayı kesinlikle reddeder.Sınırlar milletin kendi iradesi ile tesbit edilmelidir.Bu,çeşitli milliyetlere mensup işçi ve emekçi yığınlarının karşılıklı güveni,sağlam dostluğuve gönüllü birliği için zorunludur.

Marksist-Leninist hareket,genel olarak ezilen milliyetlerin ve özel olarak Kürt milletinin milli baskılara,zulme ve imtiyazlara karşı yönelmiş mücadelesini kesinlikle destekler,ezilen milletin milli hareketteki genel demokratik muhtevayı kesinlikle destekler.

Marksist-Leninist hareket,Kürt milli hareketinin başını çeken burjuva ve küçük toprak ağalarına karşı da Kürt proletaryasının ve emekçilerinin sınıf mücadelesini yürütür ve yöneltir.Kürt burjuva ve toprak ağalarının milliyetçiliği güçlendirmeye hedef alan eylemlerine karşı,Kürt işçi ve emekçilerini uyarır.Marksist-Leninist hareket,çeşitli milliyetlerin

burjuva ve toprak ağası sınıflarının kendi üstünlükleri için giriştikleri mücadeleler karşısında kayıtsızdır.

Marksist-Leninist hareket, milli baskılara karşı mücadeleyi, toprak ağalarının, şeyhlerin, mollaların vb...durumunun güçlenmesiyle bağdaştırma çabasında, onlara karşı mücadele eder.

Marksist-Leninist hareket, Türk hakim sınıflarıyla işbirliği yapan Kürt feodal beylerinin, din adamlarının, büyük burjuvalarının, işçileri ve emekçileri bölme çabalarını, el altından Türk burjuva ve toprak ağalarıyla, bütün milliyetlerin emekçi halklarının aleyhine dalavereler yürüterek işçileri ve emekçileri uyutma çabalarını, çoğu zaman milliyetçi sloganlarla örtbas etmeye çalıştıklarını bilmektedir ve bunlara karşı mücadele eder.

Marksist-Leninist hareket, Lenin yoldaşında işaret ettiği gibi, bütün ülkelerin ve hele ezilen ülkelerin geniş emekçi yığınları önünde bıkmadan usanmadan siyasi bakımdan bağımsız devletler kurma maskesi altında, gerçekte iktisadi mali ve askeri alanlarda kendilerine tamamen tabii devletler yaratan emperyalist devletlerin sistemli biçimde uyguladıkları aldatmacayı açıklar ve suçlar.

Marksist-Leninist hareket, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin belli bir devlette, birleşik örgütlerde siyasi, sendikal, kooperatif, eğitsel vb. örgütlerde kaynaştırılmasını savunur. İşçileri ve emekçileri milliyetlerine göre ayrı örgütlerde toplama eğilimleriyle mücadele eder. Çünkü değişik milliyetlerin işçileri, emekçileri, uluslararası sermayeye ve gericiliğe karşı ancak bu şekilde başarılı bir mücadele yürütme imkanına kavuşur; bütün milliyetlerin toprak ağalarının, din adamlarının ve burjuva milliyetçilerinin propogandasıyla ve gerici özlemleriyle ancak bu şekilde başarıyla mücadele etme imkanına kavuşur.

Marksist-Leninist hareket, ülkemizde her milliyetten burjuva ve küçük burjuva oportünist partiler ve akımlar tarafından genellikle benimsenen "kültürel-milli özerklik" planını kesinlikle reddeder. Çünkü bu plan bir tek devletin eğitim işçilerinin, milliyetlerine göre bölünmesini önermektedir; böylece her milliyetin işçi ve emekçilerini, o milliyetin burjuva ve toprak ağalarının kültürüne bağlamayı ve onları manevi bakımdan köleleştirmeyi hedef almaktadır. Dolayısıyla hem demokrasi açısından, hem de proletaryanın sınıf mücadelesi açısından son derece zararlıdır.

Marksist-Leninist hareketin demokratik halk diktatörlüğü sisteminde milli meseleye getireceği çözüm şudur:

Demokratik halk diktatörlüğü sisteminde bütün milletlerin ve dillerin tam eşitliği garanti edilecektir. Hiç bir zorunlu dil tanınmayacak, halka bütün yerli dillerin öğretildiği okullar sağlanacaktır. Halk devletin anayasası, herhangi bir milletin herhangi bir imtiyaza sahip olmasını ve milli azınlığın haklarına herhangi bir tecavüzü kesinlikle yasaklayacaktır. Her ulus kendi kaderini tayin hakkı tanınacaktır. Bütün bunların gerçekleşmesi için özellikle yaygın özerklik ve tamamen demokratik yerel kendi kendini yönetim gereklidir. Bu özerk ve kendi kendini yöneten bölgelerin sınırları, ekonomik ve sosyal şartlar, nüfusun milli birleşimi vb...temeli üzerinde, bizzat mahalli nüfus tarafından tayin edilecektir.

Milli meseledeki temel şiarımızı bir kere daha tekrarlıyalım: Bütün uluslar için tam hak eşitliği, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı: bütün ülkelerin işçilerinin (ve ezilen halkların) birleşmesi."

Not: Aralık 1971'de yazıldı. Revizyonizmle örgütümüz ayrıldıktan sonra, aslına bağlı kalınarak yeniden kaleme alındı.

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

TOPI

TÜRKİYE

KOMÜNİST PARTİSİ / MARKSİST - LENİNİST'İN
(TÜRK ML) KURUCUSU

İBRAHİM KAYPAKKAYA

1949 - 1973

MEKTUPLAR

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

TOPI

İBRAHİM KAYPAKKAYA

BİR KÖYLÜK BOLGEDEKİ YONETİCİ YOLDAŞLARA MEKTUP

(7.Aralık 1976)

Yoldaşlar!

Köylerde çalışmak isteyen bir yığın kadro var. Bunların hepsinin ortak özelliği de siyasi bakımdan geri ve tecrübesiz olmalarıdır, fakat aynı zamanda ateşli bir heyecana sahip olmalarıdır. Bu gibi arkadaşları köylük bölgelerde cesaretle seferber etmek yetmez. Aynı zamanda bunlara doğru önderlik etmek ve bunları yetiştirmek zorundayız. Oysa siyasi bakımdan ileri ve az çok tecrübeli olan arkadaşlarımız son derece sınırlı. Geri ve tecrübesiz arkadaşları köylere gönderirken ortaya çıkan problemlerden biri budur. Yani az sayıda ileri ve kısmen tecrübeli arkadaş, çok sayıda geri ve tecrübesiz arkadaş nasıl önderlik edecek ve onları nasıl yetiştirecektir?

Diğer yandan köylük bölgelerdeki faaliyetimizin muhtevası ve biçimi şafak Revizyonizmi'nden ayrıldığıımızdan beri hızla değişmiştir. "Barışçı" propaganda ve ajitasyonun yerini silahlı mücadele biçimleri, silahlı propaganda ve ajitasyon metodları almıştır. Ayrıca hakim sınıfların genel olarak devrimci faaliyetlere karşı, özel olarak köylük bölgelerdeki devrimci faaliyetlere karşı tutumunda son derece değişmiştir. Hakim sınıflar, köylük bölgelerde devrimci faaliyetlere meydan vermemek, mevcut faaliyetleri yok etmek için azgın saldırılara girişmektedir. Bir veya bir kaç kişinin üzerine büyük birlikleri harekete geçirmektedirler. Bu sebeple "barışçı propaganda ve ajitasyona, özellikle köylerde imkanda kalmamaktadır. Bu yüzden köylük bölgelere gönderdiğimiz kadroları silahlandırmak, hakim sınıfların silahlı saldırılarına karşı yine silahla karşı koyacak hale getirmek zorundayız. Ayrıca tabiatın güçlüklerle dolu şartlarıda kadroları silahlandırmamızı zorunlu kılmaktadır. Oysa silahımız ve maddi gücümüz son derece sınırlıdır. Yeni arkadaşları köylük bölgelere gönderirken ortaya çıkan problemlerden ikincisi de budur. Yani son derece sınırlı imkanlarımızla çok sayıda arkadaş (bu sayı her geçen gün daha da çoğalmaktadır) nasıl silanlandıracağız?

Yoldaşlar! Öyle sanıyorum ki yeni arkadaşlar geldikçe bu iki problem sizi de düşündürüyor. Fakat bu problemler halledilmez değildir. Bilinçli bir şekilde, çözmek azmiyle ele alırsak bunların üstesinden kolayca gelebileceğimize inanıyorum.

Birinci problemi çözmek için ben şunları düşünüyorum:

1. Her gerilla bölgesinde, siyasi bakımdan ileri ve tecrubeli en az bir kaç arkadaş görevlendirilmeli ki bu şart yerine getirilmiş durumdadır.

2. Gerilla bölgesindeki ikinci dereceden bölgelerde çalışan gruplar

içinde en az bir tane ileri ve tecrubeli arkadaş bulunmalıdır. Buna imkan yoksa gerilla bölgesindeki ileri ve tecrubeli arkadaşlar, ikinci dereceden bölgelerdeki grupları çok sıkı ve sistemli bir şekilde denetlemelidir. Onlara görevler vermeli, bu görevlerin yerine getirilmesinde izleyecekleri yolu göstermeli, bu görevlerin yerine getirilip getirilmediğini veya ne ölçüde başarıldığını kontrol etmelidir. Bu durumda ileri ve tecrubeli arkadaşlara büyük sorumluluklar düşüyor. Onlar özellikle içinde bulunduğumuz şartlarda enerjilerini on misline, yüz misline çıkararak çalışmak zorundadırlar. Aynı zamanda geri ve tecrubesiz arkadaşlara insiyatif tanınmalı ve onların insiyatiflerini geliştirmelerine yardımcı olunmalıdır.

3. Geri arkadaşların tecrubesizliği, pratik mücadelenin seyri içinde tecrubeliliğe dönüşecektir. Fakat bu yetmez. Kadrolarımız,engin bir tecrübeye sahip oldukları kadar, derin bir teorik kavrayışada sahip olmalıdırlar, siyasi bakımdan ileri, yetişkin ve kavrayışlı kişiler olmalıdırlar. Tecrübelerini doğru bir şekilde değerlendirebilmeli, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesini pratiğe uygulamayı öğrenmeli, devrimimizin her türlü meselesinde doğru ve yeterli görüşlere sahip olmalı, kitleler arasında hareketimizin çizgisini, politikasını, programını rahatça savunabilmeli, yayabilmelidirler. Bunun için, ileri ve tecrübeli arkadaşlar, geri ve tecrubesiz arkadaşların siyasi ve ideolojik seviyesini yükseltmek için özel bir gayret sarfetmelidirler. Ayrıca bunu kendilerinin yetişmesi içinde yapmak zorundadırlar. Şafak Revizyonizmi'nden ayrıldıktan sonra, onun okumaktan ibaret olan sağ çizgisine bir tepki olarak, aksi yönde bir hata doğdu. İdeolojik ve siyasi eğitim bir ölçüde ihmal edildi, önemsenmedi. Bu hatayı en kısa zamanda düzeltmeliyiz. Pratik faaliyetle sınıksı birleştirilmiş siyasi ve ideolojik eğitim faaliyetine süratle girişmeliyiz. Bunun için bence şunlar yapılmalıdır: Devrimimizin çeşitli meselelerine ışık getiren, çizgimizin, politikamızın, programımızın propagandasını yapan merkezi bir yayın organı en kısa zamanda çıkarılmalıdır. Bunun için zaten karar alınmıştır. Bölgemizde bu yayın organını basmak çoğaltmak ve yaymak için derhal hazırlıklara girişilmeli ve bu hazırlıkları kısa zamanda tamamlamalıyız. İkincisi kadrolar arasında sık sık tecrübelerin özetlendiği tartışmalar açmalıyız. Saflarımızda canlı bir tartışma ortamı yaratılmalı, sürekli bir şekilde yanlışlar atılmalı doğrular benimsenmeli, tecrübe alış veriş yapılmalıdır. Üçüncüsü başka ülkelerin devrimci tecrübelerini sentez olan Marksist-Leninist eserler, bizim pratik faaliyetlerimize ışık tutması amacıyla uygun bir program dahilinde okunmalı ve tartışılmalıdır.

Bütün bu söylediklerimizi yerine getirdiğimiz takdirde, hem genel olarak bir seviye yükselmesi olacaktır, hemde özel olarak geri ve tecrubesiz arkadaşlar, hızla ilerliyecekler ve tecrübeli kadrolar haline

geleceklerdir.

İkinci problemi, yani silahlanma problemini çözmek için de şunları düşünüyorum:

1. Elimizdeki mevcut silahlar ve imkanlar, kadrolar arasında uygun bir şekilde dağıtılmalıdır.

2. Mevcut silahlarımız ve malzemelerimiz kötü kullanılmamalı, çarçur edilmemeli, kırılıp dökülmemeli, savrukça harcanmamalı, düşmana kaptırılmamalı, kaybedilmemelidir.

3. Geniş çapta silahlanabilmek için şu iki kaynaktan yararlanmalıyız: Birincisi halkın desteği, ikincisi düşmandan ele geçirme. Halkın desteği de iki şekilde olabilir: Geri almamak üzere yapılan bağışlar şeklinde ve geçici olarak yapılan yardımlar şeklinde. Bölgemizde silah, mermi, patlayıcı madde, fitil fünye... bağışlayabilecek herkesi tespit etmeli ve bunlardan azami ölçüde faydalanmalıyız. Köylülerin kırmalarından bu şekilde epeyce yararlanabileceğimizi sanıyorum. Düşmandan ele geçirerek silahlanmaya gelince, bu da iki şekilde olabilir: Birincisi durumu müsait olan kadrolar ve sempatizanlar, düşmanın silah, cephane, patlayıcı vs. gibi askeri malzemelerini gizlice alarak bize ulaştırabilirler. Mesela karayollarında ve bazı inşaatlarda çalışan işçiler bu şekilde bize bolca patlayıcı madde sağlayabilirler. Askeriyedeki kadro ve sempatizanlar aynı şekilde çeşitli askeri malzemeler temin edebilirler. Laboratuvar ve eczanelerde çalışanlar çeşitli zehirleyici ve patlayıcı maddeler temin edebilirler... Tabii bütün bunlar silahlanmamıza bir ölçüde hizmet eder. Silahlanma problemimizi esas olarak düşmandan zorla ele geçirmek suretiyle çözebiliriz. Bunun içinde asgari bir silahlanmaya ihtiyaç vardır. Asgari silahlanmayı yukarıda belirttiğim şekillerde sağlayabiliriz. Özellikle köylülerin geçici olarak verecekleri silahlardan geniş ölçüde yararlanabiliriz. Bunlara bir elimizdeki az sayıda silahlarımızı ve malzemelerimizi eklersek asgari seviyede bir silahlanmayı sağlamış oluruz. Bundan sonra, para ve silah ele geçirebileceğimiz, gücümüzle mütenasip hedefler tespit ederek ve bu hedeflere saldırarak daha geniş ölçüde silahlanabiliriz. Eğer uygun istihbaratlar edinebilirsek, çok daha ilkel silahlarla da, para ve silah sağlayabiliriz. Ayrıca bazı köylüler kendi silahlarıyla saflarımıza katılacaklardır.

Bütün bunları yerine getirirsek mevcut kadrolarımızı ve her gün saflarımıza katılan yeni kadroları silahlandırma problemini de halledeceğimize inanıyorum.

Bir başka problemde kadrolarımızın askeri faaliyet alanında ustalaşmasıdır. Bu konuda şimdilik şunları yapmalıyız:

1. Sabotaj ve tuzaklamalar için patlayıcı maddeleri hazırlamakta

ve kullanmakta, elimizdeki silahları söküp takmakta, kullanmakta ve bakımını yapmakta az çok ustalaşmış arkadaşlar her bölgede vardır. Bu arkadaşlar bilgilerini düzenli ve sistemli şekilde ve tabii bizzat yaparak, göstererek. bu konularda yeni ve tecrübesiz olan arkadaşlara öğretmelidirler.

2. Silahlar ve patlayıcılar konusunda, pratikte işimize yarayacak yani uygulayabileceğimiz bilgileri kapsayan bir metin hazırlanmalı ve bütün arkadaşlara ulaştırılmalıdır. Böyle bir metnin taslağı hazırlanmış durumdadır. Arkadaşlar değişik bilgilerle ve yeni tecrübelerle bu taslağı daha da zengin bir muhtevaya kavuşturmalıdırlar (bu konuda daha önce hazırlanıp dağıtılmış olan metin yanlışlarla doludur, ona itibar edilmemelidir.)

3. Hepimiz esas olarak savaşı savaşıarak öğreneceğiz. Bu sebeple bütün yoldaşlar ve diğer savaşçılar, askeri alandaki tecrübelerini gözden geçirmeli, yanlışları atmalı, doğruları benimsemelidir. Kadrolar arasında tecrübelerin sonuçları yayılmalıdır.

4. Sovyetler Birliğinin, Çin'in, Vietnam'ın ve diğer ülkelerin halklarının devrimci savaş tecrübeleri incelenmeli, bunlardan gereken dersler çıkarılmalıdır. Özellikle Mao Zedung yoldaşın Askeri yazılar'ı bu konudaki incelemelerimizde baş vuracağımız temel eser olmalıdır.

5. Türkiye'de hakim sınıfların askeri politika ve taktikleri de imkanlar ölçüsünde incelenmeli ve öğrenilmelidir.

6. Halkımızın geçmişte verdiği mücadeleler, bunların başarıları, eksikleri, zaafırları vs.. askeri bakımdan incelenmeli, bunlardan günümüz açısından gereken dersler çıkarılmalıdır.

Mücadelemizin ilerlemesi ve başarılar kazanması ölçüsünde, kadrolarımızı hem teorik hem de pratik askeri eğitimden (esaslı bir eğitimden) geçirme imkanlarına kavuşacağız. Bugün bu imkanlardan geniş ölçüde mahrumuz. Fakat sahip olduğumuz çok daha önemli imkanları layıkıyla değerlendirdiğimiz taktirde, askeri zaferler kazanmamız için de bir çok sebepler vardır.

Yoldaşlar ! Bütün bunlardan sonra sizin bölge için şunları öneriyorum:

1. Yeni gönderdiğimiz arkadaşıda dikkate alarak, kadroları münasip şekilde gruplandırın. Yeni arkadaş gençlik içindeki çalışmalarında epey tecrübe sahibidir. İdeolojik ve siyasi seviyesi oldukça yüksektir. Fakat kitle pratiği hiç yoktur. Yakın bir zamanda F arkadaşısı da oraya göndereceğiz. F, H arkadaşın yanında çalışsın. Ayrıca, yeni kadrolarda gönderebilecek durumdayız. Onları nasıl seferber edeceğinizi şimdiden hesaplayın.

2. Yeni kadrolara tecrübelerinizi aktarın. Nasıl çalışacaklarını

ve neler yapacakları konusunda bilgi verin. Hatta her grup için birer çalışma programı yapın.

3. Yine yeni kadrolara silahlar ve patlayıcılar hakkında gerekli bilgiler verin. Patlayıcılar hazırlanmasıyla ve kullanılmasıyla ilgili bilgileri öğretin.

4. Bölgedeki bütün kadroları silahlandırabilmemiz için, mevcut olan imkanları kullanın. Hedef bütün kadroların uzun menzilli bir silaha sahip olmasıdır.

5. Derhal bol miktarda bomba yapın ve bunları kitleler arasında yayın. Köylüler bombaların yapımında ve kullanılmasında sabotaj ve tuzaklamalarda geniş ölçüde seferber edilebilir.

6. Her gerilla birimi için (bir birim iki ile yedi kişi arasında olmalı) en az bir tane gizli barınak (yani bir nevi ev) hazırlayın. Birden fazla olması çok daha iyidir.

7. Teksir için uygun göreceğiniz bir bölgede çalıştırılacak bir yer hazırlayın ve çalıştıracak bir görevli tesbit edin. Görevliye makinanın nasıl kullanılacağını öğretin. Makinanın bulunduğu yere veya yakınında bir yere bol miktarda mumlu kağıt, teksir kağıdı, mürekkep vs. depo edin. Bunların yerini sadece görevli kişi, sorumlu partili arkadaş (siyasi sorumlu) bilsin. Kısacası basım yapabilmek için gerekli her şeyi hazır hale getirin. Gönderdiğimiz arkadaşlardan biri basım için yeni, çok daha pratik bir usul biliyor. O usüldende yararlanabilirsiniz.

8. Şimdilik bir adet gizli kitaplık hazırlayın. Kitaplık barınma yerleri gibi olsun ve içinde çalışılabilсин. Bütün bu kitaplar, yayınlar ve yazılar burada düzenli bir şekilde muhafaza edisin. Lazım olanlar alınsın fakat faydalandıktan sonra yine yerine konulsun. İleride kitaplarımız çoğaldıkça, her bölgede böyle kitaplıklar hazırlamalıyız.

9. Yine her bölgede en az bir tane gizli depo hazırlansın. Buralara bol miktarda yiyecek, giyecek, yatacak malzemeler, askeri malzemeler, askeri malzeme hazırlamakta kullanılacak maddele depo edilsin.

Kitaplığı ve malzeme depolarını da mümkün olduğu kadar az sayıda arkadaş bilsin. Daha henüz kalıcı olup olmayacağı bile belli olmamış, denenmemiş yeni kadrolar böyle yerleri asla bilmesinler. Her grup sadece kendi barınma yerini bilsin, diğer grupların barınma yerlerini bilmesin.

10. Gruplar arası buluşmalar ve toplantılar için, barınma yerleri dışında, ayrı yerler hazırlanmalıdır.

İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞIN "TEDAVİ" EDİLDİĞİ HASTANEDEN ARKADAŞLARINA GÖNDERDİĞİ MEKTUP

Arkadaşlara anlatacaklarım var:

Birincisi benim vurulmam ve içeri düşmem hakkında. Arkadaşlar, belki duydunuz, köm yerinde sabaha karşı jandarmaların ani baskınına uğradık. Baskına uğramamızda nöbeti tutan arkadaşın çok büyük.. ihmalkarlığı var. Kendisi mutlaka çok ağır cezaya çarptırılmalıdır. Baskın sırasında biliyorsunuz ki bir arkadaşımız derhal öldü. Ben tabii onun öldüğünü sonradan öğrendim. Ben yaylım ateşi altında ilk önce parçayı kurtardım. 500-1000 metre koşarak .Fakat peşimi bırakmadılar. Aniden tekrar ateş yağmuruna tutuldum. Kendimi yere attım ama bu arada kafamdan hatırı sayılır bir kurşun yarası, boynumdan saçma olduğunu sonradan öğrendiğim 45-50 yara aldım. Oraya yarı baygın vaziyette düştüm. Jandarmalar beni tekmeleyip diğer arkadaşların peşine düştüler. O arada nüfus cüzdanımı almışlar. Yarım saat sonra ayıldım. Düşe kalka, sendeleyerek oradan uzaklaştım. Bir yere gidip gizlendim. Şunu da söyleyeyim, üzerimde hiçbir silah yoktu. Silahlar (zaten önemsizdi) nöbetçide ve başkalarında idi. Bölge kontrol altında olduğu için gizlendiğim yerde iki gün beklemek zorunda kaldım. Üzerimde kibrit yoktu. Kanlı elbiseleri değiştirebilmek için başka elbise yoktu. Ayrıca yiyecekte yoktu. İki gün sonra aç susuz bir köye gittim. Köylüler beni eve almadıkları gibi ekmek da- hi vermediler. Bölgede korkunç bir terör esiyordu çünkü. Başka bir köye gitim. Orada yaralarım merhem sürdüler, karnımı doyurdular, yiyecek verdiler, ayaklarımı ısıttılar, biraz giyecek verdiler. Beni uzak bir mağaraya götürüp bıraktılar. Bu arada söylemeyi unuttum. Baskına uğradığımızda ayağımdaki ayakkabıların her ikisinin altı da topuğuna kadar yırtıldı. Ayaklarım donmaya başlamıştı. Köylüler gerçi yeni ayakkabı verdi ama donma devam etti. İki gün daha mağarada kaldım. Yaramın biraz iyileşmesini ondan sonra ana yola çıkıp gitmeyi düşünüyordum. Fakat ayaklarımın acısı gittikçe arttı. Isıtmak için başka köye gittim. Korkudan beni eve almadılar. O gece bitkin vaziyette dışarda yattım. Ayağımdaki donma daha da arttı. Ertesi gün (ki 5.gündü) her ne pahasına olursa olsun gündüzleyin ana yola çıkıp gitmeye karar verdim, başka çarem yoktu. Bir köyde yol sordum. Köyün öğretmeni azıllı bir gericiymiş. İki gerici köylüyü daha teşvik ederek beni yakaladılar. Jandarmaya teslim ettiler. Jandarma beni feci hırpaladı. Ondan sonrası kısaca şöyle: Tunceli Elazığ'a, Elazığ'da Diyarbakır'a teslim etti. Polis rasgele soruşturmaları hariç ifade falan almadılar. Şimdi Diyarbakır'da hem gözetim hem tedavi altındayım. Başımdaki ve boynumdaki yaralar 20 gün-

de kapandı.Bu arada şunuda belirtiyim:Yaralı vaziyette bir hafta her iki kolumdan çarmıha gerir gibi gerdiler.İsrar üzerine kelep-
cenin birini çözdüler.Şimdi tek elimle karyolaya kelepceli durum-
dayım.26 Ocakta baskına uğramıştık.22 Şubatta her iki ayağımdan-
da ameliyat oldum.Sağ ayağımda hiç parmak kalmadı.Vaziyette pek
parlak değil.Sol ayağımda hatıra olarak küçük parmağım kaldı.Te-
daviye devam ediyorlar,ne zaman iyileşiriz bilmem.Doktorlar gele-
cek ayın 15'ini tahmin ediyorlar.Bu arada yataktan hiç inemiyorum.
Fakat tek kelepce hala bağlı duruyor.

Savcı geldi,bir kimlik tesbiti yaptı.Sorgu için iyileşmemi bek-
liyorlar.Bu arada poliste bazı şeyler duydum.Savcı Ümraniye'de
kaldığımız bir evin tesbit edildiğini söyledi.Bir başka polis ba-
na Asur diye hitap etti.Bir başka polis tıp'lı bir kızın öldürül-
düğünü söyledi.Yine savcı bana Musa ve Hamza diye hitap etti.Bir
başka polis Çapalı Hikmetin yakalandığını söyledi.Çapalı Hikmeti
okuldan tanırım.Ama devrimci faaliyetle ilgisi olduğunu bilmiyor-
dum.Okul arkadaşım Metin Çetin'le görüşturdüler.Ocaktan beri içer-
deymiş.Yine polis bana Siverek'ten olduğunu söyledikleri birini
gösterdiler.Güya bize silah gelmiş,sınırdan o alacakmış.Ha bre
dövüyorlardı.O,beni tanıdığını,Musa olduğumu,evlerinde kaldığı-
mı söyledi.Oysa ben onu tanımıyorum,Musa'da değilim.Yine Siverek'
ten Serdar mı,Seyyithan mı diye biri içeri düşmüş.Bunu sadece
duydum.15 gün sonra çözülmüş(Ocakta düşmüş).Birçok şey söylemiş.
Yine bizim davalarla ilgili olarak ve galibe Seyyithan'ın konuş-
masıyla ilgili olarak Siverek'ten daha başkalarında varmış içerde.
Ama kimler olduklarını ve kaç kişi olduklarını bilmiyorum.

Burada ne radyo dinliyebiliyorum,ne gazete okuyabiliyorum.Diğer
mahkûmler ve gözaltındakiler koridora çıkıp gezebiliyorlar.Radyo
dinliyebiliyorlar.Benim koridora açılan kapıda kilitliyorlar.
Yani dünya ile irtibatım kesik.Zannediyorum Tunceli'li birçok
mahalli devrimciyi içeri doldurmuşlar.

Arkadaşlar,üzerinde işe yarar hiçbir giyecek yok.Ayrıca parada
yok.200 Lira vardı,poliste kaynadı.Sizden ikişer ayak iç çamaşır
42 numara ayakkabı,çorap,bir çift picama,mintan(veya kazak),ce-
ket ve pantolon istiyorum.Ölçülerini siz bilirsiniz.En az 500
Lira kadar para yollayın.Babam gönderecek durumda olsaydı on-
dan isterdim.Onun durumu çok kötü.İstediklerimi Ankara'dan pos-
taya verin ve üzerine babamın adını yazın.Babamın adresini ya-
zın şöyle:Ali Kaypakkaya,Bogaziçi mahallesi,Ceylan caddesi,10.
sokak,Narıl köylülerinin bakkaliyesi eliyle,Üregil,Kayaş,Ankara.
Babamı ziyaret ederseniz dikkatli davranın,gözaltında olabilir.

Arkadaşlar,sizden istiyeceğim diyer şeyler şunlardır.Birincisi
siyasi polise karşı tedbirlerinizi çok,çok sağlamlaştırın.Bu gün-

lerde polis özellikle bizim üzerimizde duruyor.İkincisi:Kadro-
larnızı en kısa zamanda ve en iyi şekilde silahlandırın.Buna
acilen ihtiyacımız var.Devrimci kitlelerden de bu yönde eleş-
tiriler geliyor.Üçüncüsü:ki birincisi ile ilgili,poliste çö-
zülenleri saflarımızdan etin.Dördüncüsü:Bölgemizdeki irtibatı
yeniden düzene koyun ve sağlam esaslara bağlayın.Beşincisi:
Haraketimizin her alanda ve bu arada,mücadelede başıboşluğa,
gevşeklige,korkaklığa,adam sende'cilige aman vermeyin.Böyle-
lerini acımadan saflarınızdan temizleyin.Az olsak bile,saglam
ve kararlı olalım.Altıncısı:Son kayıplarımız üzerine saflarda
moral bazukluğu ve inançsızlık yaymağa kalkanlar olursa,onla-
rın bozgunculuğuna mücadele etmeyin.Elbette gerilemeler ve kayıp-
lar olacaktır.Devrim,Nevski'nin dümdüz bulvarına benzemez,ki
(son kaybımız bir kişinin nöbet görevini ihmal etmesinden doğ-
muştur.Bizim hatamızda şudur:Kaldığımız yer çok kişi tarafından
bilindiği halde,orada kalmaya devam ettik.)Yedincisi:Silahlı
mücadele asla durdurulmamalıdır.Bizi geliştirip güçlendiren
odur.Sekizinci:Yayın organının durumu,siz yeniden içinde bulun-
duğunuz durumu inceleyerek kararlaştırın.Dokuzuncusu:Diyarbakır
içinde adamlar bularak benimle sözlü ve yazılı (elle) irtibat
yollarını bulmaya çalışın.İdamım veya en azından müebbetim
muhakkak.

Selam eder gözlerinizden hararetle öperim.Daha sıkı,daha sag-
lam,daha kararlı bir savaş dilerim.Hoşca kalın.

Arkadaşınız.

Not: 1) Benim üzerimde hiçbir yazılı kağıt ele geçmedi.

2)Adresim:İ.Kaypakaya,Sıkıyönetim Tutukevi,Diyarbakır.

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

İFADE

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

İŞKENCE ALTINDA KATLEDİLEN YİĞİT ÖNDER İ.KAYPAKKAYANIN ÖRNEK SAVUNMASI

"Ben yoksul bir ailenin çocuğu olarak,altı yıllık Hasanoglu İlk-öğretmen Okulunda yatılı okudum.Hasanoglan'daki başarılı öğrenciliğim nedeniyle Yüksek öğretmen okuluna gönderildim.Bir yıllık hazırlık okulunda okuduktan sonra İstanbul Çapa Yüksek öğretmen okuluna ve aynı zamanda İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesine girmiş oldum.Bundan sonra Devrimci Gençliğin demokratik ve devrimci eylemlerine katıldım.Devrimci düşüncemi geliştirdim.1967 yılında 9 arkadaşla birlikte Çapa Fikir Kulübünü kurduk.O dönemde,FKF'nun ve ve TİP'in bir üyesi olarak,onların düzenlediği bütün toplantı, forum,miting ve gösterilere katıldım.1968 yılında okuldan,gerici yönetim tarafından önce muvakkat ve daha sonra kati olarak uzaklaştırıldım.Buna karşı danıştaydan yürütmenin durdurulması kararı almama rağmen okulun faşist yöneticileri bu karara uymadı.Benim düşünce yapım,katılmış olduğum eylemler ve gençlik örgütündeki çalışmalarım,okuldan uzaklaştırılmamın başlıca sebebi olarak gösterildi.Hatırladığım kadarıyla o zamanlar katıldığım,Nato'ya Hayır: ve Amerikan 6.Filosu'nu protesto eylemleri,halk aşıkları gecesi düzenlemeye çalışmam,bazı bildirilerin dağıtılması ve işçi yürüyüşlerine katılmam,öğrencilik sıfatıma zarar getiren hareketler olarak telakki edilmişti.Oysa bunlar,yurdunu ve halkını seven herkesi,kendi inancı ve bilinci doğrultusunda sürdürmesi gereken ve kişisel sorumluluğu olan çalışmalardır.

"Gelişen zaman içerisinde FKF gençlik örgütünde bazı görüş ayrılıkları belirmişti.Bu,bir bakıma,ilerleyen bilincin ve edinilen tecrübelerin doğa sonucuydu.FKF içinde beliren başlıca iki görüş: Birincisi;FKF yönetiminin öteden beri TİP'nin parlamentocu ve reformcu.İkincisi;Millet demokratik devrimi savunan aşamalı devrim tezi.Bu düşünceyi ilk zamanlar Türk Solu ve Aydınlik Sosyalist dergisi,daha sonraları PDA ve İşçi-Köylü de savunmaya çalıştı.Türk Solu ve Aydınlik Sosyalist dergi bazı olumsuz yanlarına rağmen,devrimci kadroların bilincinin ilerlemesine ve devrimci düşünce kavranmasına yardımcı oldu.Çünkü TİP ve yönetici kadrosu,devrimci kadrolar işçiler ve köylüler arasında devrimci düşüncenin Marksizm-leninizm'in yayılmasını engelliyorlardı.Ben,TİP yöneticilerinin ve kendilerine sosyalist adı veren reformcu orta burjuvazinin aydınları olarak görüyorum.TİP'nin çizgisinde,orta burjuvazinin radikal kesiminin tutarlı reformist çizgisiydi.

Ben bu ayrılıktaki MDD'yi savunan grup içerisinde yer aldım.Türk Solu ve Aydınlik Sosyalist dergi çevresi,tam ve kelimenin

gerçek anlamında devrimci mahiyete olmamakla birlikte,TİP'ne göre işçilerin,köylülerin,gençliğin ve diğer halk kitlelerinin demokratik ve devrimci anlamdaki eylemlerine daha fazla ilgi göstermeye çalıştı.

Daha sonra 1969 yılında,FKF'nin Dev-Genç'e dönüştüğü kurultayda Dev-Genç ve Aydınlık Sosyalist dergi içindede ayrılık oldu.Ben bu ayrılıkta proleter devrimci Aydınlık ve İşçi-Köylü dergi ve gazetesinin çevresindeki arkadaşların gurubunda yer aldım.Bu dergi ve gazetesinin çıkışına,dağıtımına yardımcı olmaya savunduğumuz görüşleri işçiler,köylüler ve gençler içerisinde yaymaya çalıştım.Yine bu arada Trakya'da topraksız köylülerin,ellerinden,toprağı jandarma gücüyle gasbetmişbüyük çiftlik sahiplerinin topraklarını işgal etmesi eylemlerine,İstanbul'da Demir-döküm,Sungurlar,Horoz çivi Petriks,Ege sanayi,EAS Akü,Gislaved,Gamak-Singer ve Derby fabrika larındaki işçilerin haklı grev ve direnişlerine yardımcı olmak için elimden geleni yaptım; 15-16 Haziran Büyük işçi yürüyüşüne katıldım fırsat buldukça da faşistlerin Üniversitelere yaptığı saldırılara karşı savunma mücadelesi veren gençliği bu mücadelesi ne ve diğer demokratik eylemlerine katkıda bulunmaya çalıştım.Ben buraya kadar anlattığım şeyleri söylemekte hiç bir sakınca görmüyorum.Bütün bunlar o dönemdeki legal ve kanunen de suç olmayan faaliyetlerdi.Ben de bir devrimci olarak bu faaliyetler içinde yukarda anlattığım çerçeve içerisinde yer aldım.Bu çalışmalarımı Marksizm-Leninizm'e inanan bir komünist devrimcinin halkın kurtuluşu için yapması gerekli çalışmalar olduğu kadar devrimci gençliğin örgütü Dev-Genç'in üyesi olan bir devrimci gencin halka ve gençliğe karşı sorumluluğu bir gereği olarak sürdüürdüm.

ANCAK ŞAHSIMI İLGİLENDİREN KONULAR ve HAKKIMDAKİ İSNATLARI TAŞAN HUSUSLARDAN GAYRİ-GENÇLİK ÖRGÜTÜ ve ÇALIŞTIĞIM DEVRİMÇİ GURUPLAR İÇİNDE BAŞKALARINI ETKİLEYEBİLECEK BİR BEYANDA BULUNAMAM.ANLATMIŞ OLDUĞUM ŞEYLER-GENÇLİK ÖRGÜTÜ,VE İÇİNDE BULUNDUĞUM DEVRİMÇİ GURUPLAR SAFLARINDA KENDİ ÇALIŞMA VE DÜŞÜNCELERİMLE İLGİLİ BULUNMAKTADIR.BAŞKALARI HAKKINDA BEYANDA BULUNMAYI ŞAHSİ SORUMLULUK SAHAMİ AŞAN BİR HAREKET SAYARIM.SIKIYÖNETİM İLANINA KADARKİ FAALİYETLERİM BUNLARDI.

Sıkıyönetimin ilanından hemen sonra ve özellikle İsrail Başkonsolosu Efraim ELROM'un olayının arkasından şiddetlenen faşist baskılar ve bir yığın tutuklamalar sonunda bir çok gençler ve aydınlar tutuklandılar.Hatta,Dev-Genç içerisinde kayda değer bir faaliyetleri olmayanların dahi yakalanıp tutuklanmaları karşısında,benim de aranıp yakalanacağımı tahmin ederek uzun bir süre gizlendim.GİZLENDİĞİM YER VE BU DEVREDEKİ İLİŞKİLERİM KONUSUNDA HERHANGİ BİR ŞEY SÖYLEMEYİ GEREKSİZ GÖRÜYÖRÜM.Kaçak bulunduğum dönemde ve

tahminen 1972 Nisan ayı sonuna kadar elime ŞAFAK adlı dergi ve ŞAFAK yayınları geçmekte idi.BU YAYINLARI BANA KİMİN NASIL GETİRDİĞİ KONUSUNU ÖNEMLİ GÖRMÜYORUM VE BU KONUDA BİR ŞEY SÖYLEMEYİ DE GEREKSİZ BULUYORUM.ŞAFAK dergisinde ve yayınlarında Demokratik Halk Devrimi açısından katılmadığım bazı görüşler yer almakla birlikte,bir devrimci çalışmanın varlığından ve sürdürülüyor olmasından memnuniyet duydum.Daha sonra,bu yayın organını çıkaran örgütlerle herhangi bir ilişki kurmaksızın,bulduğum yerde ve kendi olanaklarımla ve kendi düşüncem doğrultusunda propaganda ve bilinçlendirme çalışmaları yaptım.ŞAFAK yayın organının Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi adlı bir örgüte ait olduğunu ve böyle bir örgütün varlığını bilmiyordum.Bunları daha sonraları,bu örgütlerle ilgili yakalama haberleri dolayısıyla radyo ve gazetelerden öğrendim. Ben,bu illegal örgütün yöneticisi olduğunu söylediğiniz Doğu PERİNÇEK ile sorularınızda iddia ettiğiniz gibi bir ilişkide bulunmadım. Ve bana Doğu PERİNÇEK tarafından örgütsel veya bir başka görev verilmedi,ESASEN DOĞU PERİNÇEK'İ PDA'ya yazan bir devrimci olarak biliyordum.Sizin deyiminizce,ŞAFAK örgütünün illegal organizasyona katılmadım.BU EVREDEKİ ÇALIŞMALARIMLA İLGİLİ HERHANGİ BİR ŞEY SÖYLEMİYECEĞİM.ÇALIŞTIĞIMI SÖYLEMEMİN ŞAHSİ SORUMLULUĞUM BAKIMINDAN YETERLİ OLDUĞU GÖRÜŞÜNDEYİM.BEN,SÖRMÜŞ OLDUĞUNUZ ŞEKİLDE MALATYA VE TUNCELİ BÖLGESİNDE FAALİYET GÖSTERMEDİM ÇALIŞMA ALANIM BURALAR DEĞİLDİ VE NERESİ OLDUĞUNU SÖYLEMEYİ GEREKSİZ GÖRÜYORUM. NERESİ OLMADIĞINI BELİRTMEYİ YETERLİ GÖRÜYORUM,Benim,bahsettiğinizTİİKP adlı örgütte hiçbir bağlantısı olmayan kişisel nitelikteki faaliyetlerim,TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ(MARKSİST-LENİNİST)ve TÜRKİYE İŞÇİ KÖYLÜ KURTULUŞ ORDUSU SAFLARINA KATILMAMA KADAR SÜRMÜŞMÜŞTÜR.SONRADAN KATILDIĞIM BU ÖRGÜTLERE NE ZAMAN KATILDIĞIMI HATIRLAMİYORUM.BENİ BU ÖRGÜTLERE KİMİN ALDIĞINI SÖYLEMEYİ DE GEREKSİZ GÖRÜYORUM.TKP(M-L) VE BUNA BAĞLI TİKKO ÖRGÜTLERİNİN KİMLER TARAFINDAN KURULDUĞUNU VE YÖNETİLDİĞİNİ BİLMİYORUM.YALNIZ BU ÖRGÜTLERİN SAFLARINA KATILDIĞIMI VE ONLARIN İLEGAL ÜYESİ VE TARAFLISI OLDUĞUMU SAKLAMİYORUM VE BU ÖRGÜTLERİN ÜYESİ OLMAKTAN BÜYÜK BİR KIVANÇ DUYUYORUM.Bu örgüt içerisindeki çalışma yöntemim ve örgütün kuruluşuna esas olan düşünceler,bahsetmiş olduğunuz yazılarda geniş ölçüde yer almaktadır.Mensup olduğum bu örgütlerin,"ŞAFAK REVİZYONİZMİNİN TEZLERİNİN ELEŞTİRİSİ","TÜRKİYEDE MİLLİ MESELE","TÜRKİYEDE KEMALİST HAREKET,KEMALİST. İKTİDAR DÖNEMİ,İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI YILLARI ve 27 MAYIS HAREKETİ","BAŞKAN MAO'NUN KIZIL SİYASİ İKTİDAR ÖĞRETİSİNİ DOĞRU KAVRAYALIM" başlıklarını taşıyan ayrı ayrı,uzun ve örgütün görüşlerini yansıtan tezleri ve düşünceleri kabul ediyorum.Bu başlıklar altındaki yazılara benimde görüşle-

rim diye imzayı atmaya hazırım,fakat bu yazıların esas olarak kimin ve kimlerin tarafından kaleme alınmış olduğunu bilmiyorum.Bu görüşler doğrultusunda devrimci mücadele vermek üzere 1973 Ocak ayı başlarında,faşist güçler tarafından şehit edilen yiğit arkadaşım Ali Haydar YILDIZ ile Tunceli'ye gelmiştim.Köylüleri devrim için,Halk İhtilali için örgütlemek amacıyla köylere gitmiştik.Buradaki çalışmalarımız,24 Ocak 1973 günü kalmış olduğumuz Vartnik mezrasındaki köyün basılmasına kadar sürdü.Bunlar dışında başka bir bir açıklamaya gerek görmüyorum.

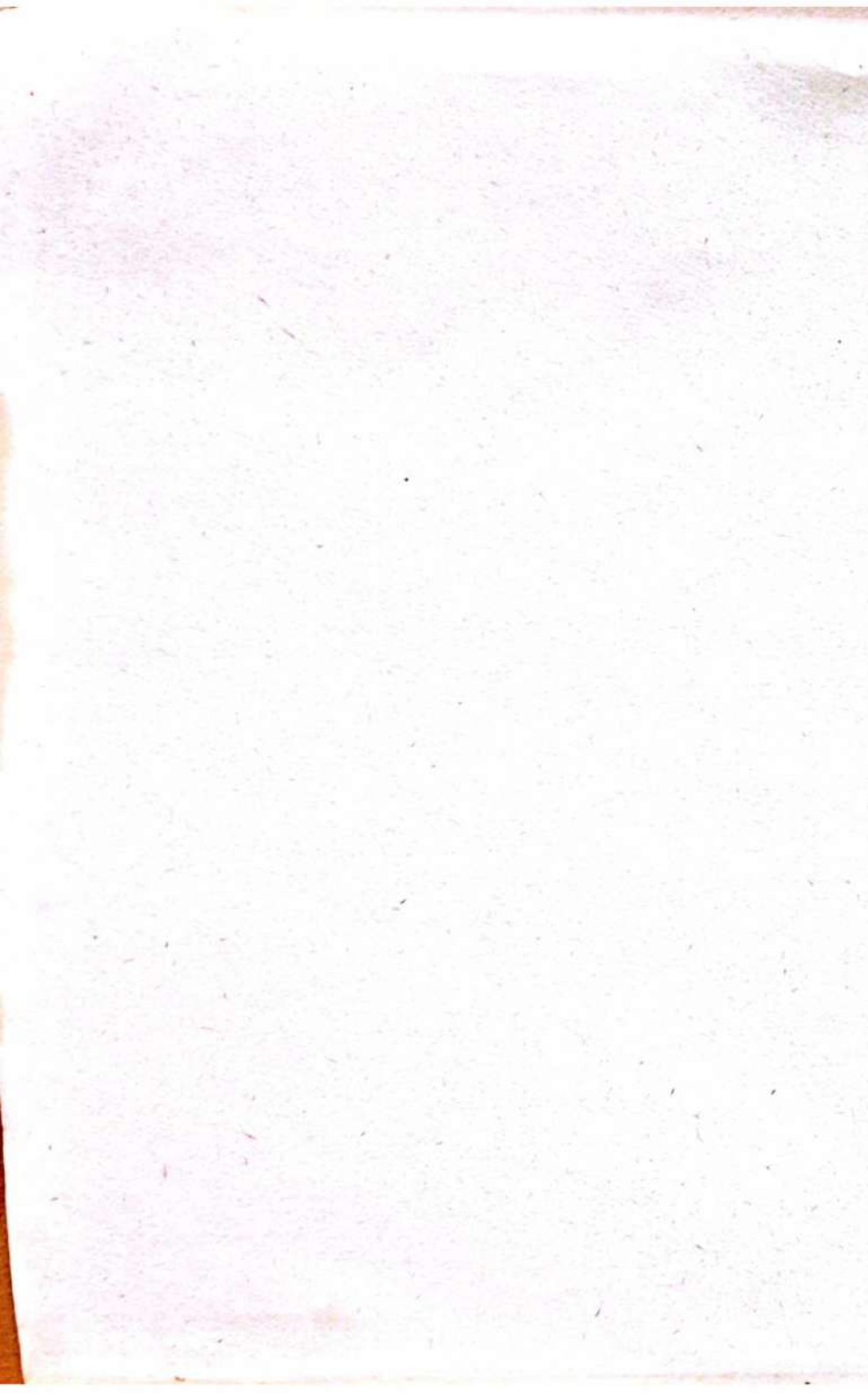
Esasen biz komünist devrimciler,prensip olarak kanaatlerimizi hiçbir yerde gizlemeyiz.Ancak örgütsel faaliyetlerimizi,örgüt içinde bizimle çalışan arkadaşlarımız ve örgüt içerisinde olmayıpta size yardımcı olan şahıs ve gurupları açıklamayız.Kişisel sorumluluğum açısından gerekeni zaten söylemiş bulunuyorum.Ben buraya kadar anlattıklarımı samimiyetle inandığım Marksist-Leninist düşünce uğruna yaptım.Ve sonuçtan asla da pişman değilim .Bu uğurda her türlü neticeyi göze alarak can bedeli bir mücadeleyi öngörerek çalıştım.Neticede yakalandım.Asla pişman değilim:Bişgün sizin elinizden kurtulursam gene aynı şekilde çalışacağım".

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

TOPI

FIATI 10 DM.